

Giới thiệu Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức

Thể loại: Trùng sinh, nam cường, nữ cường, sủng, có xen lẫn chi tiết hành động, HE

Tổng giám đốc Mặc thị đẹp trai, tài giỏi lại vô cùng soái khí lại có thêm Nhiệm Cách làm thư ký mới. Chẳng bao lâu thì cô lại rơi vào lưới tình, hẳn cùng cô dây dưa, yêu chiều cô.

Đến ngày nọ, bỗng nhiên xuất hiện vị hôn thê tiểu bạch thỏ, Nhiệm Cách biết đây chính là nữ chính của cuộc tình này, cô liền bị hai người bọn họ ngược cho tới bị hại chết. Nếu một ngày cô sống lại, nhất định sẽ tránh xa hai người họ và làm lại cuộc đời, tránh xa đôi câu nam nữ đó!

Và điều kì diệu đã xảy ra...

[Đừng để bị bìa truyện đánh lừa, không có đơn giản đâu =}]

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trùng sinh

Nhiệm Cách nằm trên mặt đường lạnh băng, máu trên trán cô lẫn xuống làm che mắt tầm nhìn.

Cô nhìn Mặc Vô Kỳ đang ôm Từ Uyển ở đằng xa, trên mặt hẳn là sự lạnh lùng xa cách.

Còn Từ Uyển lại rất khinh thường cười trước kẻ thua cuộc như cô. Cô thua rồi, thực sự thua rồi sao? Không..

Nhiệm Cách còn nhớ, trước khi chết đã có ai đó ôm cô vào lòng và gọi tên cô.

Giọng của người đó thật bi thương..

Không, cô không muốn chết!

...

Nhiệm Cách đứng trong mưa, bộ đồ công sở ôm sát lấy thân hình đầy đặn, mê người của cô. Nước mưa theo đường cong của cô mà chảy dọc xuống.

Trước mặt cô là một đôi nam nữ.

Người đàn ông chính là Mặc Vô Kỳ - người đã từng thề non hẹn biển với cô, yêu chiều cô hết mực cho đến khi Từ Uyển - vị hôn thê của hắn xuất hiện.

Bây giờ Từ Uyển đang mặc chiếc đầm trắng, khuôn mặt nép vào ngực của Mặc Vô Kỳ tỏ vẻ đáng thương nhưng khi nhìn ánh mắt của cô ta chính là sự khinh thường không thể che giấu.

"Xin lỗi Uyển Uyển." Mặc Vô Kỳ chán ghét nói.

Nhiệm Cách hơi thần thờ.

Cô đang ở đâu vậy? Cô trọng sinh sao? Không thể nào!

Nhưng mà, có lẽ đây chính là thời điểm trước khi cô chết khoảng một giờ.

Có lẽ ông trời cũng muốn giúp cô, đúng thế, ông trời đã giúp cô sống lại và trả thù, sống một cuộc sống mới.

Mặc Vô Kỳ nhiu mày, "Nhiệm Cách..."

Lúc này cô mới hoàn hồn.

Nhiệm Cách cười lạnh, "Tôi vì cái gì mà phải xin lỗi cô ta? Cô ta chính là người sai trước."

Mặc Vô Kỳ hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn cứng rắn quát: "Cô đừng có quá đáng."

Từ Uyển khéo léo chọn đúng thời điểm Mặc Vô Kỳ đang vô cùng tức giận mà châm dầu vào lửa, "Kỳ, là em vô ý đụng trúng cô ấy. Đứa bé không sao cả, chỉ là... là... động hơi mạnh thôi."

Nói xong còn dịu dàng xoa xoa lên tay hắn như an ủi.

Nghe Từ Uyển giải thích, sắc mặt Mặc Vô Kỳ hơi dịu đi, nhưng hắn vẫn lạnh lùng nói, "Anh thấy cô ta chính là cố ý dụ dỗ em. Uyển Uyển, em lương thiện quá rồi."

Nhiệm Cách nhỏ vào. Cô ta mà lương thiện thì chắc cô đã thành thiên sứ rồi?

"Ây da, tôi cố ý đó, thì sao? Anh làm gì được tôi?"

Mặc Vô Kỳ một tay cầm dù, một tay ôm eo Từ Uyển, hắn nhìn người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ trước mặt.

Cô không có dù, vì vậy mưa trút xuống đều ướt cả người cô, nhưng không vì vậy mà vẻ kiêu ngạo mới mẻ của cô mất đi.

"Nhiệm Cách, tôi đã nhìn cô đủ rồi. Mau xin lỗi Uyển Uyển hoặc ngày mai đừng đến công ty nữa."

Tìm Nhiệm Cách nói đau, nhưng cô vẫn lạnh nhạt không biểu hiện bên ngoài mà chỉ là đáng vẻ dường như đang nghe một câu chuyện cười:

"Ha, thả nghỉ việc ở công ty còn hơn là đâm đầu vào xin lỗi chuyện bản thân không sai để được ở lại. Đó không phải là hành động đút lót đấy chứ? Xin nhắc lại cho Mặc tổng nhớ, tôi - không - sai, và cũng không xin lỗi."

Mặc Vô Kỳ tức giận quát: "Cô... Nhiệm Cách, cô sẽ hối hận."

Nhiệm Cách cười lớn, "Phải, hối hận vì tôi đã yêu phải một loại câu từ như anh."

"Cô..."

"Trẻ trâu."

Nhiệm Cách giơ tay nhìn đồng hồ, hiện giờ chiếc xe kia chưa tới nên không thể gây tai nạn.

Cô cần một chỗ trú mưa. Nhiệm Cách nghĩ vậy liền tìm kiếm xung quanh.

Thấy một tiệm cà phê nhỏ, cô liền xoay người bước đi, mặc cho Mặc Vô Kỳ ôm Từ Uyển đang tức giận đứng đó.

Nhiệm Cách làm sao vậy? Từ đó đến giờ cô ta luôn ôn nhu, hiền lành dễ sai khiến. Làm sao mà thay đổi một trăm tám mươi độ trở thành một người kiêu ngạo thế này?

Mà Nhiệm Cách cũng không để ý đến ánh mắt soi mói của bọn họ, cô vừa bước vào tiệm đã gọi một ly sữa nóng, người nữ phục vụ còn tốt bụng mang chiếc khăn cho Nhiệm Cách lau tóc.

Cô mỉm cười nhận lấy, "Cảm ơn."

Nữ phục vụ đỏ mặt quay vào trong.

Nhiệm Cách ngồi ở vị trí gần cửa sổ nên cô rất dễ dàng quan sát tình cảnh ở bên ngoài. Mưa như trút nước, từng hạt li ti rơi xuống làm khung cảnh trở nên mờ ảo.

Nhiệm Cách nhớ lúc cô chết, mưa vẫn còn rất lớn. Nhưng bây giờ liền tạnh đi bớt, cô thấy được Mặc Vô Kỳ cẩn thận đưa Từ Uyển vào trong xe, còn hắn quay lại nhìn vào quán cà phê tìm kiếm hình bóng Nhiệm Cách.

Cô yên lặng giơ ngón giữa. Tên đàn ông thói tha, biến đi cho khuất mắt.

Mặc Vô Kỳ có vẻ rất tức giận, hắn lên xe và phóng đi như bị ai rượt.

Đúng lúc này cửa liền bị ai đẩy vào.

Người đàn ông ướt sũng, chiếc áo gió đen khoác ngoài áo thun xanh dán sát vào người làm nổi bật cơ ngực ẩn giấu của anh. Chiếc kính trên mặt che giấu đi đôi mắt phượng làm khuôn mặt anh trở nên thư sinh hơn.

Người đàn ông nhìn thấy Nhiệm Cách đang trùm chiếc khăn lau tóc mình, hai chân vắt chéo, đáng vẻ tự tôn tự tại của cô khiến anh thở phào.

May quá, cô ấy không sao!

Mà lúc này Nhiệm Cách cũng chú ý đến anh, "Hoa học trường, trùng hợp quá, anh có việc ở đây à?"

Hoa Nguyệt Dã cười nhẹ, "Ừ."

Nhiễm Cách vò mái tóc ướt của mình, "Anh làm việc ở đây?"

"Ừ... không ph..."

Nhiễm Cách cười tươi, "May quá, tôi quên mang tiền rồi. Anh có thể cho tôi uống nhờ một ly sữa không?"

Mà lúc này ly sữa nóng cũng được bung ra đặt trước mặt cô. Nhiễm Cách vô tội nhìn anh.

"Ngày mai tôi sẽ trả lại tiền."

Hoa Nguyệt Dã giả vờ cười hiền lành, "Không sao, em cứ thoải mái, chỉ là chút tiền vật thôi mà."

Anh lên thờ dài. Haizz, vì nụ cười của người đẹp mà anh đã bán rẻ bản thân, đi vào cái quán tồi tàn này để làm phục vụ sao? Như vậy còn ra thể thống gì nữa.

Hoa Nguyệt Dã hơi mím môi, anh xoay người đi vào trong.

Lúc anh cầm lấy tạp dề đeo lên, bà chủ ngạc nhiên định hỏi liền bị anh nhét vào tay một tấm thẻ.

"Tôi sẽ làm việc ở đây."

Bà chủ vốn không hiểu tại sao nhưng vẫn vui vẻ chấp nhận, có tiền là được rồi. Khi anh bước ra bàn Nhiễm Cách cùng bộ đồ phục vụ, bà chủ liền hiểu ra.

Còn trong một góc, một nhóm gồm ba người đàn ông lần lượt phun thức uống trong miệng mà ho sặc sụa.

"... Boss, Boss làm gì vậy?"

"Ngài ấy..."

"... Tôi bị mù rồi sao?"

Người đàn ông đeo tạp dề đang mỉm cười với cô gái đó là Boss tối cao của bọn họ thật sao?

WTF!?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đi theo

Hoa Nguyệt Dã đẩy gọng kính, đôi mắt phượng mở to, đáng vẻ thư sinh thật đáng yêu hỏi:

"Em bị đuổi việc thật sao?"

Nhiễm Cách không để ý, để một tay lên ghế, đáng vẻ tùy tiện như lưu manh:

"Tôi chọc giận người ta nên bị đuổi."

Nhiễm Cách cụp mắt, cô từ chối nói sự thật.

Hoa Nguyệt Dã nhìn cô cúi đầu, tưởng cô chịu uất ức mà không dám nói, anh bình tĩnh nói, "Em có thể làm việc ở..."

"Ở đây."

Bà chủ từ đầu bước ra, mặt tươi cười nhìn người phụ nữ đang ngạc nhiên và người đàn ông giàu có trước mặt.

Hoa Nguyệt Dã hơi trằm mắt, sát khí từ anh toả ra khiến bà chủ nhin không được rung mình một cái.

Nhiễm Cách dường như chẳng để ý đến điều đó, cô cười:

"Cảm ơn bà chủ, nhưng tôi có công việc đang đợi sẵn rồi."

Bà chủ lò vẽ tiều nuôi, cô gái xinh như vậy mà vào làm chắc chắn sẽ thu hút ong bướm vào quán bà.

Nhưng mà cô ấy không chịu! Với lại vị tiên sinh kia đáng sợ quá đi, mới lúc trước còn thân thiện thế mà.

Hoa Nguyệt Dã thu lại sát khí, ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng của Nhiễm Cách khi cô đang vừa uống sữa, vừa nhìn cảnh vật ngoài mưa.

Nhiễm Cách là sư muội của anh từ năm cấp ba lên Đại học.

Từ năm cô vừa bước vào cấp ba, anh đã để ý tới người con gái tên Nhiễm Cách ấy, khuôn mặt xinh đẹp luôn tươi cười như hoa, tính tình vui vẻ, hoạt bát.

Khó trách cô có rất nhiều người theo đuổi.

Đáy mắt Hoa Nguyệt Dã loé lên một tia chết chóc.

Nếu không phải nghe tin cô ra trường đã vào Mặc thị làm việc và yêu đương với Mặc Vô Kỳ thì anh đã không vội vã bỏ việc công ty bay về nước thế này.

Hiện giờ thấy cô đối xử như thế với Mặc Vô Kỳ cùng người phụ nữ kia anh đại khái đã hiểu được mấy phần.

Dám phản bội Nhiễm Cách? Hoa Nguyệt Dã vô cùng chán ghét Mặc Vô Kỳ.

Nhưng cũng vì vậy mà Nhiễm Cách còn một mình, vậy thì hãy để cho anh là người bên cạnh cô ấy.

oOo

Sau khi trọng sinh, Nhiễm Cách quyết định sẽ quay về công ty của cha để làm việc.

Nhiễm thị mặc dù không lớn bằng Mặc thị nhưng công việc đều diễn ra rất thuận lợi, xưa giờ chưa có tiếng xấu nào.

Lúc tốt nghiệp Đại học, đáng lẽ cô đã đảm nhận vị trí Phó tổng giám đốc nhưng vì muốn tự lập, cô vào xin việc ở Mặc thị, may mắn hơn là thư ký.

Bây giờ Nhiễm Cách lại thấy đó lại là một điều vô cùng xui xẻo!

"Này sư huynh, anh đi theo tôi làm gì vậy?"

Lúc Nhiễm Cách quay đầu liền nhìn thấy Hoa Nguyệt Dã với ngũ quan anh tuấn cùng chiều cao của anh thật khó để người khác ngó lơ đi.

"Thuận đường, Nhiễm sư muội đang về nhà sao?"

Nhiễm Cách liếc anh, "Vâng, không ngờ anh cũng cùng đường với tôi."

Hoa Nguyệt Dã nhếch môi. Sau này sẽ còn chung giường nữa. (!?)

Với cặp kính thư sinh trước mặt, Hoa Nguyệt Dã dễ dàng che đi sự sắc bén trong ánh mắt.

Mẹ anh đã nói, vì đôi mắt này của anh khi nhìn người đối diện rất dễ làm người ta cảm thấy hoang mang nên anh liền đeo nó, với mục đích không làm nằng nịu tương lai sợ hãi mà bỏ chạy.

"Nhiễm sư muội, sau này tôi sẽ gọi em là Tiểu Cách nhé?"

Nhiễm Cách không trả lời. Cô còn nhớ vì tên của mình mà liền bị chọc mấy lần.

Chính là do Cách Cách trong Hoàn Châu Cách Cách, cô chỉ toàn bị gọi là Cách Cách, nghe ngượng chết đi được!

"Thế nào Tiểu Cách? Em có đồng ý không?"

Ba người đàn ông luôn đi sau bọn họ ôm mặt trầm tư. Boss ơ là Boss, thế diện đàn ông đâu hết rồi? Gọi tên mà cũng cần phải xin phép sao?

Nhiễm Cách hơi mất kiên nhẫn, cô nhàu mày, "Không phải anh đã gọi rồi sao?"

Hoa Nguyệt Dã bày ra vẻ mặt mừng rỡ, "Em đồng ý rồi?"

"..."

"Tiểu Cách?"

Nhiễm Cách gắt: "Phiền quá đi, anh không có bạn nhưng tôi rất bận. Anh đi đi."

Nói xong cô lại xoay người đi tiếp. Nhưng đi vài bước lại chẳng nghe thấy tiếng bước chân của người đằng sau.

Nhiễm Cách quay lại. Hoa Nguyệt Dã trưng ra bộ mặt đáng thương nhìn cô, đôi môi hồng phớt khê mím, mắt mờ to bày ra vẻ đáng yêu cầu xin sự yêu thương.

"Anh..." Nhiễm Cách trợn mắt. Cái người đàn ông này...

Hoa Nguyệt Dã tiến lên mấy bước, đứng trước mặt cô, cúi đầu xuống, rất tội nghiệp mà nói:

"Tiểu Cách, em đừng bỏ rơi anh... Anh biết sai rồi."

Lập tức, những người xung quanh dừng lại xem kịch vui, hoặc là giả vờ đọc sách báo nhưng vẫn đưa tai nghe ngóng.

Một người đàn ông đẹp trai lại bày bộ mặt đáng yêu thế để níu kéo người con gái xinh như hoa kia. Mọi người còn tưởng đây chính là diễn viên ấy chứ.

Nhiễm Cách sầm mặt, cô nhìn càng nhiều người dòm ngó nên bất đắc dĩ kéo Hoa Nguyệt Dã đi nơi khác nói chuyện.

Hoa Nguyệt Dã khẽ giương khoe môi, nhìn mái tóc bồng bênh đã hơi khô bay bay trong gió của cô, mùi dầu gội tỏa hương nhàn nhạt trong không khí làm tinh thần anh sáng khoái hẳn.

"Này, anh nói gì đi chứ? Tại sao lại làm như vậy?"

Nhiễm Cách buông tay anh ra, xoay người đối diện anh. Sóng lưng thẳng tắp, ngẩng cao đầu nhìn người đối diện.

Hoa Nguyệt Dã cúi xuống nhìn chăm chăm vào tay mình, mãi một lúc sau mới ngẩng đầu, anh nghiêng đầu nói về đáng yêu.

"Tôi chỉ muốn đi..."

Nhiễm Cách trợn mắt, hung hăng nói, "Vậy thì anh đi đi, liên quan gì mà kêu tôi?"

"... cùng em."

Nhiễm Cách: "..."

Cô tức giận xoay người, không để ý có một chiếc xe chạy ngang qua.

Đèn pha trên xe làm cô chói mắt, không kịp phản ứng thì phía sau đã kéo cô lại.

Một tay đặt trên vai, một tay ôm lấy eo cô, Hoa Nguyệt Dã vội vàng trách móc:

"Sao em lại không cẩn thận như vậy?"

Nhiễm Cách vẫn còn ngỡ ngác, cô có cảm giác như thần chết lại muốn tìm cô lần nữa. Cảnh tượng trước khi chết lại hiện lên lần nữa làm cô rùng mình.

Hoa Nguyệt Dã lo lắng xoay người cô lại, chỉ thấy Nhiễm Cách đờ đẫn, đôi mắt thần thờ.

Anh không thích ánh mắt này chút nào, anh muốn thấy một Nhiễm Cách bình thường tràn đầy sức sống!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Rung động

Nhiễm Cách hoàn hồn, cô nhìn gương mặt trong gang tấc của Hoa Nguyệt Dã.

Lại không quan tâm đến tình cảnh hiện tại, tự hỏi tại sao trước giờ không thấy anh cũng dễ nhìn như vậy? Nhưng cô thích người chừng chạc, có thể làm chỗ dựa cho cô chứ không phải là một mọt sách.

Hoa Nguyệt Dã thấy cô đã bình tĩnh, lại còn chăm chú quan sát và đánh giá mình, anh thầm vui trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ ngây thơ.

"Tiểu Cách, em nhìn tôi như thế là sao?"

Nhiệm Cách nhủ mày, sau một lúc cô nhón chân gỡ mắt kính của anh xuống.

OMG! Nhiệm Cách không tin vào mắt mình.

Người đàn ông với đôi mắt phượng hẹp dài, lông mày rậm hơi hướng lên cùng chiếc mũi thẳng, gương mặt góc cạnh này chính là vị học trưởng mọt sách cô vừa mới nhìn thấy sao?

Ánh mắt của anh lúc này neho lại hiện lên vẻ sắc bén lạ thường, xung quanh anh toả ra mùi nguy hiểm khó lường.

Chỉ phút trước nhìn anh gần gũi, thân thiện mà bây giờ lại xa cách như vậy, Nhiệm Cách phát hiện anh thật xa lạ, không thể dễ dàng nắm bắt suy nghĩ của anh.

Thực tế là vì Hoa Nguyệt Dã bị cận không nhẹ, anh đang neho mắt để nhìn rõ hơn biểu cảm trên khuôn mặt cô.

Thấy Nhiệm Cách bỗng hít sâu một hơi, thân hình đầy đặn trong người bỗng chuyển động lẩn nữa. Mắt anh đã thấy rõ vì cô đeo kính lại cho anh.

Hoa Nguyệt Dã nhìn chằm chằm Nhiệm Cách, anh thấy vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh thì thầm thở phào. May quá, vẫn chưa dọa đến cô.

Nhưng vẫn có chút thất vọng, cô không cảm thấy anh rất đẹp trai sao, hay là vẫn chưa đủ thân mật? Sao lại bình tĩnh như vậy?

Sự thật là bây giờ tim Nhiệm Cách đang đập điên cuồng. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cô đã rung động? Cô thích tên thư sinh đó sao?

WTF... Đừng đùa thế chứ?

Nhiệm Cách thấy tình cảnh hiện giờ của mình không bình thường, cô vội vùng ra nhưng không được. Hoa Nguyệt Dã lại càng giữ chặt hơn khi thấy cô trùng mắt với mình.

"Buông tôi ra."

Hoa Nguyệt Dã bĩu môi: "Không buông."

"Người ta nhìn..."

"Vậy thì đến chỗ khác ôm là được."

"..."

Nhiệm Cách đỏ bừng mặt, cô phản bác, "Có giỏi thì anh tự cởi quần áo ở ngoài này luôn đi."

Vừa nói xong cô liền nhận ra mình hơi quá, Nhiệm Cách che mặt không nhìn vào đôi mắt tựa cười tựa không kia.

Hoa Nguyệt Dã thân nhiên đưa tay lên cởi nút áo của mình, cô trùng mắt, đưa tay giữ lấy tay anh lại bị anh bắt lấy.

Nhìn khuôn mặt tươi cười đến vô hại kia cô liền nhận ra có một ngày mình cũng bị tên mọt sách này lừa gạt.

"Luuu mạnh, luu mạnh. Cứu tôi với..."

Hoa Nguyệt Dã diễn xuất như thần, môi hơi mím lại, đáng thương đưa tay ôm Nhiệm Cách vào lòng. "Tiểu Cách à, em đừng như vậy nữa... Anh biết lỗi rồi."

Cái gì vậy? Chiêu trò cũ? Dù là trò cũ nhưng lại rất hiệu nghiệm. Bởi vì sao? Bởi vì đây là một mỹ nam thư sinh rất đáng yêu!

"Anh... anh câm miệng cho tôi." Nhiệm Cách tức giận đến hai gò má đều đỏ bừng, ánh mắt cô như rực lửa, đốt cháy người đàn ông vô sỉ trước mặt. Sao trước giờ lại không phát hiện người này chính là người đề tiện đến vậy chứ?

Hoa Nguyệt Dã cúi mặt xuống, trước mặt mọi người anh rất tội nghiệp, nhưng chỉ có ba người đàn ông kia và Nhiệm Cách thấy như vậy chính là anh đã thành công trong vở kịch của mình.

Cô quát lên: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Hoa Nguyệt Dã hơi nhếch khóe môi, anh để cảm lên bờ vai thon gọn của cô, cố ý thổi vào tai cô một cái rồi nói:

"Anh muốn em làm bạn gái anh."

Nhiệm Cách: "Cái này..."

Hoa Nguyệt Dã vô tội chớp mắt, "Không được sao? Vậy làm vợ nhé?"

Nhiệm Cách: "... Anh biến đi."

Anh chu đôi môi hồng phớt, dáng vẻ tiểu bạch thỏ đáng yêu đang sợ cô vợ cường thế trước mặt của mình nổi giận, "Nhưng mà em chắc hẳn em chưa quen, hay là làm bạn gái trước nhé?"

Nhiệm Cách thật giận dữ: "Sao anh lại vô sỉ như vậy?"

Ai ngờ Hoa Nguyệt Dã không biết xấu hổ lại còn mặt dày nói:

"Theo đuổi em cần vô sỉ một chút thì em mới đồng ý. Em nên tập quen dần cho sau này đi."

Nhiệm Cách tròn mắt, "Ai đồng ý chứ?"

Sau này là thế nào nữa? Mặc dù mang vẻ mặt bất mãn nhưng sâu trong thâm tâm Nhiệm Cách bỗng thấy ngọt ngào lạ thường.

Hoa Nguyệt Dã định nói gì đó thì điện thoại anh vang lên vài tiếng, anh đưa tay lấy điện thoại ra. Hơi nhú đôi lông mày rậm, anh dịu dàng vuốt tóc Nhiệm Cách.

"Anh có việc bận, em về một mình nhé?"

Không để Nhiệm Cách đáp lại, Hoa Nguyệt Dã đã nhanh như chớp đặt một nụ hôn như chuồn chuồn phớt nước trên gò má đầy đặn của cô.

...

Nhiệm Cách không biết mình về nhà như thế nào. Cô chỉ biết ngơ ngẩn, thỉnh thoảng đưa tay chạm vào má mình.

"A, làm sao vậy nè?"

Nhiệm Minh Ngôn đi ngang qua phòng em gái, thấy cô mặt hồng hồng, tay còn sờ soạng lung tung trên mặt khiến anh không khỏi cau mày.

"Nhiệm tam, bệnh hả nhóc?"

Nhiệm Cách lườm Nhiệm Minh Ngôn một cái, "Em còn đủ khỏe mạnh để đánh anh đấy."

Gia đình Nhiệm có tới năm người. Nhiệm cha, Nhiệm mẹ, anh hai Nhiệm Bạch Thương, anh ba Nhiệm Minh Ngôn và Nhiệm Cách chính là em út.

Lại ba anh em họ Nhiệm này lúc nhỏ toàn đi gây chuyện ở xóm. Mà Nhiệm Bạch Thương chính là người cầm đầu, mặc dù anh lạnh lùng vậy thôi nhưng lại chính là thống lĩnh của nhóm quậy phá này.

Nhiệm Minh Ngôn thích chọc các bé gái, ngược lại Nhiệm Cách mặc dù trầm hơn một chút nhưng cô bé vẫn nổi tiếng với biệt tài treo cây, leo tường, sáng tạo trò quậy phá mọi người.

Ba người còn lập cái bang Nhiệm chuyên đi phá làng phá xóm làm gà bay chó sủa khiến mọi người tức giận không thôi. Khi đó Nhiệm cha thường kết hợp với Nhiệm mẹ bắt ba người bọn họ về la mắng một trận.

Nhưng cha mẹ vẫn không đánh anh em cô, gia đình luôn êm đềm, hạnh phúc là vậy.

Nghĩ đến đây, Nhiệm Cách cười nhạt, cuộc sống tốt đẹp như vậy mà cô lại rời bỏ. Ông trời có mắt đã để cho cô sống lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tìm việc

Anh hai Nhiệm Bạch Thương vừa đi làm về, gương mặt tuấn tú hơi hiện lên vẻ mệt mỏi, anh thấy Nhiệm Minh Ngôn đứng nhìn mặt nhú mày nói gì đó với em gái bảo bố Nhiệm Cách liền đi đến.

Nhiệm Cách kêu một tiếng, "Anh hai."

Nhiệm Bạch Thương gật đầu.

"Nhiệm tam, không phải em đã biết yêu rồi đấy chứ?" Nhiệm Minh Ngôn nhí nhố đưa tay ôm mặt, biểu cảm khuôn mặt rất hoảng sợ.

Nhiệm Cách không trả lời, cô bừa bãi, nhưng ánh mắt rất nhanh xẹt qua tia xấu hổ.

Nhiệm Minh Ngôn la oai oái, "Ôi Nhiệm tam của anh, sao em nỡ bỏ anh đi theo người khác?"

Nhiệm Bạch Thương nhú nhú mày, anh ngồi xuống chiếc ghế trước giường Nhiệm Cách.

"Tiểu Cách, có chuyện đó thật sao?"

Nhiệm Cách thẹn thùng, cắn cắn môi:

"Chỉ là hơi hơi thích thôi ạ."

Nhiệm Minh Ngôn dùng một chiếc khăn giấy giả vờ lau mắt, "Nhiệm tam đã lớn khôn."

Nhiệm Cách liếc anh, "Đó là khăn em vừa lau tay."

Nhiệm Minh Ngôn: "... Á á..."

Nhiệm Minh Ngôn là một người đàn ông đẹp trai, rất có khí chất lãng tử. Ở ngoài thì giả vờ chín chắn, khi về nhà thì như con nít lên ba.

Đặc biệt Nhiệm Minh Ngôn lại là người sống tình cảm nhất nhà, chỉ sau Nhiệm mẹ. Anh rất quan tâm, lo lắng, chăm sóc cho mọi người dù không thể hiện ra ngoài. Anh là một diễn viên hạng A, tài năng diễn xuất của anh được nhiều người công nhận.

Nhiệm Bạch Thương thì luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng. Anh không làm việc ở Nhiệm thị mà mở một công ty riêng, công ty cũng có vẻ rất lớn, thường xuyên được xuất hiện trên báo.

Nhưng có một điều hai người giống nhau đó là đều mắc bệnh chiều em gái. Dù Nhiệm Cách đúng hay sai thì các anh cũng bênh vực cô, sẵn sàng đối đầu với kẻ dám chống đối cô. Điều này làm Nhiệm Cách vô cùng cảm động và yêu thương các anh.

Nhiệm Bạch Thương gật đầu, vẻ mặt anh nghiêm túc, "Em phải kỹ càng trong việc lựa chọn đàn ông. Đặc biệt nếu người đó..."

Nhiệm Minh Ngôn xen vào, "Ày da, thẳng tiến hạ gục mục tiêu đi em gái."

"Nhiệm nhị." Nhiệm Bạch Thương trầm giọng.

Nhiệm Minh Ngôn: "Nhiệm lão đại, em đang dạy Nhiệm tam cách sống đẹp, có lý tưởng cho riêng mình."

Nhiệm Bạch Thương: "Đó không phải là lý tưởng."

Nhiệm Minh Ngôn: "Em tài học hèn mọn nên coi đó là lý tưởng. Anh học rộng thì biết gì về thế giới của bọn em chứ."

Nhiệm Cách: "...". Lại cãi nhau.

Sau khi "tổng cổ" Nhiệm lão đại và Nhiệm nhị ra khỏi phòng, Nhiệm Cách mới nghiêm túc ngồi xuống, mở máy tính tìm việc làm.

Nhiệm Cách thấy công ty Hoàng thị đang tuyển một kế toán liền nhấp vào điện hồ sơ. Đây là một công ty lớn, nghe nói Hoàng thị là một phần của tập đoàn Trésors từ nước ngoài vào.

Vốn định chuyển sang làm việc ở công ty gia đình, nhưng mà như vậy sẽ khiến cha mẹ lo lắng về chuyện con gái mình đã đắc tội với Mặc thị nên cô đành bỏ cuộc.

Hoàng thị dù biết là một công ty lớn như vậy mà có thể nhận một cô kế toán nhỏ bé như cô thì cũng thật bất thường nhưng Nhiệm Cách vẫn muốn thử vận may của mình. Thời gian phỏng vấn là ngày mai, trùng hợp cũng là ngày thành lập của công ty này.

Hoàng thị có rất nhiều mảng, phần cô đăng ký chính là kế toán của công việc tính toán sổ sách cho họ, đồng thời tính tổng chi phí đã bỏ ra cho các mảng khác và báo cáo doanh thu.

Nhiệm Cách hạ quyết tâm sẽ sống thật tốt, kiếm thật nhiều tiền để sau này có thể vùng tiền trước mặt cặp đôi cầu nam nữ kia, làm hấn ta hối hận vì dám bỏ rơi cô, còn trả thù Từ Uyên nữa chứ.

Cô đắp mặt nạ rồi tắt đèn đi ngủ, thầm mong ngày mai sẽ là một ngày tươi đẹp.

oOo

"Mã số 39, cô Nhiệm Cách. Đã đến lượt phỏng vấn của cô."

Nhiệm Cách dạ một tiếng rồi đứng dậy chỉnh sửa tóc tai, quần áo.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo len màu xanh da trời đơn giản, quần đen dài tôn lên đôi chân thon dài của cô. Nhiệm Cách thoa một chút son môi hồng nhạt.

Trời sinh Nhiệm Cách đã rất xinh đẹp, hôm nay cô ăn mặc đơn giản nhưng không hề làm giảm đi khí chất của mình. Vừa thanh lịch lại tao nhã, linh hoạt.

Người phỏng vấn chỉ hỏi vài câu hỏi đơn giản về kiến thức liên quan đến ngành, Nhiệm Cách trả lời rất trôi chảy, cô còn tự tin cười thật tươi, lễ phép chào hỏi làm những người phỏng vấn rất hài lòng.

Nhiệm Cách thờ phào, rốt cuộc cô cũng phỏng vấn xong. Bây giờ chỉ cần ngồi đợi kết quả.

Lúc cô mới ngồi xuống ghế chờ thì cửa bỗng mở ra, một người đàn ông ngoại quốc chạy vào, hắn ta nhìn lướt qua cô rồi nói chuyện với những người ngồi ở bàn phỏng vấn.

"Các anh có thấy Châu Niên đâu không?"

Họ lắc đầu, "Không thấy. Sao vậy Daniel? Anh ta lại trốn việc nữa sao?"

Người đàn ông tên Daniel thờ dài rồi tức giận mắng, "Đề tôi bắt được Châu Niên rồi giáo huấn anh ta thế nào."

Daniel hừ mạnh, hắn vô tình liếc qua chỗ ngồi của các thí sinh tham gia phỏng vấn rồi hơi sùng sốt.

Cô gái với mái tóc đen nhánh được xõa ra, dài ngang vai, che một bên mắt của cô. Từ góc nghiêng của Daniel thì thấy đó là một khuôn mặt tuyệt vời. Chiếc mũi cao thẳng, lông mi dài che mắt ánh mắt bên trong, môi hơi mím lại.

"Oh my god... Tuyệt... tuyệt vời!" Daniel kích động nói. Hắn ta nhanh chóng đến trước mặt cô, lịch sự hỏi, "Cô gái, có thể cho tôi hỏi cô tên gì?"

Nhiệm Cách lúc này mới quay đầu, đôi mắt trong suốt, tĩnh lặng như hồ nước mùa thu phản chiếu hình ảnh Daniel, "Nhiệm Cách."

Daniel thốt lên, "Nhiệm Cách, cô có muốn thử làm người mẫu không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chụp ảnh

"Cô có muốn thử làm người mẫu không?"

Nhiệm Cách nhú mày, đây là công việc cô chưa bao giờ nghĩ tới, cũng như cô nghĩ mình không phù hợp với nghệ thuật. Nhiệm Cách lịch sự từ chối:

"Cảm ơn anh nhưng có lẽ tôi không phù hợp đâu."

Daniel nài nỉ, "Cô chưa thử làm sao biết không phù hợp? Hay là Nhiệm tiểu thư, cô thử chụp một lần đi. Nếu không được thì thôi?"

Nhiệm Cách hơi do dự, "Nhưng..."

Daniel không để cô từ chối, hắn vuốt vuốt mái tóc vàng của hắn, giọng nói có phần khấn trương:

"Đi thôi Nhiệm tiểu thư."

Nhiệm Cách bất đắc dĩ phải đi theo hắn, dù gì người ta cũng đang làm việc ở chỗ cô phỏng vấn, biết đâu lại nói giúp cô để cô có thể thuận lợi được nhận vào làm việc hơn?

Nhiệm Cách được Daniel dẫn tới một căn phòng lớn, hắn ta chỉ một người phụ nữ tóc ngắn đeo kính ở đó rồi nói.

"Tiểu Di, đến đây hóa trang một chút cho Nhiệm tiểu thư."

Tiểu Di đứng dậy, mỉm cười nhìn Nhiệm Cách đứng cạnh Daniel, cô cũng lễ phép gật đầu chào lại.

"Hóa trang như thế nào đây ạ?"

Daniel xoa xoa cằm, "Kiểu trong sáng đi."

"Vâng."

"Chọn trang phục phù hợp nhé."

"Vâng."

oOo

Nhiệm Cách bước vào phòng trong sự ngạc nhiên của Daniel, hẩn ngấm cô từ trên xuống dưới, tấm tắc khen, "Xinh đẹp lắm. Nào, mau đến đây."

Cô ngồi trên một chiếc ghế sofa đen, Daniel thì đứng sau thợ chụp ảnh cùng Tiểu Di rồi nói:

"Nhiệm tiểu thư, cô hãy thoải mái. Cứ tưởng tượng điều gì cô thích đi, tự nhiên vào nhé."

Nhiệm Cách hít sâu một hơi, "Vâng ạ."

Cô hơi lo lắng, dù gì đây cũng là lần đầu cô làm người mẫu chụp ảnh, lại còn đồng ý chụp hình với một tập đoàn nổi tiếng như vậy. Thực làm cô hồi hộp!

Nhiệm Cách cố làm mình thoải mái dựa mình vào sofa, cô hơi nghiêng đầu nhìn hướng cửa sổ, chiếc đầm ngắn tới đầu gối để lộ đôi chân trắng như bạch ngọc của cô, một tay để lên thành ghế rồi chống cằm, tay còn lại đặt lên đùi.

Lúc này Tiểu Di đã trang điểm cho cô nên lúc này Nhiệm Cách vốn xinh đẹp lại càng khuynh quốc khuynh thành hơn. Chiếc đầm trắng cúp ngực để lộ bờ vai thon gọn trắng nõn cùng xương quai xanh tinh tế. Mái tóc đen nhánh xõa tự nhiên, vài sợi tóc con nghịch ngợm rơi xuống vàng trần lẳng mịn của cô.

Nhiệm Cách nghĩ đến Mặc Vô Kỳ và Từ Uyển phải trả giá cho những việc đã làm với cô, khóe môi bất giác cong lên thành một nụ cười ngọt ngào. Cô lại nghĩ tới Hoa Nguyệt Dã, nhớ tới nụ hôn của anh, gò má lại nóng bừng một cách khó hiểu.

"Tách tách"

"Nhiệm... Nhiệm tiểu thư..." Giọng Daniel run run, "Thực sự đây là lần đầu tiên cô làm người mẫu sao?"

Tiểu Di và thợ chụp ảnh cũng ngạc nhiên không kém.

Tấm hình thứ nhất là một cô gái với vẻ đẹp ngây thơ nhưng tinh tế, cô chống cằm hướng ánh mắt sáng trong như viên đá quý lấp lánh ra cửa sổ.

Dường như cô đang mơ mộng điều gì đó. Đôi mắt cô hơi cong cong như đang cười, khóe miệng khẽ giương lên lộ má lúm đồng tiền lấp ló. Vẻ đẹp ngây thơ, mong manh dễ vỡ như thủy tinh thật khiến người ta muốn nâng niu che chở.

Tấm thứ hai thì ý cười của Nhiệm Cách càng rõ hơn. Gò má cô hơi ửng hồng, đôi môi khẽ hé mở, mắt mở to, hơi hoang mang vì một điều gì đó.

Nhiệm Cách thắc mắc, cô chụp như thế nào? Vừa định hỏi thì Daniel đã xua tay.

Hắn nhìn cô một lúc lâu rồi mới bình tĩnh nói, "Nhiệm tiểu thư, xin cô hãy chụp thêm một bức ảnh nữa. Lần này nhanh thôi, cô hãy tưởng tượng cô đang ở trong một cuộc thi mà đối với cô là quá dễ dàng để có thể chiến thắng."

Nhiệm Cách chau mày, "Ý anh là sự kiêu ngạo và tự tin ư?"

Daniel gật đầu, "Đúng thế."

Nhiệm Cách gật đầu, cô vắt chéo chân, hơi ngẩng mặt, hai tay gác ở hai bên thành ghế. Nụ cười như có như không, ánh mắt mang theo vẻ sắc bén cùng ngạo mạn.

Toàn thân cô đều là sự ngạo kiều, lạnh lùng khiến Daniel, Tiểu Di không khỏi bất ngờ. Khuôn mặt trong sáng như thiên thần nhưng lại có nụ cười của ác quỷ, hai cái đối lập nhau khiến khí chất của cô trở nên đặc biệt quyến rũ.

"Tách"

"Nhiệm tiểu thư..."

Nhiệm Cách đột ngột đứng dậy, cô gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua người Daniel làm hắn không khỏi giật mình.

"Tiên sinh, tôi đã thực hiện đủ những điều anh yêu cầu. Bây giờ có thể đi được rồi chứ?"

"Nhưng..." Daniel còn muốn nói gì đó nhưng Tiểu Di đã huých tay nhắc nhở hắn. Daniel đành ngậm ngùi nói, "Xin lỗi đã làm phiền Nhiệm tiểu thư. Nếu sau này có cơ hội hợp tác, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ cô."

Lúc này chân mày Nhiệm Cách mới giãn ra, "Cảm ơn."

Nói xong cô liền vào phòng hóa trang thay đồ mà không đòi coi hình. Cô ra phòng phỏng vấn ngồi đợi kết quả.

...

Kết quả không tốt lắm, Nhiệm Cách đã bị loại mặc dù biểu hiện của cô không tồi. Lúc nhận kết quả giám khảo còn liếc cô mấy lần như tiếc nuối lắm.

Điều này cũng dễ hiểu thôi, những người khác đều có bằng tốt nghiệp và trình độ học vấn cao hơn cô. Nếu lấy cô mà so với họ thì như chim sẻ đứng trước phượng hoàng.

Nhiệm Cách quyết định về nhà. Nhưng vừa mới ra khỏi công ty thì một chiếc xe màu xám bạc đã chạy tới chắn trước mặt cô.

Cửa kính hạ xuống, khuôn mặt anh tuấn với cặp mắt kính thư sinh đó, không phải là Hoa Nguyệt Dã thì còn ai vào đây?

"Tiểu Cách, lên xe đi."

Nhiệm Cách sầm mặt, "Sao anh lại ở đây?"

Hoa Nguyệt Dã chớp mắt, "Anh đến đón bạn gái về nhà."

"Ai là bạn gái của anh?"

"Em"

"..." Tệ thật, cái tên bí ối này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bất ngờ gặp người không nên gặp

Hoa Nguyệt Dã mỉm cười, "Lên xe đi, anh đưa em đi ăn trưa. Trẻ như vậy nhưng có lẽ em chưa ăn nhỉ?"

Nhiệm Cách định nói cô ăn rồi thì chợt nghĩ, anh ta mời thì có lẽ chi phí tốn kém của cô sẽ ít đi, đại gì không ăn một bữa?

Nghĩ vậy Nhiệm Cách liền mở cửa trèo lên xe. Ở góc cô không thấy, khoé môi Hoa Nguyệt Dã giương lên một cách gian xảo.

Nhiệm Cách vừa thắt dây an toàn xong đã nghe Hoa Nguyệt Dã hỏi:

"Em vừa phỏng vấn xong sao?"

"Đúng vậy. Nhưng sao anh biết?" Nhiệm Cách ngờ vực nhìn anh.

Hoa Nguyệt Dã bữu môi, "Hôn anh một cái anh sẽ nói."

"..." Không đời nào đây là học trưởng của cô được. Con người hiền lành, chín chắn hồi đó đâu rồi? Đây là học trưởng giả đó!

Hoa Nguyệt Dã thấy sắc mặt cô không tốt liền tự giác trả lời, "Anh có người quen trong đó, trùng hợp cũng đi ngang qua."

Nhiệm Cách gật đầu.

Nhưng sự thật đâu có đơn giản như vậy. Khi biết Nhiệm Cách đang phỏng vấn ở cái công ty nghèo nàn đó, Hoa Nguyệt Dã đã ra lệnh cho người ở đó không được nhận Nhiệm Cách mặc dù cô thể hiện rất xuất sắc.

Tiểu Cách của anh cần gì đi làm? Sau này cứ chăm chỉ ăn uống, ở nhà làm vợ hiền cho anh là được.

Còn nếu cô muốn đi làm, Hoa Nguyệt Dã trầm nghĩ, hay là để cho cô làm thư ký của mình, như vậy thì ngày nào cũng được gặp cô.

Đến chỗ ăn cơm, là quán ăn bình dân ven đường gần trường Đại học A - ngôi trường mà anh và cô đã từng học.

Thấy Nhiệm Cách nhìn chằm chằm trường, Hoa Nguyệt Dã mỉm cười.

"Nếu em muốn thì lát nữa chúng ta sẽ vào thăm trường và thầy cô."

Cô gạt đầu, khoé môi hơi nhếch lên. Hoa Nguyệt Dã tưởng mình nhìn lầm, anh tháo kính ra lau lại thật kĩ.

Lúc chuẩn bị vào quán, Nhiệm Cách thấy hai bóng hình quen thuộc.

Chính là Mặc Vô Kỳ và Từ Uyển đang diễn trò yêu đương ở đó. Hắn đưa tay dịu Từ Uyển, mà Từ Uyển lại nở nụ cười dịu dàng, một tay nắm lấy tay hắn, tay thì sờ bụng.

Có lẽ ánh mắt của Nhiệm Cách quá rõ ràng, Mặc Vô Kỳ ngẩng đầu, sau đó biểu cảm vì giận dữ mà trở nên hơi vẩn vơ, hẳn đỡ Từ Uyển đi tới.

Từ Uyển sớm đã thấy Nhiệm Cách cho nên lúc này liền giả vờ vui vẻ chào hỏi:

"A, Nhiệm Cách, cô cũng ăn trưa ở đây sao?"

Nhiệm Cách cười lạnh, "Liên quan gì đến cô?"

Từ Uyển cắn môi, biểu hiện sợ hãi lùi về sau một bước.

"Tôi... tôi chỉ muốn thân hơn với cô thôi mà?"

Hả? Nhiệm Cách thâm khinh bỉ, cô có ăn thịt cô ta chưa mà sợ hãi như vậy? Thân hơn sao? Nhiệm Cách thâm khinh bỉ. Những chuyện lúc đó cô ta gây ra đã đủ thể hiện độ "thân" của cô ta với cô rồi.

Khi đó Mặc Vô Kỳ và Nhiệm Cách đang là một đôi, tình yêu của họ rất ngọt ngào khiến nhiều người ghen tị.

Bỗng từ đâu xuất hiện một Từ Uyển, cô ta làm quen với Nhiệm Cách, cố gắng tiếp cận cô để rồi thu hút sự chú ý của Mặc Vô Kỳ.

Sau một đêm tỉnh dậy, Nhiệm Cách tới công ty với tâm trạng vui vẻ cho tới khi mở cửa văn phòng của Mặc Vô Kỳ. Vì hắn ta đã dung túng cho Nhiệm Cách nên cô không cần gõ cửa mà cứ vào là được.

Nhiệm Cách bắt gặp hình ảnh đôi nam nữ đang ân ái với nhau trên bàn làm việc.

Mặc Vô Kỳ quần áo xộc xệch, mồ hôi từ trán hắn chảy dọc xuống cằm. Hắn không ngừng vận động đưa hạ thân ra vào làm Từ Uyển rên rỉ van xin.

Có lẽ bởi vì tiếng mở cửa quá nhỏ nên hai người họ căn bản không chú ý. Nụ cười trên gương mặt Nhiệm Cách cứng đờ, nhưng cô không lựa chọn rút lui. Cô gõ cửa, âm thanh chế nhạo mang theo sự đau đớn khôn nguôi:

"Tổng giám đốc, có lẽ ngài cần phải khoá cửa trước khi dây dưa cùng nhân viên của mình."

Mặc Vô Kỳ và Từ Uyển giật bắn mình. Hắn nhìn thấy Nhiệm Cách lạnh lùng đứng ở cửa thì cứng đờ người, còn Từ Uyển thì nhanh chóng lấy quần áo che thân thể trần trụi.

Từ Uyển nức nở, cô ta dùng đôi mắt hoang mang nhìn cô.

"Nhiệm Cách, tôi... tôi không cố ý. Chuyện không phải là như vậy... chúng tôi... tôi và anh ấy bị hạ thuốc... cho nên... cô đừng trách anh ấy..."

Nhiệm Cách ngắt lời Từ Uyển, "Đủ rồi."

Cô lướt ánh mắt sắc bén sang Mặc Vô Kỳ đang sững sờ, "Có lẽ em cần một lời giải thích rõ ràng."

Nói xong cô liền xoay người bỏ đi.

Nhưng mà, thần tình yêu không mỉm cười với cô lúc này.

Mặc Vô Kỳ không cho cô bất kỳ lời giải thích nào, hắn chỉ bình tĩnh đến công ty và làm việc.

Thái độ của hắn dành cho cô dần lạnh nhạt, nụ cười của hắn đã không còn dành cho cô, chỗ bên tay lái của xe hắn cũng đã có người khác ngồi vào.

Nhiệm Cách rất thất vọng và đau khổ, vậy thì cô còn mong chờ điều gì nữa?

Nhiệm Cách lấy lí do công ty cho đi du lịch để rồi trốn gia đình trong một cái khách sạn nhỏ bé mà ôm gối khóc. Suốt thời gian đó cô hầu như không gặp lại gia đình, bạn bè, Mặc Vô Kỳ và Từ Uyển.

Từ Uyển mang thai, nhà họ Mặc đành cho cô thân phận là vị hôn thê của Mặc Vô Kỳ.

Lúc này cô ta thường hay khoe khoang với mọi người về danh phận của mình, trước mặt Mặc Vô Kỳ thì giả vờ ngoan ngoãn, ngây thơ khiến hắn đều chung quy tội lỗi cô ta gây ra cho mọi người.

Mọi người trong công ty lúc đó đều biết Nhiệm Cách là bạn gái của Mặc tổng, hai người họ rất xứng đôi, trai tài gái sắc. Nhiệm Cách lại còn đối xử rất

tốt với mọi người nên rất được yêu quý.

Quan hệ của họ tan rã làm cho không ít người cảm tức Từ Uyên và thông cảm cho Nhiễm Cách.

Và cái ngày xảy ra tai nạn đến...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bạn gái của tôi

Lúc đó Nhiễm Cách vừa tan sở, trời mưa tầm tã mà cô lại không mang theo ô nên đành ngồi đợi mưa tạnh dần.

Từ Uyên đến gần cô, có lẽ cô ta vừa thấy gì đó nên sụt qua tay Nhiễm Cách, hoàn hảo ngã xuống. Khuôn mặt nhăn nhó, tay ôm bụng, tay chống xuống đất, cô ta nhìn Nhiễm Cách với vẻ không tin nổi.

Nhiễm Cách nhú mày, "Cô làm gì vậy hả?"

"Tôi... xin lỗi, xin lỗi. Tôi biết việc tôi là vợ hôn thê của Kỳ khiến cô rất đau lòng. Nhưng mà tôi đang mang thai con của anh ấy... Tôi..."

Từ góc độ của Mặc Vô Kỳ có thể thấy Nhiễm Cách cố ý đẩy Từ Uyên ngã, rồi còn những lời van xin của cô ta làm hấn vô cùng tức giận với Nhiễm Cách.

Đến đây thì tai nạn đó xảy ra...

Trước mặt Nhiễm Cách tối sầm.

Hoa Nguyệt Dã không đeo kính, anh chắn Nhiễm Cách sau lưng mình.

Đôi mắt thâm trầm khẽ nheo lại, tựa như chứa đựng sát khí trong đó, lướt qua Từ Uyên làm cô ta khẽ sợ hãi rồi dừng lại ở người Mặc Vô Kỳ.

Hoa Nguyệt Dã thâm chê mắt thâm mỹ của Tiểu Cách nhà anh. Rõ ràng anh đẹp trai hơn hẳn ta, giàu có hơn, tính cách tốt hơn hẳn. Tại sao cô lại chọn hẳn chứ?

"Hoa Nguyệt Dã, anh làm gì vậy?" Nhiễm Cách nhú mày, cô bước lên một bước sóng vai với anh.

Hoa Nguyệt Dã nheo mắt, anh nhếch môi, "Anh đang nhìn người quen của em."

"Họ không phải là người tôi quen." Nhiễm Cách lạnh lùng phản bác.

Nói rồi cô liếc nhìn sang Hoa Nguyệt Dã, hơi cau mày, "Kính của anh đâu?"

Hoa Nguyệt Dã lấy mắt kính từ trong túi quần, "Bị bắn rồi."

Nhiễm Cách liếc anh, cô chột buột miệng, "Để tôi lau cho."

Hoa Nguyệt Dã vẫn nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng và sắc bén, người ngoài thấy là vậy. Nhưng Nhiễm Cách ở khoảng cách gần, cô có thể thấy những cảm xúc dao động nơi đáy mắt anh.

Nhiễm Cách lấy mắt kính từ tay anh, cẩn thận dùng áo mình lau lau kính, thái độ hết sức chuyên tâm. Mà Hoa Nguyệt Dã lúc này lại đứng rất gần cô, anh không cần nheo mắt để nhìn, chỉ thấy ý cười tràn ngập trên khuôn mặt anh. Hai người bọn họ hoàn toàn coi Mặc Vô Kỳ và Từ Uyên là không khí.

Sắc mặt Mặc Vô Kỳ hơi khó coi, hấn muốn vào trong nhưng Từ Uyên lại níu tay hấn, cô ta ậm ừ mở miệng:

"Ừm, Nhiễm Cách à, đây là bạn trai của cô sao?"

Nhiễm Cách hơi dừng động tác tay, Hoa Nguyệt Dã nghe vậy ý cười ở khóe môi càng sâu hơn. Vì không có mắt kính nên anh gần như biến thành người khác. Bá đạo, lạnh lùng, rất sắc bén.

Hoa Nguyệt Dã bá đạo vòng tay ôm lấy chiếc eo thon gọn của Nhiễm Cách, hơi cúi đầu, chóp mũi của anh nhẹ nhàng cọ sát vào gò má láng mịn của cô.

"Cô ấy là bạn gái của tôi."

Từ Uyển nghe Hoa Nguyệt Dã đáp lại mình, mắt sáng lên. Cô ta lớn gan hỏi tiếp:

"Vậy hai người có tính tới chuyện kết hôn không? À... tháng ba năm sau chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới. Hai người nhất định phải tới đó nha."

Rõ ràng là không liên quan gì đến nội dung Từ Uyển đang nói đến nhưng Nhiễm Cách hiểu rằng, cô ta đang khiêu khích cô, ý rằng quan hệ giữa cô và Hoa Nguyệt Dã sẽ chẳng đi tới đâu.

Nhiễm Cách cảm thấy tim mình nhói đau, chuyện tình yêu không thể quên được nhanh như thế.

"Hiện tại cô ấy là bạn gái của tôi, sau này sẽ là vợ của tôi và là mẹ của con tôi. Còn hôn lễ của cô..." Hoa Nguyệt Dã nhếch môi.

Dù giọng của anh lạnh lùng, trong trẻo nhưng Nhiễm Cách vẫn có thể nghe ra sự dịu dàng trong đó, trái tim cô khẽ run lên.

"... tại sao chúng tôi phải tới?"

Nhiễm Cách ngạc nhiên nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh lúc nào cũng nhìn mình bây giờ lại càng thêm sáng khi cô nhìn lại anh.

Mặc Vô Kỳ cảm giác người Từ Uyển run rẩy, hắt ta lạnh nhạt lên tiếng, "Xin thứ lỗi, hiện giờ vợ tôi đang mang thai không thể đứng lâu được."

Nhiễm Cách tự tay đeo kính lại cho Hoa Nguyệt Dã, cô hơi kinh ngạc trước người đàn ông biến đổi ba trăm sáu mươi độ trước mặt.

"Tiểu Cách, em đừng nhìn nữa, anh rất muốn hôn em đó." Hoa Nguyệt Dã bất mãn nói, người ở trước mắt mà không đề ra ăn được, đã vậy còn gặp phải bạn trai cũ của cô ấy.

Nhiễm Cách trừng mắt, cô hơi nóng mặt. Vì để che giấu sự bối rối nên đành kéo tay Hoa Nguyệt Dã vào trong.

"Anh muốn đứng đây ăn cơm sao? Đi thôi... Đây!"

Hoa Nguyệt Dã kéo cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô. Mà Nhiễm Cách thì đã đỡ ra, môi cũng hé mở thừa cơ cho lưỡi anh tiến vào trong.

Vì hôn nên anh đành tháo mắt kính ra. Thầm nghĩ sau này sẽ đi chữa trị cho mắt hết cận nếu không sau này hôn cô lại bất tiện như vậy.

Nhiễm Cách hoàn hồn, cô đỏ bừng mặt, đôi mắt mở lớn hết cỡ phản chiếu hình ảnh của Hoa Nguyệt Dã. Lông mi anh dài, nhưng không quá mức như con gái, lông mày rất rậm, hơi nhếch lên lộ sự kiêu ngạo.

Hoa Nguyệt Dã nhủ thầm khi cô thần thờ, anh mở mắt nhưng vẫn hôn cô. Mắt anh rất sâu, như vực thẳm không thấy đáy, cuốn cô vào trong, đắm chìm trong bóng tối của nó.

"Thật không biết xấu hổ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chấp nhận

"Thật không biết xấu hổ."

Hoa Nguyệt Dã cắn môi Nhiễm Cách một cái rồi thả cô ra, mà Nhiễm Cách lúc này cũng đã hết sức để tranh cãi, cô dựa vào người anh đứng thờ hờn hển.

Hoa Nguyệt Dã vuốt tóc Nhiễm Cách, ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng tới hai người đối diện vừa đi ra.

Mặc Vô Kỳ đưa Từ Uyển tới nhà hàng quen thuộc mà hắt thường ngày vẫn ăn. Không hiểu sao hôm nay lại có ai rảnh rồi dùng tiền bao trọn quán. Dù Mặc Vô Kỳ đường đường là Mặc tổng quyền quý cũng là khách quen mà cũng không được vào.

Lúc cùng Từ Uyển ra cửa liền bắt gặp cảnh hai người Hoa Nguyệt Dã cùng Nhiễm Cách hôn nhau.

Nhiễm Cách xinh đẹp động lòng người, hai má đỏ bừng, mắt mở to không chớp nhìn người đàn ông trước mặt. Mà Hoa Nguyệt Dã lại còn dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô khiến hắt bỗng nhiên khó chịu.

Còn nhớ lúc trước, người bên cạnh Nhiễm Cách chính là hắt. Mà hôm nay, hắt đã phải trả giá cho sai lầm của mình, đành rời xa Nhiễm Cách, hắt cũng đã có vợ tương lai và con của mình, hắt không thể không yêu thương Từ Uyển.

"Cút ngay." Hoa Nguyệt Dã lạnh lùng nói. Ánh mắt anh nhìn họ cũng không dịu dàng như nhìn Nhiễm Cách.

Bình thường Hoa Nguyệt Dã đeo kính sẽ trở khiến tính tình anh ôn hòa hơn, nhưng cũng không tính là gần gũi, thân thiện với mọi người. Còn lúc không đeo kính, Hoa Nguyệt Dã rất kiêu ngạo, không coi ai ra gì, nhìn mọi người bằng ánh mắt nhìn những sinh vật tầm thường, nhỏ bé.

Mặc Vô Kỳ tự ái, hần nhủu mày, "Đây là nhà của anh sao? Có thể khiến người khác cút đi à?"

Mặc dù Mặc Vô Kỳ vì quá tức giận nên không nhận ra nhưng Từ Uyển lại thấy người đàn ông này rất không tầm thường.

Có lẽ hần chỉ hiền lành, dịu dàng trước mặt Nhiễm Cách nhưng khi đối xử với người khác lại như bạo chúa, không thương hoa tiếc ngọc. Rốt cuộc anh ta là ai?

Nhiễm Cách hồi phục tinh thần, cô đẩy tay đang vuốt tóc mình của Hoa Nguyệt Dã ra, vẫn quay lưng với Mặc Vô Kỳ và Từ Uyển nên họ không nhìn ra tâm trạng của cô.

Nhiễm Cách lạnh lùng nói:

"Liên quan đến Mặc tổng sao?"

Mặc Vô Kỳ chưa kịp trả lời thì Từ Uyển níu tay hần, cô ta cười nói:

"Chỉ là giữa chốn đông người này mà hai người thể hiện tình cảm như thế thật không thích hợp."

Nhiễm Cách hừ nhẹ, "Cũng không phải cho cô nhìn."

Từ Uyển ghen hòng, từ khi nào mà miệng lưỡi Nhiễm Cách lại sắc bén như vậy chứ.

Hoa Nguyệt Dã không nói, chỉ là đưa tay lên siết chặt lấy eo cô. Hai người đã đứng đây này giờ rồi, nghĩ đến Nhiễm Cách vừa phỏng vấn xong đã đói bụng lắm rồi, anh cúi xuống nói với cô:

"Đi vào ăn thôi."

Nhiễm Cách thu lại ánh mắt nhìn hai người trước mặt rồi gạt đầu với anh.

Hoa Nguyệt Dã ôm eo Nhiễm Cách bước vào nhà hàng. Mà trước khi vào, anh hơi nghiêng đầu, khóe mắt đầy ý cảnh cáo nhìn Mặc Vô Kỳ và Từ Uyển. Dám làm Tiểu Cách của anh không vui, Mặc Vô Kỳ và người phụ nữ kia sẽ không yên đâu.

"Em thích ăn gì?"

Nhiễm Cách đang xem menu, cô trầm ngâm một chút rồi nói:

"Lần này anh mời, anh chọn món đi."

Hoa Nguyệt Dã hơi trầm mặt, "Em ăn gì anh ăn cái đó."

Vì chuyện lúc nãy vẫn làm tâm trạng Nhiễm Cách không thoải mái lắm, cô nhăn mày, "Ăn anh thì sao hả? Anh cũng muốn tự ăn chính mình sao?"

Hoa Nguyệt Dã nghe cô nói, bỗng nhiên cúi đầu, hai tai đỏ rực. Tiểu Cách nhà anh đòi ăn anh kia, làm sao đây, xấu hổ quá!

Anh ngẩng đầu thì đã thấy Nhiễm Cách chọn món xong. Cô còn mỉm cười với người phục vụ làm anh hận không thể làm người đó biến mất ngay lập tức.

Trong suốt bữa ăn cả hai không nói chuyện với nhau. Một phần là Nhiễm Cách có thói quen khi ăn cơm không nói chuyện, một phần là Hoa Nguyệt Dã đang trầm tư suy nghĩ gì đó.

Lúc ăn xong, Hoa Nguyệt Dã chớp mắt nhìn cô.

"Chùng nào...?"

"Hả?" Nhiễm Cách mờ mịt nhìn anh.

"Chùng nào thì em ăn anh?"

"..."

Anh thẹn thùng cúi đầu, đáng vẻ như thiếu nữ mới biết yêu, "Hay ăn bây giờ luôn cũng được."

Nhiễm Cách ngẩn người, sau đó mới hiểu anh đang nói đến cái gì. Cô nhất thời đỏ bừng mặt, đứng dậy vội bước ra ngoài mặc cho Hoa Nguyệt Dã vẫn đang vui sướng chờ câu trả lời của cô.

Hai người không có đi thăm trường như Hoa Nguyệt Dã đã hứa bởi vì Nhiễm Cách bỗng nhận được cuộc gọi đột xuất của Nhiễm mẹ.

"Nhiễm tam, mau về nhà đi, có niềm vui bất ngờ dành cho con đây." Giọng Nhiễm mẹ rất hưng phấn, không biết là đang có chuyện gì vui vẻ đến thế.

Nhiễm Cách cũng đành vâng dạ, cô áy náy nhìn Hoa Nguyệt Dã.

"Xin lỗi, hôm nay tôi không thể về trường với anh được."

Hoa Nguyệt Dã cũng đã nghe thấy cuộc trò chuyện ngắn ngủi của hai mẹ con, anh xoa đầu cô, "Được rồi, anh đưa em về nhà."

Hoa Nguyệt Dã có cảm giác như hôm nay mình bị ảo giác. Nhiễm Cách lâu nay luôn chống đối anh bỗng nhiên rất ngoan ngoãn cho anh ôm, rồi lại cho hôn trước mặt thiên hạ. Hay là cô đã ngẫm chấp nhận anh rồi?

Hoa Nguyệt Dã nhếch môi, nhìn Nhiễm Cách đang chờ đợi mình đưa về, không kìm được lại giữ gáy cô cúi đầu hôn xuống.

Anh thì thầm, "Em chấp nhận anh rồi sao?"

Nhiễm Cách nghe anh hỏi, cô hơi đỏ mặt cúi đầu, "Tôi nghĩ có lẽ nên thử xem sao."

Hoa Nguyệt Dã cười nhẹ, anh hôn lên trán cô, "Anh sẽ không làm em thất vọng, bảo bối."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thanh mai trúc mã trở thành tình địch

Nhiễm Cách bị gọi về nhà là vì có một người bạn thanh mai trúc mã đi du học đã lâu không gặp bây giờ lại về nước.

Cô cũng sợ nhìn người đàn ông chạy tới ôm chầm lấy mình rồi gõ nhẹ lên đầu cô.

Người đó kêu lên, "Không ngờ lớn lên em lại xinh đẹp như vậy."

Nhiễm Cách bật cười, "Đồng, để cho em thử tí nào."

Hàn Đông buông cô ra, vẫn không quên hôn một cái lên má cô. Nhất thời hấn bị Nhiễm Minh Ngôn lườm đến tóc lửa.

Nhiễm Cách quen biết với Hàn Đông từ lúc cô còn bé. Lúc đó Nhiễm Bạch Thương dẫn Nhiễm Minh Ngôn và Nhiễm Cách đi phá làng phá xóm thì lại gặp cậu bé có đôi mắt sáng ngời, là thủ lĩnh của xóm dưới - Hàn Đông cũng dẫn bè phái đi "đánh chiếm" lãnh thổ.

Hai bên gặp nhau, thế là trận chiến tranh giành lãnh thổ xảy ra. Đương nhiên là cái bang Nhiễm mạnh hơn, anh hai Nhiễm Bạch Thương thông minh như vậy sao có thể thua đứa nhóc lên năm chứ?

Sau hôm đó, Nhiễm mẹ dẫn ba đứa con của mình sang Hàn gia để xin lỗi. Nhưng Nhiễm Bạch Thương vì tự ái nên không đi, thế là chỉ có Nhiễm Minh Ngôn và Nhiễm Cách.

Hai bà mẹ này nói chuyện rất hợp nhau, Hàn phu nhân rất thích Nhiễm Cách, cô bé xinh xắn, đáng yêu, hiền lành như vậy thì sao có thể ăn hiếp con bà chứ? Nhất định là Hàn Đông đã vu oan cho cô bé.

Lúc Nhiễm mẹ đang rối rít nói chuyện với Hàn phu nhân, Nhiễm Cách kéo tay áo Nhiễm Minh Ngôn, cô bé tinh nghịch nháy mắt mấy cái Nhiễm Minh Ngôn liền hiểu ý.

"Mẹ, Nhiễm tam muốn đi vệ sinh."

Hàn phu nhân nghe vậy liền sai người hầu dẫn cô bé đi. Nhưng có ai ngờ đến ngã rẽ bỗng nhiên Nhiễm Cách không cho nữ hầu đi theo nữa, mà nữ hầu nghĩ cô bé như vậy cũng không thể làm gì nên cũng mặc kệ cô đi làm việc của mình.

Nhiễm Cách tìm phòng của Hàn Đông rồi mở cửa vào, cô bé trợn to mắt khi Hàn Đông, người nên "bị thương đến sứt đầu mẻ trán" bây giờ đang ôm máy chơi game.

Nhiễm Cách chạy tới lấy gối đập vào đầu Hàn Đông.

"Ngày thì ăn hiếp, ngày thì dám nói xấu anh em Nhiễm Cách, ngày thì bị thương nặng..."

Sau mỗi tiếng "này" là cái gối đập vào đầu Hàn Đông.

Cậu bé tội nghiệp chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị Nhiễm Cách đánh cho tơi tả. Đến khi Nhiễm Cách đã hoàn thành nhiệm vụ chuồn êm ra ngoài thì cậu bé mới khóc toáng lên.

Nhiễm Cách còn nhớ, cô bị mẹ cầm ra ngoài suốt một tuần, ngồi ở nhà chán muốn chết.

Mà Hàn Đông sau khi bị đánh liền trở thành liên minh của bang Nhiễm. Cái bang Hàn và Nhiễm kết hợp quậy phá khắp xóm làng thì ai mà không biết?

Nhiễm Minh Ngón chạy tới, ôm em gái sang một bên, anh lườm Hàn Đông.

"Thằng nhóc ngáo đá, còn ôm em gái bảo bối của ông nữa thì biết."

Hàn Đông bĩu môi, hấn ngoáy ngoáy tai, "Diễn viên nổi tiếng mà tính tình vẫn trẻ con như vậy?"

Nhiễm Minh Ngón tròn mắt định phản kích thì Nhiễm Cách đã bật cười, cô hỏi:

"Hàn Đông, anh học xong rồi sao?"

Hàn Đông chuyển mắt sang Nhiễm Cách, gật đầu, "Đúng vậy, anh về nước định cư rồi làm việc ở công ty của gia đình luôn."

Nhiễm Cách lớn lên trở thành một cô gái xinh đẹp, quyến rũ. Đôi mắt to tròn đen láy, vẫn linh hoạt như ngày nào. Lúc này cô nháy mắt với hắn.

"Chị dâu tương lai của em đâu?"

Hàn Đông xụ mặt, "Anh làm gì có bạn gái, chỉ là..." đang đợi em đó thôi.

Nhiễm Cách khề cười, cô nhìn vào phòng khách thì thấy Nhiễm mẹ và Hàn phu nhân đang ngồi nói chuyện, không để ý đến những người trẻ này. Cũng không thể trách họ, là hàng xóm lâu năm mà bây giờ mới gặp lại, có bao nhiêu chuyện để nói chứ?

"Đi đi, em dẫn anh đi mua đồ." Nhiễm Cách kéo tay Hàn Đông đi, mặc cho Nhiễm Minh Ngón đang phùng phùng lửa giận nhìn tên dám cướp em gái yêu quý của anh đi.

oOo

"Hàn Đông, anh muốn chết sao?" Nhiễm Cách sầm mặt nhìn số tiền trong tài khoản của mình dần vơi đi, tháng này cô còn chưa được lấy lương đã nghỉ việc rồi đó! T.T

Hàn Đông vô tội nhìn cô, "Thì em nói dẫn anh đi mua đồ mà." Dẫn đi ở trung tâm thương mại lớn nhất thành phố B hắn mới chịu nha!

Bởi vì lâu lắm rồi mới về nước nên Hàn Đông rất hứng thú mà quẹt thẻ mua tất cả, hắn chỉ cần nhìn thứ đó hợp mắt liền quẹt, quẹt và quẹt. Còn bắt Nhiễm Cách đáng thương xách hết túi đồ cho hắn, hic.

Cũng rất tội nghiệp cho thẻ của Nhiễm Cách nữa, nó bị người khác rút hết sinh lực rồi! Chủ nhân ơi... cứu em.

Nhiễm Cách tức giận chửi rủa Hàn Đông, rồi bỗng nhiên cô cảm thấy hơi thở của ai đó sau lưng mình làm cô rùng mình.

Nhiễm Cách tưởng Hàn Đông nên câu gắt:

"Tên khốn kiếp, anh còn muốn mua bao nhiêu nữa hả? Em không phải là người bao nuôi anh nhé."

Ai ngờ túi đồ cô đang xách được người đằng sau cầm lấy, Nhiễm Cách xoay người thì lại chạm vào má anh.

Hoa Nguyệt Dã cười nhẹ, "Chưa xa bao lâu mà em đã nhớ anh rồi sao?"

Nhiễm Cách sững người, cô biết Hoa Nguyệt Dã cố ý cúi xuống chờ cô quay lại liền hôn trúng anh nhưng lại không phản bác được mà chỉ lúng túng hỏi:

"Anh... sao lại ở đây?"

Hoa Nguyệt Dã hôn môi cô một cái rồi thản nhiên nói, "Tình cờ đi ngang qua. Nhưng mà lúc này em nói bao nuôi ai?"

Nhiễm Cách nhăn mày nhìn anh, "Bạn thanh mai trúc mã của em về nước, anh ấy dùng gần hết tiền trong tài khoản của em để mua đồ."

Hoa Nguyệt Dã vừa định hỏi là ai thì Hàn Đông từ đâu mua được hai cây bông gòn, hắn đi tới, giọng vui vẻ:

"Tiểu Cách, hỏi nhỏ em rất thích ăn bông gòn đúng không? Em..."

Nháy mắt, sắc mặt của Hoa Nguyệt Dã và Hàn Đông tối sầm.

Hàn Đông nhìn tay Hoa Nguyệt Dã đang nắm lấy tay Tiểu Cách bằng một ánh mắt tràn đầy địch ý.

Còn Hoa Nguyệt Dã nhìn Hàn Đông và xác định đây chính là thanh mai trúc mã mà Nhiễm Cách nói. Không cần biết hắn ta có ý gì, nhưng hắn là đàn ông, hắn không được thân thiết với Tiểu Cách của anh. Trong mắt anh, hắn chính là tình địch!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Kỷ niệm xưa

Hàn Đông vờ nghiêm chỉnh, đưa tay ra:

"Chào anh, tôi là Hàn Đông, thanh mai trúc mã của Tiểu Cách."

Hoa Nguyệt Dã nhú mày, anh không đưa tay ra nắm lại, ánh mắt sâu như vực thăm nhìn chăm chăm hắn.

"Hoa Nguyệt Dã..." Nhiễm Cách kéo tay anh, hướng mắt về phía tay đang đưa ra của Hàn Đông.

Nhưng Hoa Nguyệt Dã lại chẳng phản ứng gì, anh lạnh lùng đứng đó khiến Hàn Đông không khỏi nhìn anh với ánh mắt khác.

Hàn Đông thấy người ta không có ý định chào mình thì cũng định rút tay về, ai ngờ Nhiễm Cách đưa bàn tay ra nắm lấy tay hắn, cô mỉm cười:

"Chào anh, em là Nhiễm Cách, người này là Nguyệt Dã, là bạn trai của em."

Hàn Đông sững sờ nhìn cô. Còn Hoa Nguyệt Dã ý cười lại đông đầy mắt, anh lướt mắt qua chỗ tay cô nắm tay Hàn Đông, không khách khí liền rút tay cô ra, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ xinh ấy.

Nhiễm Cách là người rõ ràng trong chuyện tình cảm, thích là thích, ghét là ghét. Bây giờ cô đã xác định được mình thích Hoa Nguyệt Dã, và lại anh cũng nói cô là bạn gái của anh. Nếu để anh hiểu lầm thì không hay lắm.

Nhiễm Cách quay qua cười với Hoa Nguyệt Dã một cái. Trong mắt anh, đó chính là nụ cười ngọt ngào, đẹp đẽ nhất.

Hàn Đông trầm ngâm một lúc rồi nói, "Anh có việc bận, em đi với bạn trai của em đi."

Xong hắn còn tiến tới lấy túi đồ từ tay Hoa Nguyệt Dã đang xách, nói, "Đây là đồ của tôi." Rồi cầm đi cùng với hai cây kẹo bông gòn.

Hắn sợ khi hắn quay lại không nhận được mà đâm vào mặt Hoa Nguyệt Dã mất. Cô gái anh chờ đợi suốt hai mươi mấy năm lại trở thành bạn gái người khác mất rồi.

"Nguyệt Dã, tại sao lúc này anh không bắt tay với Đông chứ?" Nhiễm Cách bất mãn nhìn anh.

Hoa Nguyệt Dã nhún nhát nói, "Anh không thích anh ta. Với lại em không được gọi anh ta là Đông, như vậy thân mật quá."

Cô chau mày, định phản bác thì Hoa Nguyệt Dã lại lén hôn má cô một cái, sau đó anh đứng dậy thân nhiên vuốt tóc cô.

"Đi thôi, em hết bận rồi đúng chứ? Anh đưa em về thăm trường."

Nhiễm Cách cười, "Được."

...

Nhiễm Cách nhìn Hoa Nguyệt Dã đã đỗ xe xong, anh bước tới hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi ôm lấy vai cô.

"Đi thôi."

Nhiễm Cách nhéo tay anh một cái rồi cũng đi vào.

Lúc mới vào học Đại học, Nhiễm Cách là một cô gái năng động, vui vẻ, lại còn được mệnh danh là tân tiểu mỹ nữ.

Tân tiểu mỹ nữ rất tốt bụng, thường xuyên đi giúp đỡ người khác. Mặc dù là mấy cô gái chảnh chọe cũng mến cô em gái lễ phép này. Ngoài ra còn có một lý do khác.

Tiểu Nhiễm mỹ nữ có hai ông anh trai rất đẹp trai. Một người là Tổng giám đốc Nhiễm Bạch Thương nổi tiếng lạnh lùng với vẻ đẹp kiêu ngạo, một người là Nhiễm Minh Ngôn - soái ca nổi tiếng trong làng giải trí. Lại có cô em gái tài giỏi, đáng yêu như là Nhiễm Cách đây thì ai lại mà không muốn tiếp cận cô chứ.

Hoa Nguyệt Dã dẫn Nhiễm Cách tới chỗ ghế đá ngồi. Anh đưa tay vòng qua vai cô, cô dựa đầu vào vai anh, cầm tay còn lại của anh nghịch ngợm.

"Em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?"

Nhiễm Cách nhăn mày suy nghĩ, "Là lần em đi trễ hả anh?"

Hoa Nguyệt Dã giữ tay cô không cho cô nghịch ngợm nữa. Cô lại rút ra rồi đặt tay mình so với bàn tay to lớn của anh.

"Không phải." Hoa Nguyệt Dã hơi thất vọng, "Là lần em đi nhầm phòng vệ sinh."

"Hả..." Nhiễm Cách sững người, cô nghĩ một chút, "Thì ra người lần đó là anh."

Một lần Nhiễm Cách đang từ trên lầu chạy như bay xuống dưới vì quá mắc vệ sinh. Cô không nhìn rõ mà đã đi vào khu vệ sinh, vừa đi vừa thoải mái hát líu lo.

Vì thiết kế phòng vệ sinh nam và nữ của trường Đại học này khá giống nhau nên nhầm lẫn là chuyện bình thường đối với sinh viên ở đây.

Nhưng mà tiểu Nhiễm mỹ nữ khi đi xong liền ra rửa tay, khi bắt gặp một chàng trai đang rửa tay ở bên cạnh, mà anh ta lại làm ra vẻ như không thấy cô hoặc đang suy nghĩ gì đó. Nhiễm Cách không nghĩ nhiều lại đơn giản rửa tiếp.

Sau đó hình như chàng trai đó phát hiện ra người bên cạnh là con gái, lại còn là một mỹ nữ, anh ta đứng hình hồi lâu. Nhiễm Cách thấy anh ta phát hiện cũng không nói gì, khi rửa xong cô còn quay sang cười với anh ta một cái.

"Chào bạn học, buổi sáng tốt lành."

À ừm, sau khi ra ngoài Nhiễm Cách mới phát hiện mặt mình nóng đến cỡ nào. Trời ơi, xấu hổ quá! Cô lại vào nhầm phòng vệ sinh nam.

Cứ tưởng là người kia sẽ đăng lên diễn đàn trường nói cô này cô nọ nhưng lại không xuất hiện bất kì tin tức nào. Nhiễm Cách cũng không thấy rõ mặt người đó nên chuyện này cô cũng dần quên luôn.

Chuyện lúc đó chỉ có cô và người đó biết, bây giờ Hoa Nguyệt Dã nhắc lại, tám mươi phần trăm đó chính là anh rồi.

Hoa Nguyệt Dã lâu nay thấy cô rất vui tươi, lâu lâu lại kiêu ngạo, nhưng đây là lần đầu anh thấy cô lúng túng đến đáng yêu như vậy, nhất thời liền muốn bắt cô về nhà nuôi luôn rồi.

"Nguyệt Dã, anh lúc đó làm em xấu hổ muốn chết." Nhiễm Cách hiếm khi làm nũng, cô bĩu môi, tay vẽ vẽ chữ gì đó lên tay anh.

Hoa Nguyệt Dã khẽ cười, anh còn nhớ lúc đó đang rửa tay bỗng nghe thấy tiếng con gái hát quanh đây. Anh còn tưởng ở bên ngoài vọng vào nên không để ý, đến khi cô gái xinh đẹp đứng kế bên rửa tay thì anh mới giật mình.

Cô gái kia còn tươi cười chào anh một cái rồi ra ngoài. Rõ ràng anh thấy tai cô đỏ bừng nhưng lại cố làm ra vẻ tự nhiên đến thế.

Việc đó làm Hoa Nguyệt Dã xưa nay bị gọi là một sách vô cảm bỗng nhiên ở trong phòng ngủ ngẩn ngơ cười một cái làm bạn cùng phòng giật mình suýt chút là rút giường.

Ày, lúc đó anh không gặp lại cô nữa. Mà khoảng hai tháng sau, Nhiễm Cách lại bất ngờ xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kỷ niệm xưa (2)

Nhiễm Cách vì hôm qua mãi chơi game đến tận một giờ sáng nên hôm nay liền dậy trễ, mà Nhiễm Bạch Thương cũng chiều em gái lại nói nghỉ hôm nay nhưng Nhiễm Cách nhất quyết không chịu.

Thế là tận bảy giờ rưỡi cô mới nháo nhào đánh răng rửa mặt rồi chạy đến trường bằng vận tốc nhanh nhất có thể.

Thật xui xẻo là khi cô tới thì trường cũng vừa đóng cổng. Mà Nhiễm Cách là ai chứ, cô từ nhỏ đã leo cây, trèo tường, chỉ với vách tường cao hơn cô hai

cái đầu cũng không làm khó cô.

Nhiệm Cách ném cặp mình vào trước rồi nhảy phốc lên, chân đạp lên tường rồi như siêu nhân mà nhảy vào trong. Vừa mới đáp xuống đất bỗng thấy trời đất quay cuồng, ánh sáng xung quanh cũng không bằng cặp mắt sắc bén đang nhìn cô.

Nhiệm Cách lúc này mới thực sự biết người tên Hoa Nguyệt Dã này, vừa là hội trưởng hội học sinh mà thành tích lại đứng đầu trường khiến cô không khỏi nhìn anh với con mắt khác.

Thấy Hoa Nguyệt Dã nhìn chằm chằm mình, Nhiệm Cách cười đến rục rờ, "Hoa học trưởng, trùng hợp quá, anh cũng đi trễ sao?" Cô đang dùng mỹ nhân kế đó, động lòng đi, động lòng đi..

Hoa Nguyệt Dã nhũn mảy, mắt lạnh lùng nhìn cô gái trước mặt, anh nhàn nhạt nói, "Tôi đi lấy đồ cho giáo viên. Cô là Nhiệm Cách đúng chứ? Đi trễ, cuối giờ học ở lại dọn dẹp phòng Hội trưởng hội học sinh."

Khóe môi Nhiệm Cách giật giật, nụ cười trên môi cô cứng đờ. Há? Sao lại tàn nhẫn như vậy chứ? Mắt thẩm mỹ có vấn đề sao?

"Hoa học trưởng, tha cho tôi một lần này thôi. Lần đầu tiên đi trễ..."

"Không cần tôi chỉ cho cô phòng Hội trưởng nằm ở đâu chứ?" Hoa Nguyệt Dã ngắt lời cô, anh vẫn đứng thẳng, ánh mắt uy nghiêm nhìn chằm chằm Nhiệm Cách như một lưỡi dao sắc bén chém vào người cô.

"Vâng..." Nhiệm Cách xụ mặt, cô nhảy xuống đất. Thế mà lúc đứng đằng hoàng trên đất lại phát hiện anh rất cao, cao hơn cô cả nửa cái đầu. Vốn Nhiệm Cách cao 1m70 đã được xem là chiều cao vượt trội rồi, như vậy Hoa Nguyệt Dã chắc chắn hơn 1m80 đó.

Nhiệm Cách nhớ đến đây liền quay lại tròn mắt nhìn Hoa Nguyệt Dã, "Lúc đó anh không cảm thấy em thực sự rất xinh đẹp, không rung động chút nào sao?"

Hoa Nguyệt Dã hơi nâng khóe môi, "Không có..."

Anh thấy vẻ mặt thất vọng của cô liền không nhịn được mà cúi xuống cắn môi cô, "Lần anh thực sự rung động là lần khác."

"Nói như vậy lúc đó anh đã hơi rung động rồi sao?"

Anh mỉm cười, "Ừ."

Nhiệm Cách đắc ý, "Thấy sức quyến rũ của em thế nào? Ha ha..."

Sau giờ học, Nhiệm Cách quả nhiên đến phòng Hội học sinh nhưng lại không thấy ai cả. Cô cười thầm, hay là bỏ trốn nhỉ? Nhưng lương tâm nhỏ bé của cô trời đất, không được, cô phải dọn dẹp!

Phòng Hội trưởng không lớn hơn hội trường là bao nhiêu, nhưng đối với các sinh viên ở đây thì có thể nhét tầm năm mươi đến sáu mươi người vào căn phòng này.

Trên bàn tài liệu bày bừa lộn xộn, còn có một đồng hoa, có bông đã héo, có bông còn rất tươi mới. Nhiệm Cách cười thầm, nhìn Hoa Nguyệt Dã trầm lặng như vậy mà cũng có không ít người theo đuổi nha!

Cô đặt cặp xuống, xắn tay áo lên tới hơn khuỷu tay để lộ cánh tay trắng nõn. Cô thu xếp tài liệu rồi đặt chúng ở một góc trên bàn. Nhiệm Cách nghĩ một chút rồi quyết định đi lấy nước và khăn lau. Trùng hợp có một bạn học đi ngang qua, mà Nhiệm Cách của chúng ta đang lười biếng, thế là cô vẫy tay.

"Đây bạn học ơi..."

Người vừa đi ngang qua khựng lại, thấy Nhiệm Mỹ Nữ nổi tiếng kia vừa gọi mình, hần có chút ngơ ngác, "Bạn gọi tôi sao?"

Nhiệm Cách cười ngọt ngào, "Đúng vậy. Tôi có thể nhờ bạn một việc được không?"

Người kia hơi khó xử nhìn cuốn sách trên tay rồi nhìn ánh mắt chờ mong của cô, hần gật đầu, "Được."

Thế là nhiệm vụ đi lấy nước và khăn đã được hoàn thành. Trước khi người đó đi, Nhiệm Cách còn cho người đó nick QQ để thay lời cảm ơn. Nhưng mà người đó lại không biết rằng, nick cô vừa mới cho hẳn chính là nick QQ của Nhiệm Minh Ngôn, siêu sao nổi tiếng. Rất quý hiếm đó nha!

Sau khi hẳn ta đi, Nhiệm Cách đắc ý cười thầm sau đó quay lưng vào dọn dẹp tiếp.

Mà Nhiệm Cách lại không biết nụ cười kia của cô đã được Hoa Nguyệt Dã thu hết vào mắt. Đối diện phòng Hội trưởng hội học sinh lại chính là phòng nghỉ ngơi của giáo viên. Vừa rồi anh vào đưa cho giáo viên một số bài thi của học kỳ vừa qua, vừa vận ngồi ở đó một lúc, nhìn thấy những việc lúc này xảy ra, cô còn cười rất rạng rỡ với chàng trai đó.

Sau này chàng trai tội nghiệp đó bỗng bị phạt dọn sân trường suốt một tháng mà không hiểu mình đã gây nên tội gì.

Nhiệm Cách dọn phòng xong thì cũng đã quá trưa. Cô nhìn thành quả của mình, cười tự hào rằng mình dọn quá sạch, không còn sót một sợi tóc.

Nhiệm Cách thấy học tủ bàn có tờ giấy gì đó màu hồng, cô tò mò. Dù biết rằng không phải nhưng Nhiệm Cách lại mạnh dạn kéo ra, cô còn lén lút quan sát xung quanh.

"Uy, tên này thế nào lại được yêu thích như vậy?"

Những bức thư ở trong ngăn kéo đều rực rỡ màu sắc. Hình như chưa có bức nào được anh mở ra vì thư còn rất phẳng và nguyên vẹn.

Bức thư tình thứ nhất: << Hoa sư huynh, em là Tảo Diệp lớp B ngành Chính trị. Hôm nay em viết bức thư này để bày tỏ rằng, em rất thích anh, em muốn theo đuổi anh. Mặc kệ anh có đồng ý hay không em sẽ cố gắng đến cùng. >>

Ừm, Tảo Diệp là hoa khôi ngành Chính trị, nghe nói chị ta học rất giỏi. Và lại bức thư này... ừm, đúng là con gái khoa Chính trị có khác, tỏ tình cũng thật mạnh mẽ, thẳng thắn nha.

"Anh không trả lời thư của Tảo Diệp sao?" Nhiệm Cách đưa ánh mắt ra phía hàng cây xanh rợp bóng mát ở sân trường.

Hoa Nguyệt Dã vờ ngón áp út của cô, ánh mắt hơi trầm lại, "Không có, anh không quen cô ta." Vừa nói xong anh lại nghĩ, ngón tay này trông trái quá, hay là đeo thêm trang sức cho nó nhỉ?

Nhiệm Cách bĩu môi, "Nhưng mà người ta thích anh đó."

Bức thư tình thứ hai Nhiệm Cách đọc là của Ngọc Dao, tên sến súa hết như bức thư của cô ta, cô ta học ngành Văn: << Hôm nay trời rất đẹp và trong sáng, anh có thấy không? Từng dải nắng rực rỡ trải dài trên sân trường như đang chào đón một con người xinh đẹp nhất thế gian... (Thư đã được rút gọn hơn một ngàn chữ)... Em nhận ra trong tim em giờ đây bỗng xuất hiện hình bóng của một thiên thần... >>

Đọc tới đây Nhiệm Cách lại cảm thấy buồn ngủ. Sao thư tình mà dài dòng như thế làm gì? Làm sao cô đọc hết được? (!)

Cô nhào người nằm lên bàn. Thăm nghĩ, cô sẽ chỉ ngủ một lát thôi, một lát thôi... Ai ngờ lại ngủ quên luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nổi tiếng

Hoa Nguyệt Dã ôm Nhiệm Cách một lúc rồi anh có việc nên phải về, còn Nhiệm Cách lại không biết đi đâu.

Kế bên trường Đại học có một quán trà sữa, có lẽ cô sẽ vào đó ngồi đợi đến chiều rồi về. Không thể cho mấy anh biết cô đang thất nghiệp được.

"Cho tôi một ly trà sữa trân châu size L, ít đá nhiều đường." Nhiệm Cách nói với người bán trà sữa, cô nghĩ ngợi, cô nên nộp đơn phỏng vấn ở đâu đây?

"Chị ơi..."

"Vâng?" Nhiệm Cách nghe gọi liền ngẩng đầu, chỉ thấy cô gái bán hàng bỗng nhìn điện thoại rồi nhìn cô, ánh mắt cô ta sáng rực.

"Thiên sứ, chị chính là thiên sứ sao?" Cô gái đó kích động nói lớn. Mà cũng nhờ giọng nói của cô gái ấy mà hầu hết những người trong quán quay sang nhìn cô chăm chăm, không hện cùng trợn mắt há mồm.

"Xin lỗi, cô nói gì..." Nhiệm Cách khó hiểu.

Cô gái đó cười thật tươi, "Chị chưa xem tin tức sao? Bây giờ chị nổi tiếng lắm đó." Sau đó đưa chiếc điện thoại smartphone cho cô.

Chỉ thấy một bức ảnh có cô gái váy trắng, đôi mắt nhìn về phía xa xăm. Từng lọn tóc đen nhánh xõa xuống hai bên vai cô. Khóe môi hơi nhếch lên để lộ lúm đồng tiền xinh xắn. Vẻ đẹp như một thiên thần ngây thơ, thuần khiết mới từ thiên đàng đáp xuống ghé thăm trần gian.

Đây không phải là lúc cô chụp hình cho Hoàng thị sao? Bức ảnh này hẳn là người đàn ông đó tung lên để kiếm lợi cho mình.

Trên bức hình còn để một dòng chữ: << Đây chính là thiên sứ đến từ thiên đường sao? >> Người đăng là Daniel Siêu Tài Năng. (=.=)

Cùng lúc đó, Hoa Nguyệt Dã cũng vừa được trợ lý báo tin này. Anh nhìn tấm hình chụp cô đang dựa người vào sofa, dưới ánh nắng khuôn mặt cô trở nên tình tứ và dịu dàng hơn hẳn.

Ngón tay thon dài của anh lướt qua đôi môi đỏ mọng khẽ giương lên của cô, anh thì thầm, "Bảo bối, em làm anh thật muốn nhốt em vào nhà." Để không

ai có thấy, chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cô, ngoại trừ anh. Xem ra phải mau chóng rước cô về rồi.

Trợ lý Bùi đang đứng bên cạnh, bỗng thấy nụ cười như có như không trên mặt Boss, hẳn sợ đến nổi chân tay lạnh cóng. Lần này là ai đắc tội với cô gái ấy?

Hoa Nguyệt Dã liếc hẳn, anh vuốt mi tâm, "Cho người mời cô ấy đến đây làm việc."

Anh nghĩ một lúc. Anh thật không muốn Tiểu Cách nhà mình bị dòm ngó như thế chút nào, nhất là những tên nhà báo hay fan cuồng khủng khiếp đó, cho nên chỉ có thể bảo vệ cô an toàn dưới trướng của anh.

"Thiên sứ, em... có thể chụp ảnh với chị không?" Một cô gái rụt rè nói.

Nhiệm Cách khó xử, sau đó cô mới gật đầu, "Được rồi, một tấm thôi nhé?"

Cô gái rụt rè cười thật tươi, sau đó nhờ người khác chụp cho cô với Nhiệm Cách, tiện thể còn xin Weibo của Nhiệm Cách.

Nhiệm Cách có Weibo, nhưng thường rất ít khi đăng bài, cô tạo đó rồi dùng để lướt những tin tức về idol, mà người cô theo dõi chỉ có gia đình Nhiệm và Hàn Đông mà thôi.

Ừm, khi Nhiệm Cách vừa mới rời khỏi không lâu thì bức hình chụp chung đó được đăng lên. Cô gái kia che mặt mình lại, sau đó làm nổi bật Nhiệm Cách, còn tiện thể gắn thẻ cô vào với dòng ghi chú.

<< Áy da, thiên sứ ở ngoài còn xinh đẹp, dịu dàng hơn trong ảnh gấp 123456... lần. >>

Bức ảnh vừa đăng đã được cư dân mạng chia sẻ với tốc độ chóng mặt. Nhiều người cảm thấy Nhiệm Cách rất giống con lai, nhiều người lại cho rằng cô phẫu thuật thẩm mỹ... Nhưng nhiều nhất có lẽ là hâm mộ sắc đẹp cùng đáng người hoàn hảo của cô.

"Tổng... giám đốc... cái này..." Thư ký Bùi mặt tái mét, run rẩy đưa bức ảnh vừa được chia sẻ lên mạng.

Hoa Nguyệt Dã nhủ mảy, anh cầm lấy điện thoại của thư ký Bùi, nhất thời nghiêng răng. Tiểu Cách, em sao lại thích gây họa như vậy hả? Có nhiều người thích em quá thì làm sao đây?

"Xóa." Anh lạnh lùng nói, các ngón tay thon dài gõ gõ trên mặt bàn tạo ra âm thanh kì dị đến đáng sợ trong văn phòng im ắng, "Xóa luôn cái tài khoản vừa đăng."

Nhưng cho dù có xóa bao nhiêu cũng không thể bằng cư dân mạng. Có nhiều người đã kịp thời lưu lại, bức ảnh còn lan truyền rộng rãi hơn, chưa đến nửa ngày đã có hơn bốn triệu người xem.

Mà Nhiệm Cách - nguyên nhân gây nên cơn sốt vẫn còn ung dung chơi game trên máy tính.

Đang chơi thì khung chat của Hàn Đông cùng nhóm chat của nhà Nhiệm như cùng lúc là nhảy ra.

Cô suy nghĩ một chút rồi bấm vào khung của Hàn Đông, bởi vì thường khi diễn xong, Nhiệm Minh Ngôn đều nhắn những tin nhắn như "Em gái yêu quý ăn cơm chưa?", "Anh trai buồn quá, em gái trốn học đến đây chơi với anh nào"... trong nhóm.

Đông Đại Ca: << Em đã xem tin tức sáng nay chưa? >>

Khuynh Nhiệm Khuynh Cách: << Sao cơ? >>

Lập tức một dòng tin tức đập vào mắt cô. Nhiệm Cách cảm thấy không ổn khi nhìn thấy tám hình cô mặc đầm trắng lên trang bìa của tờ báo nổi tiếng. Cư dân mạng đã ồn ào mà đám nhà báo vẫn không chịu kém cạnh, nhất quyết ganh đua nhau sao? Hay tên Daniel đó đã mua chuộc cánh nhà báo?

Nhiệm Cách không vội bấm vào ngay mà cô mở tin nhắn của gia đình ra.

Nhị Ngôn Là Idol: << Em gái, em nổi tiếng rồi... còn nổi hơn anh nữa đó (T.T) >>

Khuynh Nhiệm Khuynh Cách: << Em thực sự không biết tại sao báo lại đăng tám hình đó lên. >>

Bạch Thương Lão Đại: << Em đi chụp hình lúc nào? >>

Nhiệm Papa: << Con gái của ba là xinh đẹp nhất. >>

Nhiệm Mama: << Con trang điểm sao? Chiếc đầm đó mua ở đâu thế? >>

Nhị Ngôn Là Idol: << Em gái...? >>

Nhiệm Cách ôm trán, nhiều câu hỏi như vậy làm thế nào mà cô có thể trả lời được hết. Nhiệm Cách ngẫm nghĩ một chút rồi nhắn cho Hàn Đông một câu.

Khuynh Nhiễm Khuynh Cách: << Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn thôi, em cũng không bận tâm lắm >>

Nhấn xong liền tắt khung chat, quay lại game chiến đấu với boss.

...

Trong một căn biệt thự xinh đẹp, người phụ nữ tay lướt máy tính, tay xoa xoa bụng, cô ta trừng mắt, đôi mắt tức giận như muốn bắn ra tia lửa.

"Nhiễm Cách, xem ra cô rất đắc ý rồi."

Từ Uyển không tin nổi, cô cứ tưởng mình đã chiến thắng Nhiễm Cách, thành công cướp được người cô ta yêu rồi biến hắn trở thành chồng mình. Mà một người tuấn tú, tài giỏi như vậy thì ai mà lại không thỏa mãn?

Nhưng Nhiễm Cách lại được sao may mắn chiếu sáng. Cô nghiễm nhiên trở nên nổi tiếng chỉ vì một bức hình, mà dáng vẻ đó không phải là xinh đẹp ngút trời thì là chìm sa cá lặn, khuynh nước khuynh thành. Điều này chắc chắn sẽ khiến cô ta được nhiều người chú ý hơn.

Từ Uyển cười lạnh, tìm cách để Mặc Vô Kỳ quay lại với cô ta sao? Hừ, không ai có thể cướp Mặc Vô Kỳ khỏi tay cô, không một ai có thể.

Nghĩ vậy, sự hận thù trong mắt Từ Uyển càng nồng đậm. Mà Mặc Vô Kỳ lúc này đi vào, thấy dáng vẻ của Từ Uyển khác hẳn những lúc dịu dàng, trong sáng thì không khỏi ngẩn người một chút. Hắn đưa mắt nhìn màn hình máy tính, đôi mắt bỗng trầm hẳn.

"Uyển Uyển, em đang mang thai, không nên tiếp xúc nhiều với máy tính."

Từ Uyển giật mình quay ra sau nhìn Mặc Vô Kỳ đã đứng đó từ lúc nào. Cô ta ép mình nở nụ cười dịu dàng nhưng thật miễn cưỡng.

"Kỳ..."

Mặc Vô Kỳ gấp áo vest để trên ghế, hắn ngồi xuống cạnh Từ Uyển, quan tâm hỏi:

"Em sao thế?"

Từ Uyển đáng thương, nhỏ nhẹ nói, "Em... em vừa đọc báo... Em sợ, sợ Nhiễm Cách trở nên nổi tiếng sẽ gây khó dễ cho anh."

Mặc Vô Kỳ hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh lại trở lại bình thường, hắn đưa tay vuốt bụng Từ Uyển, "Đừng lo, cô ta sẽ không dám làm gì đâu."

Từ Uyển điềm đạm đáp một tiếng, sau đó dựa đầu vào vai Mặc Vô Kỳ, nét mặt liền thay đổi hẳn. Cô ta nhếch môi, đáy mắt hiện ra một chút sự khinh thường.

Mà khi cô ta dựa đầu vào liền không để ý đến sắc mặt Mặc Vô Kỳ, hắn nhú mày nhìn người con gái xinh đẹp động lòng người trên màn hình máy tính, quai hàm bỗng bạnh ra làm khuôn mặt hắn trở nên thâm trầm hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tập đoàn Ciaomont

"Cha mẹ ới." Nhiễm Cách tức chết, cô xỏ chân vào dép rồi chạy ra ngoài trong khi vẫn mặc đầm ngủ, chỉ khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng manh.

Nhiễm Bạch Thương mặc đồ vest nghiêm trang vừa ra khỏi phòng, anh nhíu mày, "Nhiễm tam, tại sao lại ăn mặc phong phanh như vậy?"

Nhiễm Cách như trẻ con chạy tới ôm chầm Nhiễm Bạch Thương, miệng cười tươi như hoa, ánh mắt sáng lên như con nít thấy kẹo.

"Nhiễm lão đại, anh biết tập đoàn Ciaomont chứ?"

Nhiễm Bạch Thương cung chiêu xoa đầu em gái, "Ừ anh biết, có chuyện gì sao?"

Nhiễm Cách cười tí mắt, "Họ vừa gọi em sáng nay để đến công ty họ làm việc."

Anh nhíu mày, "Không phải em đang làm ở Mặc thị sao?"

Nhiễm Cách bĩu môi, cô nhảy ra sau, ôm cánh tay Nhiễm Bạch Thương, nhe răng cười, "Thì nghỉ việc thôi. Với lại họ cũng nói đích thân tổng giám đốc họ mời em đấy."

Nhiệm Minh Ngôn từ đầu nhảy ra, anh mặc áo sơ mi trắng, quần đen dài, tóc vuốt keo như tạo hình nhân vật trong bộ phim anh đang đóng. Nhiệm Minh Ngôn đi tới khoác tay lên vai Nhiệm Cách:

"Em được mời tới Ciaomont làm việc?"

Nhiệm Cách gật đầu, "Họ nói đích thân Mạch tổng của họ mời."

Nhiệm Bạch Thương nhướn mày. Mạch Âu Diệm đích thân mời cô sao?

Nhiệm Minh Ngôn đầu kho ôm ngực, mắt đẹp tròn lên, "Tại sao dạo này vận của em lại may như vậy? Đã nổi tiếng hơn anh lại còn được làm việc với Ciaomont."

Nhiệm Cách đùa giỡn với Nhiệm Minh Ngôn một chút rồi xuống dưới nhà ăn sáng. Nhiệm mẹ nhìn cô con gái của mình rồi chau mày.

Cô lớn lên rất xinh đẹp, có nét như con lai cùng chiều cao hoàn hảo, thân hình đầy đặn. Nhưng đẹp nhất vẫn là đôi mắt của cô. Trong suốt, tĩnh lặng như nước hồ mùa thu. Chỉ khi ở bên gia đình mới thực sự dao động.

"Mẹ, chào buổi sáng."

Nhiệm mẹ thu hồi ánh mắt, bà giả vờ hung dữ, hai tay chống nạnh:

"Nhiệm tam, con xem con gây chuyện gì mà có người đến tìm thế này?"

Nhiệm Cách ngơ ngác hỏi lại, "Ai tìm con cơ ạ?"

"Tự ra ngoài xem."

Nhiệm Cách mở cổng, cô liền bị hôn một cái ngay môi.

Cô lùi lại, tay dề lên che miệng liền bị Hoa Nguyệt Dã nắm lấy kéo vào người ôm thật chặt.

"Anh đến đây khi nào vậy?"

Hoa Nguyệt Dã vuốt mái tóc hơi rối của cô, ánh mắt thăm lại, anh khàn giọng, "Nửa tiếng trước."

Nhiệm Cách ngẩng đầu từ trong ngực anh, "Anh bị cảm à?"

Anh không trả lời, tay siết chặt eo cô. Đầu ai biết rằng khi mới xa cô một đêm đã cảm thấy nhưng nhớ mùi hương ngọt ngào ấy đến vậy. Đúng sáu giờ sáng, anh liền chạy xe đến trước nhà cô. Đợi cô thật lâu rồi Nhiệm Cách mới bước ra.

Cô như một thiên thần vậy. Khuôn mặt khi còn ngái ngủ vương vẩn nét ngây thơ, đáng yêu. Mái tóc dày hơi rối xõa dài, vài cọng nghịch ngợm rơi xuống khuôn mặt tinh xảo của cô. Cô mặc đầm ngủ màu trắng, khoác áo bên ngoài thật mỏng. Không, cô giống một nàng công chúa ngủ trong rừng, cô không cần anh đánh thức, nhưng người hôn cô chính là anh.

"Sao vậy anh?" Tiếng nói trong trẻo của cô làm anh thoát khỏi suy nghĩ của mình.

Hoa Nguyệt Dã ôm cô một lúc rồi nói, "Anh đưa em đi..."

"Hôm nay em đi phỏng vấn rồi." Nhiệm Cách vội nói, cô tỏ vẻ thần bí, "Chính là tập đoàn Ciaomont đó. Mạch tổng của họ đích thân mời em."

Hoa Nguyệt Dã trầm ngâm, ánh mắt anh hơi lóe lên điều gì đó rồi nhanh chóng biến mất. Tại sao lại mời cô ấy?

Anh đẩy Nhiệm Cách ra làm cô giật mình suýt đứng không vững.

Anh nhàn nhạt nói, "Xem ra không thể trì hoãn lại."

Nhiệm Cách khó hiểu nhìn anh, bỗng nhiên cô mỉm cười giảo hoạt, "Không phải anh muốn cầu hôn em đấy chứ? Sợ em chạy đi mất sao?"

Hoa Nguyệt Dã hơi bất mãn nheo má cô, "Định tạo bất ngờ cho em mà lại bị em vạch mặt. Tiểu Cách, trước mặt anh em không cần thông minh quá đâu."

Vẫn biết con gái học kinh tế đầu óc thường nhạy bén, rất giỏi nắm bắt cảm xúc của người khác. Điều này không sai với Nhiệm Cách. Nhưng Nhiệm Cách thông minh quá sẽ làm hỏng mất kế hoạch "Bắt thỏ về hang" của anh mất thôi.

Nhiệm Cách cười nhẹ, cô học điệu bộ của Nhiệm Bạch Thương, vói tay lên xoa đầu anh, "Ngoan, nhưng anh phải đợi em hoàn toàn yêu anh thì em mới đồng ý."

Hoa Nguyệt Dã xụ mặt, anh làm bầm, "Dù em không đồng ý anh cũng sẽ bắt em nhốt trong nhà."

oOo

"Cô Nhiễm, ý của Tổng giám đốc chúng tôi là muốn cô thử công việc người mẫu. Việc này cũng không có gì khó, lợi nhuận lại rất cao. Cô hãy suy nghĩ lại đi."

Nhiễm Cách khó xử nhìn bọn họ.

Vừa mới tới trụ sở chính của tập đoàn Ciaomont đã nhận được thông báo cái vị Mạch tổng kia muốn cô thử làm người mẫu bởi vì khi thấy bức hình của cô trên báo. Mạch tổng lại cho rằng nếu cô đồng ý thì lợi nhuận của cô với tập đoàn sẽ là 40/60, với cả cô sẽ là người mẫu đại diện của tập đoàn trong hai năm tới.

Nhiễm Cách khó hiểu hai điều. Tại sao họ lại mời cô gái mới nổi như cô? Với lại công việc người mẫu đại diện rất nhiều tiền, hơn nữa lại là đại diện cho tập đoàn Ciaomont lớn nhất nhì nước Pháp, số tiền kiếm được hẳn sẽ vượt lên số tiền Nhiễm Minh Ngôn đóng một bộ phim dài tập.

Nhiễm Cách do dự không lâu, cô liền gật đầu, "Được, tôi sẽ thử."

...

"Mạch tổng, cô Nhiễm đã đồng ý rồi ạ."

Mạch Âu Diễm gật đầu, phẩy tay cho thư ký lui ra. Hắn vuốt mặt dây chuyền hình giọt nước màu ngọc bích, nhìn có vẻ rất cổ nhưng thực chất đó chính là chiếc dây chuyền đắt tiền nhất thế kỉ XX.

"Tôi hy vọng em sẽ làm tôi hài lòng."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tới nơi làm việc của anh

Nhiễm Cách đã được nhận vào làm việc, lại là công việc người mẫu nên cô cảm thấy rất hưng phấn và hơi kinh ngạc. Đương nhiên việc lớn như vậy phải báo cho gia đình đã.

Khuynh Nhiễm Khuynh Cách: << Con đã được nhận vào làm việc ở Ciaomont, làm người mẫu. >>

Nhấn xong liền thoát ra ngoài. Không ngoài dự đoán, chưa tới một phút liền liên tục nhận được tin nhắn của gia đình. Cô không xem, bởi vì càng trả lời họ chỉ càng xoay cô vòng vòng.

Hoa Nguyệt Dã lái xe đến đón cô. Nhiễm Cách nhìn chiếc xe anh lái, cô không rành về xe nên không biết đây là loại gì. Nhưng mà cơ hồ rất đắt, anh nhất định không phải làm công việc phục vụ, hẳn là anh đang làm cho tập đoàn lớn tiếng nào đó.

"Nguyệt Dã, anh đang làm gì vậy?"

Hoa Nguyệt Dã đánh tay lái sang phải, anh đáp, "Anh làm nhân viên."

Nhiễm Cách la lên, "Không thể nào, anh lừa em."

"Anh không bao giờ lừa em." Đúng là nhân viên mà, chỉ là nhân viên cao cấp thôi.

"Em không tin. Bây giờ em muốn đến chỗ anh làm."

Hoa Nguyệt Dã suy nghĩ. Nếu bây giờ cho cô biết nơi mình đang làm việc thì cô có chủ động thôi việc ở Ciaomont và yên vị bên anh không nhỉ?

"Được rồi."

...

Hoa Nguyệt Dã đậu xe ở nơi dành riêng cho Tổng giám đốc, anh quay sang tháo dây an toàn cho Nhiễm Cách, mà bảo bối của anh hiện giờ đang đơ ra, mắt mở to nhìn anh rất đáng yêu.

"Đi thôi."

"Nguyệt Dã..."

Hôm nay toàn bộ nhân viên của Trésors nhận được tin tức: << Boss của bọn họ dẫn vị hôn thê vào tập đoàn dạo chơi, yêu cầu tất cả ăn mặc chỉnh chu, nghiêm túc. Phu nhân tương lai không hài lòng sẽ bị đuổi việc. >>

Mọi người nghĩ rằng, hân vị hôn thê kia rất khó tính, khó chiều...

Nhưng không, Nhiệm Cách hiện giờ đang được Hoa Nguyệt Dã dẫn vào trong khi còn ngỡ ngác. Khi thấy mọi người nhìn chăm chăm mình, cô mới khôi phục lại bộ dạng bình tĩnh mà gật đầu chào một cái.

Mọi người im lặng đưa mắt nhìn nhau, thầm cảm thán: Rất xinh đẹp, rất hiểu chuyện, rất xứng với Boss. Nhưng mà vị phu nhân này không phải là cô gái thiên sứ đang nổi bật trên báo hiện giờ sao, thế nào mà trong phút chốc liền biến thành phu nhân tương lai của bọn họ rồi?

"Tổng giám đốc, phu nhân." Thư ký Bùi nghiêm trang chào họ.

Hoa Nguyệt Dã không chào lại, còn Nhiệm Cách thì gật đầu với hắn.

Anh đưa cô vào văn phòng riêng rồi khóa cửa lại. Anh thoải mái ngồi trên ghế sofa rồi kéo cô ngồi xuống đùi mình. Nhiệm Cách trừng mắt với anh rồi ngồi dịch xa anh ra một khoảng làm anh hơi nhúm mày.

"Nguyệt Dã, anh thật sự là Tổng giám đốc của Trésors? Hay chỉ là anh trai hoặc em trai của hắn ta?"

Hoa Nguyệt Dã vắt chéo chân, anh nhàn nhả dựa người ra sau, đôi mắt phượng lim dim, anh hé đôi môi hồng nhạt của mình:

"Anh là con một."

Nhiệm Cách: "Tổng giám đốc Trésors họ Sở cơ mà?"

Hoa Nguyệt Dã: "Bởi vì khi anh dùng họ thật sẽ có rất nhiều kẻ thù biết đến anh. Trên thương trường, anh là Tổng giám đốc Trésors, Sở Dã. Nhưng ở ngoài đời thường, anh là Hoa Nguyệt Dã, chồng tương lai của em."

Nhiệm Cách: "Em chưa đồng ý lấy anh."

Hoa Nguyệt Dã: "Vậy bây giờ em đồng ý đi."

Nhiệm Cách: "..."

Hoa Nguyệt Dã: "Sớm muộn gì em cũng là người của anh."

Nhiệm Cách: "... Em không đồng ý."

Hoa Nguyệt Dã: "..."

Anh lập tức ngồi thẳng dậy, nhích đến gần rồi đè cô xuống hôn ngẫu nhiên.

Lúc môi cô sưng đỏ, anh mới trừng mắt giận dữ, "Em nói không đồng ý một lần nữa xem"

Nhiệm Cách rất muốn nói để chọc tức anh, nhưng mà anh hôn cô đến mức cô thở không nổi thì còn sức đâu mà nói chứ?

Hoa Nguyệt Dã cắn má cô một cái, "Ngoan."

oOo

Hai người đùa giỡn một lúc nữa rồi ai làm việc nấy. Nhiệm Cách chọn một quyển sách trên kệ của anh rồi ngồi ở sofa đọc, còn Hoa Nguyệt Dã thì làm việc, lâu lâu lại nhìn xem cô đọc đến đâu rồi.

Khung cảnh hòa hợp đến lạ thường, đến khi thư ký Bùi đứng ở trong văn phòng đưa tài liệu cho Hoa Nguyệt Dã ký vẫn không khỏi liếc nhìn hai người mấy lần.

"Thư ký Bùi, có chuyện gì nữa sao?"

Chất giọng trong trẻo nhưng nghiêm khắc của Hoa Nguyệt Dã vang lên đưa ánh mắt được anh coi là "không trong sáng" của thư ký Bùi rời khỏi Nhiệm Cách. Nếu không phải cha anh trọng dụng hắn thì anh đã sớm đá hắn ra khỏi chức vị thư ký rồi.

"Thưa tổng giám đốc, không có ạ." Thư ký Bùi tự biết sai lúng túng ho một tiếng

"Ra ngoài." Anh khép hờ đồng rồi đưa hắn.

"Vâng."

Nhiệm Cách đọc sách kinh tế đến tận trưa. Lúc này cô đã nằm hẳn lên ghế, đôi chân thon dài thoải mái gác lên thành ghế, người nghiêng sang một bên, một tay chống xuống ghế, tay lật sách. Mái tóc buộc thấp lệch sang một bên, hàng lông mi dài che đôi mắt của cô.

Hoa Nguyệt Dã ngẩng đầu liền thấy cảnh này, anh hơi nhướn môi, "Tiểu thư nhà ai mà lại xinh đẹp như vậy?"

Nhiệm Cách nhìn anh, nhướn miệng cười, "Thưa ngài, dân nữ họ Nhiệm tên Cách, con nhà họ Nhiệm. Chắc hẳn ngài đã điều tra hết rồi chứ?"

Anh đứng dậy, đến ghế sofa ngồi xuống, đặt đầu cô nằm trên đùi mình. Anh cúi xuống nhìn cô:

"Anh quả thật có điều tra gia đình em, nhưng chính em lại rất ít thông tin."

Nhiệm Cách nhướn mày, đưa tay gỡ má anh, cô hỏi, "Tại sao lại ít?"

Hoa Nguyệt Dã bắt lấy bàn tay tinh nghịch của cô, anh hôn lên từng ngón tay thon dài rồi mấp máy môi, "Cứ như em không thực sự là..."

<< Ting ting ting >>

Điện thoại Nhiệm Cách vang lên tiếng chuông đơn giản. Cô vội lấy, nhận ra đó là điện thoại từ phòng quản lý nhân viên của tập đoàn Ciaomont, không chần chừ liền bắt máy.

"Xin chào, tôi là Nhiệm Cách đây."

Giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên: "Cô Nhiệm, cô sẽ có buổi chụp hình đầu tiên ở Tây Ban Nha, địa điểm cụ thể tôi sẽ gửi qua cho cô. Cô hãy thu xếp hành lý rồi ngày mai sau khi họp xong sẽ bay đi Tây Ban Nha, sẽ có thợ chụp hình, nhân viên của tập đoàn ở Tây Ban Nha đợi cô ở đó. Chào cô."

Hả? Nhiệm Cách khi vẫn còn ngỡ ngàng thì người kia đã ngắt kết nối. Cô vẫn chưa hoàn hồn. Mà Hoa Nguyệt Dã ở gần cô đã nghe hết cuộc trò chuyện ban nãy, người của Ciaomont đúng là không coi cô ra gì mà, thế tại sao lại mời cô làm việc chứ?

Nhiệm Cách mở to mắt, thấy Hoa Nguyệt Dã nhìn mình chăm chăm, đôi mắt đen láy sâu thẳm, cô không biết anh đang nghĩ gì.

"Nguyệt Dã, ngày mai em sẽ đi Tây Ban Nha."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tây Ban Nha

Sáng hôm nay Nhiệm Cách đặc biệt dậy rất sớm, cô chọn vài chiếc áo len tay dài cùng quần dài. Bởi vì đang cuối thu nên Tây Ban Nha khá lạnh, đầu đông còn có tuyết rơi.

"Cha, mẹ, con đi đây. lão đại, lão nhị các anh nhớ giữ sức khỏe... Á, anh làm gì vậy?"

Nhiệm Cách chào hỏi mọi người xong liền bị Nhiệm Minh Ngôn ôm chặt, anh vỗ vỗ lưng em gái:

"Em rất ít khi đi xa gia đình, thế thì ai chăm sóc cho em gái bảo bối của anh đây? Làm sao anh yên tâm đóng phim được?"

Nhiệm Bạch Thương lấy trong túi ra một sợi dây chuyền có mặt trái tim nhìn rất xinh xắn, đeo lên cho Nhiệm Cách càng làm nổi bật vẻ đẹp tinh khiết của nó trên chiếc cổ cao trắng ngần của cô. Nhiệm Cách nhìn thật ngây thơ khi nhìn anh với dáng vẻ cảm động đó.

"Lão đại?" Nhiệm Cách sờ mặt dây chuyền.

"Anh tặng cho em."

Cô cười gật đầu, thấy Nhiệm Minh Ngôn đang mè nheo khóc lóc rồi đi tới ôm Nhiệm Bạch Thương rồi mới ôm hôn chào cha mẹ.

oOo

"Cô Nhiệm, nghệ danh bên ngoài của cô sẽ là Louisa."

Nhiệm Cách nghiêm túc nghe người quản lý sắp xếp hồ sơ cá nhân của cô rồi chuẩn bị người đại diện cho cô.

"Từ nay chúng tôi cũng sẽ gọi cô là Louisa, đây là lệnh của sếp tổng. Còn nữa, cô cần một ký hiệu đại diện cho bản thân khi ra mắt công chúng..."

"Sao tôi thấy như thế thì giống idol hơn?" Nhiệm Cách ngắt lời người quản lý.

Cô ta háng giọng đầy gọng kính, lạnh lùng nói, "Bởi vì như thế sẽ tạo ấn tượng cho dân chúng. Sếp tổng đã chọn cho cô là..."

"Tôi chọn bướm đen."

Người quản lý hơi ngần người, cô ta khó xử, "Cái này..."

"Nếu cái gì sếp tổng cũng chọn cho tôi thì có phải khiến tôi trở thành bù nhìn rồi không?" Ánh mắt sắc bén của Nhiệm Cách lướt qua chiếc camera ở góc phòng.

Mạch Âu Diệm nhìn thấy cảnh đó, chỉ lạnh nhạt hừm một cái rồi cúi đầu xuống đọc văn kiện.

Đừng tưởng cô không biết gì, lúc mới bắt đầu vào phòng đã cảm nhận luôn có đôi mắt thứ hai luôn theo dõi mình, dù không có võ nhưng thân thủ của cô khá tốt và rất nhạy cảm cho nên khi có điều bất thường liền cảm nhận được.

Nhiệm Cách chỉ vào chiếc camera, "Nếu cô cảm thấy không được thì cứ bảo với sếp tổng đây là ý của tôi."

Cô nhìn chiếc camera với ánh mắt thách thức làm Mạch Âu Diệm hừ nhẹ bằng mũi, hấn gồ tay lên bàn một lúc, mắt híp lại nhìn chăm chăm cô gái xinh đẹp đang ngồi đó.

Một lúc sau hấn mới vươn tay bấm vào chiếc điện thoại bàn, "Đồng ý với cô ấy."

Người quản lý nói lại với Nhiệm Cách, chỉ thấy cô hài lòng gật đầu.

"Như vậy thì tôi đi đây."

oOo

Trong một căn phòng bệnh tư nhân, có ba người đàn ông ngồi vòng quanh trên chiếc ghế sofa lớn.

"Boss..."

"Ngài ấy làm sao thế? Tự nhiên lại đòi đi bán laze cho mất hết cận."

"Sợ không nhìn thấy vợ được ấy mà."

Người đàn ông áo đồng hừ mũi, dựa người vào ghế sofa, tay cầm điều khiển bật tới bật lui:

"Cô ấy mới đi cách đây mười lăm tiếng thôi mà."

Người áo nâu sắp xếp các lá bài trên tay mình, nhìn ván bài rồi nói, "Boss bị bệnh cuồng vợ, các anh không biết sao? Ngài ấy đã theo đuổi vợ bao lâu thế mà lại chưa cưới về được, thật tội nghiệp."

"Hoa Phong, cậu sẽ không xong đâu nếu Boss nghe thấy." Người áo xám lạnh lùng đặt lá bài con ách xuống.

Hoa Phong phẩy tay, hấn đặt heo bích xuống, cười cười kiêu mồm ám, "Này Hoa Mỹ, cậu nói xem, Boss bận tương tư vợ rồi, sao có thể nghe thấy chứ?"

Hoa Mỹ ngáp dài một cái, mắt chăm chú nhìn vào màn hình ti vi nhưng vẫn trả lời, "Chưa chắc..."

Chưa nói hết câu, cánh cửa đang đóng chặt bỗng nhiên bị đẩy ra. Hoa Nguyệt Dã lạnh lùng đi ra, anh đút hai tay vào túi quần. Anh không đeo kính nữa.

Từ nãy đến giờ, anh ở trong điều trị mắt - bắn tia laze. Phương pháp này không mất quá nhiều thời gian, anh có thể nhanh chóng đi gặp Tiểu Cách của anh rồi.

"Chuẩn bị đi Tây Ban Nha."

Hoa Tuyết liếc sang người kia, bộ dạng nhàn nhã như đã biết hết tất cả, hấn đứng dậy, phui quần, "Hoa Phong, Hoa Mỹ, các cậu tốt nhất là thu xếp nhanh lên, Boss không chờ được nữa đâu."

...

Sau thời gian dài đằng đẳng ngồi máy bay, cuối cùng Nhiệm Cách đã đặt chân đến thủ đô Madrid của Tây Ban Nha. Đang là cuối thu nên khí hậu mát mẻ, chỉ hơi se lạnh. Nhưng lịch trình chụp hình của cô ở đây có thể kéo dài đến hai tuần cho nên có thể tới đầu đông, chắc chắn sẽ có tuyết rơi.

"Cô Louisa, tôi là Michelle, người đại diện của cô. Còn đây là lịch trình của cô. Vì hôm nay cô mới tới nên chúng ta sẽ nghỉ ngơi rồi đi tìm hiểu văn hóa của người Tây Ban Nha." Michelle là một cô gái mắt nâu tóc nâu, sở hữu vẻ đẹp cứng cáp cùng trưởng thành, nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc. Nhiệm Cách nghĩ cô có thể kết bạn được với người này.

Nhiệm Cách gật đầu, "Mạch tổng muốn mở rộng thị trường sang Tây Ban Nha sao?"

"Có lẽ vậy."

Trong lúc xe chạy tới khách sạn Exe Plaza, nơi cô sẽ ở tạm thì cô xem lịch trình.

Ngày đầu tiên Nhiệm Cách sẽ đi đến chỗ nhà thiết kế nổi tiếng ở Tây Ban Nha để chọn và may trang phục.

Ngày ba sẽ chọn trang sức của Ciaomont.

Ngày bốn lấy trang phục và lên đường đến đấu trường bò tót nổi tiếng ở Tây Ban Nha, chụp hình ở đó mất ba đến bốn ngày. Điều đặc biệt là cô phải chụp hình trên lưng bò tót, công việc này thật nguy hiểm đối với người mới như cô. Làm sao Mạch tổng có thể an tâm mà giao cho cô chứ?

Tiếp theo sẽ lên đường đi thành phố Valencia, chụp hình ở bãi biển trong xanh Ibiza mất hai ngày.

Cuối cùng sẽ là đến khu rừng Ortzarreta của một phần công viên trong Gorbea. Khu rừng tràn ngập lá đỏ rơi đầy mặt đất cùng con sông nhỏ vắt ngang qua làm khung cảnh trở nên thật hữu tình.

Nhiệm Cách khép quyển lịch trình, cô day day trán.

Tây Ban Nha, sẽ là một chuỗi ngày dài đấy!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Boss nhớ vợ đáng sợ quá đi!

<< Xoảng >>

"Con khốn." Từ Uyển ném chiếc bình sứ xuống làm bình vỡ ra tan tành. Cô ta nhìn mấy tấm hình chụp Nhiệm Cách ra vào tập đoàn Ciaomont, lại còn được làm việc ở đó. Không bao lâu chẳng phải cô ta sẽ lại hồng hách hay sao?

Uổng công cô đã bày ra bao nhiêu kế hoạch, thành công cướp người đàn ông của cô ta thì cô ta lại rời khỏi công ty, vượt xa cô lên tới tập đoàn Ciaomont kia.

Từ Uyển nghĩ rằng, cô cầm điện thoại, bấm số nào đó rồi gọi.

"Alô, chị Chi, chị có bận không ạ?"

Từ Yến Chi là một diễn viên mới nổi hạng B, cô ta cũng làm việc ở Ciaomont.

"Chị không bận, sao vậy Uyển Uyển?" Từ Yến Chi cười khẽ.

"Em có việc muốn hỏi, chị có biết người tên Nhiệm Cách không ạ?"

"Hả? Nhiệm Cách? Người mới vào của Ciaomont phải không?"

Từ Uyển cười, "Đúng ạ, cô ấy làm bên mảng nào của công ty chị ạ?"

Từ Yến Chi suy nghĩ một chút rồi trả lời, "Hình như người đó được đào tạo làm model."

Từ Uyển kinh ngạc tròn mắt, "Cái gì, không thể nào..." Nhiệm Cách sao có thể sang mảng nghệ thuật chứ?

"Sao thế?"

"Em muốn nhờ chị một chuyện..."

...

"Át xì..."

"Bị cảm à?"

Nhiễm Cách lắc đầu, lấy tay che đi chiếc mũi đỏ ửng, "Không có gì. Chỉ là nhảy mũi bình thường thôi ạ."

Michelle lấy một túi khăn giấy nhỏ ra đưa cho Nhiễm Cách.

Cô cười, "Cảm ơn chị."

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, Nhiễm Cách theo đoàn đến một khu biệt thự.

Khu này nổi bật nhất chính là căn biệt thự cổ nhìn có vẻ âm u. Bao quanh là hàng rào hoa hồng, dây leo bám lên thành cổng như những con rắn đang canh giữ cổng nhà. Cổng nhà màu mạ bạc, ở giữa chính là đầu một con sư tử, ánh mắt sắc bén làm nổi bật sự kiêu ngạo cùng tính thượng thừa nghệ thuật rất cao của chủ nhà.

Nhiễm Cách cảm thán, mới chỉ là cánh cổng thôi mà đã đầy nghệ thuật như vậy thì vào trong sẽ phải kinh ngạc thế nào đây!

Đợi một lúc khi Michelle thông báo cho nhà thiết kế xong thì cổng liền từ từ mở ra, xe chạy vào làm Nhiễm Cách phải thốt lên:

"Đẹp quá!"

Khu vườn rực rỡ màu sắc trước mặt xuất hiện giữa khu biệt thự cổ nhìn có vẻ hơi kì lạ nhưng không vì vậy mà làm đổi lập màu sắc với nhau mà càng làm tôn theo vẻ đẹp riêng của nó.

Xe đậu trong sân một lúc rồi một người đàn ông mặc áo măng tô màu đỏ bước ra, tóc đen dài được buộc gọn sau gáy, đôi mắt đen hơi xéch lên, chiếc mũi thẳng, đôi môi đầy đặn khẽ mỉm cười lấy lệ.

Nhiễm Cách vận chiếc áo sơ mi nâu khoác bên ngoài áo lông dày màu trắng cùng chiếc quần dài màu trắng càng tôn lên dáng người tuyệt mỹ của cô. Nhiễm Cách rất thích phối quần dài cùng nhiều loại áo khác nhau, cô rất ít khi mặc váy ngoại trừ váy công sở vì mặc váy không dễ hoạt động như quần, nhất là dễ bị lạnh trong thời tiết thế này.

Nhiễm Cách sửa lại áo một chút rồi tiến tới nhà thiết kế đang nói chuyện với Michelle.

Thấy cô tới hẳn ta liền quay sang, cười gật đầu, "Chào cô, tôi là Lonsyn, nhà thiết kế trực thuộc tập đoàn Ciaomont."

Nhiễm Cách đáp lễ, "Chào anh, tôi là N... Louisa." Nói xong cô còn nhoẻn miệng cười với Michelle. Thế nào, chị thấy em giỏi không? Nhớ được tên rồi!

Michelle nhìn thấy không khỏi lắc đầu cười, cô bé này thực sự năng động quá.

Lonsyn vuốt vuốt mái tóc dài của hấn, "Nghe nói cô Louisa được đích thân Mạch tổng mời vào làm việc?"

Nhiễm Cách nhướn mày, cô nhìn thấy sự kiêu ngạo của hấn, ý hấn chính là cô có tài gì đặc biệt mà có thể được Mạch tổng mời hay chỉ là dựa vào cửa sau?

Nhưng Nhiễm Cách không đáp, cô chỉ cười cười cho qua. Rồi thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Lonsyn xoay người, "Mời mọi người vào, chúng ta sẽ cùng thiết kế trang phục cho quý cô Louisa đây."

"Lonsyn, tổng giám đốc muốn anh dựa vào những phong cảnh cùng mẫu trang sức này để thiết kế chủ đề phù hợp cho trang phục. Đây là tư liệu."

Lonsyn nhận tập tài liệu rồi lật ra xem

Trong khi đó Nhiễm Cách ngồi nhàn nhã ở sofa, cô tùy tiện hỏi:

"Mạch tổng muốn tôi làm đại diện cho trang sức mới lần trang phục sao?"

Michelle gật đầu, "Ngài ấy muốn cùng lúc quảng bá hai sản phẩm."

Nhiễm Cách trầm nghĩ, cái tên Mạch tổng này sao lại keo kiệt đến vậy, tập đoàn Ciaomont có bao nhiêu là tiền cơ mà. Nhưng vài ngày sau cô mới hiểu vì sao lại cần phải tiết kiệm như thế.

"Cô Louisa, mời cô qua đây."

oOo

Đo dáng người rồi chỉnh sửa phục trang, vài vóc cũng mất cả ngày. Lúc Nhiễm Cách xong việc cũng đã hơn sáu giờ chiều, mà ở Trung hiện giờ đã muộn

lắm rồi nên Nhiễm Cách cũng không tiện gọi hỏi thăm gia đình.

Cô bấm gửi tin nhắn vào nhóm chat.

Khuynh Nhiễm Khuynh Cách: << Con vừa xong việc, chúc mọi người ngủ ngon nha~ >>

Cô ngắm nghĩ một chút rồi gửi cả cho Hoa Nguyệt Dã và Hàn Đông.

Ai ngờ vừa gửi thì Hoa Nguyệt Dã đã gọi lại làm cô giật mình.

Nhiễm Cách ngán người một lúc rồi bắt máy.

"Anh chưa ngủ sao?"

Đầu dây bên kia có vẻ rất ồn, cô không nghe anh nói gì cả liền hỏi lại, "Anh nói gì cơ?"

Hoa Nguyệt Dã bắn ánh mắt lạnh lẽo sang Hoa Phong và Hoa Mỹ đang la hét, đánh nhau tranh giành miếng pizza cuối cùng, lập tức hai người họ ngồi yên vị, cúi đầu run rẩy.

"Chuẩn bị ngủ."

"Ừm... Vậy anh ngủ đi, em chỉ hỏi vậy thôi." Nhiễm Cách cảm thấy hơi tội lỗi, anh sắp ngủ mà lại làm phiền anh thế này.

"Mệt không?"

"Mệt."

"Nhớ anh không?"

Cô cảm thấy tim mình như đang đánh trống bình bịch khi nhớ tới dáng vẻ yêu chiều của ai đó, hơi ngập ngừng rồi đáp, "Nhớ."

Bên kia truyền đến giọng cười khê của anh, "Anh cũng nhớ em."

Thấy thời gian không còn sớm, Hoa Nguyệt Dã nói, "Nhớ giữ sức khỏe."

"Ừm, anh cũng vậy."

Hai người kết thúc đoạn hội thoại ngắn ngủi nhưng Nhiễm Cách cảm thấy rất ngọt ngào như đang được ăn mật. Làm sao bây giờ, ngày càng thích anh mất rồi.

Mà Hoa Nguyệt Dã sau khi cúp điện thoại, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, thâm sâu nhưng lông mày lại giãn ra cho thấy tâm tình anh đang rất tốt.

Ừm, không tiện nhắc tới hai tên nhí nhỏ kia lắm.

Hoa Mỹ vắt chéo chân, giả vờ cầm điện thoại lên áp tai, "Baby, mệt không?"

Hoa Phong bĩu môi, "Mệt muốn chết."

Hoa Mỹ: "Nhớ anh không?"

Hoa Phong: "Ừ ừ người ta nhớ lắm đó."

Hoa Mỹ nói, "Anh cũng nhớ em... Đề anh mau bay sang để gặp em nha~ Phụt... Ha ha ha..." Nói xong liền không nhịn được cười.

Hoa Mỹ cùng Hoa Phong ôm bụng cười, Hoa Tuyết nghiêm túc là vậy mà khóe môi cũng giương lên nhìn hai tên dở hơi đang muốn chết mà chọc ghẹo Boss.

Hoa Nguyệt Dã lạnh lùng nhìn sang, hàn khí từ người anh tỏa ra khiến bọn hắn liền ngồi nghiêm chỉnh lại. Hoa Tuyết ho một cái rồi quay sang chỗ khác. Hoa Phong cũng đánh trống lảng giả vờ ngạc nhiên nhìn xuống bàn:

"Hoa Mỹ, hai con kiến này đang XXOO với nhau nè."

Hoa Mỹ bắt mắt trừng mắt.

Ai da, Boss đang nhớ vợ thật đáng sợ quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Fan của chị dâu!

Hôm nay là ngày Nhiệm Cách được nghỉ ngơi vì trang sức của Ciaomont còn phải đang vận chuyển từ Trung Quốc sang Tây Ban Nha nên còn khoảng hai ngày nữa. Cô quyết định đi dạo một vòng thủ đô Madrid.

Madrid vào cuối thu không có lạnh như những vùng khác mà rất ấm áp, ánh mặt trời nhẹ nhàng trải dài đường đi, hoa tươi sắc thắm lay động lòng người. Mà mỹ nhân tóc đen người Châu Á, Nhiệm Cách bây giờ đang bận thích thú ngắm cung điện hoàng gia nguy nga lộng lẫy - Royal Palace.

Nhờ Michelle quen biết rộng nên đã sớm đặt vé cho cô vào tham quan giải trí nếu không vào những ngày giữa tuần thế này thì khá là khó để kiếm được vé để vào.

Với phong cách Tây Âu đặc trưng, cung điện được xây dựng kiểu cổ điển với màu trắng là chủ yếu. Sân không quá nhỏ nhưng cũng đủ để hơn cả nghìn người tham quan, bốn phía là bốn cây cột đèn đứng sừng sững như những vị quân gia của lâu đài chào mừng khách đến thăm. Cung điện có khoảng ba lầu, một sân thượng. Toàn bộ là kiểu hình chữ U mang đến cảm giác trang hoàng, sang trọng nhưng không kém phần cổ điển.

Nhiệm Cách nhờ người chụp một tấm hình cho cô với toàn bộ mặt chính diện của cung điện. Hôm nay cô mặc áo thun in hình Mickey cùng quần ngắn đơn giản, đeo một chiếc túi chéo qua hông để đựng những thứ vật vụn. Lúc chụp hình, cô dang rộng hai tay, miệng cười thật tươi để lộ hàm răng trắng thẳng tắp như sứ. Trông cô chẳng khác gì những sinh viên năng động vừa ra trường cả.

Nhiệm Cách đăng tấm hình cô vừa chụp lên Weibo cùng dòng trạng thái.

Khuynh Nhiệm Khuynh Thành: << Hình >> Royal Palace xinh đẹp hơn người chụp với nó luôn đó!

Rõ ràng đây là một hình thức tự kỷ quen thuộc của Nhiệm Cách. Thế mà sau ba phút đăng lên thì đã có người vào bình luận.

Nhị Ngôn Là Idol: << Em gái bảo bối, nhớ mua quà cho anh nha~ >>

Mặt Nhiệm Cách đầy hắc tuyến. Lúc nào anh ấy cũng rảnh rồi đến mức thấy cô đăng ảnh là liền vào bình luận sao?

Một lúc sau lại có thông báo.

Bạch Thương Lão Đại: << Đẹp đấy. >>

Nhiệm Cách cười cười, đương nhiên là phải đẹp rồi.

Vừa định trả lời lại thì thấy có ai đó vừa mới theo dõi cô trên Weibo. Cô hơi bất ngờ bởi vì trước giờ việc cô sử dụng Weibo là rất kín đáo, ngoại trừ người quen ra thì không ai biết cả.

Nhiệm Cách thấy tên liền suyết nửa làm rơi điện thoại, cái gì thế này? Nguyệt Nhiệm Dạ Cách?...

Đậu má, đừng nói là Hoa Nguyệt Dạ đấy nhé?

Quả nhiên, cái người Nguyệt Nhiệm Dạ Cách đó vào bình luận: << Người còn đẹp hơn cảnh. >>

Nhiệm Cách học máu, thả thính thả thính thả thính... Tên này chắc chắn là đang cố ý!

Nhị Ngôn Là Idol: << Em gái, ai đấy? >>

Bạch Thương Là Lão Đại: << Bạn trai? >>

Anh hai đương nhiên là tinh ý mà, chỉ cần nhìn tên và cách nói chuyện liền biết. Nhiệm Cách nhanh chóng soạn chữ gửi lại.

Khuynh Nhiệm Khuynh Cách: << Vâng... >>

Nhị Ngôn Là Idol: << Hu hu em gái bỏ rơi anh theo người khác rồi. >>

Nhiệm Cách nghiêm túc sửa lại: << Theo đại gia đó nha, được bao nuôi đó nha, khỏi đi làm cũng có tiền nha~ >>

Nguyệt Nhiệm Dạ Cách: << Nếu em thích thì anh sẽ đưa hết thẻ cho em. >>

WTF!? Nhiệm Cách ôm mặt, anh à anh ơi, làm trái tim bay lên thế này sao em có thể cường lại chứ? Cô đánh liều đáp lại.

Khuynh Nhiễm Khuynh Cách: << Đến đây nào baby. Anh thích gì gia đây sẽ mua cho. >>

Mà Nhiễm Cách vừa bình luận xong cũng là lúc Hoa Nguyệt Dã từ sân bay ra ngoài rồi lên xe. Ba tên kia không ngừng nháo nhào đòi xem điện thoại của Boss, rõ ràng là có chuyện gì đó rất vui nhưng Boss lại giấu không cho bọn hắn xem. Kìa kìa, khóe miệng nhếch hết cả lên. Hình tượng Boss lạnh lùng, cool ngầu xưa nay đâu mất rồi, bị chị dâu dọa bay rồi sao?

Hoa Phong nhìn thấy nick của Nhiễm Cách, hắn ta sáng mắt liền lên Weibo nhấn theo dõi cô, tiện thể còn kêu hai tên kia vào chung để thêm đông vui.

Nhiễm Cách nhường mầy, vừa có thêm ba người nữa theo dõi cô sao? Cô nhấp vào xem thì suýt nữa té ngựa.

Gió Thổi Qua Kẽ Răng? Răng Phái Đầu Như Bắp? Răng Trắng Một Màu Tuyết?

... Đâu mé! Những tên quái dị nào đây? Đùa bà sao? Nhiễm Cách tự an ủi mình, chắc là bọn họ theo dõi nhầm người, chắc là những tên quái gở nào đó muốn hack nick cô thôi, chắc là...

<< Ting >>

Gió Thổi Qua Kẽ Răng: << Hi cô gái xinh đẹp đáng yêu! >>

Hoa Phong đặc ý nhìn qua hai kẻ kia, nhưng chưa đặc ý bao lâu thì Boss ở đằng trước bỗng nhìn hắn qua gương, ánh mắt lạnh lẽo tựa như muốn giết chết hắn.

Hoa Phong run rẩy sửa lại bình luận.

<< Chào chị dâu! >>

Răng Phái Đầu Như Bắp: << Chị dâu. >>

Răng Trắng Một Màu Tuyết: << Thiếu phu nhân. >>

Địch, Hoa Phong và Hoa Mỹ quay sang nhìn Hoa Tuyết vừa thản nhiên bình luận xong. Quả nhiên câu này rất giành được cảm tình của Hoa Nguyệt Dã. Anh liếc hắn một cái.

"Cuối tháng nhận tiền thưởng."

Hoa Phong ôm ngực đau khô, Hoa Mỹ thì phô trương vò mái tóc nhuộm nâu của mình thành một ổ quạ, cái tên Hoa Tuyết hay âm thầm vậy mà lại nguy hiểm, mưu mô phết. Chẳng trách hắn là người hiểu Boss nhất.

Nhiễm Cách khó hiểu nhìn những dòng bình luận đó, cô cẩn thận hỏi lại.

<< Xin hỏi các anh là...? >>

Nguyệt Nhiễm Dã Cách: << Cấp dưới của anh. >>

Nhiễm Cách chép miệng, thì ra là cấp dưới của anh. Nhưng mà những người này cô phải xưng hô thế nào đây?

Nguyệt Nhiễm Dã Cách: << Em gọi A, B, C cũng được. >>

"Boss..." Hoa Mỹ tròn mắt, đau lòng nhìn dòng bình luận mới nhất. Boss vì chị dâu mà bán luôn đám đàn em thân thiết từ nhỏ coi trường nghịch nước với nhau rồi. Dĩ nhiên là Hoa Mỹ đâu dám nói lời này ra, Boss hỏi nhỏ thật vô cùng đáng sợ!

Gió Thổi Qua Kẽ Răng: << Chị dâu, em là Hoa Phong. >>

Răng Phái Đầu Như Bắp: << Chị gọi em là Hoa Mỹ hay Mỹ Mỹ đẹp trai đều được. >>

Hoa Phong quay qua cốc đầu Hoa Mỹ một cái, "Cậu bị ngu sao? Boss còn chưa được chị dâu gọi thân mật như vậy mà lại đến lượt cậu được gọi á?"

Răng Trắng Một Màu Tuyết: << Hoa Tuyết. >>

Nhiễm Cách đau đầu nhìn ba cái tên "Răng" kia.

Khuynh Nhiễm Khuynh Cách: << Cứ gọi tôi là Nhiễm Cách là được rồi. >>

Hoa Phong đang xem trang cá nhân của cô thì thấy bức hình cô vừa chụp, hắn xoa cằm:

"Sao lại chị dâu quen mắt như vậy nhỉ? Hừm... Ồi giỏi ơi..."

Hoa Mỹ giật mình nhìn hắn, "Gi vậy?"

Hoa Phong kích động đưa bức hình đó cho Hoa Mỹ và Hoa Tuyết xem, hấn lấp bắp, đôi mắt sáng rực:

"Chị dâu... chị dâu chính là thiên sứ đó..."

"Thiên sứ" là biệt danh của một cô gái rất nổi tiếng trên mạng dạo gần đây, ngay cả Hoa Tuyết cũng cảm thấy xinh đẹp thì Hoa Phong đã rất kinh ngạc với mất thẩm mỹ đột nhiên tốt hấn lên của hấn.

Hoa Mỹ giật giật khoe môi tròn to mắt. Chẳng lẽ chị dâu lại là...

Hoa Phong thấy hai người đơ ra liền cướp lại điện thoại rồi viết bình luận tỏ lòng kính mến của mình với Nhiệm Cách.

Gió Thổi Qua Kẽ Răng: << Chị dâu thiên sứ, bọn em chính là fan của chị đó! >>

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Quảng trường Las Ventas

Cuối cùng ngày chụp hình đầu tiên đã tới. Nhiệm Cách rất phấn khích đến nỗi mười hai giờ khuya đăng dòng tâm trạng trên Weibo: << Bò tốt bò tốt la la... >>

Rồi nằm cười tùm tùm đến hai ba giờ sáng mới ngủ được nhưng rồi bảy giờ đã phải dậy. Tuy vậy nhưng bây giờ cô lại căng tràn sức sống đến lạ thường.

Địa điểm chụp hình hôm nay chính là quảng trường lớn và nổi tiếng nhất ở Tây Ban Nha - quảng trường Las Ventas, được mệnh danh là di tích lịch sử - nghệ thuật tượng đài.

Quảng trường được xây dựng hoàn tất trong thời kì Cộng hòa thứ hai. Bên ngoài là hình dáng một tòa lâu đài nhưng lâu đài này lại hướng các mặt tiền với cấu trúc kim loại đặc biệt ra phía ngoài. Nhìn từ trên cao xuống là một vòng tròn lớn, đây cũng là quảng trường lớn thứ hai trên thế giới về đường kính. Mỗi hướng đều có cửa ra vào để mọi người có thể vào tham quan bất cứ lúc nào. Nhưng mà nếu muốn vào trung tâm quảng trường thì phải mua vé. Nơi đây còn tổ chức các lễ hội, trận đấu bò tốt truyền thống của Tây Ban Nha.

Nhiệm Cách xúc động đến nỗi muốn ôm cánh cổng rồi đu ở trên đó, lần đầu tiên cô được đến quảng trường đấu bò đó nha! Không phải là xem tivi đâu.

Ciaomont đã bao trọn vẹn quảng trường và thuê một con bò tốt trong ba ngày để hoàn thành việc chụp hình của bộ sưu tập này. Đây chính là thông tin Nhiệm Cách nghe được từ Michelle, lúc đó cô đã muốn đập đầu mình vào tường. Ông chủ của Ciaomont không hề keo! Chỉ là hơi "kiêm tốn" thôi.

"Louisa, mau vào thôi. Em bỏ cái chân xuống xuống cánh cổng đó đi... Này, đừng nhõng nhẽo nữa, không thể tháo cánh cổng về được đâu."

Nhiệm Cách bùi ngùi bỏ tay ra khỏi cánh cổng ra, cô đi theo Michelle vào trong đấu trường. Một người đàn ông trung niên người Tây Ban Nha đến bắt tay với Michelle và Hữu Thất - đạo diễn buổi chụp hình rồi nói vài câu khách sáo gì đó.

Gã nhìn Nhiệm Cách, đáy mắt lóe lên tia tán thưởng. Cô lịch sự gật đầu chào lại rồi lại tiếp tục ngắm di tích lịch sử tuyệt vời này.

"Louisa, họ sẽ chuẩn bị đưa bò tốt đến đấu trường. Trong lúc này em hãy tranh thủ đi trang điểm rồi thay đồ, chuẩn bị trang sức và tinh thần. Khoảng một tiếng nữa em hãy đến trung tâm của đấu trường nhé."

"Vâng."

...

Trong một căn phòng tổng thống, một người đàn ông mặc áo choàng tắm đang ngồi ở trên giường. Có lẽ vì mới tắm xong nên những giọt nước ở trên tóc vẫn còn đọng lại, vài giọt lăn xuống xương gò má, rồi xuống cơ ngực hoàn hảo đó.

Người đàn ông rất dịu dàng, yêu chiều Nhiệm Cách mà bây giờ lại đang thể hiện vẻ cực kỳ nguy hiểm. Lông mày nhíu chặt, mắt phượng khê híp lại nhìn những số liệu trên chiếc laptop đen.

Những thông tin này là do Hoa Phong lấy được từ tập đoàn Ciaomont. Thật bất ngờ là ông chủ của tập đoàn này như có như không có ý cho bọn họ xem những tài liệu tuyệt mật nhưng không quá quan trọng. Hấn đã biết trước bọn họ sẽ lấy những tài liệu này ư?

Ông chủ Ciaomont chưa bao giờ lộ dáng vẻ hay bất kì thông tin cá nhân nào ra ngoài giới truyền thông ngoại trừ tên, nên hầu như không ai biết hấn là ai mà đột nhiên chạy vào Trung Quốc xây dựng một tập đoàn lớn mạnh đến thế.

Về mặt Hoa Nguyệt Dã bình thần đến mức người ta không biết anh đang nghĩ gì, những ngón tay thon dài của anh lưu loát đánh bàn phím mà không cần nhìn lại khiến người ta ngạc nhiên đến vậy.

Một lúc sau, chân dung một người đàn ông người Pháp hiện ra. Người đàn ông với mái tóc nâu vàng được vuốt ra sau dù hơi rối nhưng lại làm tăng sức quyến rũ của hắn. Đôi mắt xanh thẳm như đại dương bao la kia thấp thoáng tia ngạo mạn, sống mũi cao, môi đầy đặn khê nhếch.

Hoa Nguyệt Dã hơi bất ngờ, nhưng sau đó anh liền trầm ngâm. Thì ra là hắn, nhưng tại sao hắn lại chạy đến Trung Quốc mở tập đoàn, lại còn mời Nhiễm Cách vào làm việc ở tập đoàn của hắn? Hắn quen cô ấy sao?...

oOo

Trời hôm nay rất nắng nhưng nhiệt độ lại khá thấp khoảng hai mươi độ, vì vậy mà đoàn chụp hình cũng không ăn mặc quá kín, tâm tình mọi người cũng rất tốt.

"Này, mấy cậu nói xem, cái cô Nhiễm Cách kia có năng lực gì mà đích thân Mạch tổng lại mời cô ta? Chỉ vô tình nổi tiếng trên mạng bởi vài tấm hình thôi mà."

"Còn cái gì nữa, không phải là do năng lực leo lên giường đó sao."

"Không thể nào, Mạch tổng của chúng ta xưa nay luôn "sạch" trong scandal tình ái mà."

"Sao cô lại biết là ngài ấy sạch chứ? Biết đâu vì cái cô Nhiễm Cách này mà..."

Mọi người bàn tán ồn ào đoán xem năng lực của Nhiễm Cách là đến thế nào mà lại được ông chủ trọng dụng nên không để ý có một người đang đến gần.

Lonsyn cùng Michelle đang bàn chuyện cũng ngừng hẳn, gã kinh ngạc nhìn người đang bước tới, "Louisa... Louisa..."

Michelle bình tĩnh là thế bây giờ cũng sững người. Cả đoàn tất hẳn tiếng ồn, cùng hướng ánh mắt đến chỗ cô gái ấy.

Vì chủ đề là bò tót nên có rất nhiều trang phục để thay, một trong những bộ Lonsyn cho rằng cô không đủ khí chất để thể hiện được sức hút của nó chính là bộ Nhiễm Cách đang mặc.

Với màu đỏ rực lửa của những tầng lớp váy, xen kẽ phía dưới chính là những màu đen, vàng kết hợp lại. Tưởng chừng như không thích hợp nhưng thật sự quá hoàn hảo khi tầng tầng lớp lớp mờ ảo theo bước chân của Nhiễm Cách mà hiện ra. Váy xòe ra như một chiếc quạt. dài đến gần gót chân, phần trên được thiết kế dạng ren, khoét sâu xuống ngực rồi được vài bông hoa vàng đính trên áo che lại. Hai tay áo dài, tựa như một màn sương mờ ảo mà che đi phần cánh tay trắng nõn của cô. Trông Nhiễm Cách chẳng khác gì phượng hoàng lửa cao quý mà lạnh lùng.

Bộ đầm được thiết kế khá bảo thủ nhưng khi Nhiễm Cách mặc lên lại nóng bỏng và quyến rũ như vậy, bây giờ thì mọi người lại hiểu sao ông chủ lại chọn cô làm model đại diện cho bộ sưu tập lần này rồi.

Mái tóc dài được xõa ra tùy tiện, một bông hoa đỏ cài bên mang tai cô làm nổi bật làn da trắng như sứ. Đôi môi đỏ hé mở như một lời mời ngọt ngào dụ dỗ người ta phạm tội. Nhiễm Cách thật sự quá xinh đẹp, rất nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn.

Nhiễm Cách bước đến chỗ Michelle đang ngồi, cô cười tinh nghịch:

"Michelle, em đẹp đến nỗi chị mất hồn luôn rồi sao?"

Michelle liền tỉnh táo lại, khoe môi cô nâng lên nụ cười dịu dàng. "Em đẹp lắm."

Nhiễm Cách cười hỏi, "Thế trang sức đâu ạ?"

"Bên này, bên này..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tai nạn bò tót

Nhiễm Cách xinh đẹp, lộng lẫy như vậy tất nhiên không khỏi lọt vào những ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị của người khác nhưng cô không để ý.

Nhiễm Cách đeo trang sức mới nhất của Ciaomont, đây là bộ trang sức với tên gọi "Hot free". Chiếc dây chuyền gắn mặt đá sapphie màu đỏ rực như lửa, cùng chất liệu bạc nguyên chất kèm theo đó là đôi bông tai hình cung nhạc đính thêm vài viên kim cương làm nổi bật sự tinh tế và sang trọng của nó.

Một cô gái đeo trang sức lên cho Nhiễm Cách rồi lẩm bẩm, "Người gì mà đẹp như vậy, mặc gì đeo gì cũng đẹp mà."

Nhiễm Cách sờ mặt dây chuyền, quay sang nói cảm ơn cô gái đó rồi nháy mắt tinh nghịch, "Cô cũng rất đáng yêu đó."

Cô gái kia nghe vậy đỏ bừng mặt, đợi Nhiễm Cách đi rồi mới ôm mặt tự hỏi liệu mình có bị đồng tính không, sao tìm lại đập mạnh khi nghe cô ấy khen đáng yêu chứ?

Nhiễm Cách đi đến phía đạo diễn Hữu Thất, gã nhìn thấy cô trước tiên là giật mình, sau đó mới gật đầu nói kịch bản cho cô nghe.

Thế này, Nhiễm Cách phải chụp với bò tót với tổng cộng là ba bộ trang phục. Hôm nay là bộ trang phục quyến rũ và nóng bỏng nhất.

Hữu Thất xoa cằm, "Louisa, cô cần phải làm quen với nó rồi mới có thể ngồi lên lưng nó. Công việc này quả thật hơi nguy hiểm và khó khăn đối với người mới vào."

Nhiễm Cách mỉm cười, cô vuốt mái tóc mượt mà của mình, chỉnh sửa lại trang phục rồi nói, "Không sao đâu đạo diễn, tôi sẽ cố gắng hết sức."

Hữu Thất gật đầu rồi dẫn Nhiễm Cách ra chỗ bò tót.

Từ đằng xa, Nhiễm Cách đã trông thấy cặp sừng chắc khỏe cong lên. Con bò tót màu nâu đen, to lớn lực lưỡng đang rất hung dữ, hằm hè nhìn về phía cô.

Nhiễm Cách tới chuồng bò tót, đôi mắt long lanh tia dịu dàng lẩn khuất cầu, "Bò tót, tí nữa tao phải chụp hình. Mày phối hợp một chút được không?"

Con bò tót chỉ nhìn chằm chằm cô, không có vẻ phát điên rồi lao tới khi thấy màu đỏ như những con bò ở trận đấu bò tót. Nhiễm Cách ngẫm nghĩ nhìn con bò tót trước mặt. Bò tót là loài bị mù màu, màu đỏ mà mọi người thường dùng để khiêu khích nó thật ra cũng không phải là màu nó ghét mà nguyên nhân chính là do động tác vẩy khăn choàng khiêu khích của đấu sĩ. Như vậy nếu cô không chọc giận gì nó thì nó sẽ chẳng gây hại gì đến cô.

Nhiễm Cách mở cổng chuồng, run run đưa tay lên sờ đầu nó, ánh mắt vẫn luôn dịu dàng.

"Ngoan lắm, chụp hình nào."

Lúc này, Hoa Nguyệt Dã đang lạnh lùng ngồi ở sau xe, phía trước là Hoa Mỹ cùng Hoa Tuyết. Hoa Tuyết lái xe, Hoa Mỹ thì nghe điện thoại Hoa Phong gọi tới.

"Tại sao lại không cho tôi đi theo?" Nghe Hoa Phong khóc lóc, gào ầm ĩ bên điện thoại khiến cho tâm trạng sợ hãi của Hoa Mỹ khi ở cạnh sát khí của Boss vơi dần đi.

"Cậu dậy trễ."

"Các cậu không gọi tôi dậy! Mẹ kiếp, sớm biết hôm nay đi gặp chị dâu thiên sứ thì hôm qua đã không uống nhiều như vậy."

Hoa Mỹ giật giật khoé môi nhìn qua gương xem sắc mặt của Đại Boss. Ủm, tại sao lại căng tẻ hơn lúc nãy rồi? Đáng lẽ nếu nghe Hoa Phong khen vợ mình xinh đẹp thì nên vui vẻ mới đúng chứ?

Sự thật là Hoa Nguyệt Dã đang rất tức giận khi nhận được tấm hình chụp Nhiễm Cách vận bộ váy xinh đẹp màu đỏ đang làm động tác nhảy ở trước chú bò tót hùng dũng. Quả thật bức ảnh vô cùng sắc nét, cô gái nghiêng nước nghiêng thành khoác lên mình một màu đỏ rực lửa cùng món trang sức sang trọng, vẻ đẹp rực rỡ ấy kết hợp cùng sự hoang dã của con bò tót hùng dũng thật vô cùng sống động.

Nhưng điều làm anh tức giận là, tại sao phần ngực của chiếc váy đó lại khoét sâu như vậy? Sao Tiểu Cách nhà mình lại thân thiết vuốt ve, mỉm cười dịu dàng với con bò tót đó chứ? Không được, một con bò không có tư cách cướp vợ của anh!

"Louisa, ánh mắt kia của chị thật quá khiêu gợi." Cô bé nhân viên lúc nãy giúp cô đeo trang sức bây giờ đang rất phấn khích đưa khăn lau mặt cho cô.

Nhiễm Cách cười, cô néo má cô nhân viên, "Tất cả đều là công việc mà thôi."

"Chị Nhiễm Cách, em tên Tô An An." Tô An An bẽn lẽn đỏ mặt, cất tiếng nhỏ xúu giới thiệu.

Nhiễm Cách cười híp mắt, "Chị tên thật là Nhiễm Cách. Ủm... Chị gọi em là An An nhé?"

"V... vâng." Tô An An đưa tay che miệng. Ánh mắt cô không che giấu nỗi vẻ sùng bái đối với Nhiễm Cách, thiên sứ đúng là thiên sứ mà, dù thế nào thì vẫn là xinh đẹp.

Đang lúc Nhiễm Cách và Tô An An đang trò chuyện vui vẻ, bỗng một tiếng kêu hét hoảng vang lên.

"Cẩn thận..."

Con bò tót lúc nãy ngoan ngoãn chịu chụp hình bỗng nhiên nổi điên húc vào một người nhân viên phụ ảnh làm người đó ngã xuống đất, vùng bụng nổi bật

một mảng đồ tươi.

Con bò bỗng quay sang phía Nhiễm Cách rồi lao vui vút tới. Mọi người tái mét mặt, thầm kêu không xong rồi!

Ngay cả Tô An An cũng đang ngây người nhìn con bò xông tới chỗ mình mà quên tránh ra.

Bỗng một người lao vút tới dùng thân thể che chắn cho cô rồi cùng cô ngã xuống đất, lăn ra tránh khỏi cặp sừng nguy hiểm của con bò. Bò tót mất mục tiêu đâm sầm vào thanh hàng rào sắt. Ngay lúc đó đội bảo vệ cũng tới khống chế cục diện rồi bắt con bò đi.

Tô An An nằm trong lòng Nhiễm Cách bỗng vùng dậy, đôi mắt mở to hốt hoảng kéo Nhiễm Cách đang nằm vật vạ dưới đất, khắp người cô đều là vết trầy xước to nhỏ đều có.

Tô An An sợ hãi đến trào nước mắt, cô run rẩy giữ chặt tay Nhiễm Cách, "Chị Louisa, chị không sao chứ?"

Nhiễm Cách cảm thấy thân thể đau nhức, đầu óc quay cuồng. Nếu không nhờ lúc này cô phản ứng nhanh thì có khi bây giờ cả cô lẫn Tô An An đã vào viện rồi chứ chẳng chơi.

"Chị không sao, em có bị thương không? Người kia thế nào rồi?"

Tô An An thút thít lau nước mắt, "Em... không sao, anh Hoài đã được đưa vào bệnh viện rồi..."

Nhiễm Cách thở phào, "Thế thì tốt." Cô không hề mong buổi chụp hình đầu tiên của mình lại xảy ra án mạng một chút nào.

"Chị dâu!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Anh lo cho em

"Chị dâu!"

Tiếng gọi hí hửng, mang theo hơi hướng trẻ con thế này. Mọi người nhìn sang hướng vừa cất tiếng thì thấy một chàng trai cao to mặc áo thun màu lam, quần jean dài cùng đôi giày Adidas trắng. Khuôn mặt tuấn tú đến từng nét nhưng lại mang vẻ trẻ con, ngây thơ.

Hắn ta đưa mắt lướt qua những người trong đoàn rồi dừng lại ở chỗ Nhiễm Cách.

Đôi mắt sáng bùng lên như đứa con nít thấy kẹo, hắn chạy tới rồi la lên.

"Chị dâu thiên sứ, cuối cùng em cũng gặp được chị... ngoài đời."

Nhiễm Cách đang an ủi Tô An An sợ hãi này giờ thì nghe hắn gọi, cô liền ngẩng đầu. Đôi mắt khẽ nheo lại đánh giá người trước mặt.

"Anh là..."

"Em là Hoa Phong đây."

Nhiễm Cách suất chút đã sắc nước bọt của chính mình, cô mở to mắt, "Hoa Phong? Gió Thổi Qua Kẽ Răng?"

Hoa Phong làm bộ mặt cún con đáng yêu nhìn cô, "Ôi chị dâu thần thánh, chính là em đây."

Nhiễm Cách gật đầu, "Tôi là Nhiễm Cách."

Hoa Phong cười, "Em biết chứ."

Trong lúc Nhiễm Cách nói chuyện với Hoa Phong thì đạo diễn cũng đã hoàn thành bộ ảnh chụp "Hot free" của cô.

Hữu Thất sờ sờ chiếc cảm nhẫn được cạo râu sạch sẽ, gã nhìn Nhiễm Cách ở đằng kia rồi nói với Michelle:

"Michelle, cô mau tìm cách xử lý tai nạn này. Mạch tổng sẽ không để yên cho chúng ta đâu."

Đáy mắt Michelle loé lên một tia kinh hãi cùng hơi ghen tị, cô gật đầu, "Được."

Mặc dù Michelle rất giỏi che giấu nhưng Hữu Thất là lão làng lâu năm, đối với chuyện các diễn viên, người mẫu ganh ghét nhau như thế thì cũng đã quá quen thuộc. Vậy mà Michelle, người phụ nữ nổi tiếng xinh đẹp, lạnh lùng xưa nay không thể hiện cảm xúc trên mặt lại ghen tị với một người mới? Chuyện này thật quá kì dị.

Hữu Thất phẩy tay, gãi hơi tiếc nuối nhìn về phía Nhiệm Cách. Cô gái này biểu hiện rất tốt, chỉ tội đã đắc tội với một số người không nên động vào. Không biết còn duy trì được bao lâu.

Hữu Thất hỏi Michelle, "Lúc này chàng trai kia gọi Louisa là gì?"

Michelle hơi ngập ngừng, "Chị dâu?"

Tức là cô ấy đã có chồng rồi sao? Không thể nào, hồ sơ lý lịch của Nhiệm Cách ghi tình trạng là chưa hôn nhân cơ mà.

"Chị dâu, chị cũng chơi game này sao?"

Nhiệm Cách nhướn mày, "Phong Dao Sát Tuyệt?"

"Vâng vâng." Hoa Phong hớn hờ gật đầu, "Em kết bạn với chị dâu nhé."

Tiếng nhạc trò chơi vang lên trong không khí nghiêm trọng, mọi người lo lắng về thiên sứ đang bị thương sẽ rất cáu gắt với họ. Thế mà bây giờ xuất hiện một chàng trai, mà thiên sứ lại đang ngồi chơi game với hắn ta. Trông chẳng có vẻ quan tâm mấy đến chuyện con bò nổi điên lúc này.

"Chị dâu, chị cấp mấy rồi?"

"59."

"..." Cấp 59 chẳng phải là cấp cao nhất của Phong Dao Sát Nguyệt đó sao? Lại còn là nữ chơi... Chẳng lẽ là...

"Chị chính là cao thủ nữ duy nhất ở trong top 5 bảng xếp hạng đó sao?"

"Ừm."

Hoa Phong dùng đôi mắt hâm mộ nhìn chị dâu yêu quý, "Ghe thật đó."

Nhiệm Cách nhếch môi, cô vênh mặt, "Đương nhiên, lúc trò này mới ra là tôi đã chơi rồi." Không khó công cô cây ngày cây đêm.

"Đạo diễn." Một người nhân viên chạy tới, thì thầm vào tai Hữu Thất mấy câu.

Hữu Thất nhăn mày, liếc sang nhìn Nhiệm Cách cùng Hoa Phong đang chơi game, gãi lác đầu, "Không cho bọn họ vào, bọn họ..."

Chưa kịp nói hết câu, bỗng một tiếng gầm vang lên từ đằng xa.

"Hoa... Phong..."

Cái giọng nói khủng bố này không phải Hoa Mỹ thì là ai nữa? Hoa Phong thì quá quen thuộc nên chỉ ngoáy ngoáy tai chơi tiếp. Còn Nhiệm Cách thì giật mình suýt chút nữa là bị quai giết, may mà Hoa Phong kịp tiếp chiêu.

Kết thúc ván chơi nhanh chóng rồi Hoa Phong mới cau có đứng dậy, "Tên Hoa Mỹ kia, cậu dọa chị dâu sợ chết khiếp rồi này."

Một chàng trai mặc áo sơ mi trắng, tóc nhuộm nâu đỏ, đôi mắt đa tình hơi nhếch lên, mũi cao dọc dừa, môi đỏ mọng. Với nhan sắc như vậy sẽ khiến người khác không nhìn rõ tướng hân là con gái mất.

"Chị dâu, xin lỗi chị. Em là Hoa Mỹ." Hoa Mỹ hơi sững sờ nhìn Nhiệm Cách một thân lộng lẫy vận bộ cánh quyến rũ, sau đó mới quay sang nghiêng răng nghiêng lợi với Hoa Phong.

"Ai cho cậu đến đây?"

Hoa Phong ra vẻ sợ sệt, mắt mờ to làm bộ sợ hãi, hân nhảy phốc ra sau trốn ở sau Nhiệm Cách rồi mới thò đầu ra.

"Các người trốn đi gặp chị dâu mà không rù tôi. Một mình tôi đi đến đây trước, không ngờ còn gặp chị dâu nhanh hơn cả Boss. Thế nào? Là quả báo, lạc đường đúng không?"

Hoa Mỹ tròn mắt, "Cậu..."

Đúng là quả thật có lạc đường, chỉ vì cái tên Hoa Tuyệt kia ngu đường mà vẫn muốn tự lái. Mặc dù hắn muốn dừng lại hỏi đường nhưng khi thấy ánh mắt nguy hiểm của Boss thì không dám nữa. Cũng không ngờ là Hoa Phong, cái tên bị bỏ rơi lại đi đến trước như vậy.

Hoa Phong bừa môi không nói nữa.

Mà đoàn phim bây giờ thì lại đứng ngay ra nhìn ba người họ. Hai mỹ nam một mỹ nữ. Ôi dào, chuyện tình tay ba sao?

Hoa Mỹ nở nụ cười yêu mị với Nhiễm Cách, "Chị dâu, Boss đang chờ trên xe."

Nhiễm Cách hơi ngạc nhiên nhưng vẫn bình tĩnh lại, cô gạt đầu rồi xoay người bước ra phía cổng chính mà quên mất việc thay trang phục.

Hoa Mỹ nhìn theo bóng lưng của Nhiễm Cách, sắc mặt không tốt lắm. Boss của hắn sẽ có nhiều ruồi cần phải diệt lắm đây.

Hoa Tuyết đứng trước xe, thấy một cô gái mặc đầm đỏ rực như nữ hoàng bước ra từ truyện tranh thì không khỏi ngẩn người. Sau đó tính ý liền gạt đầu chào.

"Chị dâu."

Nhiễm Cách ậm ừ cho qua. Hoa Tuyết nhìn thấy sự khẩn trương của cô, hắn mở cửa xe để Nhiễm Cách vào.

Vừa mới bước chân lên xe đã bị người bên trong kéo hắn vào. Hoa Tuyết lại rất biết ý Boss mà đóng cửa quay lưng, đúng lúc Hoa Phong và Hoa Mỹ đi ra. Ba người họ dắt nhau ra chỗ khác.

Nhiễm Cách nhoen miệng cười, đôi mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, "Honey, em nhớ anh quá."

Hoa Nguyệt Dã ôm eo cô, cúi đầu hôn xuống đôi môi nhỏ ngọt ngào. Môi lưỡi quấn quýt một hồi rồi mới buông ra, Nhiễm Cách dựa vào người anh điều chỉnh hơi thở hỗn loạn.

Nhìn thấy vết thương trên người cô, Hoa Nguyệt Dã nhú mày, "Sao lại bị thương thế này?"

Nhiễm Cách đưa tay ôm cổ anh, "Không có gì, chỉ là bất cẩn ngã thôi."

Hoa Nguyệt Dã trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi, "Ngủ có được không?"

Mặc dù nhìn cô rất vui vẻ, tràn đầy sức sống như vậy nhưng mà quãng thâm nhật dưới mắt làm anh xót xa không thôi.

"Tại em phấn khích quá ấy mà." Nhiễm Cách cọ cọ vào ngực anh, mắt khê híp lại hưởng thụ bàn tay to lớn đang vuốt ve các vết thương nhỏ không đáng kể trên người.

"Tại sao anh lại đến đây?"

Hoa Nguyệt Dã cúi xuống cắn tai cô, môi mòng khê mấp máy:

"Anh lo cho em"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Boss thả bả

Vì Hoa Nguyệt Dã đến nên Nhiễm Cách đành tạm biệt khách sạn mà cô đang ở để đến ở với anh. Vì theo như anh nói, ở khách sạn một mình nguy hiểm, ở chung với anh dù nguy hiểm đến mấy cũng không bằng khách sạn.

Nhưng Nhiễm Cách lại thấy rằng anh còn "kinh khủng" hơn cả cái nguy hiểm của khách sạn.

"Honey, anh xem bộ ảnh này chụp đẹp thật đó!" Nhiễm Cách hí hửng cầm bộ ảnh vừa nhận được chạy đến cho anh coi.

Hoa Nguyệt Dã buông tài liệu xuống, anh nhận lấy xấp ảnh rồi xem.

"Í, anh không đeo kính nữa hả? Thấy rõ em không?" Nhiễm Cách phát hiện chiếc kính gọng đen thư sinh của anh biến mất, cô vẫy vẫy tay trước mặt anh.

"Lúc em sang đây, anh đã đi chữa trị mắt." Hoa Nguyệt Dã liếc cô một cái rồi xem những tấm hình đó thật kĩ.

Không được, chỗ này hở quá, chỗ này cũng hở. Ai cho phép cô dùng ánh mắt như thế để chụp hình? Con bò kia dám thân thiết với cô ấy à?

"Sao vậy?" Nhiễm Cách thấy sắc mặt anh không tốt, cô nhú mày, "Ảnh tệ lắm sao?"

"Không có." Hoa Nguyệt Dã đứng dậy ôm eo cô, "Chỉ là sau này đừng dùng ánh mắt như vậy để chụp hình. Ăn trưa thôi."

"???" Thế ánh mắt thế nào mới bình thường?

Nhiệm Cách ngẩn ngơ nhìn anh dặt tay đi. Cô chợt nghĩ, nếu như trước khi cô trọng sinh mà biết anh thích cô nhiều như vậy liệu cô có động lòng không?

Nhưng cô biết chắc rằng không thể nào. Bởi vì lúc đó cô chỉ có Mặc Vô Kỳ trong lòng, mối tình đầu luôn luôn để lại trong lòng ấn tượng sâu đậm nhất mà.

Hoa Nguyệt Dã thấy cô ngẩn người liền hỏi:

"Sao vậy?"

Nhiệm Cách hoàn hồn, cô lắc đầu, "Không có gì."

Hoa Phong đang nằm trên sofa chơi game thì thấy hai người dặt tay nhau xuống. Hắn nghĩ thầm, Boss bọn họ đang tình tứ với chị dâu này, bọn FA trên thế giới đến đây mà xem, đến đây mà xem!!

"Boss, chị dâu."

Hoa Nguyệt Dã gật đầu.

Đúng lúc đó Hoa Mỹ đeo tạp dề từ bếp bước ra, hấn vuốt vuốt mái tóc nâu đỏ của mình, khoe miệng khê nhếch.

"Boss, tôi đã hoàn thành."

Nhiệm Cách ngạc nhiên, "Anh nấu ăn sao?"

Hoa Mỹ đắc ý vung tay, "Đương nhiên, rất ngon đó nhá."

Hoa Tuyết hình như vừa mới đi đâu về, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn. Ánh mắt không cảm xúc của hắn khẽ lướt qua Nhiệm Cách rồi lại nhìn tay Hoa Nguyệt Dã đang nắm lấy cô.

"Boss, bên kia chưa có động tĩnh gì."

Hoa Nguyệt Dã gật đầu, anh quay sang hỏi Nhiệm Cách:

"Đồ ăn của Hoa Mỹ làm cũng không tồi."

Hoa Mỹ tự tin nói, "Đó là đương nhiên. Tôi đã làm đầu bếp riêng của Boss hơn mười năm rồi đấy nhá."

"Mười năm sao?" Nhiệm Cách ngạc nhiên, cô theo Hoa Nguyệt Dã tới phòng ăn.

Căn phòng sơn nền trắng, tao nhã lại đơn giản. Bếp được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, các món ăn Trung Quốc được bày ra trên bàn trông rất ngon miệng.

Hoa Phong vừa ôm máy game vừa nhảy phóc vào chỗ ngồi, hấn cười hí hửng, "Lát nữa ăn xong chị dâu chơi game với em nhé. Không ngờ chị dâu lại là cao thủ đấy."

Nhiệm Cách cười cười không nói. Cô ngồi xuống kế Hoa Nguyệt Dã. Đối diện là ba người Hoa Phong, Hoa Mỹ, Hoa Tuyết.

Cô nghĩ, mấy người này là người thân cận của anh, mà cô lại chưa quen biết họ lâu nên ít nói hơn. Nhiệm Cách thăm đánh giá họ.

Hoa Phong còn hơi trẻ con, tính tình hoạt bát.

Hoa Mỹ lại giống như các siêu sao nổi tiếng ngày nay, tính tình vài phần giống Nhiệm Minh Ngôn anh cô.

Hoa Tuyết lạnh lùng, trầm tính, nhưng được một khuôn mặt rất nam tính, tuấn tú.

Hoa Nguyệt Dã nhà mình... Ách! Đang suy nghĩ thì ánh mắt cô lơ đãng lướt qua anh. Bất gặp Hoa Nguyệt Dã cũng đang nhìn mình. Ánh mắt sâu thẳm như đại dương như muốn hút cô vào trong, Nhiệm Cách giật mình quay sang gấp miếng trứng chiên bỏ vào miệng.

"Ừm... Các anh là họ hàng của Nguyệt Dã sao?"

Hoa Phong đang nhồm nhoàm nhai đồ ăn nên không tiện trả lời. Hoa Mỹ đang bóc tôm nghe thấy thế mỉm cười:

"Cũng không hẳn là vậy. Chúng tôi được ngài Sở (cha của Nguyệt Dã) đưa về để đi theo học tập và bảo vệ Boss. Mà Boss lại lấy họ Hoa để che mắt

người ngoài nên chúng tôi cũng lấy họ Hoa.

Tên chúng tôi lại là do Sở phu nhân lấy lại từ một bài hát mà ngài ấy thích, trong đó có gió, hoa, tuyết, trăng.

Hoa Phong chính là gió.

Hoa Mỹ tôi là hoa, bởi vì đẹp như hoa..."

Đang nói thì Hoa Phong đã đập bàn một cái, hấn khinh bỉ, "Bớt tự mãn."

Nhiễm Cách nhoen miệng cười, "Vậy Hoa Tuyết là tuyết bởi vì lạnh lùng, tuyết tình như tuyết sao?"

Hoa Phong gật đầu như gà mổ thóc, "Chị dâu thật thông minh."

"Hoa Nguyệt Dã là trăng? Soi sáng cho các anh sao?" Nhiễm Cách trêu đùa.

Hoa Nguyệt Dã ở bên cạnh nghe vậy thì dừng tay đang gỡ xương cá. Anh bình tĩnh nói:

"Anh chỉ soi sáng cho em."

Mọi người: "..."

Hoa Mỹ cười gượng, "Ăn cơm, ăn cơm đi." Không ăn bả nữa, A Di Đà Phật.

Hoa Nguyệt Dã gỡ xương cá cho Nhiễm Cách, ánh mắt rất chăm chú như thể làm việc gì đó quan trọng. Mà Nhiễm Cách lại vô tư ăn hết đồng cá đó như đó là lẽ đương nhiên.

Ba tên trước mặt hết nhìn nhau lại nhìn chỗ thịt ngon nhất trên con cá đã bị Boss dành hết cho chị dâu thì không khỏi bất mãn.

Bây giờ trong đầu Hoa Phong chỉ có một câu nói:

"Món nào ngon nhất? Đương nhiên là phần thân cá.

Món nào dở nhất? Đương nhiên là bả chó!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hoa Nguyệt Dã #x27;lạnh lùng#x27;

Đang nhâm nhi món canh cay nóng mà Hoa Mỹ làm, bỗng nhiên Nhiễm Cách phì cười. Vị cay nóng xộc lên mũi làm cô ho sặc sụa.

Hoa Nguyệt Dã nháu mày, đứng lên rót cho cô một ly nước. Nhiễm Cách uống lấy uống để, cuối cùng cũng đã bớt cay.

"Sao lại bất cẩn như vậy?"

Nhiễm Cách cười cười, "Chỉ là em nghĩ tới một chuyện."

Hoa Phong nhìn cô, "Chị dâu cười trông lưu manh quá, chắc không phải chuyện tốt đẹp gì."

Hoa Mỹ và Hoa Tuyết gật gù.

Nhiễm Cách: "..."

"Tôi thấy mọi người rất giống các nhân vật của một bộ phim."

"Phim gì thế?"

"Ba chú heo con."

Biết ngay mà!

"..."

Nhiệm Cách vội nói, "Đùa thôi, là Tây du ký."

Kể ra cũng giống thật.

Nhiệm Cách cười híp mắt:

"Hoa Phong giống Tôn Ngộ Không, Hoa Mỹ là Trư Bát Giới, Hoa Tuyết là Sa Tăng."

Hoa Mỹ trừng mắt, "Chị dâu, em đẹp trai như vậy lại là con heo ngu ngốc, xấu xí đó à?"

Mà Hoa Phong lại đắc ý làm ra vẻ đương nhiên.

Hoa Tuyết im lặng nãy giờ mới lên tiếng, "Vậy Boss là Đường Tăng sao?"

Nhiệm Cách suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói nghiêm túc, "Không. Anh ấy là Phật Tổ."

"..."

oOo

"Honey, ngày mai em sẽ đến đầu trường để chụp hình."

Hoa Nguyệt Dã lật sách, "Ừ."

Nhiệm Cách: "... Thái độ lạnh lùng đó là sao hả?

Cô đến gần anh đang ngồi trên sofa, đưa tay chọc chọc, "Em nghĩ hơi bất tiện nên có lẽ sẽ chuyển ra chỗ cũ. Dù gì ngày mai em sẽ chuyển nơi chụp hình."

"Ừ."

"..."

Nhiệm Cách nhũ nhủm mày, anh giận gì vậy chứ? Cô ngồi thân người một lát rồi đi ra ngoài. Trước khi đi còn quay người lại nhìn anh một lúc lâu rồi thất vọng đi xuống lầu.

Hoa Nguyệt Dã vẫn giữ nguyên tư thế đọc sách, nhưng đã đến hơn năm phút vẫn không lật sang trang mới.

Sau một hồi anh gấp quyển sách lại, thở dài rồi đi xuống lầu.

Cứ tưởng Nhiệm Cách sẽ buồn bã ngồi giận dỗi anh ở dưới. Nhưng anh lại quên mất rằng ở nhà còn có ba tên nhí nhỏ kia...

Hoa Phong ngồi bên tay trái Nhiệm Cách, mắt nhìn chăm chú lên màn hình ti vi, miệng la hét, "Đại tỷ, đại tỷ, lệ lên, cẩn thận kéo mắt ngọc quý."

Vì quá sùng bái Nhiệm Cách nên cậu ta chuyển sang hẳn là gọi đại tỷ.

Nhiệm Cách cũng tập trung không kém, "Biết rồi biết rồi."

Mà tên Hoa Mỹ ngồi ở tay phải Nhiệm Cách đang dùng điện thoại tự chụp hình mình với Nhiệm Cách rồi chỉnh sửa bla bla gì đó. Một lúc sau có vẻ không hài lòng lại xóa đi chụp tiếp. Có vẻ tên này định đăng lên Weibo khoe về "người đẹp" ngồi kế mình.

Hoa Tuyết ngồi kế Hoa Phong, vừa ăn trái cây vừa đọc tin tức trên điện thoại. Chốc chốc lại theo yêu cầu của Hoa Phong mà đưa trái cây đến tận miệng cho hắn.

"Đại tỷ, chị có cảm thấy lạnh lạnh không?"

Nhiệm Cách mãi mê chơi game nên chỉ thuận miệng nói, "Chắc là sang đông rồi nên trời lạnh đấy. Mặc nhiều quần áo vào."

Hoa Phong cười tí mắt, "Vâng." Đúng là chị cả như mẹ mà.

Một lúc sau, Hoa Tuyết tinh ý nhận thấy sự khác thường. Hắn quay đầu lại, kêu lên, "Boss."

Hoa Mỹ đang chụp hình cũng ngừng tay, hắn cười hi hi nhìn Boss rồi nhanh chóng ngồi cách xa Nhiệm Cách ra.

Hoa Tuyết đi tới ngắt dây kết nối làm Nhiệm Cách và Hoa Phong la lên phản đối. Cuối cùng tên Hoa Phong đó bị Hoa Tuyết và Hoa Mỹ lôi cổ lên lầu, nhòng sân khấu lại cho Boss tối cao.

"Hơ hơ, anh xuống từ lúc nào vậy?" Nhiệm Cách cười cười, chạy tới ôm cổ anh.

Hoa Nguyệt Dã nhếch môi trước hành động lầy lòng của cô, tay vòng xuống ôm eo cô rồi cùng cô ngồi xuống sofa.

Nhiệm Cách cọ cọ vào ngực anh, "Làm sao vậy?"

Hoa Nguyệt Dã im lặng, anh vuốt vuốt tóc cô rồi thở dài, "Tiểu Cách, Phật Tổ ăn chay không được chạm vào nữ nhân."

"..." Đệch, hoá ra anh đang giận là vì câu nói đùa ban nãy của cô ư?

Nhiệm Cách trợn mắt phản bác, "Anh muốn chạm vào nữ nhân thì ai mà cấm chứ? Thế giới nhiều phụ nữ đến vậy cơ mà..."

Hoa Nguyệt Dã vui mặt vào hóm vai cô, "Nhưng mà anh chỉ muốn chạm em"

"..."

Câu nói này khiến cho Nhiệm Cách đứng hình một lúc lâu, mà ba người nhìn trộm nghe lên trên cầu thang cũng đang ôm ngực mà than.

Hoa Phong: "Các người nói xem, đại tỷ có phải là sợ quá nên không biết nói gì luôn đúng không?"

Hoa Mỹ: "Cũng không trách chị dâu, Boss thả thính quá siêu. Không còn nhận ra Boss lạnh lùng ngày nào nữa rồi."

Hoa Tuyết: "Tình yêu chiến thắng lí trí."

"..."

Hoa Phong và Hoa Mỹ nhìn hẩn như người bệnh. Cái tên Hoa Tuyết này bình thường trầm tính, ít nói, hôm nay thốt ra một câu... làm bọn họ sợ chết đi được.

-o0o-

"Louisa, em thay bộ đồ này, rồi chụp chung với Alex nhé." Michelle vừa đưa đồ cho Nhiệm Cách vừa chỉ tay về phía một người đàn ông Châu Âu, có vẻ là người mẫu trực thuộc tập đoàn Ciaomont mà cô không biết.

"Vâng."

Bộ trang sức hôm nay là "Hot love", khác với "Hot free", nó là bộ trang sức với chất liệu kim cương cùng ngọc trai. Mặt dây chuyền uốn lượn như mặt sóng, đính trên là một viên ngọc trai đen huyền bí. Kèm theo đó là một chiếc khuyên tai nhỏ cùng chiếc nhẫn.

Bộ phụ kiện này chủ yếu nói về sự huyền bí của tình yêu đôi lứa cho nên trang phục của người chụp cũng là màu đen.

Alex là một chàng trai cao to, khuôn mặt tinh tế hoàn hảo, dáng người khoẻ mạnh cùng cơ bắp rắn chắc. Gã mặc một chiếc áo da màu đen ôm sát người cùng chiếc quần dài đen cùng chất liệu. Khoác thêm áo khoác dài cùng chiếc nón kiểu lính làm nổi bật vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo của hắn.

Lonsyn huýt sáo, "Alex, trông cậu rất tuyệt vời."

Alex chỉ cười không trả lời. Bỗng tầm mắt dừng lại ở người vừa bước tới, đáy mắt loé lên một sự ngạc nhiên không hề nhỏ.

Nhiệm Cách mặc trang phục tương tự như Alex, có thể nói đây là đồ đôi, nhưng quần của cô chỉ ngắn tới hơn đầu gối, trên chân trái còn đeo chiếc một chiếc xích. Cô khoác lên người chiếc áo khoác dài đến gần gót chân, lại thêm đi giày cao gót cùng mái tóc dài buộc cao làm tăng sự trưởng thành và nữ tính của cô.

Nhiệm Cách bước đến chào hỏi Lonsyn và Alex. Bởi vì lần trước Lonsyn đã chứng kiến qua tài nghệ của cô nên bây giờ hắn có vẻ thân thiện hơn nhiều.

Nhiệm Cách cười với Alex, "Xin chào, tôi là Louisa. Hợp tác vui vẻ!"

-o0o-

Mình sắp ra bộ truyện mới. Thể loại ngôn tình, hiện đại cùng bla bla kiểu khác. Văn quy tắc cũ: Sạch sạch sạch ~~~

Bộ truyện này chắc nên đẩy đẩy lên để ra bộ mới rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mạch Âu Diệm xuất hiện

Ba ngày chụp hình ở đầu trường đã hoàn tất, bây giờ đoàn chụp hình đang lên đường đi đến thành phố Valencia.

Chiếc xe ba mươi chỗ cũng đã chật kín bởi những dụng cụ khi mang theo làm chỗ ngồi cũng ít hơn. Lúc này, hai cô nhân viên ngồi ở phía cuối xe xì xào nói chuyện.

Cô A hỏi:

"Này, cậu thử nói xem, không phải cái cô Louisa kia được bao nuôi rồi đấy chứ?"

Cô B bĩu môi, "Nhìn là biết. Nếu không người ta đã chẳng đi riêng như vậy, một mình hưởng thụ cảm giác sung sướng bên đại gia rồi."

Lúc này, chiếc siêu xe thể thao màu đen đang chạy với tốc độ rùa bò trên đường cao tốc khiến ai cũng phải rướn cổ lên nhìn.

Vì sao vậy? Lũ người đó buồn chán nên mới lái siêu xe đi ngắm cảnh trên đường cao tốc à? Không phải, đơn giản là vì Hoa Nguyệt Dã đã hạ lệnh cho tài xế - Hoa Tuyết phải chạy thật chậm để anh hưởng thụ thời gian bên bảo bối của anh.

"Nguyệt Dã, sắp trễ giờ của em rồi." Nhiệm Cách tức muốn học máu. Cái người này, tự dung hôm nay lại không cho cô đi làm, mới sáng đã ôm chặt cô không cho ra khỏi giường, đã vậy còn dùng game lôi kéo cô.

"Vẫn còn sớm." Hoa Nguyệt Dã thân nhiên trả lời, tay vẫn giữ chặt lấy tay cô.

"Anh... anh quá đáng!"

Hoa Nguyệt Dã nhướn mày, nhìn cô vợ nhỏ tức giận đến mang tai đỏ bừng, trừng mắt lên nhìn anh.

Ừm, không quá đáng làm sao giữ được vợ?

Mấy hôm trước anh vừa nhận được tấm hình cô chụp chung với Alex, lửa ghen đã bắt đầu cháy âm ỉ. Đến khi cái tên Alex đó bỗng nhiên theo dõi tiểu Cách, rồi theo cô đến quán ăn hay trung tâm thương mại anh đã thấy nghi ngờ về mục đích của hắn.

Tệ hơn là gã còn cầm bó hoa hồng đứng trước cổng hát la la gì đó tỏ tình với cô. Hoa Phong và Hoa Mỹ lúc đó một bên phụ hoạ theo bài hát, một bên châm lửa, Hoa Tuyết không biết sống chết xuống dưới nhận bó hoa giùm Nhiệm Cách. May mà lúc ấy Nhiệm Cách bận đi may phục trang nên không biết việc này.

Đương nhiên bó hoa đó đã bị anh vứt đi, nhưng Hoa Mỹ xin lại. Hắn ta bút từng cánh sau đó thả vào bồn định ngâm mình thư giãn. Ai ngờ đúng lúc Nhiệm Cách về nên tắm luôn. Sau vụ đó Hoa Mỹ bị Hoa Nguyệt Dã bắt làm việc thay Hoa Tuyết trong một tháng, không được nghỉ đồng.

Hoa Mỹ than thở, hắn có cố ý đâu chứ?

Vốn dĩ đi tới Valencia đã mất gần một ngày trời đi máy bay, sau đó lái xe đến bến cảng để sang đảo Ibiza lại càng thêm mất thời gian. Tổng cộng là hơn một ngày rưỡi. Thế mà Hoa Nguyệt Dã sắp xếp làm sao để đoàn chụp hình đến trễ hơn Nhiệm Cách cả hai, ba tiếng mặc dù Hoa Tuyết lái xe với vận tốc 30km/h. Việc này an ủi Nhiệm Cách hơn một chút.

"Louisa, mau đến thay đồ đi."

Nhiệm Cách vẫy tay chào Hoa Nguyệt Dã rồi vào trong thay đồ. Nhưng bọn họ đâu rời đi, ba tên Hoa nhí nhỏ kéo Boss vào một quán ăn vặt gần đó rồi ngồi đùa giỡn với nhau. Trong khi đó ánh mắt Hoa Nguyệt Dã vẫn luôn hướng về phía Nhiệm Cách.

Một lúc sau, Nhiệm Cách bước ra làm kinh động tới mọi người, đồng thời làm ba tên nào đó rớt quả dưa đang cầm trên tay.

"Louisa, đúng là vẻ đẹp trời ban, ha ha..." Lonsyn cười lớn, gã vỗ tay bôm bốp làm Hữu Thất cũng vui lây, người ở tập đoàn Ciaomont thì ai không giỏi chứ?

Nhiệm Cách mặc bộ bikini hai mảnh màu xanh biển. Trên đó là những ký hiệu như mặt trời, ngôi sao. Đặc biệt thiết kế của áo bơi giống như một chiếc áo khoác ngắn, cổ áo được dựng thẳng, phần trước ngực áo cột lại như che hết sự nóng bỏng bên trong. Mảnh phía dưới được gắn một chiếc nơ to bên hông trái, phần nơ nối với phần hông phải tạo thành một mảnh vải che mờ ảo như lớp màn che đi đôi chân mượt mà của cô.

Nhiệm Cách được chải tóc rồi cột sang hai bên, gắn một bông hoa hướng dương tươi thắm. Dù kiểu cách có hơi trẻ con nhưng vẫn rất hợp với cô, làm Nhiệm Cách ăn gian thêm hẳn mấy tuổi. Trang sức là một chiếc xích eo nổi bằng viên ngọc hình mặt trời. Bên chỗ hông phải lại gắn thêm một vòng dây cùng các bông hoa nhỏ li ti. Bộ trang sức này tên là "Beautiful Cold".

Trông Nhiệm Cách chẳng khác gì một nàng tiên cá xinh đẹp từ đại dương ngoi lên.

Vì phải tạo sự sống động cho bức ảnh nên cô phải ngồi lên vách đá. Mắt mở to, môi khẽ mím, cảm trước ngực một bông hoa hướng dương che nửa mặt.

Tầm khác, Nhiễm Cách khép hờ mắt, môi nhỏ hé mở, hơi nhếch lên như cười như không. Tóc xoã dài hai bên vai. Hình như "nàng tiên cá" ấy đang hưởng thụ ánh sáng mặt trời thì phải.

"Đại tỷ... tỷ đẹp quá..." Hoa Phong nuốt nước bọt.

Hoa Mỹ giật giật khoé môi, "Đúng là mỹ nhân khuynh nước khuynh thành."

Hoa Tuyết: "Đẹp."

"..."

Bọn họ đều không để ý người nào đó đang tức giận đến nỗi gân xanh nổi đầy trán, tay giữ chặt quả dừa như muốn bóp nát đầu của bọn đàn ông háo sắc đang nhìn vợ mình.

"Nhiễm Cách, vất vả cho cô rồi." Hữu Thất chụp xong tấm cuối, ra hiệu với cô.

"Không có gì ạ." Nhiễm Cách nhoen miệng cười, cô trượt từ từ xuống dưới. Ai ngờ vạt nơ bị vướng lại khiến Nhiễm Cách lao đảo, người nghiêng hẳn sang một bên.

"Cẩn thận!"

Cô loạng choạng như muốn ngã xuống. Khoảnh khắc đó đã có bao nhiêu trái tim nảy lên, nhưng sau đó Nhiễm Cách dứt khoát gỡ chiếc nơ ra khỏi người và tiếp đất an toàn. Một màn này suýt làm bao nhiêu người ngất xỉu.

Michelle và Tô An An tái mặt, lo lắng chạy tới:

"Louisa, em có sao không?"

"Chị Nhiễm Cách, chị có bị thương không?"

Nhiễm Cách vẫn chưa biết tâm trạng hiện giờ của mọi người nên vẫn hồn nhiên cười:

"Có gì đâu ạ, hồi nhỏ em vẫn leo trèo suốt ấy mà."

Đằng xa, Hoa Phong ôm ngực la hét, "Đại tỷ làm em bị tim thông mất rồi."

Ngay cả Hoa Nguyệt Dã cũng sợ đến tái mặt.

"Mạch... Mạch tổng..." Xung quanh vang lên tiếng chào của mọi người.

Mạch tổng!? Michelle khựng người, cô quay lại, bắt gặp hình bóng người đàn ông lạnh lùng, lãnh khốc như xa lạ lại như quen thuộc trước mắt.

"Mạch... tổng." Michelle cúi đầu, tay nắm chặt đến nỗi nổi gân xanh.

Nhiễm Cách nhường mảy, cái người "đặt tên" cho cô đây sao?

"Mạch tổng." Nhiễm Cách gạt đầu rồi quay lại lấy nơ.

Mạch Âu Diễm mặc vest đen, khí thế bức người cùng vẻ đẹp con lai khiến nhiều người muốn sẵn sàng quỳ dưới chân hắn. Nhưng mà hắn chỉ gạt đầu qua loa, ánh mắt hơi dừng lại ở Michelle đang cúi đầu rồi nhìn Nhiễm Cách với tay lấy chiếc nơ xuống.

Đạo diễn Hữu Thất chạy tới, gãi hít sâu một hơi, "Mạch tổng, sao ngài lại đường đột đến đây như vậy?"

Mạch Âu Diễm cong cong khoé miệng, "Đến xem tiến độ làm việc của mọi người như thế nào... cùng cô Louisa đây."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ăn hành đi này!

Đoàn người làm việc bận rộn, nay lại càng tăng thêm năng suất khi thấy sếp tổng ở đây, không ai dám lơ là.

Trong khi đó, Hoa Phong mặc áo hoa rực rỡ màu sắc, quần đùi xám cùng chiếc nón rom trên đầu như đi nghỉ mát bỗng nhiên nhảy ra, đi tới chỗ Nhiệm Cách đang ngồi.

"Đại tỷ, mau lên, hôm nay có sự kiện mới."

Nhiệm Cách ngẩng đầu, "Có sao? Đợi một chút."

Không lâu sau cô đã đăng nhập vào trò chơi, cái tên "CCCC" vừa mới vào đã gây náo loạn trên game.

Game thủ A: << Mẹ kiếp, CCCC đã online. >>

Game thủ B: << Cuối cùng cũng đợi được đến ngày báo thù cho người của ta. >>

Game thủ C: << CCCC, nhận của tôi một lạy. >>

Hoa Phong tắc lưỡi, "Đại tỷ, tỷ xem thế giới đã náo loạn vì tỷ rồi."

Nhiệm Cách lười để ý, thấy sự kiện đang diễn ra, thuận tiện mời Hoa Phong vào cùng PK. Thế là họ ngồi chơi game say sưa mà không để ý đến sát khí toả ra từ hai người nào đó.

Hoa Nguyệt Dã tức giận đến mức sát khí từ người anh như là hận thù muốn giết chết ai đó, anh kêu cậu ta ra đó để tách Nhiệm Cách với tên kia ra chứ không phải là chơi game. Thế mà tên này lại ham chơi quên cả lời dặn của anh.

Mạch Âu Diệm nhũn mảy nhìn hai người thân thiết chơi game với nhau. Thiết nghĩ, chắc hẳn cũng nên tạo một tài khoản game.

Chơi được một lúc thì Hữu Thất vui mừng nói, "Cuối cùng cũng hoàn thành."

Mọi người trong đoàn vỗ tay bôm bốp, cả Mạch Âu Diệm cũng hơi nhếch khoé môi chúc mừng cho họ. Cái nụ cười nhẹ này làm điều đúng trái tim bao cô thiếu nữ ở đây, trừ Nhiệm Cách đang chơi game.

Hoa Phong tay thì bấm liên tục, thế mà vẫn hỏi Nhiệm Cách, "Đại tỷ, bọn họ vỗ tay cái gì kia."

Nhiệm Cách lạnh nhạt trả lời, "Chắc là đang đập muỗi."

"..."

Giọng cô không quá to cũng không quá nhỏ, vừa hay để tất cả mọi người ở đó nghe thấy. Mọi người tròn mắt, cô có thấy ai đập muỗi tập thể như vậy chưa?

Mạch Âu Diệm nhếch khoé môi, ánh mắt không giấu được tia hứng thú lấp ló. Hắn nghiêng người về phía Nhiệm Cách, lập tức ngửi được mùi thơm nhàn nhạt toả ra từ cô. Không giống với mùi nước hoa nào cả, vậy chắc là mùi sữa tắm rồi.

"Louisa, cô thấy làm việc ở đây như thế nào?"

Nhiệm Cách hơi bất ngờ liếc hắn một cái, sau đó lại tiếp tục giết thêm con quái rồi mới trả lời hắn:

"Rất tốt, thưa ngài."

Mạch Âu Diệm nhướng mày, mắt đảo hoa nheo lại đánh giá sự lạnh nhạt của cô. Cô nàng nói "ngài" chắc là đang muốn kéo xa khoảng cách của hắn và cô ra rồi.

Vì vừa mới chụp hình xong nên người Nhiệm Cách ướt đầm vì mồ hôi, mái tóc dài búi cao lên đỉnh đầu, vài sợi nghịch ngợm dán sát vào khuôn mặt xinh đẹp. Sự thanh khiết từ người cô toả ra khiến Mạch Âu Diệm hơi bất ngờ. Lúc trước thấy cô sắc sảo dùng lời nói phân bác lại người quản lý mới tưởng cô không hiền lành gì, không ngờ lại là một người đơn giản, không phòng bị ai như vậy.

"Boss, tên kia đang tiếp cận chị dâu." Hoa Mỹ nhảy dựng lên, nhìn người đàn ông với vẻ đẹp lại tuyệt mỹ đang ngồi gần Nhiệm Cách. Mà Nhiệm Cách cũng chẳng để ý đến người ngồi kế mình ngày càng áp lại gần, cánh tay của hắn để lên ghế của cô. Thoạt nhìn như hắn đã ôm trọn người cô trong lòng.

Hoa Nguyệt Dã đen mặt, rồi bỗng dưng cười lạnh làm Hoa Mỹ sợ Boss ghen đến nổi bị điên rồi.

"Boss..."

"Gọi cô ta qua đây." Ánh mắt Hoa Nguyệt Dã hướng đến một cô gái quầy bar rồi nhanh chóng lướt đi, hiện giờ trong mắt anh đuối "con ruồi" này đi mới là quan trọng nhất.

Mạch Âu Diệm nhìn Nhiệm Cách vui vẻ chơi game, phát hiện bầu không khí như vậy cũng không tệ. Nhìn cô ở bên cạnh, còn bản thân thì ngẩn cô, sự hài hoà như vậy đối với Mạch Âu Diệm là chưa bao giờ cảm nhận được.

"Thưa ngài." Giọng nói ngọt ngào của cô nhân viên quầy bar thu hút sự chú ý của mọi người.

Cô nhân viên người Tây Ban Nha dùng giọng tiếng Anh lưu loát nói chuyện với hắn, đại khái là vì bà chủ thấy hắn đẹp trai nên nhờ cô mời hắn một ly rượu làm quen.

Nhiệm Cách cũng không quá để ý, nhưng Hoa Phong lại biết, Boss đã hành động!!

Mạch Âu Diễm lịch sự đứng dậy đáp lại vài câu cảm ơn, cô nhân viên quầy bar khẽ cười rồi rời đi.

Mạch Âu Diễm ngửa cổ, uống rượu với phong thái tao nhã và lịch sự, thể hiện hắn là một người rất biết thưởng thức rượu.

Ngay lúc đó, Hoa Nguyệt Dã lạnh lẽo cười:

"3... 2... 1... 0."

Mạch Âu Diễm cảm thấy rượu bỗng nhiên có vị hơi mặn, rồi mùi cay nồng xộc lên mũi khiến hắn muốn phun rượu ra nhưng sợ làm mất hình tượng nên ràng nhin lại. Nhưng không nhìn được lâu liền ho sặc sụa, mặt hắn đỏ bừng bừng.

Hoa Mỹ ôm bụng cười sặc sụa, Hoa Tuyết cầm nín không biết nói gì, còn Hoa Nguyệt Dã thì nhướn mày đắc ý. Muốn cướp vợ anh ư? Còn lâu!

Trong rượu đã được Hoa Nguyệt Dã bỏ vào chút muối, chút tiêu, chút giấm,... rồi cho bột ớt và mù tạt. Người bình thường nếu uống vào sợ là sẽ cay đến khóc ra nước mắt mất thôi. Nhưng mà tên này rất khá, đã nhấp một ngụm như vậy mà lại chỉ ho, chứng tỏ hắn rất coi trọng thể diện trước mặt mọi người.

Hoa Phong nhìn sang phía Boss thấy Hoa Mỹ ôm bụng cười liên hồi chuyện, cậu khoác vai Nhiệm Cách, thần bí nói:

"Đại tỷ, sau này chắc không ai dám đến gần tỷ nữa rồi."

Nhiệm Cách nhăn mày, không khách khí vỗ lên trán cậu ta một cái, "Kêu Boss cậu ra tay bớt độc ác, chừa cho người ta con đường sống nữa."

Hoa Phong ngẩn người, không ngờ đại tỷ lại biết nha! Đúng là vừa xinh đẹp lại vừa thông minh mà. Cậu nhìn Mạch Âu Diễm đang nhiu mày suy tư gì đó, tay cầm ly rượu như muốn bóp nát nó liền không nhìn được mà bật cười.

Này thì dám cưa cẩm đại tỷ của Boss, ăn hành đi này!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bạn gái anh rất đẹp

"Đại tỷ, tỷ xem cảnh ở đây đẹp như trong game vậy đó!"

Giọng nói líu lo của người đàn ông khiến đoàn người chụp hình phải quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cậu ta đang vui vẻ ca tụng vẻ đẹp nơi đây rồi tán thưởng các thứ, đáng vẻ không khác gì trẻ con.

Hoa Mỹ che tai lại, "Ồn quá, im đi thằng nhóc này."

Sau khi hoàn thành bộ ảnh ở biển, đoàn chụp hình lên đường đi đến công viên Quốc gia Gorbea ở xứ Basque.

Khu rừng với nhiều loại cây cùng màu sắc khác nhau rất thích hợp cho việc chụp ảnh, tham quan nơi đây. Vất ngang chính là một con sông nhỏ, nước chảy róc rách thật vui tươi và nhộn nhịp. Vì vẫn còn vương vấn mùa thu nên gió hiu hiu lạnh, hàng cây ropy bóng mát đầy lá rơi làm khung cảnh thật hữu tình.

Cái quan trọng ở đây là, ở phía sau họ có một đôi nam nữ đang nắm tay nhau dạo bước trong một rừng lá đỏ chẳng khác gì đức vua và hoàng hậu của ngày xưa cả. Một cảnh tượng còn kì lạ hơn là, Mạch tổng của bọn họ tại sao lại đi bên cạnh cô người mẫu đó chứ? Lại còn dùng ánh mắt đó nhìn cô ấy? Á á á, chọc vào mắt họ đi!!

Michelle thở dài, cô cặp mắt che đi sự đỏ kị đang dần hiện rõ.

"Nguyệt Dã, anh đừng ấu trĩ vậy chứ?" Nhiệm Cách thở dài, nhìn sang Hoa Nguyệt Dã trong suốt chuyến đi vẫn khư khư nắm tay cô.

Ánh mắt anh quá lạnh lẽo và tràn đầy sát khí khi nhìn vào người khác nên nhiều lần đã khiến Tô An An và Michelle sợ hãi, vì vậy mà Nhiệm Cách mua một chiếc kính mát cho anh để che đi đôi mắt đó. Tuy Hoa Nguyệt Dã không hài lòng với cách nghĩ của cô nhưng là đồ cô mua cho nên anh rất vui vẻ

mà đeo.

Mặc dù vậy, có kính mát che đi đôi mắt phượng đen láy nhưng chiếc kính đó lại càng làm tôn lên sự ngạo lãnh và tự tin của anh. Khuôn mặt góc cạnh với làn da trắng nõn không kém phụ nữ, cặp kính đen Chrome Hearts trên chiếc mũi cao thẳng khểnh lên, môi mỏng hơi mím lộ vẻ khó chịu.

Hoa Nguyệt Dã hừ lạnh, anh càng nắm chặt tay cô hơn, ánh mắt dù đã được che lại vẫn không khỏi hiện lên sát khí bắn về phía ai đó.

Mạch Âu Diễm đi bên cạnh, hần cười cười, "Đây là bạn trai của em sao?"

Nhiễm Cách gật đầu, "Phải."

Hoa Nguyệt Dã đắc ý.

"Cũng chưa chắc đã cưới."

Hoa Nguyệt Dã: "... Tiểu Cách, tối nay anh sẽ cầu hôn em."

Nhiễm Cách: "... Có ai đòi nào đi cầu hôn lại nói huych toẹt ra như vậy?"

Mạch Âu Diễm: "Kết hôn rồi cũng có thể ly hôn."

Hoa Nguyệt Dã: "Nếu em thích thì ly hôn xong sẽ lại kết hôn."

Nhiễm Cách: "... Địch, hai người này bị gì vậy?"

Đoàn chụp hình dừng lại ở khu rừng cây lá đỏ, Nhiễm Cách được dẫn đi thay đồ và trang điểm. Đương nhiên là tên Hoa Phong và Hoa Mỹ lại lẻo đẻo theo sau.

"Chị Nhiễm Cách, chị có cảm thấy giữa Mạch tổng và bạn trai chị có... thù ý không?" Tô An An vừa thắt tóc cho cô vừa thì thầm, mắt không ngừng đánh giá Hoa Nguyệt Dã cùng Mạch Âu Diễm.

"Sao cơ?" Nhiễm Cách không để ý hỏi lại.

Tô An An cẩn thận gắn một chiếc cài tóc lên, vừa nói, "Hình như Mạch tổng thích chị đấy. Bạn trai chị nhìn ngái ấy ghê lắm, lúc này hai người họ nhìn nhau ghê quá đi. Chị có thấy không Michelle?"

Michelle cười gượng, "Tôi cũng không biết."

Hoa Phong chen vào, "Cô cũng thấy nữa sao?"

Tô An An giật mình nhìn cậu, là người chơi game với chị Nhiễm Cách đây mà.

Nhiễm Cách liếc Hoa Phong một cái, "Không có đâu."

"Em thấy rõ ràng mà." Tô An An bĩu môi, cô chỉnh sửa trang phục lại giúp Nhiễm Cách.

Hoa Phong phụ họa, "Đúng đó tỳ, em cũng thấy mà." Chuyện rõ như ban ngày, ai cũng thấy chứ đâu mình cậu đâu.

"Chị đẹp quá." Tô An An trầm trồ khen ngợi lại càng đắc ý, tay nghề của cô lại nâng lên một tầm cao mới.

Nhiễm Cách lúc này đã biến thành một nàng công chúa váy trắng giữa một cánh rừng đỏ. Mái tóc dài uốn cong, khéo léo được Tô An An thắt lại, dù thắt rất hồ hững nhưng lại làm tăng sự quyến rũ cho mái tóc. Hai bên không được thắt gọn lại như ở giữa mà hơi xoắn ra, chiếc cài tóc bông hoa làm nổi bật màu đen tuyền của mái tóc.

Nhiễm Cách lúc này được trang điểm nhẹ nhàng khác với sự quyến rũ ở buổi hôm trước. Cô mặc một chiếc đầm trắng dài và xoè đến gót chân, ở trước còn có hai tầng ren. Phía trên là dạng hở vai nhưng lại được khoác thêm một lớp vải trắng mỏng. Chiếc váy này dù được thiết kế khá bảo thủ nhưng khi Nhiễm Cách khoác lên, cô lại trở thành một người con gái yêu kiều, duyên dáng nhưng không kém phần gợi cảm.

Vẻ đẹp như tranh vẽ này khiến không ít người trầm trồ.

Hoa Nguyệt Dã ngậy người nhìn cô. Vẻ đẹp lộng lẫy của cô khiến tim anh đập gấp gấp. Trong cái thế giới nhiều người như vậy, người con gái anh yêu nhất chỉ có một. Chính là cô gái váy trắng xinh đẹp đằng kia. Hoa Nguyệt Dã gỡ kính xuống, anh thật muốn chạy đến đề cô xuống hôn nhưng lại sợ gián đoạn đến công việc của cô. Thôi thì ráng nhịn đến tối vậy.

Không chỉ riêng anh, Mạch Âu Diễm cũng sững sờ. Đã biết là cô rất đẹp, nhưng vẻ đẹp diễm áp quần phượng (1) này không ngờ vẫn quyến rũ hẳn ngay ngốc. Hần đã từng gặp rất nhiều người xinh đẹp hơn cô, nhưng tại sao chỉ với một ánh nhìn lướt qua của cô lại khiến cổ họng hần khô khốc như vậy? Yêu từ cái nhìn đầu tiên?

[(1): Đẹp điền đảo, lán át tất cả.]

Nhiễm Cách cười một cái. Nụ cười nhẹ bằng nhưng lại mang nét dịu dàng, thanh khiết, rất dễ đi vào lòng người.

Hoa Nguyệt Dã chán ghét nhìn lũ người đang đờ mắt ngắm bạn gái mình: "Biết vậy đã không để em đi làm công việc này."

Mạch Âu Diễm vừa bùng tỉnh: "Đồ ích kỷ."

Michelle mím môi, cô ta quay người bỏ đi nhưng không ai chú ý.

Tô An An ngẩn ngơ: "Chị cười đẹp quá."

Hoa Phong ngẩn ngơ ×2: "Lúc tỷ tôi ở cạnh Boss cười còn đẹp hơn thế này cơ."

Hoa Mỹ ngẩn ngơ ×3: "Đây là chị dâu, chị dâu, chị dâu!! Không được nghĩ bậy."

Hoa Tuyết ngẩn ngơ ×4: "Đẹp."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nhiễm Cách mất tích!?

Sau khi hoàn thành bức ảnh cuối cùng, cả đoàn đều thổi phào mừng rỡ. Cuối cùng cũng được về nhà nghỉ ngơi, ăn ngon mặc ấm rồi!

Tô An An cười híp mắt, cô dẫn Nhiễm Cách vào cái lều được dựng lên để thay đồ ở đằng xa, "Chị mau thay đồ đi. Chúng ta cùng đi ăn mừng."

Cũng như bao nhóm khác. Khi hoàn thành một công việc lớn lao nào đó, đầu tiên bọn họ sẽ đi ăn mừng rồi mới trở về công ty. Đoàn chụp hình của Nhiễm Cách cũng vậy, mọi người đều đang rất hứng khởi chờ mong party tối nay.

"Được rồi." Nhiễm Cách cười.

Hoa Nguyệt Dã ngồi trên ghế dựa đã được anh dặn dò Hoa Tuyết mang theo, kính mát vẫn đeo, hai tay đặt trên thành ghế. Dáng vẻ vừa tuấn lãng vừa kiêu ngạo khiến không ít người ngắm nhìn.

Mà Mạch Âu Diễm lúc này đang bàn chuyện gì đó với đạo diễn Hữu Thất, thấy Hoa Nguyệt Dã thoải mái như vậy thì có vẻ khó chịu. Hắn sai bước tới chỗ Hoa Nguyệt Dã, rất lịch sự lên tiếng:

"Đây là nơi làm việc của mọi người. Cảm phiền anh dời qua bên kia để nghỉ ngơi."

Hoa Nguyệt Dã chẳng thèm để hắn ta vào mắt. Khuôn mặt vẫn giữ vững thần thái lạnh lùng, khoé môi vẫn không động đậy chút nào.

Hoa Tuyết bước đến, "Xin lỗi ngài, Boss của tôi đã thuê lại chỗ này rồi ạ. Đây là đất tạm thời của Boss tôi, nếu ngài muốn thì có thể dời sang chỗ khác."

Dĩ nhiên Mạch Âu Diễm không tin, hắn hừ lạnh rồi móc điện thoại ra gọi cho ai đó. Lát sau khuôn mặt lại tối sầm, hắn liếc Hoa Nguyệt Dã một cái rồi bỏ đi.

Hoa Mỹ ngồi bệt ở dưới đất nãy giờ chứng kiến toàn bộ, hắn cắn hạt dưa mang theo, cười cười, "Thật tội nghiệp."

Hoa Phong lúc này vì quá mê mải chơi game nên Nhiễm Cách đi lúc nào không hay. Cậu vừa đạt được thành tích mới trong game nên rất vui mừng đi kiểm đại tỷ của mình để khoe nhưng không thấy cô đâu.

Cậu chạy đến chỗ Tô An An hỏi:

"Đại tỷ đâu?"

"Đang thay trang phục." Cũng hơn nửa tiếng rồi đó chứ. Mặc dù Tô An An hơi lo lắng nhưng nghĩ là không sao.

Hoa Phong "ồ" lên một tiếng rồi đứng cạnh Tô An An cầm mặt chơi game.

Đội đã hơn một tiếng mà Nhiễm Cách vẫn chưa ra, cậu nhận ra điều bất thường. Hoa Phong gọi lớn:

"Đại tỷ, đại tỷ."

Không ai trả lời. Cậu định xông vào thì bị Tô An An ngăn cản.

"Anh làm gì vậy hả? Lỡ chị Nhiễm Cách đang nghỉ ngơi thì sao?"

Hoa Phong lúc này đã mất bình tĩnh, cậu đẩy Tô An An ra mặc cho tiếng gọi í ới của cô rồi xông vào lều thay đồ.

"Mẹ nó, đại tỷ của tôi đâu?"

Tô An An nghe vậy hốt hoảng đi vào. Bên trong không có ai cả, bộ váy đã được thay ra và đặt ngay ngắn trên bàn, nhưng các món trang sức thì lại rơi tứ tung trên mặt đất chứng tỏ đã có cuộc ẩu đả xảy ra hoặc cô đã làm rơi nó do có việc gì bất ngờ.

Tô An An mặt trắng bệch, "Chị... chị Nhiễm Cách... mất tích rồi..."

Hoa Phong tức giận muốn đâm người, nhưng mà lúc đó cậu đã kiềm chế lại và chạy đi báo cho Boss.

"Boss, chị dâu biến mất rồi."

Tin tức Hoa Phong vừa mang tới khiến Hoa Nguyệt Dã ngồi bật dậy, anh đưa tay tháo kính xuống, lông mày nhú chặt lại như dính vào nhau. Mạch Âu Diệm nghe vậy cũng tiến đến, đôi mắt hấn ánh lên tia tức giận.

"Tại sao lại mất tích?"

Đạo diễn Hữu Thát đi tới, nghe được tin cũng khản trương không kém. Nhiễm Cách mà mất tích thì bọn họ sẽ phải làm sao đây? Hiếm lắm mới tìm được người mẫu tuyệt vời như vậy để chụp ảnh.

Michelle đứng cạnh Hữu Thát, ánh mắt cô ta hơi trầm lại, không nói gì.

Hoa Phong cười khẩy, "Còn không hỏi nhân viên của anh đi?" Vừa nói cậu vừa đưa tay chỉ Tô An An mặt trắng bệch đằng kia.

Tô An An run rẩy đi tới, "Mạch... Mạch tổng, tôi cũng không biết sao nữa. Chị ấy, chị ấy lúc nãy còn ở đây mà. Tôi không thấy chị ấy ra ngoài."

Hoa Mỹ nhìn Tô An An tràn đầy nghi ngờ, "Cô không thấy không có nghĩa là người khác không thấy."

Hoa Nguyệt Dã bắn ánh mắt lạnh lẽo sang Tô An An khiến cô mềm nhũn người suýt nữa thì té ngã.

"Tôi..."

Nhiễm Cách đi đâu thế này? Đương nhiên là cô sẽ không bao giờ bỏ đi mà không nói lời nào. Điều này có thể lý giải rằng cô bị bắt cóc hoặc đi lạc đâu đó. Hoa Nguyệt Dã bình tĩnh lại, anh bỗng nhìn sang Michelle khiến cô ta giật mình cúi đầu né tránh ánh mắt đó.

Giữa lúc mọi người đang sốt sắng lo lắng thì bỗng giọng nói quen thuộc cất lên:

"Mọi người tụ tập lại làm gì vậy?"

Hoa Phong và Hoa Mỹ ngạc nhiên nhìn sang, "Chị dâu."

Mọi người đang sững sốt nhìn người vừa bị báo mất tích xuất hiện, Tô An An đã oà lên khóc. Còn Hoa Nguyệt Dã không chần chừ đến cạnh cô.

"Lúc nãy em đi đâu?"

Nhiễm Cách cười hơ hơ, "Đi ngắm cảnh chút thôi mà."

Mọi người nghe vậy vừa thờ phào nhẹ nhõm, vừa tức giận cô đã khiến mọi người lo lắng. Nhưng Nhiễm Cách bỗng trầm giọng, ánh mắt cô loé lên sự lạnh lùng.

"Nhưng mà cảnh đẹp mấy người chọn để chụp hình tuyệt thật đó. Có thể đánh ngất tôi rồi ném ra giữa rừng luôn. Nếu tôi không nhớ đường về thì làm sao đây?"

Không khí xung quanh chùng xuống. Hoa Nguyệt Dã ôm lấy hai vai cô, bảo vệ che chở cô vào lòng. Anh nhìn lướt khắp gương mặt lo lắng, sợ sệt trong đây rồi ngậm giọng cảnh cáo:

"Tốt nhất mấy người nên xử lý việc này cho tốt."

Mạch Âu Diệm nhăn mày, trong mắt chỉ còn bóng tối sâu thẳm, hấn gật đầu, "Được."

"Á... Chị Nhiễm Cách." Tô An An sợ hãi hét lên, cô chỉ vào chân Nhiễm Cách, "Chị... chị bị chảy máu."

Tức thời mọi người cũng nhìn theo. Đó là một vết máu rất nhỏ, nhưng lại nằm ở bắp đùi nên rất dễ thấy.

Nhiễm Cách cười, "Không sao, lúc nãy có một con rắn ở cạnh tôi lúc tôi mới tỉnh dậy. Tôi nghĩ là không..."

Vừa dứt lời Nhiễm Cách đã ngất đi khiến Hoa Phong sợ đến nhảy dựng lên.

Hoa Nguyệt Dã bế cô lên, ra hiệu cho Hoa Tuyết mau gọi bác sĩ. Lòng mày anh vẫn nhúu chặt lại, cái cau mày này đã biểu lộ rằng anh đang rất tức giận. Chuyện này không đơn giản như vậy. Nhất định có người muốn hại Nhiễm Cách. Nhưng là ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bí mật của Michelle

Nhiễm Cách tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm ở trong phòng bệnh. Cô đảo mắt một hồi rồi bắt gặp Hoa Nguyệt Dã đang ngồi đọc báo ở sofa.

"Tiểu Cách." Hoa Nguyệt Dã ngẩng đầu, thấy cô tỉnh liền gấp tờ báo lại. Anh đi đến giường rót một ly nước lọc đưa cho cô.

Nhiễm Cách cảm ơn rồi uống một hơi.

"Nguyệt Dã, đoàn chụp hình đâu rồi?"

Hoa Nguyệt Dã ngồi trên giường bệnh, anh ngắm nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của cô, trong lòng tức giận nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài. Anh nói:

"Họ đi chơi hết rồi, chỉ còn người quản lý của em ở ngoài kia đợi em."

Nhiễm Cách gật đầu.

Nhất thời cả hai không biết nói gì cả.

Hoa Nguyệt Dã thờ dài. Con rắn đó là rắn độc, nếu không phát hiện kịp thời thì có lẽ mạng đã không còn giữ được. Nhưng mà tại sao Nhiễm Cách đã bị cắn lâu như vậy rồi nhưng khi cô trở về thì mới ngất xỉu? Máu cô có gì đặc biệt chăng?

Cốc cốc...

Nhiễm Cách nhìn ra phía cửa, là Michelle. Cô đẩy tay Hoa Nguyệt Dã ý bảo anh mở cửa.

Hoa Nguyệt Dã cúi xuống hôn lên trán cô một cái rồi mới đi mở cửa. Lúc cửa được mở, anh liếc nhìn Michelle với khuôn mặt tiểu tụy bên ngoài. Cô ta không dám nhìn thẳng vào mắt anh mà chỉ cúi đầu.

"Chị Michelle." Nhiễm Cách gọi, Hoa Nguyệt Dã đành né sang một bên cho Michelle đi vào rồi đóng cửa. Anh ngồi ở ghế sofa, không có ý định chào đón khách đến thăm bệnh.

"Louisa, em khoẻ hơn chưa?" Michelle nhìn cô với vẻ xót xa, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Nhiễm Cách cười hi hi, "Em khoẻ như voi ấy mà."

Michelle bỗng nhiên ngập ngừng như muốn nói cái gì đó, cô ta nhìn Hoa Nguyệt Dã rồi lại nhìn Nhiễm Cách, môi mấp máy.

"Nguyệt Dã, em muốn uống sữa." Nhiễm Cách nhướn mày.

Hoa Nguyệt Dã làm bộ không hiểu ý cô, anh tỉnh bơ nói, "Kêu Hoa Mỹ đi mua sữa."

Nhiễm Cách nhăn mặt, đành nói thẳng, "Nguyệt Dã, chị Michelle có chuyện riêng muốn nói với em."

Hoa Nguyệt Dã nhìn cô với ánh mắt thâm trầm. Dường như hơi bất mãn với câu nói thẳng thừng của cô.

Nhiễm Cách bật cười, cô nhảy xuống giường rồi đi tới sofa hôn chụt một cái vào môi anh. Lúc đó mặt anh mới khá hơn một chút.

"Lên giường nghỉ ngơi đi."

Nhiệm Cách cọ cọ vào người anh, "Em biết rồi."

Michelle nhìn cảnh đó rồi lại nhìn sang Nhiệm Cách, hình như cô ta đang quyết định chuyện gì hệ trọng lắm. Đột nhiên cô ta đứng dậy, cất giọng sợ hãi:

"Đừng... Louisa, em sẽ bị bắt đi mất..."

Nhiệm Cách đang ôm cổ Hoa Nguyệt Dã, nghe vậy liền nhú mày nhìn qua Michelle. Thấy cô ta đang sợ hãi đến mặt trắng bệch, mắt rung rung như muốn vỡ oà.

"Chị nói vậy là sao?" Nhiệm Cách muốn đứng xuống nói chuyện với Michelle nhưng cô đã bị Hoa Nguyệt Dã ôm chặt, anh sợ người phụ nữ đó sẽ tấn công cô.

"Louisa..." Michelle quỳ thụp xuống, nước mắt chảy dài nhìn rất đáng thương. "Chị xin lỗi... Xin lỗi em nhiều lắm..."

"Rần, rần là do chị thả... Chị, chị cũng không muốn vậy đâu, tất cả là do bọn người đó... Họ đã uy hiếp gia đình chị... Nếu không làm họ sẽ giết hết..."

Hoa Nguyệt Dã trầm lặng đánh giá Michelle, tay anh ôm chặt eo Nhiệm Cách, ánh mắt lạnh lùng ẩn chứa sự tàn độc bên trong.

"Michelle, là ai? Tại sao chị không nói với em?" Nhiệm Cách vẫn bình tĩnh hỏi lại, dường như không quá bất ngờ với chuyện này.

Michelle lấy tay ôm mặt, "Chị không biết, họ dùng... địa chỉ ẩn danh."

Hoa Nguyệt Dã không nói gì, anh cúi xuống cắn má Nhiệm Cách rồi dần chuyển qua cắn môi, cắn tai làm Nhiệm Cách xấu hổ đỏ ửng mặt, quên luôn cả chuyện Michelle đang ở trước mặt.

"Michelle, cảm ơn chị đã nói cho em biết. Còn về con rần đó, em nghĩ là không phải chị bị bắt ép đúng chứ?"

Michelle giật mình, cô ta ngước đôi mắt tràn ngập nước nhìn Nhiệm Cách. Nhiệm Cách lấy tay che miệng Hoa Nguyệt Dã đang làm càn rồi lạnh nhạt nói:

"Chị ganh ghét tôi vì điều gì đây? Tài năng? Tôi không có thứ đó, chỉ là vô tình gặp may thôi. Sắc đẹp? Đối với đàn ông thì có lẽ chị thật sự rất xinh đẹp quyến rũ rồi... A..."

Đang nói, cô bỗng bị Hoa Nguyệt Dã néo eo một cái, dấm khen người khác trước mặt anh à. Cô lườm anh rồi lại tiếp tục:

"Hay là vì cô có cảm tình với người nào đó trong đoàn? Mà người đó lại vô tình... có hành động thân thiết với tôi chăng?"

"Mạch Âu Diệm." Hoa Nguyệt Dã nhếch môi.

Michelle ngạc nhiên nhìn hai người họ, không ngờ cô ta lại dễ dàng bị bại lộ như vậy. Không được, làm sao có thể chứ?

"A, darling, thì ra anh cũng nghĩ giống em. Mạch tổng chỉ hỏi thăm em vài câu về công việc thôi mà làm nhiều người hiểu lầm quá đi." Nhiệm Cách giả vờ khó xử nhưng anh lại thấy trong mắt cô là một tia nghịch ngợm rất nhanh vụt qua.

Đáy mắt Hoa Nguyệt Dã tràn ngập ý cười, thôi thì dung túng cho cô vậy. Nhưng chuyện Mạch Âu Diệm chỉ vô tình hỏi cô vài câu về công việc thì anh không thể tin được, hẳn ta đang muốn tiếp cận cô.

"Tôi... tôi không..." Michelle lắc đầu nguầy nguậy. Mái tóc rối bời, mặt thì đầy nước mắt nhìn có vẻ rất chật vật.

Nhiệm Cách thờ dãi, cô úp mặt vào ngực Hoa Nguyệt Dã, "Chị đi đi."

"Louisa..."

Nhiệm Cách cảm thấy đầu óc choáng váng, cô suy nghĩ về Michelle. Một người quản lý vừa mới gặp đã khiến cô cảm thấy yêu thích vì sự nghiêm túc trong công việc, thế mà bây giờ lại trở mặt với cô vì một người đàn ông. Vừa nghĩ cô lại càng vui đầu sâu hơn trong lòng anh.

Hoa Nguyệt Dã vuốt tóc Nhiệm Cách, anh nở nụ cười yêu mị nhưng không kém phần lạnh lẽo thấu xương. Anh nhìn người phụ nữ đang quỳ khóc sùi sụt trên sàn bệnh viện rồi thản nhiên nói:

"Không nghe bạn gái tôi nói gì sao?"

Michelle hoảng sợ đứng dậy ngay. Người đàn ông này thật sự không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, với một người phụ nữ phải đối xử thật dịu dàng thì anh ta lại dùng ánh mắt khinh bỉ, âm độc đó nhìn cô ta như muốn xé cô ta ra thành trăm mảnh.

Mặc dù không biết đây là ai nhưng cô ta tin chắc đó không phải là một người đơn giản.

Michelle ra tới cửa, cô ta chợt quay lại, "Louisa, hãy cẩn thận... Bọn chúng sẽ hành động bất cứ lúc nào."

Nhiệm Cách không trả lời, dường như cô đã ngủ rồi, ngủ thật yên bình trong lòng anh. Bình yên trước cơn giông tố...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nguy hiểm!

"Buông tôi ra..."

Một người đàn ông với khuôn mặt hình chữ điền, một vết sẹo đáng sợ vắt ngang qua mắt gã cùng bộ râu xồm xoàm khiến Nhiễm Cách nhỏ bé sợ hãi.

Gã ta cầm một con dao sắc bén, gã dùng lưỡi liếm lên con dao đó như chẳng sợ nó sẽ đâm mình bất cứ lúc nào. Khi đó, gã điên đó cất tiếng cười man rợ, sau đó hắn ta bắt ngờ đâm cô...

Nhiễm Cách ngồi bật dậy, cô cắn mạnh vào tay để không bật tiếng hét kinh động đến Hoa Nguyệt Dã đang nằm ở giường bên. Người cô ướt đầm mồ hôi, tim đập thình thịch.

Lại là giấc mơ đó. Nhiễm Cách mơ lúc bé cô bị bắt cóc, sau đó cô bị bọn bắt cóc đánh đập, hành hạ vì không chịu nói bất cứ câu nào liên quan đến vấn đề bọn chúng muốn hỏi mà chỉ kêu cứu.

Lúc cuối cùng, cô nhớ là mình bị gã nào đó đâm rồi nhưng sau đó thoát ra bằng cách nào cô lại không nhớ được.

Nhưng mà, việc bắt cóc này Nhiễm Cách không nhớ nó tồn tại trong đời cô. Cô nhủ thầm, có lẽ chỉ vô tình nằm mơ, nhưng mà nhiều lần như vậy liên tục xảy ra khiến cô sợ chết khiếp. Vì vậy, Nhiễm Cách cho rằng một phần kí ức lúc nhỏ của cô đã bị mất đi.

Nhiễm Cách thu mình trên chiếc giường, tay ôm chặt đầu gối. Bây giờ đã khoảng mười hai giờ khuya, trăng sáng vành vạnh khiến lòng cô bình tĩnh hơn. Không biết tương lai mình sẽ thế nào đây?

Nhiễm Cách nằm xuống, cô thu người lại nằm sát vào góc tường. Lúc cô không để ý thì Hoa Nguyệt Dã nằm ở giường bên mở mắt. Ánh mắt sáng quắc rất tinh táo như anh không hề ngủ. Anh nhìn bóng lưng nhỏ bé của Nhiễm Cách rồi rơi vào trầm tư.

...

"Đại tỷ, hôm nay có sự kiện mới. Các game thủ trên cấp 58 được nhận thú cấp S đấy." Hoa Phong hí hửng nói, cậu ta vẫn cầm máy chơi game như thường lệ, mắt dán vào màn hình không rời.

Hôm nay là ngày bọn họ về nước sau hai tuần ở Tây Ban Nha vui chơi. Thực sự là nhớ nhà muốn chết. Bây giờ chiếc xe việt dã đang chờ năm người họ đến sân bay.

Thấy Nhiễm Cách không trả lời, cậu hỏi lại:

"Đại tỷ? Đại tỷ?"

"Hả?" Nhiễm Cách giật mình.

"Hôm nay tỷ sao thế? Từ nãy đến giờ cứ thất thần..." Hoa Phong định nói tiếp nhưng gặp ánh mắt cảnh cáo của Hoa Nguyệt Dã liền bĩu môi im bật.

"À..." Cô lại quay đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ. Thắc mắc về giấc mơ kì quái ấy cứ mãi đeo bám cô làm cô không suy nghĩ được gì khác.

Phút chốc, cô lại thấy mình như trở về khoảng không gian tối hẹp đó cùng một gã côn đồ cầm con dao vẫn cứ đe dọa cô. Dù sợ thế nào cô vẫn không thể hét lên được. Nhiễm Cách trơ mắt nhìn con dao đó đâm xuống người cô, nhưng thật kì lạ là không đau chút nào cả.

Bỗng một tiếng súng vang lên, Nhiễm Cách thấy xung quanh quay cuồng, cô rơi vào một vòng tay cứng rắn nhưng không kém phần ấm áp.

"Boss, hình như là người của bang Cats Silver và Founqx đang giao đấu với nhau." Giọng Hoa Tuyết lộ vẻ hơi gấp gáp. Thật xui xẻo mà! Đến Tây Ban Nha du lịch cũng gặp phiền phức là sao?

Tiếng súng liên tiếp vang lên, một viên đạn đã bắn trúng vào thân xe.

Ở ngoài trời khung cảnh vẫn yên bình là vậy, nhưng gió đã thổi qua hàng cây xanh vang lên tiếng xào xạc như đang cảnh báo nguy hiểm sắp đến.

Hoa Nguyệt Dã vẫn bình tĩnh, tay anh vuốt tóc cô nhưng đôi mắt đã lấp đầy sự khát máu hung tàn. Anh lạnh lẽo nói:

"Dừng lại, chúng ta cần tìm nơi lánh đạn dâ."

Hoa Mỹ gật đầu, "Tôi sẽ dời chuyến bay."

Hoa Nguyệt Dã cười lạnh, "Sợ là phải huy đi rồi."

Anh vừa nói xong, một viên đạn bắn thủng lốp xe. Xe mất kiểm soát hết lái sang trái rồi tới phải, suýt chút nữa là đâm vào cây lớn, may mà Hoa Tuyết nhanh tay giữ chặt lại tay lái.

Nhiệm Cách vẫn chưa hoàn hồn được vì trận đấu súng kịch liệt vừa rồi. Dường như có một đoạn kí ức nào đó đang dần gọi dậy trong tâm trí cô. Ở đó là một bãi cỏ xanh mướt, có tiếng chim hót, có tiếng cười đùa của cô, còn có tiếng súng vang lên thật đều đặn.

Xe dừng lại, Hoa Nguyệt Dã nắm tay Nhiệm Cách xuống xe rồi chạy vào rừng. Đám Hoa Phong thì chạy sát phía sau. Không lâu sau chiếc xe liền nổ tung, các mảnh kính văng tung toé khắp nơi, găm sâu vào cánh tay Nhiệm Cách nhưng cô lại không thấy đau đớn gì cả.

Cô nhìn người đàn ông đang nắm tay cô chạy vào sâu trong rừng, bỗng thấy lòng bình yên lạ thường. Cô cất giọng bình tĩnh hỏi:

"Nguyệt Dã, chúng ta đang bị truy sát sao?"

Hoa Nguyệt Dã ngạc nhiên nhìn cô, không ngờ cô lại bình tĩnh trong hoàn cảnh này như thế. Nhưng sau đó là ý cười loé lên trong mắt anh, "Không phải. Bọn họ tưởng chúng ta là phe đối địch nên nhắm lẫn."

Nhiệm Cách hơi gật đầu rồi gắng sức chạy theo anh. Vừa chạy vừa điều hoà nhịp thở cho ổn định.

Hoa Mỹ và Hoa Phong thì cảm thấy hết sức phấn khích. Hai người họ liếc mắt nhìn nhau, lâu lắm mới được chơi trò mạo hiểm thực tế như vậy nha.

Mà cái bọn người Cats Silver và Founqg kia cũng sắp bị Boss tiêu diệt luôn rồi. Dám hạ thủ trước mặt chị dâu làm chị sợ hãi? Boss sẽ không tha cho họ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tạm thời anh sẽ hầu hạ em ngủ

Tiếng súng đạn vẫn liên tiếp vang lên, Hoa Nguyệt Dã vẫn nắm tay Nhiệm Cách chạy càng sâu vào rừng.

Nơi này cây cối cao lớn che phủ gần như cả ánh nắng bầu trời nên không khí rất âm u, thỉnh thoảng có một con gió thổi qua làm vài chiếc lá chạm vào nhau vang lên tiếng sột soạt ghê rợn.

Mồ hôi Nhiệm Cách toát ra ướt hết cả áo, các khớp chân của cô đã nhức mỏi lắm rồi. Và càng đau hơn khi hôm nay là ngày "đau đỏ" của cô. Nhiệm Cách rửa thận, con mẹ nó chứ, sao mà xui vậy nè?

"Boss, bên kia có một con suối." Hoa Phong nói lớn.

Hoa Nguyệt Dã nhìn về phía đó rồi lại nhìn cô, "Được."

Trái ngược với vẻ mệt mỏi của cô, Hoa Nguyệt Dã và đám Hoa Phong vẫn rất bình thường, nhịp thở cũng không có rối loạn. Cứ như là ngày nào cũng chạy như vậy nên đã quen rồi.

Nhóm người đi đến bờ suối. Nhiệm Cách chọn một hòn đá rồi ngồi phịch xuống, vừa thở hắt hắt vừa dùng tay quạt quạt.

Hoa Nguyệt Dã hứng một ngụm nước suối trên tay đưa đến miệng Nhiệm Cách, cô há miệng uống hết. Nước suối vừa trong vừa mát khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Còn Hoa Nguyệt Dã thì lại khô khốc cổ họng, khuôn mặt điển trai hơi nóng. Mỗi cô vừa chạm vào tay anh, để lại cảm giác thật ngứa ngáy.

Anh ngồi xuống kế Nhiệm Cách, dịu dàng lau mồ hôi nhễ nhại trên trán cô.

"Tiểu Cách, chờ thêm một ngày nữa sẽ có người đến rước chúng ta."

"Em biết rồi."

Nhiệm Cách đáp một tiếng, cô nhìn Hoa Phong và Hoa Mỹ đùa giỡn dùng nước tạt vào nhau. Nước văng tung toé làm hai người ướt sũng. Dù trong hoàn cảnh nào bọn họ vẫn luôn vô tư và lạc quan như vậy, kể cả nguy hiểm đến tính mạng đi chăng nữa.

Hoa Tuyết đi tới, hần nói, "Boss, lúc này tôi đã liên lạc với bên kia. Trong vòng sáng mai họ sẽ đến cứu chúng ta. Nhưng vừa vào rừng đã bị mất liên lạc, sợ là..."

Hoa Nguyệt Dã ngắt lời hần, "Sáng mai chúng ta sẽ di chuyển sớm."

"Vâng."

Hoa Tuyết rất biết ý, vừa hỏi xong đã qua bên khác nghỉ ngơi, để chỗ cho Hoa Nguyệt Dã và Nhiệm Cách "tâm tình".

Hoa Nguyệt Dã vuốt ve gò má tinh xảo của cô, cô quay đầu, bắt gặp đôi mắt đen láy sáng ngời như soi vào sâu thẳm trong tâm trí cô. Cô hỏi:

"Sao thế anh?"

Hoa Nguyệt Dã thờ dãi, "Tiểu Cách, anh biết quên một người là rất khó khăn nên anh đã để em thời gian để thích ứng. Nhưng nếu em không thích thì không cần phải u sầu như vậy..."

Nhiệm Cách gạt mình, "Không phải vậy đâu..."

"Em để anh nói hết." Hoa Nguyệt Dã nghiêm túc, "Mối tình đầu luôn là mối tình đẹp nhất nhưng khó quên nhất. Như em và Mặc Vô Kỳ, có thể em thích hần ta đến nằm mơ cũng gặp.

Nhưng hần không thể mang lại hạnh phúc cho em. Những tổn thương hần để lại cho em khiến anh rất đau lòng và xót xa. Vì vậy, lựa chọn rời bỏ hần là tốt nhất, với cả hần đã có vị hôn thê và con của mình rồi..."

Nhiệm Cách dờ khóc dờ cười, anh đang hiểu lầm rồi.

"Anh muốn em biết một điều là, anh là người xứng đáng nhất với em. Cũng như em, mối tình đầu và duy nhất của anh là em. Nhưng anh sẽ không bao giờ buông tay, cho nên xin em hãy buông bỏ quá khứ và nắm tay anh đến tương lai. Mặc dù bây giờ chúng ta đang gặp không ít nguy hiểm, nhưng mà anh hứa với em chúng ta sẽ an toàn trở ra, cho nên em đừng bỏ anh. Bởi vì..."

Hiếm lắm mới nghe anh nói nhiều và tình cảm như vậy. Nhưng đến đây, bỗng dưng khuôn mặt Hoa Nguyệt Dã đỏ bừng, anh cứ lặp mãi câu "Bởi vì" mà không nói gì tiếp. Điều này làm Nhiệm Cách cảm thấy anh đáng yêu hết sức. Cô bật cười, trêu anh:

"Bởi vì anh thích em hả?"

Mặt Hoa Nguyệt Dã càng đỏ hơn, nói lắp bắp như con gái lần đầu biết yêu tỏ tình với người mình thích, "Y... Yêu chứ không... phải thích..."

Nhiệm Cách nhin không nổi cười lớn làm Hoa Phong và Hoa Mỹ ở gần đó đang cố gắng kéo quần nhau cũng dừng lại nhìn sang.

Mặc dù hơi xấu hổ nhưng có thể thấy cô vui vẻ nở nụ cười trong hoàn cảnh này thì anh đã cảm thấy khá yên lòng.

Nhiệm Cách cười híp mắt, cô đặt hai tay lên vai anh, "Đây có được xem là một lời tỏ tình không?"

Hoa Nguyệt Dã suy nghĩ một chút rồi gật đầu, "Tuỳ em."

Nhiệm Cách nghiêm túc nói, "Nguyệt Dã, không phải em còn nhớ đến Mặc Vô Kỳ. Chỉ là gần đây có một số điều khiến em nhớ về chuyện cũ nên em cảm thấy hơi mệt mỏi."

Hoa Nguyệt Dã nhìn nụ cười vẫn còn đọng lại trên khoé môi cô, anh yên lặng chờ cô nói tiếp.

Ánh mắt Nhiệm Cách rơi vào khoảng không, cô kể:

"Đạo gần đây em hay mơ một giấc mơ mình hồi nhỏ bị bắt cóc, sau đó có người muốn giết em. Giấc mơ này hoàn toàn không để lại chút ký ức gì cho em. Hay nói cách khác là nó hoàn toàn không có thật. Nhưng mà dạo gần đây em lại thường xuyên nằm mơ thấy nó."

Cô cup mắt:

"Em nghĩ là, có lẽ một phần ký ức nào đó của em đã bị mất đi."

Hoa Nguyệt Dã trầm ngâm, anh vén tóc ra sau mang tai cô. Tuổi thơ của cô không có sự góp mặt của anh nên anh không thể biết chuyện gì đã xảy ra để mà an ủi cô. Anh chỉ cảm thấy chuyện này có gì đó thật kỳ lạ.

Bữa trưa và bữa tối nhóm người đều ăn cá do Hoa Tuyết và Hoa Phong bắt. Hoa Mỹ nói dơ tay nên không bắt mà chỉ muốn nướng cá. Và hần đã bị mọi người nhìn với ánh mắt hết sức là khinh bỉ.

Nhiệm Cách đi với Hoa Nguyệt Dã lấy củi về nướng cá và sưởi ấm cho ban đêm.

Tối đến, Nhiễm Cách được ưu ái nhường cho chỗ nằm khô ráo nhất. Nhóm người Hoa Phong sẽ thay phiên nhau để trực đêm.

Nhiễm Cách vừa đặt lưng xuống đã nghĩ tới con ác mộng kia, vì thế mà không dám nhắm mắt ngủ liền. Cô cứ mở to mắt, chán quá thì đếm lá trên cây, không thì lại đếm cây trong rừng.

Bỗng có tiếng sột soạt vang lên. Nhiễm Cách giật mình bật dậy, chỉ thấy bóng đen đi tới hôn vào môi cô nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Nhiễm Cách trừng mắt, anh làm cô giật cả mình.

Hoa Nguyệt Dã nằm xuống, đưa cánh tay ra cho cô nằm lên rồi ôm cô vào lòng. Anh thì thầm vào tai cô:

"Tạm thời tối nay anh sẽ hầu hạ em ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thanh niên kì lạ

Nhiễm Cách giật mình tỉnh dậy bởi tiếng sột soạt từ phía lá. Hoa Nguyệt Dã bên cạnh đã đi đâu mất rồi. Nhìn sang phía bên Hoa Phong, ừm... Chỉ có Hoa Phong là mất tích.

Có lẽ bọn họ đi chung với nhau chẳng? Cô lo lắng cho họ nên liền đi tìm. Dựa vào ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng khuya, cô cẩn thận đạp trên những phiến lá, mò mẫm theo trực giác mà đi.

Đi theo ánh sáng của chiếc đèn pin xa xa, cô nhìn thấy bóng lưng cao lớn đang quay lại nên cẩn thận đi tới. Vừa lo vì nếu đó là Hoa Nguyệt Dã thì tại sao anh lại ở đây, vừa sợ vì lỡ nếu đó không phải là anh... Lát sau, cô nghe tiếng kêu oai oái của Hoa Phong, cậu ta hét lên:

"Boss, không được đâu Boss. Chị dâu mà thấy là chết đó."

Ồ đó còn có tiếng khóc thút thít của một ai đó.

Hoa Nguyệt Dã chỉ lạnh lùng quát, "Câm miệng."

"Boss ới..."

Nhiễm Cách nhú mày. Cô nhanh chóng bước tới.

Nghe tiếng sột soạt sau lưng, Hoa Nguyệt Dã quay lại, vẻ tàn nhẫn lóe lên trong mắt chợt biến mất. Anh giấu vẻ hoảng hốt, đi đến bên Nhiễm Cách.

"Tại sao lại không ngủ?"

Nhiễm Cách không trả lời anh, cô nghiêng người đi qua anh. Và thật bất ngờ khi nằm dưới đất là một thanh niên khoảng 16, 17 tuổi, mái tóc vàng cắt ngắn rồi bù xù, đôi mắt to với con ngươi xanh biếc hiện lên vẻ đau đớn cùng sợ hãi. Mà cậu bé ấy đang cố gắng vẫy ra để thoát khỏi gọng kìm của Hoa Phong, đôi mắt nhìn Hoa Phong van nài.

Nhiễm Cách đè nén sự tò mò, cô hỏi, "Chuyện gì vậy?"

Hoa Phong nuốt nước bọt, "Là... một người đi lạc... Boss mới tìm về được..."

Ánh mắt Nhiễm Cách hơi trầm xuống, tại sao lại xuất hiện một cậu thanh niên ở giữa chốn rừng âm u, nguy hiểm như vậy?

Hoa Nguyệt Dã sợ cô sẽ phát hiện ra được điều gì đó, anh bước đến nắm lấy tay cô nhưng không dám ôm cô vào lòng vì sợ làm cô bản. Anh nhìn ánh mắt không cảm xúc của Nhiễm Cách, lòng hơi hoảng:

"Tiểu Cách..."

Đột nhiên cậu bé đó ngẩng đầu lên nhìn Nhiễm Cách, ánh mắt từ khiếp sợ chuyển sang kinh ngạc không thể tin nổi. Không biết sức mạnh từ đâu ra cậu vùng khỏi tay Hoa Phong, bò đến ôm chân Nhiễm Cách rồi gào lớn:

"Da... Dame..." ([Tiếng Pháp]: *Tiểu... Tiểu thư...*)

Nhiễm Cách nhú mày, cậu bé nói quá nhỏ nên cô nghe không rõ. Cô định gỡ tay cậu bé ra nhưng chợt thấy trên cánh tay cậu có một vết máu dài, trên thân cậu là những vết thương chằng chịt nhìn như những con rắn hổ mang đang cố gắng trườn lên người cậu.

Thanh niên thấy Nhiễm Cách không có ý định kéo mình ra nên càng ôm chặt hơn, "Tiểu thư."

Nhiễm Cách giật mình, tại sao cậu bé lại gọi cô là "tiểu thư"? Cô ngây người.

"Đại tỷ... nó nói gì vậy?" Hoa Phong nhìn sắc mặt của cô rồi hỏi.

Nhiễm Cách trầm ngâm: "Nó gọi tôi là tiểu thư." Nói xong chính cô cũng giật mình, tại sao cô lại hiểu được tiếng Pháp?

Hoa Nguyệt Dã chau mày, anh ra hiệu cho Hoa Phong kéo người thanh niên ra nhưng Hoa Phong đã đần mặt vì ngạc nhiên, cậu ta cứ há hốc mồm:

"Ôi, chẳng lẽ bị nhốt ở trên đảo hoang lâu thế nên bị điên rồi?"

Cậu bé ôm đùi Nhiễm Cách mãi không buông. Mà Hoa Nguyệt Dã đã sa sầm mặt, anh xách cổ cậu bé lên rồi ném sang một bên, vòng qua đưa tay ôm vai Nhiễm Cách.

"Đừng giả vờ nữa, cậu hiểu chúng tôi đang nói gì." Hoa Nguyệt Dã ôm Nhiễm Cách vào lòng như chim mẹ bảo vệ chim con.

Cậu bé hơi sững sốt, sau đó chống tay xuống đất, hơi loạng choạng đứng lên vì cú đẩy của Hoa Nguyệt Dã hơi mạnh đã làm chân cậu bị đập vào tảng đá. Cậu đứng thẳng, ánh mắt không còn sự sợ hãi lúc nãy mà đã trở nên nghiêm túc cùng lạnh lùng. Cậu cúi người, tay để trước ngực thể hiện sự tôn kính:

"A Chỉ xin ra mắt tiểu thư."

Coi bỏ lớp mặt nạ xuống, cả người cậu bé toát lên vẻ lạnh lùng cùng nguy hiểm. Nhiễm Cách đẩy tay Hoa Nguyệt Dã ra, cô hỏi:

"Tại sao lại gọi tôi là tiểu thư?"

A Chỉ lạnh mặt, "Chuyện phức tạp, e rằng người ngoài nghe không được nha." Nói xong còn liếc Hoa Nguyệt Dã và Hoa Phong.

Hoa Nguyệt Dã nhíu mày, sự tàn độc trong đôi mắt anh khê lóe, sát khí bắn tới phía A Chỉ nhưng cậu ta vẫn coi như không có:

"Tiểu thư, hẳn người đã gặp Công tước Allard Maximus rồi chứ?"

Nhiễm Cách khó hiểu nhìn cậu. A Chỉ cười nhẹ, "Chính là Tổng giám đốc của Ciaomont, ngài Mạch Âu Diệm."

Hoa Nguyệt Dã thờ ơ nhìn cậu, anh gằn giọng:

"Tôi không quan tâm hẳn ta là Công tước hay Bá tước gì ở đây. Bây giờ cậu muốn chết hay muốn không sống? Cút ngay."

A Chỉ hơi sững sốt vì sự hung tàn của anh, còn Hoa Phong lại bùm miệng cười hí hí. Thế thì có khác gì nhau chứ? Boss ép người quá đáng nha!

Nhiễm Cách nắm tay anh, cô nhìn thẳng vào đôi mắt của A Chỉ. Đó là một đôi mắt rất đẹp nhưng ẩn sâu bên trong là một sự nguy hiểm không dễ phát hiện. Cô lắc đầu:

"Cậu bé, có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?"

A Chỉ nhướn mày, bộ dạng như một ông cụ non. Cậu ta ngoắc tay, "Được thôi, nhưng đuổi mấy người không liên quan này ra đi."

Sát khí bao trùm Hoa Nguyệt Dã, anh thề, nếu không phải Nhiễm Cách đang nắm tay áo anh thì anh đã đánh cậu ta sống chết một trận.

"Anh ấy không phải là người không liên quan. Anh ấy là bạn trai tôi." Nhiễm Cách nhún mi, cô chỉ sang Hoa Phong, "Còn anh ta là bạn tôi."

Nhiễm Cách không biết lúc cô nói câu này Hoa Phong đã cảm động muốn rơi nước mắt. Bạn, ôi, cậu đã được thăng chức từ người cùng chơi game lên bạn rồi, sắp tới không phải là em rể đó sao?

Còn Hoa Nguyệt Dã? Anh nhướn miệng cười ngây ngô, bây giờ anh lại giống một người bình thường hơn là Boss hung dữ lúc nãy rồi.

A Chỉ bắt đắc dĩ nhún vai, "Được thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thổ dân

"Tiểu thư là vị hôn thê đã được chỉ định của Bá tước chúng tôi." A Chỉ nói, cậu đưa tay vào áo lục lọi thứ gì đó, nhưng rồi sắc mặt sầm xuống.

Mà Hoa Nguyệt Dã cùng Hoa Phong cũng đang muốn xé nát bản mặt Mạch Âu Diễm ra. Cái gì chứ? Rõ ràng là vợ (chị dâu) tương lai của họ mà đột nhiên biến thành vị hôn thê của người khác là sao?

"Chỉ định? Tôi không quen biết các người." Nhiệm Cách chau mày, cô đưa tay vén lọn tóc rồi che giấu cảm giác hải hùng của cô.

A Chỉ nhìn chiếc vòng cổ cô đang đeo, cậu ta kể:

"Dòng họ Maximus ở nước Pháp chúng tôi hiện nay đang thừa hưởng một sự ưu ái rất cao. Ngài Allard, à ngài Mạch chính là người giữ quyền hành cao nhất của dòng họ này. Mặc dù ngài Mạch có biết bao phụ nữ bên ngoài nhưng cũng không tránh khỏi việc bị chỉ định kết hôn.

Năm trước, dòng tộc Maximus đã họp lại và tìm ra cô gái phù hợp với tiêu chuẩn làm vợ của ngài Mạch..."

Hoa Phong ngắt lời cậu, "Nhưng thế giới rộng lớn như vậy sao lại trúng đại tỷ của tôi chứ?"

A Chỉ từ tốn trả lời:

"Đây là bí mật của dòng họ Maximus, các người không thể biết được."

Nhiệm Cách rơi vào trầm tư, một dòng họ cao quý ở Pháp, với gia thế hiển hách như vậy tại sao không chọn ai khác mà lại chọn một con người tầm thường như cô?

A Chỉ nhìn ra bản khuôn của cô, cậu ta hơi nhíu mày. Nụ cười lạnh lẽo như vậy mà xuất hiện trên khuôn mặt trẻ con như vậy thật khó mà phù hợp. Cậu ta nói:

"Tiểu thư Louisa, thật ra chuyện này vô cùng phức tạp. Nhưng tôi chỉ được phép kể đến đây thôi. Còn về hôn lễ..."

A Chỉ như có như không nhìn sang Hoa Nguyệt Dã:

"Có lẽ sẽ tổ chức vào đầu năm sau."

Hoa Nguyệt Dã cười lạnh, anh kiêu ngạo nhìn A Chỉ, sự tàn độc trong ánh mắt như ghim thẳng vào tâm trí người khác như muốn thiêu cháy hết tất cả.

"Muốn cướp? Biến ngay."

Lời nói vừa dứt, bỗng có tiếng ai hét lên phấn khích. Tiếng bước chân đạp lên các phiến lá ngày càng lớn, hình như là một tập thể người không hề ít.

A Chỉ tái mặt, "Bọn thổ dân."

Hoa Nguyệt Dã búng hòn đá vào tay Hoa Phong ra hiệu rồi anh bế thốc Nhiệm Cách lên. Trong đầu suy nghĩ, Tiểu Cách nhẹ thế này làm sao có thể sinh những đứa con tròn trịa cho anh chứ? Khi về phải mau chóng bồi bổ cho cô thôi.

Nhiệm Cách bị mất thăng bằng liền đưa tay ôm cổ anh, giọng cô hơi hoảng hốt, "Anh thả em xuống, em tự đi được."

Anh không nhìn cô, chiếc cầm cương nghé che khuất góc nhìn của cô, mùi hương nam tính từ người anh toả ra khiến cô cảm thấy vừa an toàn, vừa đáng dựa dẫm.

"Tiểu Cách, chúng ta phải cắt đuôi thằng bé quý quái đó. Chắc là em không muốn làm phu nhân quyền quý của Bá tước đó chứ?"

Nhiệm Cách bật cười, nụ cười rực rỡ như ngôi sao sáng giữa bầu trời đêm, "Còn phải hỏi."

Hoa Nguyệt Dã nhíu mày, anh dùng hết tốc độ để chạy, theo sau là Hoa Phong đang gọi điện báo cho Hoa Mỹ và Hoa Tuyết nhưng lại quên mất rằng trong rừng không có sóng.

"Boss, đại tỷ, cẩn thận phía trước!"

Hoa Phong hét hoảng la lên, mặt tái mét. Trước mắt họ là một đám thổ dân mặt mày dữ tợn, mắt xanh như đôi mắt mèo huyền bí. Họ xếp hàng rất có quy củ, không nháo nhào như đám đảng sau.

Nhiệm Cách nghĩ chắc là hai bộ tộc khác nhau.

Quả nhiên, đám kia vừa đuổi kịp, chúng thấy mặt bọn thổ dân mắt xanh liền sợ hãi bỏ chạy, lại còn gào rú lên mấy tiếng.

Nhiệm Cách kéo áo Hoa Nguyệt Dã để anh thả cô xuống. Cô có cảm giác bọn họ sẽ không gây hại đến mình.

Một thổ dân da đen bước đến phía cô, Hoa Nguyệt Dã ôm chặt Nhiệm Cách, bảo vệ cô ở sau lưng. Nhưng dường như tên thổ dân đó chẳng để ý mấy đến hành động bảo vệ và ánh mắt nguy hiểm của Hoa Nguyệt Dã, hắn đến cách Nhiệm Cách khoảng nửa mét rồi cúi gập người:

"Hoan nghênh tiểu thư đến làng của chúng tôi."

Nhiệm Cách giật mình lùi lại ra sau. Tại sao hắn lại biết tiếng Trung? Không phải thổ dân thường nói "Bồ lé bồ lé a lé hể..." gì đó sao?

"Sao ông lại biết tôi?" Nhiệm Cách khó hiểu, cô tò mò bước lên một bước.

Người thổ dân đó vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, đáp, "Thưa tiểu thư, chúng tôi đều đã chuẩn bị tất cả để nghênh đón tiểu thư. Ngài ấy đang chờ cô ở bên trong."

"Ai?" Cô đâu quen người thổ dân nào nữa chứ?

Tuy vậy nhưng thổ dân đó không trả lời, hắn ta làm động tác mời cô vào trong.

Nhiệm Cách nhìn Hoa Nguyệt Dã, lúc này anh cũng đang lạnh mặt đánh giá hắn nhưng vẫn nắm tay cô bước vào trong. Bọn họ đều biết rằng mình không đầu lại hàng trăm người thổ dân này.

Bên trong túp lều gỗ ấy hoá ra khác hẳn bên ngoài. Ngon đèn dầu được thắp sáng ở các phía làm sáng rực căn lều. Chiếc lều khá sạch sẽ, xung quanh còn có những hình vẽ kì quái. Nhiệm Cách vừa đi vừa đánh giá xung quanh, tâm trạng không khỏi hồi hộp khi gặp cái người thần bí kia.

"Ồ la, xem ai đến đây kia?"

~o~

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong thời gian qua. Cảm ơn những lời động viên chân thành của các bạn.

Nhưng mà, kết quả thi lại không được như mong muốn của mình dù chỉ là mấy môn đầu. Nhưng dù sao cũng phải đi tiếp thôi, không thể bỏ cuộc như vậy được. Một lần nữa cảm ơn các bạn rất nhiều.

Thân ái gửi các bạn đọc.

#TCC

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chìa khoá kho báu

"Ồ la, xem ai đến đây kia?"

Nhiệm Cách nhìn sang hướng vừa phát ra tiếng nói.

Đó là một người đàn ông trung niên da trắng khoảng bốn mươi lăm đến bốn mươi tám tuổi. Da già trắng ngần với đôi mắt hẹp dài, con ngươi xanh biếc. Mái tóc vàng cháy nắng lâm râm vài chỗ bị bạc do lão hoá.

Gã một tay nâng cốc hướng về phía Nhiệm Cách, một tay sờ mó thân thể quyến rũ của một cô gái thổ dân.

"Ông là ai?" Nhiệm Cách hỏi, trông gã ta chẳng phải người tốt lành gì.

"Bruce Hensymth..."

"Tại sao ông bắt chúng tôi?" Hoa Phong ngắt lời gã ta.

Bruce nhìn Hoa Phong một cái rồi cười như không cười ý cảnh cáo. Giây sau gã lại quay sang Nhiệm Cách rồi nở nụ cười "hiền lành":

"Cháu gái, cậu chính là cậu ruột của cháu."

Cái gì? Nhiệm Cách sững sờ, cậu ruột ở đâu chui ra thế này?

Hoa Nguyệt Dã lạnh lùng hỏi, "Ông có bằng chứng không?"

Bruce phẩy tay cho người đẹp bên cạnh lui xuống, gã ta nhìn Hoa Nguyệt Dã rồi lẩm bầm gì đó. Rồi chớp hai mắt gã sáng như đèn pha:

"Quý hoá quá, ngài Sở."

Nhiễm Cách và Hoa Phong ngạc nhiên nhìn anh, chỉ thấy vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh, nghiêm nghị như vậy.

"Không ngờ tôi còn có cơ hội được gặp ngài."

"Hoá ra ngài Hemsynth đây vẫn chưa quên tôi." Hoa Nguyệt Dã lạnh nhạt trả lời, sự lạnh lẽo trên mặt anh khiến người khác không biết anh đang nghĩ gì.

"Đã bảy năm rồi nhưng hình ảnh ngài ngày đó vẫn khiến tôi nhớ mãi."

Địch, Nhiễm Cách vô thức lùi ra sau một bước. Đây là tỏ tình sao? Hoa Phong vỗ vỗ vai Nhiễm Cách, chị dâu, em hiểu mà.

Hoa Nguyệt Dã thấy hai người thân thiết như vậy thì cau mày, anh kéo tay Nhiễm Cách rồi trừng mắt với Hoa Phong.

"Ngài Hemsynth, ngài nói ngài chính là cậu ruột của bạn gái tôi. Thế là sao?"

Mặc dù đây là một câu hỏi bình thường nhưng sự uy hiếp từ nó không khỏi khiến gã Bruce đối diện đang ngồi ở trên ghế phải nhảy phốc xuống, nín thở cười thành tiếng:

"Haha, ngài Sở. Sự thật chính là như vậy đó. Louisa đây chính là cháu ruột đã thất lạc bấy lâu của tôi."

Nhiễm Cách nhú mày, "Cha mẹ tôi chưa hề nhắc đến người cậu nào cả."

Bruce cười xuề xoà, vừa lau mồ hôi vừa nói, "Đó là vì họ không phải cha mẹ ruột của cháu."

Hoa Nguyệt Dã nhìn sang Nhiễm Cách, thấy cô im lặng không lên tiếng, nhưng sát khí trong mắt đã nồng đậm đến nỗi có thể giết người. Anh ôm hai vai cô, trầm giọng nói:

"Làm sao chúng tôi biết được là ông có nói dối hay không?"

Bruce búng tay, hai thổ dân da đen cầm xấp giấy kính cận đưa cho Hoa Nguyệt Dã. Anh hừ lạnh, cầm lấy rồi đọc. Hoa Phong tò mò cũng nhìn vào.

"Đại tỷ..."

Nhiễm Cách kìm nén cảm xúc của mình, cô nhận tờ lấy Hoa Nguyệt Dã đưa. Ánh mắt khi lướt qua các dòng chữ ngày càng mơ hồ, ngón tay run rẩy dường như không cầm nổi.

Bruce là người biết quan sát cảm xúc trên mặt người khác. Gã thấy vậy liền giả vờ buồn bã mà rằng:

"Thật ra không phải cha mẹ ruột cháu bỏ rơi cháu đâu. Là tại vì... bất đắc dĩ thôi. Vì còn nhiều chuyện mà cháu chưa biết."

Nhiễm Cách hít sâu một hơi, "Mục đích?"

Bruce ngậy người, "Mục đích gì cơ?"

"Mục đích ông lừa chúng tôi đến đây?"

Nghe vậy, Bruce cười lớn tiếng, gã biết cô đã nhận ra liền vỗ tay, "Không hổ là bạn gái của ngài Sở đây. Rất thông minh!"

Hoa Nguyệt Dã cảm nhận được mùi nguy hiểm, anh che chắn cho Nhiễm Cách, vừa quan sát tình hình, "Quá khen."

Bruce cười cười, "Tôi chỉ cần cô đưa sợi dây chuyền giọt nước kia, thì bao nhiêu tiền cũng được."

Nhiễm Cách ngậy người, "Giọt nước? Tôi làm gì có sợi dây chuyền giọt nước nào?"

Bruce cười lớn lần nữa, "Đừng giả vờ nữa, cô giữ một sợi, Bá tước Allard giữ một sợi. Có cần tôi nhắc cho cô nhớ? Nó màu ngọc bích, nhỏ bằng một đốt tay."

Nhiễm Cách nhìn Hoa Nguyệt Dã, cô neho neho mắt. Cô thực sự không có sợi dây chuyền đó mà. Hoa Nguyệt Dã hiểu ý cô, anh vuốt tóc cô, lạnh nhạt nói:

"Bạn gái tôi không có. Nếu cô ấy có thì đã đưa ông, giữ lại chẳng có lợi ích gì."

Bruce trợn mắt, "Không thể nào." Gã bày bao nhiêu mưu kế chỉ nhằm lấy sợi dây chuyền đó, vậy mà chủ nhân của nó lại nói không có giữ.

"Có thể Bá tước Allard giữ hai sợi chẳng?" Hoa Nguyệt Dã nhàn nhạt nói, một tay anh đút vào túi, tay kia ôm eo Nhiễm Cách.

"Sao có thể?" Bruce không tin nhìn sang thuộc hạ của mình, sau đó gã lại nhìn Hoa Nguyệt Dã.

"Ngài Sở, có thể ngài không biết nhưng sợi dây chuyền đó chính là chìa khoá để mở kho báu. Chỉ cần tìm được nó chúng ta sẽ là người giàu nhất thế giới, khi đó chúng ta có thể hợp tác với nhau."

Hoa Nguyệt Dã sao có thể không nhìn ra mưu kế của gã? Anh gật đầu, "Cảm ơn ngài Hemsymth, tôi sẽ cân nhắc chuyện này."

Bruce có vẻ mừng rỡ, gã ta cười xuê xoa, "Thật ngại quá, đã làm phiền ngài Sở cùng cô Louisa đến đây một chuyến không công rồi. Hay là mọi người ở lại nghỉ ngơi, tham quan vài ngày?"

"Không cần..."

"Được."

Nhiễm Cách vừa định từ chối thì Hoa Nguyệt Dã lại chấp nhận. Gã Bruce đó nhìn Nhiễm Cách một cái rồi sai thuộc hạ đưa bọn họ vào nghỉ ngơi.

Anh nắm chặt tay cô, dù chuyện gì anh cũng sẽ bảo vệ cô hoàn hảo đến từng sợi tóc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chạy trốn (1)

Trên chiếc giường tre thô sơ được phủ bằng lớp nệm dày, Nhiễm Cách trần trọc không ngủ được, mắt mở to nhìn vào khoảng hư không nào đó.

Lão Bruce kia, tại sao lại có nhóm máu của cô và cha mẹ chứ? Còn nói cô không phải con ruột của họ? Mặc dù gã đã thừa nhận gã lừa cô nhưng chuyện ADN này quả thật nên kiểm chứng lại.

Nhiễm Cách nhớ lại từ lúc nhỏ, ai ai cũng nói cô có nét lai, không giống cha cũng chẳng giống mẹ. Thế nhưng cô chẳng quan tâm, bởi vì anh hai Nhiễm Bạch Thương nói đó là do họ ghen tị với sự xinh đẹp của cô nên mới nói vậy. Đến bây giờ cô mới nghĩ lại, lẽ nào thật sự không phải?

"Tiểu Cách? Em ngủ chưa?" Hoa Nguyệt Dã bất thành linh nghiêng người sang. Ánh trăng từ cửa sổ phản chiếu làm đôi mắt anh sáng ngời trong khoảng đêm tối tăm.

Nhiễm Cách thở dài, "Em không ngủ được, có lẽ là do lạ chỗ."

Hoa Nguyệt Dã im lặng, mặc dù trời tối nhưng anh vẫn thấy rõ khuôn mặt tinh xảo của cô. Sự lo âu và phiền muộn là cảm xúc hiện tại của cô. Anh nhích lại gần cô, ngửi mùi hương thoang thoang từ mái tóc suông mượt ấy làm anh có một sự thoải mái không nói nên lời.

"Anh ơi..."

Tìm anh khẽ rung động, Nhiễm Cách vừa cất tiếng gọi yếu ớt nhưng không kém phần quyến rũ gọi anh. "Anh ơi" đó...

"Tiểu Cách..." Hoa Nguyệt Dã hôn lên vàng trán láng mịn của cô, khẽ đáp.

"Anh ơi, em sợ..." Nhiễm Cách hiếm khi bày ra vẻ mặt yếu đuối, cô vùi đầu vào ngực anh, hai vai không ngừng run rẩy.

Cô sợ. Nếu như. Nếu như họ không phải là cha mẹ ruột của cô, thì cô phải đối mặt với họ thế nào đây? Cha mẹ ruột cô là ai? Nếu tìm được cha mẹ ruột thì cha mẹ Nhiễm bây giờ phải làm sao đây?

"Tiểu Cách, nghe này. Cho dù em là con ruột hay không phải đi chăng nữa, họ chính là người đã yêu thương, nuôi dưỡng em trong mấy mươi năm qua.

Nếu tìm được cha mẹ ruột, em hãy tìm lời để nói với họ, phải xem tình cảnh của họ. Làm sao lại vứt bỏ con ruột của mình. Nếu lý do chính đáng, em lựa chọn tha thứ hay không là do em. Còn không, em hãy buông bỏ tất cả.

Còn Nhiễm gia, họ là người tốt, em biết điều đó phải không?"

Nhiễm Cách khẽ gật đầu, cô nắm chặt lấy áo anh, cố gắng thoát khỏi sự vùng vẫy giữa cảm giác sợ hãi.

"Dù gì đi chăng nữa, em cần yêu thương, bảo hộ Nhiễm gia. Họ chính là một phần trong cuộc sống của em."

Một giọt nước mắt lăn xuống, thấm vào tấm nệm dày xa lạ. Cô mỉm cười, đưa tay vòng qua eo anh:

"Cảm ơn anh." Nhiễm Cách khẽ nói.

Hoa Nguyệt Dã hôn lên mi mắt cô, anh càng ôm chặt cô hơn, "Không cần cảm ơn anh. Ngủ đi."

"Vâng."

Hai người ôm nhau ngủ trên chiếc giường xa lạ nhưng lòng ai cũng cảm thấy ấm áp. Một lúc lâu sau, Nhiễm Cách ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêng khi ngủ của Hoa Nguyệt Dã, cô thì thầm:

"Anh cũng là một phần trong cuộc sống của em."

000

Nhiễm Cách gấp ác mộng, cô ngồi bật dậy, lưng cô đã ướt đầm mồ hôi. Hoa Nguyệt Dã đã đi đâu rồi? Cô muốn gặp anh. Lần ác mộng này không phải là người đàn ông kì bí kia mà là Hoa Nguyệt Dã. Cô thấy anh bị trúng đạn.

Lúc ấy anh đang che chở cho cô, ánh mắt anh lúc ấy nhìn cô thật kiên cường và mạnh mẽ nhưng vẫn khiến nước mắt cô tuôn trào. Máu loàn ra trên màu áo trắng của anh, cô đã cố gắng cầm cự nhưng nó vẫn cứ loàn dần. Hình ảnh cuối cùng cô còn nhớ, lúc ấy anh đã ngã xuống giữa làn đạn nhưng vẫn không quên che chở cho cô. Không được, cô không thể mất anh.

"Đại tỷ..."

Nhiễm Cách giật mình, cô ngơ ngác nhìn về phía cửa.

"Đại tỷ, tỷ dậy chưa đây? Boss đang ăn sáng bên ngoài. Tỷ mau đánh răng rồi ra ăn đi, chúng ta phải khởi hành đó."

Nhiễm Cách lấy lại bình tĩnh, cô đáp lại, "Được rồi, tôi ra ngay."

Phòng ăn không rộng bằng chính sảnh nhưng nó cũng là căn phòng chiếm diện tích lớn nhì ở khu này. Ở giữa là chiếc bàn dài được phủ khăn trắng phẳng phiu, các món ăn châu Âu lẫn châu Á trải dài trên bàn, hương thơm ngào ngạt và bốc khói khiến dạ dày người khác cũng phải sôi ùng ục.

Hoa Nguyệt Dã ngồi đối diện Bruce. Gã ta nói rất nhiều nhưng anh chỉ cười nhạt, ánh mắt nhiều lần không tự chủ liếc qua phía cửa.

Hoa Phong đi vào, cậu gật đầu rồi ngồi xuống ở bàn khác để dùng bữa sáng. Mặc kệ hai tên Hoa Mỹ và Hoa Tuyết có thể nào, cậu đây đói lắm rồi, phải ăn dưỡng sức thôi.

"Ngài Sở, có vẻ ngài rất thích thú với quý cô Louisa thì phải?" Bruce cười cười, gã ta nhấp một ngụm rượu vang.

"Phải." Hoa Nguyệt Dã không phủ nhận, anh nhếch môi.

"Ngài Sở, phụ nữ dù sao cũng chỉ là phù du trong cuộc đời của người đàn ông. Nhất là những người như chúng ta. Không thể mất đi sự nghiệp vì những người như họ..."

"Tự tôi biết có chừng mực." Anh lạnh lùng cắt ngang lời Bruce, ánh mắt sắc bén như muốn trảm sâu vào tâm hồn gã.

Một nữ hầu bước vào, rất kính cẩn cúi đầu nói:

"Ngài Hemsymth, ngài Sở, tiểu thư Louisa đã tới."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chạy trốn (2)

"Ngài Hemsymth, ngài Sở, tiểu thư Louisa đã tới."

Hai người lập tức dừng cuộc trò chuyện để nhìn ra phía cửa, ngay cả Hoa Phong cũng ngừng ăn hướng mắt tới Nhiễm Cách.

Nhiễm Cách vận chiếc đầm trắng hai dây dài tới đầu gối, áo khoác tơ tằm mỏng bên ngoài càng tôn quý thêm vẻ đẹp tinh khiết, ngọt ngào của cô. Trông cô chẳng khác gì tiểu yêu tinh xinh đẹp bước ra từ cổ tích.

Nhiệm Cách nhìn Hoa Nguyệt Dã, thấy anh cũng nhìn mình không chớp mắt, khoe môi cô nâng lên. May quá, anh không sao cả.

Hoa Nguyệt Dã đã thay đồ khác. Áo sơ mi đen nam tính không quá ôm sát người nhưng làm nổi bật bờ vai rộng và vòng eo thon gọn của anh. Hoa Nguyệt Dã mỉm cười, anh đứng dậy bước tới nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của cô. Dắt cô đến bàn ăn rồi kéo ghế cho cô ngồi xuống trước ánh mắt ngạc nhiên của Bruce và cái nhìn ghen tị của Hoa Phong.

"Buổi sáng tốt lành, ngài Hemsynth." Nhiệm Cách lịch sự chào gã.

Bruce hoàn hồn, gã cười rồi kéo ghế đứng dậy, "Buổi sáng tốt lành, quý cô xinh đẹp. Hy vọng cô sẽ thích đồ ăn ở đây. Không làm phiền hai người ăn sáng nữa, tôi đi xử lý chút việc."

Nhiệm Cách cười tươi, "Cảm ơn ngài vì bữa sáng."

Bruce gật đầu, gã đi ra ngoài.

Hoa Nguyệt Dã nhìn theo bóng dáng của gã đến khi khuất hẳn. Quay đầu lại liền bắt gặp đôi mắt sáng ngời của Nhiệm Cách. Không kìm nổi, anh cúi xuống hôn lên cánh môi ngọt ngào ấy.

Lúc hai người đang dây dưa, Hoa Phong lặng lẽ lấy điện thoại ra chụp lại cảnh này. Thầm nghĩ khi về nhà sẽ đưa cho hai tên kia coi để cùng cậu "hường thụ" hình ảnh không - dành - cho - F.A này. Chụp xong cậu liền ra ngoài để hóng mát, không nhìn cảnh tượng máu chó này nữa.

Khi Hoa Nguyệt Dã buông cô ra, Nhiệm Cách uống một ngụm nước trái cây trên bàn, cô quay sang hỏi anh:

"Nguyệt Dã, chúng ta khởi hành vào lúc nào?"

Thấy anh vẫn nhìn chằm chằm đôi môi sưng đỏ mình, Nhiệm Cách ho nhẹ, cô trừng mắt cảnh cáo anh.

"Ừm," Hoa Nguyệt Dã vuốt tóc cô, "Ngay khi em dùng bữa sáng xong."

"Chúng ta sẽ rời đi bằng cách nào?"

Hoa Nguyệt Dã gõ tay trên mặt bàn, "Mượn trực thăng của Bruce."

Nhiệm Cách lo lắng hỏi, "Liệu ông ta có đáng tin không anh?"

Hoa Nguyệt Dã im lặng, anh chưa trả lời thì Hoa Phong bỗng chạy vào, khuôn mặt lo lắng nhìn anh, vừa kêu lên, "Boss, chúng ta phải đi ngay. Ở đây không an toàn chút nào."

Hoa Nguyệt Dã nghe vậy liền đứng dậy, sắc mặt trầm hẳn xuống. Nhiệm Cách cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một nhịp. Điều gì đang chờ bọn họ ở phía trước?

"Boss, lúc nãy em đã nghe lén cuộc nói chuyện của Bruce và tên thuộc hạ của ông ta. Lão ta nói không tin rằng đại tỷ không giữ sợi dây chuyền kia, lão sẽ làm mọi cách để đại tỷ giao ra nó."

Nhiệm Cách nhú mồm, "Mau đi thôi."

Hoa Nguyệt Dã gật đầu, anh nắm tay Nhiệm Cách chạy ra ngoài.

Có hai tên canh gác ở phòng ăn đã bị Hoa Phong xử lý lúc vào. Bây giờ họ cần vượt qua đám thổ dân bên ngoài để chạy vào rừng, lúc ấy sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát của Bruce.

"Hoa Phong, máy liên lạc." Hoa Nguyệt Dã lấy súng giảm thanh từ hai tên thuộc hạ, đưa một cây cho Hoa Phong.

"Đã có thưa Boss."

Tim Nhiệm Cách đập thình thịch, cô nhìn khẩu súng trên tay Hoa Nguyệt Dã, bất giác cắn chặt môi.

Hoa Nguyệt Dã cảm nhận được sự sợ hãi của cô, anh an ủi hôn lên trán cô, thì thầm:

"Hãy nhớ, lúc nào cũng phải theo sát anh."

"Vâng."

Ánh mắt anh sắc bén như chim ưng, nhú chặt mồm đánh giá tình hình. Sau đó gật đầu ra hiệu cho Hoa Phong.

Cậu sẽ ra đánh lạc hướng bọn thổ dân, nhân cơ hội đó anh và Nhiệm Cách sẽ chạy ra ngoài đồng thời hạ chúng.

Hoa Phong giấu khẩu súng trong áo, cậu huyết sáo, bước đi bằng hai bước bình thường, vui vẻ chào hỏi:

"Hello, các anh khỏe chứ? Canh gác ở đây chắc cũng mệt lắm ha."

Đám thổ dân nhìn cậu, "Ồ."

"Để tôi kể chuyện vui cho các anh nghe nhé."

"Ồ."

"Ngày xưa ngày xưa, có một con cá voi bị con voi ăn và một con bò ngu bị con heo ăn mất. Con heo ăn xong liền bị con chó ăn. Con chó thì bị con mèo ăn, con mèo thì sợ sẽ bị chuột ăn nên bỏ trốn. Thế là con chuột đành phải ăn con voi to gấp mấy lần con mèo."

Nhưng mà sau khi ăn xong con chuột đã bị ngộ độc chết. Biết vì sao không? Tại vì con voi đã ăn cá voi, mà cá voi đó đang bị bệnh sắp chết. Buồn cười thật phải không? Hahahaha..."

"Ồ."

"..." Hoa Phong cầm nín, sao lại lạnh lùng thế này chứ? [*Tại cậu nhạt quá đó ~*]

Nhưng cũng đủ thời gian để cậu giờ. Đột nhiên cậu chỉ lên trời, mắt mở to vẻ hốt hoảng, "Ồi trời, đó chẳng phải là máy bay trực thăng sao?"

Bọn thổ dân có tính cảnh giác rất cao, nghe cậu nói thế đồng loạt ngược lên trời phòng bị.

Lúc đó Hoa Nguyệt Dã nắm tay Nhiễm Cách chạy thật nhanh ra ngoài, anh nhanh chóng bóp cò bắn vào thổ dân.

Tiếng "bụp, bụp" vang lên là từng người ngã xuống.

"Tổng cộng có sáu người..." Hoa Phong lẩm nhẩm, "Sáu tên đều ngu như nhau."

Cậu nhặt hai khẩu súng nữa phòng hờ rồi đưa cho Nhiễm Cách một khẩu. Cô khó hiểu, cô làm sao biết sử dụng chứ?

Hoa Phong nháy mắt, "Tỷ cứ xem như chơi game ấy mà..."

Hoa Nguyệt Dã lạnh lùng cắt ngang, "Mau đi thôi. Không tới nửa tiếng bọn chúng sẽ phát hiện ra."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Sinh ly tử biệt

Quả nhiên, sự thật đúng như lời Hoa Nguyệt Dã nói. Chỉ mới hơn mười phút mà họ đã phát hiện ra điều bất thường. Bruce tức giận điều động đám thổ dân đi, còn gã ngồi vào chiếc xe jeep đi chuyển nhanh và dễ dàng hơn.

Hoa Nguyệt Dã, Nhiễm Cách và Hoa Phong đang cố gắng chạy hết sức mình.

Từng bụi gai nhọn khi cô chạy qua đều đâm vào bắp chân cô. Lại thêm việc cô mặc váy ngắn, chẳng bao lâu chiếc váy của cô đã rách bần, dính máu và cành cây khô.

"Boss, sóng vừa bắt được, em đã liên hệ với đám Hoa Mỹ. Họ đã đưa ca nô tới bờ sông, chúng ta cần đến phía đầu nguồn. Nơi đó có tiếp viện trực thăng phe ta đang chờ." Hoa Phong vừa chạy vừa nói.

Hoa Nguyệt Dã "ừ" một tiếng, anh nhìn sang Nhiễm Cách. Khuôn mặt cô tái nhợt, vàng trán ướt đầm mồ hôi, chiếc váy rách tả tơi. Cô không còn giữ được nụ cười hồn nhiên kia mà phải kiên cường, mạnh mẽ vượt qua khó khăn. Anh hít một hơi thật sâu rồi vận hết tốc lực chạy đến phía bờ sông.

Hoa Phong hét lên, "Boss, nhanh lên... Không kịp nữa rồi..."

Bọn chúng quá nhanh. Cậu có thể nghe thấy tiếng xe jeep chạy và tiếng súng vang lên đe dọa từ phía sau. Tiếng chân hỗn loạn như những hồi chuông báo hiệu nguy hiểm đang cận kề.

Lẹ lên, không kịp nữa mất. Nhiễm Cách tự nói với chính mình, nhưng chân cô đã mất cảm giác rồi. Cô muốn ngã xuống, cô muốn bỏ cuộc. Nhưng cô không thể, cô không thể để Hoa Nguyệt Dã và Hoa Phong bị liên lụy vì mình.

Những viên đạn đã cận kề, chúng như làn mưa vô tình đâm xuyên qua các tán lá, găm thẳng xuống mặt đất lạnh lẽo không thương tiếc. Tiếng la hét của đám thổ dân càng lúc càng gần, xe jeep chạy băng băng khu rừng, gây náo loạn cho đám thú rừng lẫn tâm trí của Nhiệm Cách.

Cô muốn quay đầu lại nhìn nhưng Hoa Nguyệt Dã ngăn lại:

"Đừng quay đầu lại, cứ tiếp tục chạy đi."

Nhiệm Cách cắn môi, mồ hôi từ trán lăn xuống làm mờ mắt cô. Mắt cô cay quá, cô không chớp mắt được, nhiều bụi bay vào quá. Làm sao đây?

Hoa Phong lúc này mừng rỡ kêu lên, "Em nghe được tiếng nước rồi, tiếng ca nô nữa..."

"Mau lên, dùng hết tốc lực của mình đi." Hoa Nguyệt Dã gầm lên, anh vừa chạy vừa lấy súng ra bắn loạn xạ về phía sau.

"Đứng lại..."

Đám thổ dân đã bắt kịp họ, khuôn mặt dữ tợn không chút cảm xúc, mỗi người trên tay cầm khẩu súng, tay cầm lao và cung bắn vùn vụt tới khiến chân tay Nhiệm Cách bủn rủn.

Chiếc xe jeep lao vùn vút tới, gã Bruce ngồi ở ghế lái phụ cầm một chiếc loa, khuôn mặt gã đặc ý nhìn về hướng Hoa Nguyệt Dã và Nhiệm Cách đang chạy:

"Tiểu thư Louisa, tôi khuyên cô nên giao sợi dây chuyền đó ra ngay. Nếu giao ra chúng tôi sẽ tha mạng cho cô."

Nhiệm Cách vẫn đang chạy mặc kệ giọng nói đe dọa của gã đang vang vọng từ đằng sau. Dường như gã đang muốn đùa giỡn với bọn họ. Lúc chạy nhanh vượt lên trên bọn họ, đội họ chạy qua rồi ngừng lại, huyết sát trên choker Nhiệm Cách.

Sát khí từ người Hoa Nguyệt Dã toả ra khiến không khí trở nên lạnh lẽo. Nếu không phải có Nhiệm Cách ở đây thì anh đã giết chết gã Bruce đó rồi.

"Boss, ca nô đang đợi chúng ta." Hoa Phong mừng rỡ nhưng cậu vẫn nói thì thầm với anh.

Rất tiếc, Bruce lẫn lộn trên giới giang hồ hai mươi mấy năm cũng nhận ra được điều khác thường, gã ta gào lên:

"Mau chặn đường lui của chúng."

Đám thổ dân càng tăng tốc chạy, Nhiệm Cách hoảng sợ đến nỗi suýt vấp té. Làn mưa đạn lại bay tới. Một viên trượt qua bắp chân cô, viên kia lại găm trúng bả vai cô khiến cô đau nhói.

Không được, cô không chạy nổi nữa. Tốc độ Nhiệm Cách dần chậm lại. Hoa Nguyệt Dã sợ đến tái mặt, anh nhanh chóng để Nhiệm Cách leo lên người mình rồi cõng cô chạy.

Có Nhiệm Cách trên lưng, tốc độ Hoa Nguyệt Dã chậm hẳn. Nhiệm Cách sợ hãi đến cắn môi chảy máu, cô đau đớn la lên:

"Nguyệt Dã, chạy đi. Anh... còn tương lai ở phía trước, anh còn cả một tập đoàn phải quản lý..."

"Câm miệng, em im ngay cho anh..." Hoa Nguyệt Dã gầm lên, anh thực sự rất sợ hãi, anh không muốn mất Nhiệm Cách hay bỏ mạng tại nơi này.

"Nguyệt Dã..." Nhiệm Cách khẽ cười, cô dường đã tuyệt vọng trước mọi thứ. Cô rướn người hôn lên bờ vai vững chãi của anh. Một giọt nước mắt lăn dài trên má, thấm xuống chiếc áo sơ mi màu đen của anh.

Hoa Nguyệt Dã run rẩy, "Đừng như vậy nữa Tiểu Cách..."

"Boss..."

Trước mặt họ là con sông rộng lớn ngăn cách cánh rừng với thành phố, một chiếc ca nô cao tốc đủ chỗ cho một đoàn khoảng bảy người đang được Hoa Mỹ cầm tay lái.

Hoa Tuyết thấy tình cảnh nguy hiểm trước mắt, hần nhảy xuống cầm neo ca nô vào khoảng đất nhô cao. Hoa Mỹ ngồi ở ghế lái, chỉ cần ba người họ lên thuyền thì hần sẽ nổ máy chạy ngay lập tức.

"Boss, nhanh lên..." Hoa Phong hét lên, cậu chạy hết sức về phía ca nô.

Đám thổ dân la hét, tiếng súng cùng những ngọn lao của chúng lao vùn vút giữa trời. Hoa Phong bị một cây lao đâm trúng chân nhưng dường như chẳng hề hấn gì với cậu.

Hoa Phong yểm trợ cho Hoa Nguyệt Dã chạy đến bờ sông. Anh để Nhiệm Cách xuống đất. Hoa Phong nhảy lên trước, cậu thở hồng hộc, đôi mắt bỗng trợn lên:

"Boss, cẩn thận..."

"Bụp"

Một viên đạn đã ghim vào ngực anh lúc anh quay lại đỡ Nhiễm Cách lên.

Hoa Nguyệt Dã như không hề cảm giác thấy gì khác. Anh đưa tay về phía Nhiễm Cách:

"Mau lên... Đưa tay cho anh..."

Bàn tay cô vừa đưa ra thì đã nghe thêm một tiếng súng nữa.

Hoa Nguyệt Dã trúng đạn ở bụng.

Đám thổ dân đã bắt kịp họ. Chúng giương súng, chĩa về phía bọn họ, cung đã chuẩn bị, lao đã đưa ra. Chỉ cần một cử động nhỏ thì sẽ có người phải bỏ mạng.

Nhiễm Cách ngậy người nhìn hai vùng quan trọng trên cơ thể anh bị trúng đạn. Bỗng cô nghĩ, tất cả đều là do cô, do cô nên anh mới bị trúng đạn. Nếu cô ở lại, bọn chúng sẽ tha cho anh, anh sẽ thoát được...

Hoa Tuyết găm lên, "Chị dâu, mau lên đi..."

Nhiễm Cách bật cười, nụ cười đẹp đẽ nhưng chứa bao nhiêu ưu thương khiến ai cũng phải đau lòng, nước mắt cô như những viên ngọc tinh khiết rơi xuống, "Không, các anh đi đi..."

"Tiểu Cách, đừng nói bậy nữa. Lên mau..."

Đôi mắt anh đỏ ngầu rất đáng sợ, anh nghiêng rặng, muốn kéo cô nhóc cứng đầu đó lên nhưng anh đã chẳng còn đủ sức để đứng lên.

"Tiểu Cách, con mẹ nó em vào đây ngay cho anh..."

Bruce đứng trước đám thổ dân, gã ta bật cười, "Ngài Sở, tôi đã nói rồi. Phụ nữ chỉ là phù du, cần gì để cho mình bị thương thể này, nhỉ?"

Nhiễm Cách hét lên, "Mau đi đi."

"Tiểu Cách..."

Hoa Nguyệt Dã găm lên, anh định vùng dậy nhưng Hoa Phong và Hoa Tuyết đã giữ anh lại. Họ nhìn sang Nhiễm Cách đứng đơn độc ở đó. Chị dâu muốn bọn họ rời đi an toàn, không thể để chị dâu thất vọng được.

Chiếc ca nô dần rời đi với tốc độ tối đa. Nước văng tung toé ướt đầm cả bộ đàm Nhiễm Cách đang mặc.

Nước mắt Hoa Nguyệt Dã rơi xuống, anh găm lên đau đớn, "Không được..."

Bóng dáng Nhiễm Cách xa dần, cô chỉ đứng đó, lặng lẽ mỉm cười cầu an cho anh...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tức giận

Nhiễm Cách lau nước mắt, Hoa Nguyệt Dã đã an toàn, chỉ còn cô...

"Tiểu thư Louisa, đau thương quá nhỉ. Chắc..." Bruce lau hòng súng, gã già vờ đau khổ cúi gằm mặt xuống. Giây sau ngẩng đầu nở nụ cười tươi rói, "Tao biết tao không đấu lại với Sở gia nên tha cho hần. Còn mày, chỉ một Nhiễm gia bé nhỏ thì là gì với gia tộc Hemsynth này?"

Nhiễm Cách cười lạnh, "Nếu như vậy thì ông cần sợi dây chuyền đó làm gì?"

Bruce nâng khẩu súng lên, chĩa về phía cô, "Đừng nhiều lời. Tao đã nói rồi, đó là chìa khoá kho báu. Nó sẽ giúp tao giàu nhất thế giới này."

Nhiễm Cách quay người nhìn dòng sông chảy xiết sau lưng mình. Suy nghĩ một hồi, cô đã quyết định:

"Điều kiện kiên quyết, người như ông sẽ không bao giờ có nó."

Nói xong cô đang hai tay, để người ngã tự do ra sau.

"Ừm"

Bruce giật mình, gã hoảng hốt gào lên:

"Mau tìm cô ta cho tao."

Ban đầu gã chỉ định hù Nhiễm Cách đến khi cô sợ hãi mà giao ra. Nhưng bây giờ cô lại nhảy xuống sông đồng nghĩa với việc kết thúc mạng sống của mình thì làm sao gã có thể sống sót với sự nổi giận và trả thù của chủ nhân Sở gia chứ?

Nước sông chảy xiết không kể, Nhiễm Cách chìm sâu xuống sông, ý thức cô đã dần mờ hồ. Sông đưa cô đi đâu, cô không biết. Hoa Nguyệt Dã bây giờ thế nào, cô chẳng hay...

000

Thủ đô Madrid, Tây Ban Nha. Biệt thự của Sở gia

"Mau lên, đưa Boss vào trị thương..."

Hoa Mỹ, Hoa Tuyết cùng các bác sĩ đưa Hoa Nguyệt Dã vào phòng trị thương của Sở gia. Khuôn mặt anh tái nhợt, tầng mô hôi dày như lớp sương mù che phủ đi ánh sáng bầu trời.

Hoa Nguyệt Dã cố gắng mở mắt tìm kiếm hình bóng Nhiễm Cách, nhưng anh không thể vì những giọt mồ hôi đắng chát kia như mưa trút xuống, che đi tầm nhìn của anh. Hoa Nguyệt Dã khẽ nhếch môi, anh thì thào:

"Tiểu Cách... Cô ấy... cô ấy ở đây phải không?..." Anh không tin, anh không tin cô đã ở lại...

Hoa Mỹ đã đưa Hoa Phong đi trị thương ở phòng khác, chỉ còn Hoa Tuyết ở đây. Mà Hoa Tuyết là con người thật thà, không biết nói dối là gì, nhất là trước mặt Boss của mình. Hắn trầm ngâm:

"Boss, chị dâu không đi với chúng ta."

Hoa Nguyệt Dã nghe vậy, anh dường như không biết gì khác. Tiểu Cách, Tiểu Cách của anh, đang một mình đối đầu với nguy hiểm, có thể là sẽ mất đi mạng sống. Nhưng cô lại nhường cơ hội được sống cho anh... Anh có thể làm gì đây?

"Boss..." Hoa Tuyết khẩn trương nhìn Hoa Nguyệt Dã đang cố gắng nhồm dậy, hấn gọi các bác sĩ vào tiêm thuốc an thần cho Boss. Nhìn Boss thiếp đi mà khoe miệng vẫn treo lên nụ cười đau đớn làm hắn khổ sở không thôi. Nhưng biết tìm chị dâu thế nào đây?

...

Ba ngày sau, trong phòng bệnh lại vang ra tiếng đập vỡ đồ đạc. Mọi người không ai dám hé lời, hai hàng người hầu đứng xếp hàng trước phòng bệnh cúi đầu, ai nấy đều run sợ khi lần đầu thấy chủ nhân tức giận như vậy.

Hoa Tuyết và Hoa Mỹ đứng trước cửa, họ lắc đầu nhìn nhau. Từ khi Boss hồi phục đều là tâm trạng giận dữ như vậy.

Hoa Nguyệt Dã ném bình gốm thời Thanh quý hiếm vào người Hoa Phong mặc cho cậu vẫn đang bị thương, bình gốm rơi xuống đất rồi vỡ nát. Mắt nhìn cậu đỏ vẩn tia máu, anh cười lạnh:

"Tại sao lúc đó cậu không ngăn cô ấy ở lại? Đã nhận định cô ấy là chị dâu, là người nhà vậy mà không bảo vệ được cô ấy. Để cô ấy ở lại nhường cơ hội cho hai người đàn ông thoát thân?"

Hoa Phong cúi gầm mặt, mặc dù bình gốm ném trúng rất đau, vết thương lại rỉ máu nhưng cậu vẫn không nói gì. Một phần cậu biết đó là do cậu vì quá ích kỷ, chỉ quan tâm đến bản thân mình mà quên mất chị dâu mới là phụ nữ cần bảo vệ, là phu nhân tương lai của Sở gia; một phần là vì căm ghét lũ khôn kiếp đó đã hại Boss và chị dâu phải chia ly thế này.

"Sao không trả lời?" Hoa Nguyệt Dã mặt không cảm xúc hỏi Hoa Phong, giọng anh lạnh lẽo như satan từ địa ngục muốn giết chết người trước mặt.

Hoa Phong cắn chặt răng, giọng cậu hơi run rẩy, "Boss, em sẽ tìm được chị dâu về."

Hoa Nguyệt Dã hừ lạnh không trả lời. Anh vươn tay cầm một lọ hoa sứ, rút hết hoa tươi mà người hầu đã chuẩn bị từ sáng sớm rồi ném xuống đất.

Khoé mắt anh lộ ra một chút quý dị lâu nay đã không xuất hiện trên khuôn mặt tuấn tú. Anh đập lọ hoa sứ vào thành giường làm nó vỡ ra. Tay anh hơi rỉ máu vì sứ cắt vào tay anh nhưng anh chẳng cảm thấy đau đớn gì so với nỗi đau mà Nhiễm Cách đang chịu đựng.

Bruce, Bruce Hemsynth... Ông sẽ không còn tồn tại được bao lâu nữa đâu. Nỗi đau mà Nhiễm Cách đã gánh chịu, ông sẽ gánh lấy gấp ngàn lần.

Hoa Phong lên nhìn vào đôi mắt tràn ngập thù hận của Hoa Nguyệt Dã, cậu nghiêng rằng. Cậu cũng có chung suy nghĩ với Boss, bọn khốn kia...

Hoa Tuyết và Hoa Mỹ ở ngoài nghe bên trong đã yên ắng trở lại, họ nhìn nhau rồi đẩy cửa vào. Hoa Tuyết nói:

"Boss, phải trả lời với tập đoàn Ciaomont thế nào về sự... vắng mặt của chị dâu?"

Hoa Nguyệt Dã xoay xoay miếng sứ vỡ cầm trên tay, anh híp mắt, "Mạch Âu Diệm sẽ tự có cách."

Anh không tin hẳn không biết chuyện này. Với thể lực như vậy có lẽ hẳn đã sớm điều tra được tất cả chuyện đã xảy ra.

Hoa Mỹ ngập ngừng, "Boss, ngài Sở gọi đến..."

Hoa Nguyệt Dã phẩy tay, tạm thời anh không muốn nhận điện thoại của cha anh.

Hoa Nguyệt Dã dựa người vào thành giường. Vết thương anh vẫn chưa khỏi, anh cần thêm hai ngày nữa để phục hồi.

Nhưng Tiểu Cách à, làm sao để anh có thể đến bên em ngay bây giờ và chịu thay em những đau đớn đó đây?... Tiểu Cách, hãy chờ anh, kiên cường lên. Thời gian sẽ trôi đi, và mùa sẽ luôn thay đổi. Mặt trời sẽ rọi sáng tương lai của chúng ta, anh hứa với em..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Làm gã biến mất khỏi thế giới này

Madagascar, 7 giờ 22 phút tối

Bruce Hemsynth đang hút điếu xì gà, khuôn mặt già nua mập mạp của gã nhăn lại và ẩn chứa sự sợ hãi. Gã nhìn đám đàn em đang quỳ trước mặt, giận dữ đập bàn:

"Chưa tìm ra cô ta là sao hả? Chắc chắn là ở quanh khu vực đó."

Người đàn ông xăm trổ đầy mình, khuôn mặt dữ tợn cùng cơ bắp rắn chắc nổi cuộn cuộn nhúu mảy:

"Đại ca, tụi em đã tìm kỹ lắm rồi, không có ở đó..."

Bruce gào lên, "Không có là thế nào? Tao nuôi bọn mày tốn cơm tốn gạo mà chỉ biết ăn hại như vậy thôi sao? Bọn mày biến đi cho tao."

"Ông mới là người phải biến đi." Tên thủ hạ đứng đằng sau người xăm mình lạnh lẽo cất tiếng.

Bruce nghe vậy, gã hung dữ nhìn người đó, không nói không rằng rút khẩu súng lục ra chĩa về phía hắn ta.

"Pằng"

Viên đạn bay về phía người kia với tốc độ nhanh chóng mặt, nhưng điều kì lạ là hắn lại né được. Mồi hắn nhếch thành nụ cười lạnh, hắn ta nắm từ dưới cằm rồi lột mặt nạ da ra.

"Mày... mày..." Bruce tròn mắt, đây là thủ hạ của Hoa Nguyệt Dã, sao có thể?

Hoa Tuyết rút khẩu súng giảm thanh bên hông đưa về phía gã. Khi Hoa Tuyết rút súng, Hoa Mỹ, Hoa Phong và một nhóm người mặc vest đen từ cửa xông vào, bao vây Bruce và thuộc hạ của gã.

Bruce hoảng sợ nhìn xung quanh, người của gã chỉ có vài tên võ công mèo cào, sử dụng vũ khí là chính. Vậy mà đám người trước mắt cầm những khẩu F-2000, MK-23 nổi tiếng với công lực nằm trong top mạnh nhất thế giới chĩa vào họ

Đám người vest đen chia ra thành hai hàng. Một người mặc áo măng tô đen cùng quần jeans, bên hông vắt hai khẩu súng bước vào. Nón lưỡi trai che mắt nửa khuôn mặt của anh ta nhưng vẫn toát ra sự nguy hiểm khôn lường. Anh ta ngừng đầu, vẻ khát máu hiện lên trên khuôn mặt lạnh lẽo.

"Bruce, đã sẵn sàng đến địa ngục rồi chứ?"

Bruce kích động muốn phun máu, tay gã run lẩy bẩy không thể cầm chắc được khẩu súng trên tay, "Sở... Sở Dã... mày..."

Hoa Nguyệt Dã đút hai tay vào áo măng tô, anh tiến đến ghế sofa rồi ngồi xuống như mình là chủ nhân nơi đây. Vẻ ngông cuồng không khỏi khiến Bruce kinh sợ. Đây mới là Sở Dã đích thực trong truyền thuyết.

Hoa Nguyệt Dã gác tay lên thành ghế, chân vắt chéo, khí thế ngạo mạn không ai bì được. Anh lấy chiếc bật lửa mạ vàng ra, xoay xoay khiến tâm tình gã Bruce lên xuống theo tiếng bật tắt của chiếc bật lửa. Anh nhìn sang lão Bruce đang đứng run lập cập ở đó, cất giọng lạnh lùng:

"Cô ấy đâu?"

Bruce tái mặt, gã nói lắp bắp, "Không... không có...."

"Hửm? Không có, ý gì đây? Lê nào ngài Hemsynth vẫn không nhận ra được cái chết đang ở trước mắt sao?"

Hoa Tuyết xông lên đưa họng súng vào hông gã, Hoa Mỹ và Hoa Phong không chế thuộc hạ của gã. Tình thế của Bruce bây giờ không sớm hay muộn cũng chết, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

"Ngài... ngài Sở..." Bruce quỳ thụp xuống, cảm giác như đũng quần gã đã ướt nhẹp, "Tôi không biết thật mà... Lúc ấy... lúc ngài đi, cô... tiểu thư Louisa đã nhảy xuống sông..."

Hoa Nguyệt Dã quay mặt sang chỗ khác nên gã không biết anh có phản ứng gì. Chỉ đám Hoa Phong thấy các ngón tay giữ chiếc bật lửa của anh run run chứng tỏ anh đang rất tức giận.

"Ngài Sở, tha cho tôi đi... Dù gì gia tộc tôi cũng thuộc bậc quyền quý trong thế lực ngầm.. Chỉ cần ngài tha cho tôi... tôi sẽ... Á..."

Chưa kịp nói xong, gã liền bị Hoa Tuyết đâm một quyền vào má phải trong khi họng súng vẫn đề ở hông gã.

Hoa Nguyệt Dã xoay xoay chiếc bật lửa, "Nói tiếp đi."

Gã Bruce nghe vậy tưởng anh đã động lòng, gã liền thoãn, "Tôi sẽ chia một nửa tài sản của gia tộc Hemsynth cho ngài. Các vụ kinh doanh bất động sản có lãi cao nhất cũng sẽ nhường cho tập đoàn của ngài..."

"Còn gì nữa?"

Bruce ngẩn người, nhưng gã lập tức nói ngay, "Còn nữa, nếu ngài muốn các mỹ nhân có khuôn mặt, dáng vóc như cô Louisa thì tôi sẽ cung cấp đầy đủ cho ngài. Mỗi năm ngài sẽ có hơn trăm người đẹp phục... Hự..."

Viên đạn bay xuyên qua lớp áo của gã, ghim vào bắp đùi gã. Bruce hoang mang nhìn anh, viên đạn này là do đích thân Hoa Nguyệt Dã bắn. Gã không hiểu mình đã nói sai chỗ nào.

Hoa Nguyệt Dã cười lạnh, "Xem ra ngài Hemsynth chẳng biết gì cả. Phu nhân của Sở gia chỉ có một người, và chỉ có thể là cô ấy. Hàng trăm ong bay bướm lượn ngoài kia cũng không thể nào sánh được bằng cô ấy."

Không để Bruce nói gì tiếp, Hoa Nguyệt Dã đứng dậy, anh bỏ lại một câu rồi ra ngoài. Mà câu nói đó chính là nhát dao kết thúc mạng sống của Bruce.

"Không cần biết các cậu làm thế nào, hấn cần phải biến mất khỏi thế giới này rồi."

"Vâng."

Bruce trợn mắt, gã vẫn không tin được mình lại chết vì một người phụ nữ tầm thường như vậy. Gã không cam tâm, không cam tâm..

"Á..."

000

Nhiệm Bạch Thương ngồi trong văn phòng, anh nhìn tấm hình chụp nụ cười tươi tắn của thiếu nữ, khoé môi khẽ nhếch lên.

Giọng của thư ký cất lên từ bên ngoài:

"Tổng giám đốc, có Triệu tổng đến ạ."

Nhiệm Bạch Thương cất tấm hình vào ngăn tủ, anh cho mời người vào.

Triệu Hàn Diễm một thân tây trang cùng khuôn mặt lạnh lùng bước vào, hấn tự nhiên ngồi trên ghế sofa, kiêu ngạo nhìn Nhiệm Bạch Thương mở lời trước.

Nhiệm Bạch Thương rót một ly nước lọc cho hấn, miệng cười cười:

"Cô nhóc đó thế nào rồi? Đã thu phục được chưa?"

Quai hàm Triệu Hàn Diễm bạnh ra, giọng hấn thấp thoáng sự nguy hiểm, "Không cần chú quan tâm."

Anh cười, biết thế nào cũng vậy mà. Đó là một cô gái khó thu phục, độ khó còn gấp mấy lần những vụ làm ăn nguy hiểm mà Triều Hàn Diễm đã trải qua.

"Nghe nói em gái bảo bối của chú đang làm việc cho tập đoàn Ciaomont ở Tây Ban Nha?"

Đột nhiên Triều Hàn Diễm hỏi như vậy làm Nhiệm Bạch Thương phản ứng không kịp, anh gật đầu:

"Phải, em ấy chụp hình đại diện cho tập đoàn. Chắc vài hôm nữa sẽ về nước."

Triều Hàn Diễm ngấm nghĩa chiếc kẹp tóc trong tay, giọng hân không cảm xúc:

"Mạch Âu Diễm, tổng giám đốc của Ciaomont, không hiểu sao dạo gần đây lại đột nhiên biến mất. Quay về biệt thự ở Tây Ban Nha của hân ta."

Nhiệm Bạch Thương chau mày, "Thế thì sao?" Anh biết chắc rằng Triều Hàn Diễm sẽ không nói chuyện đó mà không có lý do.

Quả nhiên, ánh mắt Triều Hàn Diễm loé lên sát khí, "Em gái cậu mất tích rồi. Và con nhím nhỏ của tôi đang tiếp nhận nhiệm vụ từ Sở gia giải cứu con tin này."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Được cứu

Trong mơ hồ, Nhiệm Cách thấy mình trôi dạt vào cuối nguồn sông, vết thương trên người cô đau nhức như hàng vạn con kiến chỉ chít bu vào và gặm nhấm cô.

Cô còn nghe vài tiếng nói mơ hồ, hình như là cô được cứu rồi... Ông trời thương cô, cô được trọng sinh, gặp nguy hiểm mà kiếp trước cô chưa hề trải qua. Nhưng lần này ông trời ưu ái cứu giúp cô thoát khỏi nguy hiểm đó.

"A Chỉ, mau đến đây. Ở đây có một cô gái, hình như là..."

"Mau, mau đưa cô ấy đi ngay."

...

"Máu, chúng tôi cần nhóm máu AB..."

"Cô ấy sắp không trụ được mất..."

...

"Bá tước, cô ấy đã qua cơn nguy hiểm rồi. Tạm thời chỉ cần chờ cô ấy tỉnh dậy."

"Được rồi, các người có thể ra ngoài."

Mạch Âu Diễm ngồi trên ghế sofa đối diện giường Nhiệm Cách đang nằm, hân chống cằm, trầm ngâm nhìn cô.

Mới vài ngày trước hân được A Chỉ báo cáo cô đã cùng Hoa Nguyệt Dã chạy trốn nhưng không may có chuyện xảy ra. Cô mất tích, còn tên Hoa Nguyệt Dã kia lại trở về Sở gia để trị thương. Hân tưởng sẽ chẳng bao giờ được gặp lại cô gái có nụ cười thuần khiết ấy.

Nhưng không, A Chỉ lại làm hân bất ngờ khi cậu hốt hoảng chạy như bay vào nhà yêu cầu bác sĩ trị thương. Cứ tưởng là A Chỉ có thương tổn nặng nhưng lại là Nhiệm Cách.

Lúc ấy cô mặc bộ đầm trắng rách tả tơi, chân và vai có đạn ghim vào. Cô chảy máu rất nhiều, có lẽ vì quá lâu nên đã khô lại, đọng lại màu đỏ thẫm nhìn rất ghê rợn. Sắc mặt cô tái xanh, môi trắng nhợt tưởng chừng như đã mất đi sự sống. Phải trải qua cuộc phẫu thuật gần mười hai tiếng mới giúp cô vượt qua cơn nguy kịch.

Mạch Âu Diễm đi tới trước giường cô, hân vén lọn tóc rối của cô ra sau tai. Mắt loé lên điều gì đó không rõ ràng. Sau đó mắt hân lại dời đến sợi dây chuyền trái tim trên cổ cô, khẽ cười:

"Louisa yêu quý, đến lúc em phải quay về với thân phận thật của mình rồi."

Lông mi Nhiễm Cách rung rung, đôi mắt dần hé mở. Có lẽ vì không kịp thích nghi với ánh sáng trong phòng nên khi mới mở ra được một chút cô đã nhắm lại.

"Chối lăm sao?"

Nhiễm Cách nhú mày, cô cố gắng mở mắt ra lần nữa. Lần này thật nhẹ nhàng và cẩn thận nên cô dần tiếp xúc được với hình ảnh trước mắt.

Mạch Âu Diễm đứng trước giường cô, hấn mặc áo thun và quần jean không giống như những lúc làm việc nhưng vẫn thật yêu mị và quyến rũ với thân hình cân đối, săn chắc.

Mạch Âu Diễm cầm một ly nước lọc trong tay, dường như hấn đã tính toán được thời gian cô sẽ tỉnh dậy. Hấn đỡ Nhiễm Cách dậy, rất kiên nhẫn đút nước cho cô từng ngụm một.

Nhiễm Cách neho mắt, cô liền hỏi, "Bây giờ là ngày mấy rồi?"

Mạch Âu Diễm nhìn chăm chăm vào sự lo lắng trong mắt cô, "Đã tròn một tuần khi em biến mất lúc vừa chụp hình xong."

Nhiễm Cách bất an trong lòng, cô cắn môi rồi ngập ngừng hỏi hấn, "Tôi có thể dùng điện thoại của ngài được không?"

"Về chuyện gia đình em, tôi đã thông báo với họ vì có việc bất ngờ xảy ra nên em phải ở lại thêm nửa tháng nữa."

Cô ngạc nhiên nhìn hấn, làm sao hấn có thể... chu đáo như vậy?

"Cảm ơn ngài." Nhiễm Cách thở phào, cô chưa kịp cảm thấy an lòng thì chợt nhớ tới hình ảnh Hoa Nguyệt Dã đưa tay về phía cô để cô bước lên ca nô để rồi bị trúng hai viên đạn.

Không biết bây giờ anh như thế nào rồi?

"Đừng lo," Không biết Mạch Âu Diễm ngồi xuống giường từ lúc nào, hấn dịu dàng lau nước bên khoé miệng cô, "Bạn trai em không sao cả, anh ta đã phục hồi từ hai ngày trước."

Nhiễm Cách nhú mày, cô né tay hấn, hơi bối rối gật đầu rồi lại không nói gì nữa.

Không khí im lặng như vậy cho đến khi Mạch Âu Diễm cất tiếng hỏi:

"Louisa, em biết ý nghĩa của cái tên này không?"

Nhiễm Cách mờ mịt nhìn hấn rồi lắc đầu.

"Khi người mẹ muốn con gái mình mạnh mẽ, kiên cường như một chiến binh. Họ sẽ dùng tên này để đặt cho con của mình."

Nhiễm Cách khó hiểu, "Nhưng anh không phải mẹ tôi."

"..." Mạch Âu Diễm dờ khóc dờ cười, "Ý tôi là, tên của em là do mẹ em đặt, không phải là ý của tôi."

"Mẹ tôi đặt tên tôi là Nhiễm Cách."

"Louisa là tên mẹ ruột em đặt cho em"

"Mẹ ruột tôi..."

"Được rồi," Mạch Âu Diễm chịu thua cô nàng bướng bỉnh này, hấn hắng giọng, "Chuyện mà Bruce Hensymth đã nói với em, bản xét nghiệm ấy..."

Nhiễm Cách đặt hai tay lên đùi, cô ngước mắt hỏi, "Anh có gài người ở trong sao?"

"Phải. Bản xét nghiệm ấy..."

"Được rồi tôi đã biết." Nhiễm Cách gật đầu, cô né tránh ánh mắt của Mạch Âu Diễm, "Cảm ơn anh đã giúp tôi."

"Louisa." Mạch Âu Diễm nóng nảy muốn nói cho cô nghe, nhưng nếu cô cứ lảng tránh như vậy thì...

Nhiễm Cách khó khăn nằm xuống, lông cô cau lại. Vết thương ở bả vai và đùi khiến cô khó có thể cử động. Mạch Âu Diễm thấy vậy liền đỡ cô nằm xuống.

"Trong vài ngày tới tôi sẽ không ở đây, em có thể nhờ quản gia giúp đỡ."

Nhiễm Cách gật đầu, "Cảm ơn ngài."

Trước khi ra ngoài, Mạch Âu Diễm ngập ngừng quay lại nhìn cô, hần nói:

"Louisa, thật ra trốn tránh không phải chuyện tốt."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nhiệm Cách bỏ trốn

Hoa Nguyệt Dã vẫn không ngừng tìm kiếm Nhiệm Cách. Hai tuần nay anh gầy hần đi, râu mọc lún phún ở cằm, hai mắt thâm quầng, nhất là những chiếc áo anh mặc luôn phẳng phiu bày giờ lại nhăn nhúm lại.

Anh liên lạc với mọi thế lực trong thế giới ngầm, mọi thám tử, điệp viên, sát thủ có tiếng nhưng đã hai tuần rồi vẫn không có tin tức gì.

Vì vậy anh đã bí mật nhờ sự giúp đỡ của nữ thượng tá trẻ tuổi nhất hiện nay, với nhiều công trạng như vậy hi vọng cô có thể tìm ra Nhiệm Cách.

Ở biệt thự của Mạch Âu Diễm, Nhiệm Cách có cảm giác như mình bị cầm tù.

Khi đi vệ sinh cũng có nữ hầu canh chừng và đứng ở cửa. Khi đi dạo thì lại có một nhóm nữ hầu theo sau cùng hai vệ sĩ. Cô ngồi ở sofa xem tivi cũng bị canh gác. Nhất là các thiết bị liên lạc họ đều không cho cô dùng. Nhiệm Cách thăm than không ớn tí nào.

Vết thương của cô đã khá hơn rất nhiều, nhiều lần cô đã nhờ người liên lạc với Mạch Âu Diễm để cô có thể về nhà nhưng ai cũng lắc đầu cả. Cô nghĩ hần đang giam giữ mình, hần đang có âm mưu gì đó chăng?

Vì vậy, hôm nay lúc đi dạo ngang qua hồ nước, Nhiệm Cách giả vờ trượt chân ngã xuống. Nước lạnh thấm vào da thịt cô, làm nhói vết thương ở vai và bắp đùi khiến cô đau rất nhưng vì vậy mà cô rất thành công đánh lừa được bọn họ.

Lúc Nhiệm Cách vào phòng tắm với bộ áo ướt nhẹp thì có hai nữ hầu đứng trước cửa. Cô đau đầu, làm sao đây?

"Này cô ơi, cô có thể lấy giúp tôi một ly trà gừng được không? Tôi lạnh quá."

Nhiệm Cách bước ra với gương mặt tái xanh. Nữ hầu thấy vậy liền gạt đầu đi xuống bếp.

Nhiệm Cách nhìn cô nữ hầu lạnh lùng còn lại, cô giả vờ hoảng hốt, "Cô... cô có thấy sợi dây chuyền của tôi đâu không? Là sợi dây chuyền... giống Bá tước ấy..."

Nữ hầu nghe đến Bá tước liền ngăn ra, "Sợi dây chuyền gì ạ?"

"Là sợi dây chuyền... hình giọt nước màu lam.. Cô có thấy nó không? Nó rất quan trọng với tôi và Bá tước. Có lẽ nó rơi ở hồ nước chẳng?" Nhiệm Cách giả vờ như muốn khóc, mắt cô ngấn lệ, môi cắn lại tưởng chừng rất sợ hãi.

Nữ hầu thấy vậy liền tin cô ngay, luống cuống nói, "Tiểu thư đừng lo, tôi sẽ gọi mọi người cùng tìm. Chắc chỉ ở quanh đây thôi."

Nữ hầu hơi nghi ngờ nhìn Nhiệm Cách nhưng liền chối bỏ ngay, cô ấy đang bị thương cộng với việc yếu đuối như vậy làm sao mà bỏ trốn được?

Nhiệm Cách gạt đầu, cô lấy tay che đi nụ cười đắc ý, "Cảm... ơn cô."

Thế là trong phòng chỉ còn một mình Nhiệm Cách. Cô mở cửa sổ nhìn xuống. Phòng cô ở tầng 3, nhảy xuống chỉ có nước bị gãy cổ, gãy chân,... hoặc mất mạng. Mà ở dưới lại có hai vệ sĩ canh gác, khó có thể ra ngoài được.

Nhiệm Cách quyết liều một phen, cô lén mở cửa sổ, đạp chân lên ban công rồi bám lấy ban công lầu 4.

Bây giờ cô đang ở giữa ranh giới sống chết. Chỉ cần trượt tay một chút thì cô sẽ toi đời. Tim Nhiệm Cách đập nhanh như chạy marathon, máu dồn lên não làm cô không thể suy nghĩ được gì.

"Nhiệm Cách, cô lên. Hồi nhỏ mày leo trèo rất giỏi mà."

Cô chụp lấy thanh ban công, rướn người qua.

"Một chút nữa..."

Bỗng nhiên chân cô bị trượt, tim cô hẫng mất một nhịp. Tay còn lại của cô nhanh chóng bắt lấy thanh ban công, chân trượt ra ngoài khiến thân thể cô nghiêng ngã.

Vết thương lại động máu, Nhiệm Cách đau đến tái mặt, nhưng cô không thể bỏ cuộc.

"Shit."

May mà Nhiệm Cách vẫn với tay giữ được thanh ban công, trọng lượng dồn vào phần chân như muốn làm cô rơi xuống.

Nhiệm Cách hét cách, cô không thể leo lên trên được nữa nếu không đập lên thanh ban công lần 3, nhưng như vậy sẽ gây chú ý mất.

Đúng lúc cô rối rắm thì hai tên vệ sĩ ở dưới đã phát hiện ra điều khác thường. Họ nhìn lên và thấy Nhiệm Cách đang đu đưa tưởng chừng như sắp ngã xuống từ tầng 4.

"Tiểu thư... tiểu thư... Mau lên, gọi tất cả vệ sĩ và lấy thang đến đây."

Nhiệm Cách thảm thán, không xong rồi. Kế hoạch đổ vỡ. Làm sao có thể trốn ra khỏi đây?

"Không được." Cô hét lên, "Nếu gọi người đến tôi sẽ buông tay ngay lập tức."

Hai tên vệ sĩ hét hoảng, "Đừng... Chúng tôi không gọi nữa..."

Cô ấy mà có mệnh hệ gì thì Bá tước sẽ giết cả hai và giết luôn cả gia đình bọn họ. Bọn họ chỉ muốn kiếm miếng cơm manh áo, không muốn mất mạng vì chuyện này.

Nhiệm Cách hải lòng, cô đu người rồi leo lên lầu 4. Tay chống lên ban công, mặt tái nhợt vì vết thương đã toác ra.

"Không được lên đây... Tôi sẽ nhảy xuống đây. Ra lệnh cho tất cả những người kia... xuống hết cho tôi."

Hai vệ sĩ sợ hãi lập tức đi ngay. Bởi vì cô đang đứng rất gần ban công, họ mà không chịu phối hợp chỉ sợ sẽ xảy ra án mạng.

Một lúc sau, khoảng hơn trăm người hầu lẫn vệ sĩ đứng ở dưới nhìn lên cô gái mặc bộ đồ bệnh nhân đã thấm máu đứng gần ban công uy hiếp bọn họ.

Nhiệm Cách dù rất đau nhưng hơi buồn cười vì bọn người này lại ngây thơ và nghe lời đến vậy. Cô nhanh chóng chạy lên tầng cao nhất của tầng biệt thự vì cô nghe các nữ hầu nói với nhau rằng ở trên đó là nơi đặt các thiết bị liên lạc.

Nhưng điều quan trọng ở đây là bọn vệ sĩ và nữ hầu ở phía dưới nhìn lên lại tưởng cô lên tầng cao nhất để tự tử. Thế là bọn họ quên cả lời đe dọa của Nhiệm Cách, một đám chạy lên sân thượng, một đám nháo nhào điện thoại thông báo cho Mạch Âu Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thật ngạc nhiên

Nhiệm Cách tìm được mấy tính xách tay trên đây nhưng nó lại không mở nguồn được. Tìm cô đập thành thịch, nếu không nhanh tìm cách thoát ra thì mãi mãi cô sẽ bị giam ở đây chẳng?

Còn ba mẹ, anh trai, bạn bè, sự nghiệp... còn cả Hoa Nguyệt Dã. Không biết anh như thế nào rồi?

Nhiệm Cách bước ra sân thượng, cô nhìn xuống dưới thì lại thấy số lượng người hầu và vệ sĩ vẫn không giảm... nhưng mà tăng lên một cách đáng ngờ.

Quả nhiên, Nhiệm Cách thấy Mạch Âu Diễm chạy như bay vào, hấn ngừng đầu nhìn cô, hét to:

"Louisa, đừng nghĩ quẩn như vậy. Em xuống rồi chúng ta từ từ thương lượng."

Nhiệm Cách ngăn người, nghĩ quẩn gì cơ?

Cô nghe tiếng chân bịch bịch chạy lên đây. Một nhóm vệ sĩ ở đằng sau cô, chỉ cần cô có ý định nhảy chắc chắn họ sẽ tóm lấy cô ngay.

Nhiệm Cách quả thật muốn chửi thề. Cái quái gì thế này? Cô còn yêu đời lắm, còn muốn gặp lại gia đình và Hoa Nguyệt Dã, thế nào lại nghĩ cô muốn tự tử chứ? Cô đành tiến gần lan can hơn nữa để tránh khỏi bọn họ.

Mạch Âu Diễm nhú mào, hấn cầm thiết bị liên lạc trên tay, ra lệnh:

"Không được làm cô ấy hoảng sợ. Lùi lại nhưng nhớ chú ý khoảng cách."

Bọn vệ sĩ nhận được lệnh đành lui ra phía sau hai bước.

Nhiệm Cách nghiêng răng, thế này thì kế hoạch bỏ trốn tan nát rồi.

Lúc này bỗng hai ba tên vệ sĩ chạy vào thông báo với Mạch Âu Diễm chuyện gì đó, sắc mặt hắn rất kém. Nhưng chưa kịp ra lệnh thì mấy nữ hầu đột ngột hét lên chói tai.

"Hey, mau thả Sở phu nhân ra đây. Nếu không thì đừng trách."

Một cô gái xinh đẹp xuất hiện với bộ vest gỗ hai nút trên cùng mái tóc dày buộc cao, miệng còn nhai nhóp nhép kẹo cao su, cô vác một tên vệ sĩ to lớn trên vai rồi ném xuống. Cô ta đá vào chân gã:

"Mẹ kiếp, vệ sĩ chỉ được cái ăn nhiều như heo. Vô dụng với~"

Mạch Âu Diễm chau mày nhìn cô ta một hồi lâu, sau đó nhếch môi cười nhạt:

"Chẳng phải nữ thượng tá nổi danh nhất hiện nay đây sao? Thượng tá Hệ Tĩnh. Cô nhận yêu cầu của Sở gia để đến cứu người đúng chứ?"

Mất hạnh mở to, Hệ Tĩnh quẹo rũ cười một tiếng, "Ngài Mạch đây đúng là rất tinh ý và giỏi đó, kể cả bắt cóc vợ người ta nha."

Mạch Âu Diễm hừ lạnh, "Tôi không bắt cóc..."

"Tiểu Tĩnh, cài hết nút lại."

Một giọng nam lạnh lùng vang lên. Người đàn ông mặc vest xám tiến vào từ phía cổng chính rồi đến chỗ nữ thượng tá.

"Cái gì? Tôi..."

Còn chưa kịp phản kháng, Hệ Tĩnh đã nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của hắn. Hắn tự tiến tới cài nút áo cho cô. Mọi người nhìn màn này mà muốn ngất xỉu, FA feeling đau tim~

"Trùng hợp như vậy, ngài Triều."

Triều Hàn Diễm (bạn của Nhiệm Bạch Thương, đã xuất hiện ở chương 38) liếc Mạch Âu Diễm một cái rồi bá đạo ôm eo Hệ Tĩnh, lạnh mặt đáp:

"Không trùng hợp, tôi đến bắt người về."

Hệ Tĩnh bất mãn xụ mặt không nói gì.

"A... là tiểu thư Louisa... hay là thượng tá Hệ đây?" Mạch Âu Diễm cười quý dị. Dù người của hắn đã bị thương không ít nhưng hắn vẫn thông thả, bình chân như vại.

"Nhiều lời, mau giao phu nhân Sở ra đây." Hệ Tĩnh tức giận nhìn hắn, cô không có kiên nhẫn để đùa với hắn. Khi về còn phải suy nghĩ để làm tên kẻ bên ngoài giận nữa. Aizzz, thật đáng sợ!

"Phu nhân Sở nào cơ? Tôi chỉ có một vị hôn thê là tiểu thư Louisa." Mạch Âu Diễm cười, rất tao nhã mà rằng. Không hổ là người mang dòng máu quý tộc, khi mỉm cười nhẹ lại thật lịch sự và cao quý như thế.

"Vậy thì giao tiểu thư Louisa ra đây."

Hoa Nguyệt Dã cười lạnh. Anh gỡ chiếc nón trên đầu, bước ra từ phía sau Triều Hàn Diễm, khuôn mặt không cảm xúc đưa súng về Mạch Âu Diễm.

Lập tức các cây súng xung quanh chĩa vào anh, nhưng anh không hề quan tâm hay lo lắng. Cái anh quan tâm hiện giờ là Nhiệm Cách hiện giờ đang ở đâu.

"Ngài Sở." Mạch Âu Diễm hơi bất ngờ nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, "Vi cứu một cô gái mà ngài lại hao tổn tâm tư như vậy. Thật đáng nề."

Hoa Nguyệt Dã không trả lời, tay anh vẫn giữ vững chiếc súng hướng về thái dương của Mạch Âu Diễm. Hắn cười cười:

"Wow, chỉ một Louisa nhỏ bé mà đến tận hai ông lớn và Thượng tá của một nước đến đây giải cứu. Quá là ngạc nhiên."

Hoa Nguyệt Dã nhếch môi, "Sở Dã từ khi nào đã trở thành 'ông lớn' trong mắt ngài Bá tước rồi đây?"

Hệ Tĩnh xen vào ngay, "Người Thượng tá trách nhiệm khi nhận nhiệm vụ là phải hoàn thành đến cùng. Mau giao con tin hoặc anh sẽ bị công lý xử phạt."

Triều Hàn Diễm: "Tôi đến để bắt Thượng tá "trách nhiệm" về. Không liên quan đến con tin."

"..."

"Nhiệm Cách đang ở đâu?" Hoa Nguyệt Dã lạnh lùng hỏi. Nếu không phải còn chưa biết tung tích của cô thì anh đã bắn nát sọ tên này rồi.

Mạch Âu Diễm ngẩng đầu, bỗng hấn tất hấn nụ cười trên mặt, vẻ mặt ngưng trọng.

"Cô ấy kia."

Mọi người theo tầm mắt của Mạch Âu Diễm nhìn lên thì đều thót tim khi thấy một cô gái mặc đồ bệnh nhân đang đứng ở bên ngoài lan can tầng thượng tìm đường xuống ban công tầng dưới.

Mạch Âu Diễm rủa thầm, chỉ vì hấn không để ý mà cô lại mạo hiểm mạng sống nữa rồi.

Hoa Nguyệt Dã tái mặt khi thấy cảnh đó. Anh không dám gọi cô, chỉ cần cô mất tập trung... anh không dám nghĩ tiếp.

Hệ Tĩnh che miệng thích thú thốt lên, "Minh thích cô gái này rồi đó."

Vừa nói xong đã bị Triều Hàn Diễm nhéo mạnh vào eo cảnh cáo.

Sự thật là lúc này Nhiệm Cách đã biết hai người kia và Hoa Nguyệt Dã tới cứu cô. Nhìn thấy Hoa Nguyệt Dã hồi phục khoẻ mạnh như vậy cô rất vui mừng, nhưng mà phải thoát khỏi sân thượng này đã.

Cô chỉ xuống phía dưới, "Bá tước đang gặp nguy hiểm kia."

Lúc đầu bọn vệ sĩ không tin nhưng khi họ nghe tiếng động liền nhanh chóng chạy xuống dưới. Khi đi đến giữa đường mới nhận ra họ bị lừa. Lúc lên lại thì Nhiệm Cách đã leo ra ngoài lan can. Điều này làm họ đau tim và tức tối biết bao.

Nhiệm Cách vẫn "hòn nhiên" leo xuống mà không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn mình. Trong đầu cô chỉ nghĩ phải xuống thật nhanh để gặp Hoa Nguyệt Dã thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Về với anh

Nhiệm Cách đã leo xuống tới tầng 1. Lúc này vết thương của cô lại nhói đau, máu thấm ướt cả mảng áo. Nhiều lần cô bị trượt chân làm mọi người thót tim nhưng rất nhanh chóng bắt được thanh ban công.

Khi Nhiệm Cách tiếp đất, cô đã không nhận được mà quỵ sụp xuống vì vết thương trên đùi đã nhiễm trùng. Sắc mặt cô tái nhợt, mồ hôi tuôn như mưa.

Hoa Nguyệt Dã lập tức sang chỗ cô, anh vén tóc ra sau mạng tai cho cô rồi kiểm tra chỗ bị thương.

"Tiểu Cách."

Nhiệm Cách ngẩng đầu, nhìn thấy anh bằng xương bằng thịt đang nhìn mình lo lắng, lòng cô nhẹ bẫng.

Nhiệm Cách nhào vào lòng anh, vòng hai tay ôm lấy eo anh thật chặt. Mắt anh đã thâm quầng, râu mọc lún phún ở cằm, người gầy rộc hằn đi. Những ngày này chắc anh đã rất khó chịu.

"Nguyệt Dã..."

"Tiểu Cách, đừng lo. Có anh đây rồi." Hoa Nguyệt Dã ôm cô, anh vỗ nhẹ lưng cô.

Thật ra anh nhớ cô và lo muốn chết. Nhưng khi gặp lại cô trong tình trạng như vậy, bao nỗi nhớ mong và lo lắng biến tan đi mà thay vào đó là sự sợ hãi.

Hoa Nguyệt Dã hôn lên vầng trán ướt đẫm mồ hôi của cô, cô đang mất máu quá nhiều, không thể để lâu như vậy được nữa. Anh bế bổng cô lên, Nhiệm Cách đánh phải vòng tay ôm cổ anh.

Khuôn mặt đầy nước mắt nhưng treo nụ cười vui mừng khiến tim Mạch Âu Diễm đau nhói. Thì ra người cô yêu lại thật sự là chủ nhân của Sở gia.

Mạch Âu Diễm cười nhạt, hấn búng tay, lập tức các vệ sĩ xông ra bao vây Hoa Nguyệt và Nhiệm Cách. Hấn vuốt mái tóc của mình, "Các người tưởng có thể dễ dàng rời khỏi đây sao?"

Hoa Nguyệt Dã vẫn bình tĩnh bế Nhiễm Cách trên tay, anh hơi nhếch môi lộ ra nụ cười chế giễu, "Thật tiếc quá ngài Bá tước. Đứng là rất dễ dàng."

Dứt lời, một chiếc máy bay trực thăng từ từ xuất hiện trong nền trời đỏ rực. Thang dây được thả xuống. Hoa Phong ở trên máy bay hét lên:

"Boss, đại tỷ, lên đi."

Hoa Nguyệt Dã để Nhiễm Cách leo lên lưng mình. Cô dường như đã không còn sức lực nữa, ngay cả hơi thở cũng yếu dần.

Anh vừa đặt chân lên dây thang đã có tiếng súng vang lên. Hoá ra Hoa Phong đã bắn tên vệ sĩ vừa nhắm súng vào Boss. Hoa Mỹ cũng ra hỗ trợ Hoa Phong loại bỏ các tên vệ sĩ kia.

Nhiễm Cách mơ màng mở mắt, cô thấy bầu trời xé chiều nhuộm một màu đỏ như lòng trứng, nhưng mơ hồ lại có vài đám mây đen bay qua. Có phải bão tố đã đi rồi không?

Đến khi Hoa Nguyệt Dã lên được máy bay thì số người bị hạ ở dưới đã chiếm gần hết, chỉ còn vài tên lác đác bảo vệ Mạch Âu Diễm.

Hoa Nguyệt Dã đặt Nhiễm Cách ở trên ghế ngồi, thắt dây an toàn rồi nhìn xuống Mạch Âu Diễm, anh cười nhạt:

"Rất tiếc, chúng tôi phải rời khỏi đây rồi."

Tiếng "phành phạch" của máy bay xa dần. Mạch Âu Diễm ra lệnh cho bọn vệ sĩ còn lại hạ súng xuống. Hắn đứng dứt tay vào túi quần, ánh mắt loé lên sự phẫn nộ. Lần này là do hắn quá chủ quan, không lên kế hoạch. Lần sau, sẽ không có chuyện dễ dàng thoát đi như vậy...

oOo

Nhiễm Cách tỉnh dậy đã là hai ngày sau khi thoát khỏi biệt thự của Mạch Âu Diễm. Cô được chăm sóc rất kỹ lưỡng, lo từng chút một. Hoa Nguyệt Dã nâng niu cô như bảo bối, chỉ cần một ánh mắt của cô là anh sẵn sàng làm tất cả.

Lúc này trời đã xế chiều, Nhiễm Cách gọi điện về gia đình thông báo cô sắp về nước. Cô nghe giọng cha mẹ Nhiễm và Nhiễm Minh Ngôn rất vui mừng, còn Nhiễm Bạch Thương, không hiểu sao anh chỉ ừm một cái rất lạnh lùng... nhưng nguy hiểm!

Hay là anh hai đã biết chuyện? Không thể nào, chuyện ngày hôm qua chỉ có vài người chứng kiến. Hoa Nguyệt Dã, Mạch Âu Diễm sẽ không nói đâu. Còn hai người kia... nếu khả năng là bạn của anh hai thì sẽ nói mất thôi.

"Suy nghĩ gì vậy?"

Hoa Nguyệt Dã cầm ly sữa nóng đưa cho cô.

Nhiễm Cách ngao ngán nhìn anh, "Không có gì, chỉ là chuyện gia đình thôi... Với lại, em không uống sữa nữa đâu."

Anh nhú mày, bóp bóp mặt cô rồi lắc đầu, "Em phải uống, mặt đã gầy đến lộ xương rồi."

Nhiễm Cách xụ mặt, cô đưa tay giữ bàn tay anh đang bóp mặt cô rồi nghịch ngợm cắn một cái nhưng anh vẫn không nói gì.

Hoa Nguyệt Dã nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lộ vẻ thương xót khi nhìn thấy các vết thương trên người cô.

"Anh sao vậy?" Nhiễm Cách thấy anh đột nhiên im lặng, cô khó hiểu hỏi.

Hoa Nguyệt Dã thờ dài, anh ôm cô vào lòng, tay vuốt mái tóc dày của cô.

"Tiểu Cách, anh xin lỗi."

"Anh không cần..."

"Em để anh nói hết. Là do anh không bảo vệ được em. Nếu lúc đó anh mạnh mẽ hơn, đứng dậy kéo em vào thì em đã không cần phải chịu khổ như vậy."

"Anh à, anh bị thương ở chỗ nguy hiểm. Em... em chỉ là giữ chân để bọn chúng không đuổi theo anh..."

Hoa Nguyệt Dã cúi xuống hôn cô, tay giữ chặt gáy cô không cho cô kháng cự, tay còn lại nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tay hai người đan xen tựa như sẽ luôn gắn bó bên nhau, không bao giờ xa rời.

"Tiểu Cách, lúc anh nghe tin em nhảy xuống sông. Lúc đó anh dường như đã mất hy vọng, nước chảy xiết như vậy, em lại đang bị thương... Anh, anh không biết làm sao."

Nhiễm Cách dựa vai anh thở hổn hển, "Em không sao rồi mà. May mà lúc đó có ngài Mạch cứu giúp."

Mắt Hoa Nguyệt Dã hơi loé lên, lần này là Mạch Âu Diễm có công cứu cô nên tạm thời anh sẽ không truy cứu. Nhưng chuyện vị hôn thê, anh nhất định

sẽ phải điều tra rõ.

Anh hôn lên mái tóc cô, "Hãy tha thứ cho sự yếu đuối của anh."

Nhiệm Cách che miệng anh, "Đừng nói vậy chứ." Cô cười rặng rờ, "Chẳng phải em đang rất an toàn bên anh đó sao?"

Hoa Nguyệt Dã mỉm cười, anh ôm cô nằm xuống giường rồi đắp chăn cho hai người. Cả hai cùng chìm vào giấc ngủ ngon sau khi trải qua bao nhiêu sóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hoa Mỹ giúp Boss

"Ba mẹ, con về rồi." Nhiệm Cách kéo va li vào nhà rồi đóng cửa lại.

Kì lạ, sao nhà lại vắng như vậy? Rõ ràng cô đã thông báo với mọi người rồi mà?

Nhiệm Cách vừa bước vào phòng bếp thì tiếng "bụp bụp" vang lên.

Nhiệm cha, Nhiệm mẹ cầm chảo kim tuyến bắn lên, các hạt kim tuyến dính đầy người Nhiệm Cách làm cô nổi bật như một viên kim cương lấp lánh.

"Chào mừng con trở về."

Nhiệm Cách hơi ngây ra rồi nhướn miệng cười toe toét như một đứa con nít. Cô chạy tới ôm chầm lấy hai người:

"Con nhớ ba mẹ quá!" Suýt tí nữa là cô không thể trở về rồi.

"Nhiệm lão đại, lão nhị đâu ạ?"

Nhiệm mẹ vuốt tóc cô, "Nhiệm nhị đang quay phim ở Pháp. Biết con về nước rất muốn ăn mừng cùng nhưng lịch quay đã dày đặc rồi. Nhiệm đại thì công tác ở Úc, tới mai sẽ về."

Nhiệm Cách gạt đầu, cô vội lau đi giọt nước khoé mắt.

"Con lên tắm rửa thay đồ rồi xuống ăn cơm."

"Vâng."

Nhiệm Cách xách va li lên phòng, cô nhìn căn phòng yêu quý của mình liền bật khóc. Cuối cùng cô cũng được bình an trở về nhà, trở về với chiếc giường thân yêu.

Nhiệm Cách lấy điện thoại nhắn cho Hoa Nguyệt Dã.

Khuynh Nhiệm Khuynh Cách: << Em về tới nhà rồi. >>

Nguyệt Nhiệm Dã Cách: << Nhớ ăn uống, nghỉ ngơi đầy đủ, uống thuốc bác sĩ đã dặn. >>

Cô phì cười, anh thật giống như cha mẹ của cô.

000

Một ngày đẹp trời thế này, Nhiệm Cách nghĩ không đi dạo mát thật là uổng phí. Thế là cô liền thay áo thun mát mẻ cùng quần soóc ngắn, đội chiếc mũ lưỡi trai năng động.

Cô dắt chiếc xe đạp thể thao rồi đạp dạo quanh công viên.

Không khí ở đây mát như vậy đúng là rất thích hợp để thư giãn. Cô cầm tai nghe rồi bật bài hát yêu thích.

Gió thi thoảng thổi qua làm bay bay mái tóc đuôi ngựa của cô, ánh nắng chói chang như dải lụa rực rỡ mời cô thưởng thức.

Nhiệm Cách nhận được một cuộc gọi, cô bấm nghe trong khi vẫn đạp xe.

"Tiểu Cách, em về rồi à? Sao không báo cho anh một tiếng chứ."

"Hàn Đông, em quên mất." Nhiệm Cách bật cười khi nghe giọng quở trách của hân, "Em đang ở công viên gần nhà, anh ra đây đi."

"Được."

Khoảng mười phút sau Hàn Đông mặc bộ áo thể thao đơn giản chạy tới, nhưng trùng hợp là cùng màu với bộ Nhiệm Cách đang mặc. Ai không biết lại tưởng họ là một cặp.

Nhiệm Cách đang ngồi nghỉ ở ghế đá, thấy Hàn Đông cầm hai cây kem tới, cô rất vui mừng vẫy vẫy tay.

"Áy, em ăn kem đâu."

Hàn Đông vui vẻ đưa theo yêu cầu của cô. Hân nhìn khuôn mặt xinh đẹp lấp lánh mồ hôi của cô, bỗng chốc đưa tay lên định lau đi nhưng rồi khựng lại như có một vách tường vô hình ngăn cách lại.

"Anh ăn đi chứ? Sao cứ nhìn em hoài vậy?" Nhiệm Cách cắn một ngụm kem mát lạnh, quay sang hỏi Hàn Đông.

Hàn Đông lắc đầu cười, anh đưa khăn giấy cho cô, "Mau lau miệng đi."

"Hả? À à vâng..." Cô nhận lấy rồi lúng túng lau miệng.

"Mấy tuần này em có mệt mỏi không?"

"Ừm... Cũng hơi mệt đó."

"Vậy hôm nay anh đãi em một bữa để ăn mừng nhé."

"Ok."

Hai người trò chuyện, đùa ghẹo nhau rất vui vẻ. Đến khi mặt trời đứng bóng, Hàn Đông đạp xe chở Nhiệm Cách đến một quán ăn trưa mà hân thường đến.

"Chỗ này anh đã từng ăn nhiều lần rồi. Có món thịt bò hấp tương đen rất ngon."

Nhiệm Cách ngồi sau xe, cô cười, "Được thôi." Nghĩ tới món đó bụng cô đã sôi ùng ục lên rồi đây.

Hàn Đông đưa cho nhân viên giữ xe đạp rồi cùng cô bước vào quán. Anh nói:

"Ngồi ở bên kia, vừa ngắm được cảnh xung quanh vừa mát mẻ."

Cô rất vui vẻ ngồi xuống. Hàn Đông ngồi đối diện cô. Vì là thanh mai trúc mã nên rất hiểu rõ sở thích của nhau, thế là cô ngồi chơi trong khi Hàn Đông gọi món.

"Tiểu Cách, tóc em dính lá kia."

"Hả? Ở đâu?" Nhiệm Cách đưa tay lên gỡ xuống nhưng không tìm thấy. Thế là Hàn Đông đành đưa tay gỡ xuống giúp cô.

"Chị dâu."

Nhiệm Cách giật mình ngẩng đầu, thấy Hoa Mỹ đang cầm mấy hộp đồ ăn đứng nhìn chằm chằm Hàn Đông bằng ánh mắt như... nhìn kẻ thù.

"Hoa Mỹ? Sao anh lại ở đây?" Cô ngạc nhiên hỏi.

Hoa Mỹ liếc Hàn Đông một cái sắc lẹm rồi nói, "Ồ nhà lười nấu, em đành ra đây mua cơm về cho Boss và bọn kia. Còn chị dâu ăn trưa ở đây sao?"

Cô cười cười, "Phải, đây là bạn tôi..."

"Hay là em ngồi ăn cùng hai người nhé?" Hoa Mỹ xen vào

Nhiệm Cách giật mình nhìn sang Hàn Đông, chỉ thấy mặt hân hơi lạnh xuống nhưng vẫn mỉm cười:

"Cậu ngồi đi."

Hoa Mỹ xách ghế ngồi kế bên Nhiệm Cách, thế là Nhiệm Cách phải nhích vào trong. Thành ra Hàn Đông lại ngồi đối diện Hoa Mỹ. Hoa Mỹ cười cười khiêu khích hân, có giới thì tán tỉnh chị dâu nữa đi, ông đây đảm cho bầm mặt.

Làm sao Nhiệm Cách lại không nhìn ra ý định của Hoa Mỹ chứ, cô lắc đầu ngao ngán. Hiểu lầm mất rồi.

"Làm phiền anh quá. Tôi gọi thêm vài món nữa nhé."

Hàn Đông giật giật khoé môi, hần ta cố ý thì có.

Bữa ăn chỉ có Nhiễm Cách và Hoa Mỹ trò chuyện với nhau. Hầu như Hàn Đông chỉ im lặng ăn cơm, lâu lâu âm ừ vài câu cho có lệ.

Sau khi ăn xong, Hoa Mỹ nói, "Chị dâu, hay là chị về cùng em đi. Ở nhà Boss vừa mới mua về mấy bộ phim đúng thể loại chị thích."

"Nhưng..."

"Em đi đi." Hàn Đông cười, "Anh cũng có việc gấp phải đi."

Nhiễm Cách gật đầu, "Thế em đi trước đây." Cô cũng muốn gặp Hoa Nguyệt Dã lắm rồi.

"Được."

Trên đường đi, Nhiễm Cách bất mãn nói:

"Này Hoa Mỹ, anh làm như vậy thật là... Anh ấy chỉ đơn giản mời tôi đi ăn thôi mà."

Hoa Mỹ bĩu môi, "Em thì không nghĩ vậy đâu."

Nhiễm Cách hết nói nổi đành im lặng, để cho Hoa Mỹ tự kỷ nói những thứ trên trời dưới đất. Hần rất vui vì thế nào lúc về Boss cũng sẽ khen thưởng cho hần vì đã giúp Boss loại bỏ một tên tình địch khó ưa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Boss vui vẻ

Hoa Phong bước ra từ phòng làm việc của Hoa Nguyệt Dã, mặt cậu chán nản cầm điều khiển tivi bật lên nhưng lại không chú ý đến màn hình.

"Có chuyện gì?" Hoa Tuyết hỏi.

"Boss sai người đi theo bảo vệ chị dâu. Vô tình chụp được vài tấm hình chị dâu nói chuyện với thanh mai trúc mã, còn mặc áo đôi... Thế là..." Hoa Phong ngao ngán lắc đầu, "Boss ghen."

Hoa Tuyết gật đầu, vận hoa đào của chị dâu không hỏi cũng đến. Chỉ tội cho Boss, lúc nào cũng phải đề phòng kẻ địch và lập chiến thuật bắt địch khuất phục.

Từ ngoài cửa vọng tới giọng nói hổng hách của Hoa Mỹ:

"Hey, xem ai đến này?"

"Chị dâu!" Hoa Phong và Hoa Tuyết ngạc nhiên đứng dậy.

Nhiễm Cách cười cười, cô nhìn căn phòng khách bừa bộn rồi nhủ mày:

"Các anh là heo sao?"

Hoa Phong cười hi hi, cậu chạy tới kéo tay Nhiễm Cách vào ngồi ở chỗ trống, sạch sẽ nhất trên ghế sofa rồi rót nước cho cô. Còn Hoa Tuyết liền vào trong báo tin cho Boss.

Nhiễm Cách vừa uống nước vừa hỏi, "Nguyệt Dã đâu?"

Hoa Phong xụ mặt, "Boss thấy hình chị dâu mặc áo đôi đùa giỡn với trai lạ nên đang nổi giận ở trong."

Nhiễm Cách suýt sặc nước, cô đùa giỡn với trai lạ lúc nào chứ? Chẳng lẽ là Hàn Đông sao?

Nhiễm Cách nghĩ, rất có thể là Hàn Đông. Lúc trước anh cũng từng ghen bóng ghen gió với Hàn Đông cơ mà?

"Tiểu Cách, sao em lại đến đây?"

Hoa Nguyệt Dã mặc chiếc áo sơ mi nhún nhúm đi vội đến chỗ Nhiệm Cách ngồi. Anh hơi bất ngờ vì cô chủ động đến đây, không giống như lần ở Tây Ban Nha dùng mọi lời năn nỉ, dụ dỗ, đe dọa cô mới chịu đến.

"Em đến không được sao? Hay là anh giấu phụ nữ?" Nhiệm Cách nhướn mày, cô nghịch ngợm hỏi.

Hoa Nguyệt Dã nhếch môi, anh vuốt tóc cô, "Làm gì có."

Lúc này anh còn thấy giận vì cô nói chuyện với tên Hàn Đông kia, đã vậy còn mặc áo đôi với hắn. Nhưng mà bây giờ thấy cô tràn đầy sức sống, vui vẻ thế này thì thật tốt.

Hoa Mỹ nhảy vào, "Boss, lúc này em đã đánh đuổi tình địch giúp Boss."

Nhiệm Cách liếc hắn, hắn liền tự động im lặng, ánh mắt cầu xin nhìn Hoa Nguyệt Dã. Anh nhìn hắn một lúc rồi quay sang nói chuyện với Nhiệm Cách.

Hoa Mỹ nhận được ánh mắt đồng ý của anh thì mừng như trời chết, chạy lung tung khắp nhà. Vui quá, cuối cùng cũng được khen thưởng rồi.

"Anh ăn đi. Cơm ở đây rất ngon." Nhiệm Cách chỉ hộp cơm Hoa Mỹ mua về.

Hoa Nguyệt Dã gạt đầu, anh mở hộp đồ ăn ra. Nào là thịt bò hấp tương, củ cải trắng xào thịt heo, canh cá thu... Những món này tuy đơn giản nhưng bình thường không nhìn ngon miệng như vậy. Chỉ khi có cô ngồi bên, các món này như trở thành đệ nhất mỹ thực. Đúng là ngắm mỹ nhân tâm tình tốt hẳn lên. Hoa Nguyệt Dã gạt gù với ý nghĩ của mình.

Nhiệm Cách ngồi xem tivi, bật tới kênh thời trang, cô thấy bộ sưu tập hình của cô được đăng lên. Người phát thanh viên mỉm cười chuyên nghiệp chào khán giả rồi cất giọng:

"Bộ sưu tập thu - đông được tập đoàn Ciaomont tung ra sáng nay đã gây sốt giới thời trang bởi màu sắc giản dị nhưng hài hoà hợp với khung cảnh của mùa lá rơi..."

Đặc biệt cư dân mạng cũng đã nhận ra người mẫu ảnh này chính là người có biệt danh Thiên sứ nổi tiếng với nhan sắc xinh đẹp, trong sáng. Cô ấy chính là người mẫu thế hệ mới Louisa. Liệu sắc đẹp trong sáng của cô ấy sẽ đánh bại ảnh hậu Từ Yến Chi chăng?..."

Nhiệm Cách bực mình chuyển qua kênh khác. Làm việc gì nữa ở cái tập đoàn xấu xa ấy chứ? Nhưng hợp đồng đến tận năm năm, bồi thường cũng lên đến mười tỷ. Cô lại không thể tiết lộ chuyện này cho gia đình biết được.

Hoa Nguyệt Dã gấp miếng thịt bò vào miệng, anh như đọc được suy nghĩ của cô mà nói rằng, "Em cứ việc rút ra khỏi tập đoàn ấy. Chuyện bồi thường anh sẽ lo."

Nhiệm Cách gạt mình nhìn anh, không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện mượn tiền anh, nhưng mà... đến tận mười tỷ.

"Dù sao tiền của anh sớm muộn gì cũng là của em." Anh uống hớp nước, rất lịch sự dùng khăn giấy lau miệng rồi mới nghiêm chỉnh quay sang cô.

"Vâng..." Cô thờ dãi, "Từ từ em sẽ kiếm tiền trả anh."

"Khỏi trả, gả cho anh là được."

Cô trừng mắt, "Phải gả cho anh sao?"

Anh trừng lại cô, "Em muốn gả cho ai khác sao? Năm mơ."

Cô bật cười, tiếng cười như chim hoạ mi lanh lốt khiến lòng anh nhộn nhạo. Nếu không phải miệng anh bây giờ toàn mùi thức ăn thì anh đã "nhai" cái miệng nhỏ nhắn ấy rồi.

"Đến tập đoàn anh làm việc đi."

Nhiệm Cách lắc đầu, "Em vừa mới nghỉ việc ở Ciaomont, vậy mà bây giờ liền nhảy sang làm ở tập đoàn lớn thì báo chí sẽ nghĩ em bò lên giường của chủ tịch tập đoàn mất thôi."

Ai mà dám viết vậy với thiếu phu nhân tương lai của Sở gia chứ? Tuy nghĩ vậy nhưng anh vẫn hỏi ý kiến cô:

"Vậy đến công ty Hồ Khải?"

Hồ Khải là công ty giải trí lớn nhất nhì thuộc tập đoàn của anh.

Nhiệm Cách xụ mặt, "Thôi, hay là cứ để em tự tìm việc."

Hoa Nguyệt Dã véo má cô, "Cần gì phải chịu cực như vậy. Chỉ cần một chữ ký là em sẽ an nhàn ngồi ở nhà ăn bánh, uống nước chờ tiền vào túi thôi."

Cô lờm anh, "Chưa gì hết đã muốn nhà anh chật thêm rồi sao?"

Anh vòng tay qua vai cô, gạt gù cười, "Rất đáng để chật."

Hoa Phong ngồi nhai com nhồm nhoàm, lâu lâu lại huych vai Hoa Tuyết nhìn sang Boss với chị dâu.

"Có vẻ Boss đang rất vui về đó. Đi xin tiền không?"

Hoa Tuyết khinh bỉ nhìn cậu, "Chú bại nào sao? Có tin Boss lấy tiền làm chú thành phế vật không?"

Hoa Phong nhún vai. Haizz, người đang yêu thật khó hiểu.

Hai người nhìn sang Hoa Mỹ, nãy giờ hần vẫn chưa khép được cái miệng cười toe toét kia vào. Đúng là vì đồng tiền làm mờ con mắt, haizz!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Từ Yến Chi khiêu khích

Cuộc sống vốn cứ an nhàn trôi qua như vậy nếu sáng nay, bản tin giải trí không đưa cuộc phỏng vấn của ảnh hậu Từ Yến Chi lên sóng.

Người phỏng vấn: "Từ Yến Chi, cô nghĩ thế nào về "lĩnh mới" Louisa mà đích thân Mạch tổng đã mời về?"

Từ Yến Chi là một cô gái khá xinh đẹp nếu lớp trang điểm không quá già, làn da trắng như vỏ trứng gà, mái tóc nâu đất buộc gọn gàng sau gáy. Bộ váy xanh biển ôm sát phần trên, phần dưới có vài sợi tua rua nhìn giống như những chiếc xúc tua của con bạch tuộc.

Từ Yến Chi điềm đạm che miệng cười:

"Tôi nghĩ cô ấy là một người rất xinh đẹp. Và về đẹp ấy có lẽ các vị đã được chiêm ngưỡng qua bộ sưu tập thu - đông từ tập đoàn chúng tôi. Với vẻ đẹp trong sáng, kiêu diễm như vậy thì bất kỳ người đàn ông nào cũng phải ngả mũ chào thua thôi, nhỉ?"

Nhiệm Cách đang uống nước thì suýt phun ra. Cô tròn mắt, đây chính là cố ý nói cô chỉ được cái sắc đẹp để dụ dỗ đàn ông thôi ư? Xin lỗi nhé, cô đây cũng được coi là "thần đồng" từ nhỏ về mảng nấu nướng, và đạt bằng đại học cao nhất về ngành kinh tế từ trường đại học lớn nhất thành phố F.

Từ Yến Chi trên màn hình tiếp tục nói, "Kể từ lúc cô ấy gia nhập công ty giải trí trực thuộc tập đoàn, tôi vẫn chưa thấy cô ấy đến chào hỏi. Mong là sau khi công việc rảnh rỗi hơn, chúng tôi sẽ được nói chuyện với nhau nhiều hơn nữa."

Ý là trách cô không tôn trọng tiền bối sao? Xảy ra nhiều chuyện như vậy đến việc ở lại công ty cô còn không muốn thì tại sao phải tôn trọng cô ta?

Ừm, Từ Yến Chi... Từ, Từ Uyển. Là người của cô ta sao? Nhân đây cũng phải trả lại thù cho cô lần trước đã bị ả hại chết không cam tâm. Và tên cầu Mạc Vô Kỳ ngu ngốc kia nữa.

Nhiệm Cách tức giận tắt màn hình. Cô thay đồ, quyết định tới công ty một chuyến. Không thể cứ đường đột mà nghĩ như vậy, dù sao cô cũng chưa "chào hỏi" đàn chị trong công ty nhà.

Ở biệt thự của Hoa Nguyệt Dã. Đám Hoa Phong ngồi tụ lại một hội chơi bài tây, còn Hoa Nguyệt Dã lại ngồi ở một góc, vừa nhìn màn hình máy tính vừa ghi ghi chép chép cái gì đó.

"Boss, chị dâu rồi nhà rồi." Hoa Mỹ nhìn vào máy định vị, quay sang nói với Boss.

"Hả? À, được rồi." Hoa Nguyệt Dã hơi lúng túng cất quyền sở đi. Anh bước đến xem máy định vị rồi nhú mày, tại sao cô lại đến công ty của Ciaomont chứ?

Không được, anh phải đi theo, lỡ như cô gặp nguy hiểm nữa thì sao.

Sau khi Boss hốt hoảng lái xe đi. Hoa Phong và Hoa Mỹ như hai tên trộm tới kéo ngăn tủ của Boss, mở quyền sở ra xem.

"Cách làm Tiểu Cách yêu mình mãi mãi? Cách lấy lòng cha mẹ vợ?..."

"Đệch..." Hoa Mỹ cười ha hả, không ngờ Boss thâm sâu lạnh lùng như vậy mà giờ phải lên mạng tìm hiểu cách "đưa nàng về dinh".

"Tách"

"Cái gì vậy?"

Hoa Phong và Hoa Mỹ giật mình ngược lên, thấy Hoa Tuyết cầm điện thoại chụp hình ngon ơ, mặt lạnh nói:

"Tổ cáo với Boss có hai kẻ trộm đột nhập."

Hoa Phong và Hoa Mỹ nhìn nhau, sau đó cả hai cùng xắn tay áo lên...

000

Nhiệm Cách vừa bước vào công ty thì những người nhân viên thấy cô đều rất niềm nở chào đón, nhất là những nhân viên nam. Cô chỉ lịch sự mỉm cười đáp lại, không có bất kì hành động nào khác.

Nhiệm Cách vào thang máy, cô nhấn tầng 5. Tầng quản lý hồ sơ.

Lúc cửa sắp đóng bỗng bị người bên ngoài nhấn nút mở ra.

Nhiệm Cách nhìn người trước mặt, cô than nhẹ, đúng là nghiệt duyên.

Từ Yên Chi một thân toàn đồ hiệu cùng mái tóc nhuộm nâu đất của cô ta khó có thể khiến người khác không chú ý. Cô ta thản nhiên bước vào, thấy Nhiệm Cách, khoe môi hơi nhếch lên nhưng vẫn giả vờ gật đầu chào trước mặt những nhân viên của công ty.

Khi bước vào thang máy, cô ta đi tới huyếch vào vai Nhiệm Cách rồi kiêu ngạo nói:

"Hừ, hậu bối cũng không chào đàn chị một tiếng sao? Đúng là model có văn hoá nha."

Nhiệm Cách cười nhạt, "Tại sao tôi phải chào chị? Chị là người lớn tuổi hay sao? À, vậy thì cháu chào cô, đã thất lễ rồi."

Từ Yên Chi nghiêng rằng, cô ta tức giận quát lên, "Con khốn, mày nhìn lại khuôn mặt của mày đi. Không biết tốn bao nhiêu tiền để phẫu thuật được cái khuôn mặt cùng thân hình này, lại còn bò lên giường đàn ông để được vào Ciaomont."

"Tôi bò lên giường ai có liên quan đến chị à?" Nhiệm Cách cười cười, cô giả vờ ngạc nhiên che miệng, "Hay là chị cũng muốn bò nhưng không cơ hội?"

"Mày..." Ai cũng biết tính cách Từ Yên Chi rất nóng nảy, vừa rồi Nhiệm Cách mới chọc giận cô ta, cơn giận này sẽ kinh khủng nhất lịch sử rồi.

Từ Yên Chi thấp hơn Nhiệm Cách không bao nhiêu, cô ta đưa tay tát vào mặt Nhiệm Cách nhưng đã bị cô bắt lấy hất ngược về sau làm cô ta lão đảo.

Từ Yên Chi tức đến đỏ mắt, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ cô ta được cưng chiều như trứng, muốn gì có được nấy, chưa ai dám làm phiền lòng cô ta nói chi là chọc giận. Vậy mà...

"Mày đi chết đi..." Từ Yên Chi giận dữ mất hết lí trí, cô ta lao vào Nhiệm Cách túm tóc cô kéo xuống. Nhiệm Cách đau đến nhe răng, nhưng cô lại không túm lại tóc của cô ta mà dùng tay đâm mạnh vào hông của Từ Yên Chi.

Từ Yên Chi hét lên đau đớn rồi ôm lấy hông, mắt vẫn phừng phừng lửa giận trừng phía Nhiệm Cách. Cô sửa lại đầu tóc, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua ả:

"Cố gắng mà giữ hình tượng ảnh hậu cho tốt. Tôi không có hứng thú với chức ảnh hậu của cô. Nhưng nếu cô cứ khiêu khích tôi thì đừng trách."

Nói xong cũng đúng lúc thang máy mở cửa, Nhiệm Cách cao ngạo bước ra ngoài, dáng vẻ thanh cao, tao nhã như tiểu thư đài cát ngày xưa làm cho Từ Yên Chi tức đến nổ đom đóm mắt.

Ả rút điện thoại rồi gọi cho ai đó, lát sau nghe tiếng kết nối ả liền khóc thét lên:

"Uyển nhi... Cô ta... cô ta là một con mụ độc ác... Con ch* đó rất hung dữ, đánh đá, làm hại đến chị..."

Từ Uyển đang ăn trái cây, nghe vậy liền giật mình hỏi lại, "Ai cơ à?"

Từ Yên Chi nghiêng rằng, cố nén tiếng khóc, "Lo... Louisa... Nhiệm Cách."

Từ Uyển buông nĩa xuống, ánh mắt cô ta liền ngập tràn sát khí nhưng vẫn giữ giọng đau lòng, xót xa, "Chị họ, chị bình tĩnh lại đi. Từ từ kể em nghe xem nào."

"Ừm... Chuyện là như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tình địch xuất hiện cùng lúc

Nhiệm Cách tới phòng quản lí nhưng cô ta đã đi đâu mất rồi. Thế là cô ngồi chờ ở sofa khoảng nửa tiếng, vừa chơi game vừa nhìn tình hình.

Lúc sắp mất hết kiên nhẫn, bỗng có giọng nói ngạc nhiên vang lên, "Tiểu... Nhiệm Cách?"

Nhiệm Cách ngẩng đầu, thấy Mặc Vô Kỳ trong bộ vest đen đang cầm một xấp tài liệu đứng ngay người nhìn cô. Nhiệm Cách cũng ngẩn ra, không ngờ lại gặp hân ở đây.

"Mặc tổng, ngài vẫn khỏe chứ?" Cô mỉm cười, ánh mắt hiện lên sự chế giễu.

Mặc Vô Kỳ gật đầu, hân chăm chú nhìn cô. Cô xinh đẹp, lạnh lùng như lúc mới vào công ty làm. Nhưng cô lại rất hay quan tâm và giúp đỡ mọi người, điều đó khiến Mặc Vô Kỳ hân cảm thấy cô rất đáng yêu. Tưởng chuyện tình sẽ êm xuôi đúng hướng, không ngờ...

"Vợ ngài thế nào rồi?" Nhiệm Cách vẫn giữ nụ cười xa cách.

"Vợ?" Mặc Vô Kỳ nhú mày, "Chúng tôi vẫn chưa kết hôn."

"Không phải chứ? Con của ngài đã lớn rồi đấy." Nhiệm Cách giả vờ hoảng hốt che miệng.

Mặc Vô Kỳ thể hiện sự chán ghét trong mắt nhưng rất nhanh che đi. Từ Uyển bây giờ đã khác xưa, không còn hiền dịu, điềm đạm nữa mà chỉ cần một chút sai sót nhỏ từ người làm, cô ta liền quát tháo, đập đồ đạc tứ tung. Thế mà bây giờ mới thấy được bản mặt thật của cô ta.

Bỗng nhiên Mặc Vô Kỳ bước đến một bước, hân trầm ngâm nhìn cô, "Tiểu Cách, thật ra anh vẫn..."

"Mặc tổng, ngài dễ quên đồ."

Xuất hiện là Mạch Âu Diễm với bộ tây trang màu đỏ sẫm làm nổi bật nét yêu mị cùng dung mạo của hân. Phòng bị của cô liền nổi lên, ánh mắt cô cảnh giác nhìn hân khiến hân bật cười.

Mặc Vô Kỳ quay sang nhận lấy tập văn kiện rồi cảm ơn, hân nhìn khoé môi đang giương lên của Mạch Âu Diễm liền bất ngờ. Sau đó lại nhìn cái nhú mày của Nhiệm Cách.

"Louisa, thật mừng vì em đã quay lại với Ciaomont." Đứng hơn là với tôi.

Nhiệm Cách cười nhạt, "Xin lỗi Mặc tổng, tôi đến để xin nghỉ việc. Mọi chi phí tổn thất trong hợp đồng tôi sẽ đền bù."

Mạch Âu Diễm nhướn mày, tựa như chẳng để ý gì về điều cô nói nhưng Mặc Vô Kỳ thì khá bất ngờ. Với ánh mắt tinh ý trên thương trường, hân cảm nhận được giữa hai người này có chuyện gì đó không bình thường.

Mạch Âu Diễm tựa như làm khó cô, hân dứt hai tay vào túi quần, chất vấn:

"Tại sao em lại nghỉ việc? Không hài lòng về điều gì sao?"

"Tôi không hài lòng."

Ba người nhìn về hướng phát ra giọng nói. Hoa Nguyệt Dã sai bước dài đến bên Nhiệm Cách, anh ôm hai vai cô đẩy ra sau lưng mình, lạnh lùng cười:

"Hai vị đã bắt chuyện đủ lâu rồi, chúng tôi có thể về chưa?"

Mặc Vô Kỳ lại ngạc nhiên (×2) vì đây chính là người hôm đó âu yếm với cô ở ngoài nhà hàng, hân vẫn không quên sự kiêu ngạo của anh ta hôm đó.

Mạch Âu Diễm tắc lưỡi, ánh mắt như dao găm xuyên qua Hoa Nguyệt Dã đăm đăm nhìn Nhiệm Cách. Hân tựa hồ muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Sau đó, hân nhếch môi:

"Sở tổng, ngài bỏ hết công việc để hộ tống bạn gái đến đây sao?"

Hoa Nguyệt Dã nắm tay Nhiệm Cách, anh rất thân nhiên quay sang hôn má cô trước mặt Mạch Âu Diễm và Mặc Vô Kỳ rồi mỉm cười, "Không có gì đáng quý hơn Tiểu Cách nhà tôi, chính Mặc tổng cũng rất rõ mà."

Mạch Âu Diễm vẫn cười cười không để hành động đó vào mắt nhưng Mặc Vô Kỳ đã nắm chặt tay đến nổi gân xanh. Thật ra hân vẫn yêu cô rất nhiều, nhưng vì tình thế bất buộc mà đã mất cô mãi mãi.

Hoa Nguyệt Dã đang ám chỉ tới việc Mạch Âu Diễm bắt cóc Nhiệm Cách, rõ ràng là hân cũng cảm thấy Nhiệm Cách rất "đáng quý" đấy. Đây chính là

một lời khiêu khích!

Còn Mặc Vô Kỳ thì đã quá đổi ngạc nhiên. Anh ta, lại chính là Sở Dã - chủ nhân của Sở gia và Boss của tập đoàn Trésure sao? Không ngờ Nhiệm Cách lại có thể quen được loại người như anh.

Hai người đàn ông đối mắt bắn sát khí vào đối phương, một người thì ngạc nhiên đến nổi ngậy ra.

Còn Nhiệm Cách... thừa dịp Hoa Nguyệt Dã không để ý đã rút tay ra rồi vào phòng quản lý quyết định lấy luôn hồ sơ cá nhân và hợp đồng của cô ra. Sau đó đi tìm Từ Yên Chi kiểm "dạy dỗ" một chút, không biết bây giờ cô ta thế nào rồi, hứng thú quá đi!

"Hội đàn ông" vừa đấu mắt và suy nghĩ xong thì liền phát hiện Nhiệm Cách mất tích. Hoa Nguyệt Dã như bà mẹ lạc con, mặc dù bề ngoài vẫn dừng đọng vẻ không quan tâm nhưng nội tâm đã kêu gào, tiểu tồ tống của tôi đi đâu nữa rồi?

Mặc Vô Kỳ cũng bưng tỉnh, hần suy nghĩ gì đó rồi chào tạm biệt đi về. Mạch Âu Diễm gật đầu, hần quay gót vào phòng quản lý hồ sơ.

Và mấy phút sau quay ra với khuôn mặt tối sầm, cô quả nhiên thừa dịp bọn họ nói chuyện mà lén vào rút hồ sơ và hợp đồng. Trong đầu nghĩ không thể để cô đi dễ dàng như vậy, thế là hần nói gót theo Hoa Nguyệt Dã đi tìm cô.

000

Tại biệt thự của Nhiệm gia, Nhiệm Bạch Thương bước vào với vẻ mặt thâm trầm. Anh ngồi xuống ghế sofa, nói lòng cà vạt ra rồi một môi dựa vào ghế.

Anh biết ngày này thế nào cũng sẽ đến, không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Hôm qua, bạn tốt Triều Hàn Diễm vừa nhớ ra và nói với anh, bạn trai Nhiệm Cách chính là Sở Dã, người nổi tiếng trong giới thương mại với hàng trăm chi nhánh khác nhau ở Châu Á. Và nổi tiếng với Sở gia có bao nhiêu truyền nhân cùng luật lệ hà khắc. Nếu Nhiệm Cách gả vào đó thì phải làm sao đây?

Còn cả, chuyện Nhiệm Cách là ai, anh nghĩ mình chưa cần thông báo cho cô biết. Thời điểm nhạy cảm, em gái anh cần phải hồi phục lại đã.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Louisa Sainmton

Tìm mãi khắp các lầu trên mà vẫn không thấy Từ Yên Chi đâu, chẳng lẽ cô ta bị đau đến nỗi nhập viện rồi? Nhiệm Cách bữu môi, có giỏi thì chọc giận cô nữa đi.

"Louisa."

Không phải chứ, tại sao Mạch Âu Diễm lại xuất hiện đúng lúc như vậy? À, lý do rất đơn giản, hần là tổng giám đốc, đương nhiên có thể dùng camera quan sát được tất cả mọi nơi trong đây.

Nhiệm Cách dù rất khó chịu nhưng vẫn quay người lại tươi cười chào, "Lại gặp nhau rồi Mạch tổng, trùng hợp quá."

Mạch Âu Diễm trầm ngâm nhìn nụ cười giả tạo của cô, hần thờ dài như đã quyết định cái gì đó rồi nói:

"Đi theo tôi, tôi sẽ nói sự thật cho em biết."

Nhiệm Cách nháu mày, nhưng Mạch Âu Diễm lại lên tiếng, "Tin tôi một lần, em sẽ phải kinh ngạc đấy."

Vừa đúng lúc Hoa Nguyệt Dã tìm tới, anh liếc hần ta một cách lạnh lẽo, sau đó đi tới dắt Nhiệm Cách theo bước chân hần ta.

"Đi thôi, anh cũng muốn biết."

Nhiệm Cách dờ khóc dờ cười, người nên tò mò là cô mới đúng chứ?

Mạch Âu Diễm dẫn hai người vào một căn phòng kính trong suốt được chia thành hai phần. Phần phòng lớn nhất là cho tổng giám đốc điều hành, một phần là cho thư ký. Căn phòng của Mạch Âu Diễm nhìn thì trong suốt như vậy nhưng có thể che màn xuống nên từ bên ngoài nhìn vào trong thì không thể thấy được chuyện gì.

Sau khi vào phòng, Hoa Nguyệt Dã nắm tay Nhiệm Cách tự nhiên ngồi xuống ghế sofa như đó là văn phòng của anh. Không những thế anh còn rót hết nước trong bình đưa cho cô uống.

Mạch Âu Diễm không nói gì, hẩn lỏi trong ngăn bàn một tập hồ sơ rồi đưa cho Nhiệm Cách.

"Xem cái này em sẽ hiểu."

Cô nhú mày, bắt chợt trái tim đập loạn nhịp, tay cô hơi run mở tập hồ sơ.

Mạch Âu Diễm bắt đầu nói:

"Clark Sainmton là một tài phiệt nổi tiếng với những vụ làm ăn mà vốn lên tới hàng trăm tỷ. Ai cũng biết ông đã có gia đình và rất yêu thương vợ con của mình. Kết tinh tình yêu của hai người là con trai độc nhất, Edward Sainmton.

Edward cũng thành công như cha của mình, ông gây dựng sự nghiệp lớn và một gia đình hạnh phúc với Emma Lilne. Hai người có một đứa bé gái thì không lâu sau Emma mất, Edward cưới thêm một phụ nữ khác là Hira Olsen, bà ta có một đứa con gái riêng. Ông cưới Hira về chỉ với mục đích mong bà sẽ chăm sóc cho nó lúc ông vắng nhà.

Cuộc sống tưởng chừng hạnh phúc đến khi Edward đi công tác xa, Hira ở nhà chăm sóc hai đứa con. Nhưng thay vì theo lời hứa sẽ yêu thương con chồng thì bà ta lại lừa đứa bé đến một vị bác sĩ nổi tiếng để thôi miên quên đi tất cả ký ức rồi bán cho một tổ chức buôn người.

Tổ chức này vận chuyển sang Trung Quốc, đúng lúc đó thì gặp cảnh sát xông ra nên chúng hoảng quá liền bỏ của chạy lấy người. Đứa bé đó thoát ra rồi ngất xỉu ở gần khu chợ đêm ở thành phố B. Rất may được Nhiệm gia cứu giúp."

Đến đây Mạch Âu Diễm dừng lại, hẩn nhìn thấy sự hốt hoảng trong ánh mắt của Nhiệm Cách nhưng vẫn quyết định nói tiếp:

"Đứa bé đó là Louisa Sainmton, cũng chính là đứa con gái út của Nhiệm gia..."

"Là tôi." Nhiệm Cách cười nhạt, cô thật sự muốn đứng dậy bỏ chạy vào một nơi không ai biết để suy nghĩ. Mặc dù đã thấy bản giám định, nhưng cô vẫn không tin sự thật cho đến bây giờ.

Hoa Nguyệt Dã nở nụ cười lạnh lẽo, anh nghiêng người, nhìn về hoảng loạn của cô, sự tàn độc lộ trong ánh mắt. Hay lắm, sắp tìm ra gốc rễ rồi.

Mạch Âu Diễm nói tiếp:

"Cháu gái ruột mất tích, Clark Sainmton nhờ vả các thế lực lớn tìm kiếm nhưng vẫn không ra. Edward cũng rất đau lòng, ông ngày ngày vui mình vào công việc để giảm bớt nỗi đau.

Cho đến một ngày, bức hình chụp em lan truyền trên mạng xã hội. Hira Olsen rất lo sợ em sẽ quay lại cướp hết tất cả của con gái bà ta, những chuyện này chính là do bà ta điều khiển."

Nhiệm Cách càng hoảng sợ hơn, tại sao mọi chuyện lại tiến triển thành như vậy chứ? Cô nhìn sang Hoa Nguyệt Dã, chỉ thấy đôi mắt anh sâu hun hút nhìn cô mà không nhìn ra tâm trạng gì cả.

"Tại sao ngài lại biết tôi?" Nhiệm Cách hỏi.

Mạch Âu Diễm cười, "Sợi dây chuyện này chính là do ông nội tôi đưa cho em và tôi. Lúc nhỏ em rất thích tôi đấy."

Lúc này Hoa Nguyệt Dã như bùng tỉnh, anh đặt tay mình lên tay cô, gần giọng nói với hẩn:

"Nói vào trọng tâm. Chắc chắn sợi dây chuyện của Tiểu Cách có gì đó đặc biệt."

Mạch Âu Diễm bật cười, "Không hồ là chủ nhân Sở gia.

Ông tôi và ông của Louisa đã phòng hờ trước chuyện xấu nên đã đục ra hai mặt dây chuyền giọt nước. Mặc dù bọn họ biết sợi dây chuyện nằm trong tay em có thể mở được kho báu động trời, nhưng sợi của tôi cùng của em kết hợp lại mới có khả năng đó."

Hoa Nguyệt Dã trầm ngâm, "Thì ra bà ta còn có tham vọng lớn như vậy."

Mạch Âu Diễm nghiêm túc nói, "Vì vậy tôi cần em tham gia kế hoạch của tôi."

1

"Kế hoạch như thế nào?"

"Em sẽ làm đám cưới với tôi. Lúc đó tôi sẽ công khai chuyện hai dây chuyền, chắc chắn sẽ có người đến cướp dây chuyền và không biết được sợi nào là sợi thật. Khi ấy..."

"Không được," Hoa Nguyệt Dã cắt ngang, anh trầm giọng, "Không còn cách khác sao?"

Mạch Âu Diễm nhún vai, "Đó là cách dụ bà ta vào tròng tốt nhất."

Nhiệm Cách trầm ngâm, cô ngước mắt nhìn Hoa Nguyệt Dã rồi mỉm cười, sau đó nói, "Em có một ý này..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Lễ đính hôn

Trong một nhà hàng cao cấp, sảnh đường trang trí những quả bóng hình trái tim nhiều màu sắc, hoa tươi cắm trong những chiếc bình cổ quý giá làm nổi bật sự cổ điển của buổi tiệc này.

Hoa Nguyệt Dã đứng ở cửa ra vào, hôm nay anh mặc một bộ vest đen, tóc được chải chuốt rất thời thượng. Anh lạnh lùng đứng đó, nghiêm trang như một pho tượng. Đôi mắt như chim ưng khiến người khác không khỏi cảm thấy bị nhìn thấu tâm can.

Một người đàn ông đeo kính nho nhã, đi cùng với một chú nhóc nhỏ nhìn rất đáng yêu bước vào, cười nói:

"Chúc mừng anh, không ngờ anh lại nhanh tìm được tri kỷ như vậy."

Hoa Nguyệt Dã nhếch môi, "Cảm ơn."

Tiệc chỉ mời một số người quen thuộc, nhìn xung quanh toàn là danh nhân nổi tiếng Châu Á. Chỉ vì những người này nghe được chủ nhân Sở gia đã có vị hôn thê.

Hoa Nguyệt Dã đang cài lại nơ áo thì có người vỗ vai. Mạch Âu Diễm nhú mày nhìn anh sau đó đứng sang bên cạnh nhường đường cho khách đi vào.

"Thật ra tôi cũng có thể đính hôn với Louisa."

Hoa Nguyệt Dã lạnh mặt, tại sao tên này lại nhây như vậy?

Theo kế hoạch, Nhiệm Cách sẽ đính hôn với Hoa Nguyệt Dã - chủ nhân Sở gia, và "bạn thân" của cô chính là Mạch Âu Diễm. Hắn rất tận dụng điều này lan truyền tin tức sang gia đình của hắn cùng với Saimnton. Biết chắc thế nào họ cũng đến đây để xem thực hư ra sao.

Lúc này Hoa Phong và Hoa Mỹ mang hoa đi vào, thấy Boss đứng cạnh Mạch Âu Diễm thì thốt lên ngạc nhiên:

"Sao vị hôn thê của Boss lại biến thành tên Bá tước kia nhỉ?"

Hoa Mỹ ôm bụng cười ngặt nghẽo, còn Mạch Âu Diễm thì không ngừng nghiêng răng, trừng mắt giận dữ.

Không trách được Hoa Phong bởi vì hôm nay Hoa Nguyệt Dã mặc bộ vest đen, còn Mạch Âu Diễm lại là vest trắng. Màu hợp nhau như thế thì không hiểu làm mới là lạ.

Khách gần như đã tới đầy đủ, một số gia đình thân quen với Sở gia cũng đến dự, trong đó có những tiểu thư đã mến thầm Hoa Nguyệt Dã từ lâu nên nghe tin anh đính hôn liền rất sốc. Thế là kéo nhau đến xem mặt cô gái đó.

"Nghe nói gia thế cô ta rất tầm thường, chỉ là một model nhỏ bé mới nổi ở Trung Quốc."

Tiếng xì khinh thường vang lên:

"Cũng nhờ vào nhan sắc cả thôi, chả có gì đặc biệt."

Lúc này bỗng một cô gái váy đỏ bước đến, trả lời:

"Đúng vậy."

Những cô gái khác thấy vậy liền nhú mày:

"Cô cũng thấy vậy sao?"

Cô gái váy đỏ xinh đẹp cười, "Đúng."

Cô gái khác chen vào, "Nhưng mà cô là ai vậy?"

"Không phải cô mặc như vậy hơi nổi bật sao?"

"Tôi là Louisa."

Đúng lúc này tiếng vỗ micro vang lên báo hiệu buổi tiệc đã bắt đầu.

Các cô gái ngừng nói chuyện, nhìn về phía sân khấu.

Hoa Nguyệt Dã với đôi mắt đen tuyền như màn đêm khẽ lướt mắt về phía Nhiễm Cách váy đỏ đang đứng dựa vào tường, tay cầm ly rượu vang. Cô như có duyên kỳ ngộ, vẻ tinh nghịch hiện lên trên khoé môi.

Hoa Nguyệt Dã khẽ cười, hôm nay cô xinh đẹp long lanh như vậy thật khiến anh rối loạn tâm trí. Mà nụ cười của anh đã làm các cô gái hoảng loạn lên.

"Anh ấy nhìn tôi kia..."

"Không, nhìn tôi mà."

"Nhìn Diệp Liễu đó."

Cô gái tên Diệp Liễu được nhắc đến có khuôn mặt trái xoan khá xinh xắn cùng nước da trắng ngần. Cô ta mặc một chiếc đầm cúp ngực màu trắng như một bông sen tinh khiết.

"Mọi người đừng nói nữa, không phải đâu mà." Diệp Liễu ra vẻ then thùng cúi đầu, nhưng sự đắc ý đã viết đầy lên mặt.

Bên này Nhiễm Cách thấy vậy thì khẽ cười, cô còn cố tình làm khẩu hình miệng với anh:

"Xem anh có nhiều bướm vây quanh chưa này."

Hoa Nguyệt Dã hơi trừng mắt với cô sau đó liền sửa lại nơ đỏ trên áo. Anh hắng giọng:

"Đầu tiên, cảm ơn mọi người đã đến chung vui với tôi về sự kiện đặc biệt này."

Tiếng vỗ tay lại vang lên, ai mà không muốn lấy lòng chủ nhân của Sở gia chứ. Anh phát biểu vài lời rồi mỉm cười:

"Tiểu Cách, cảm ơn em đã bước vào cuộc đời anh, cho anh biết tình yêu thực sự là gì. Em là hũ mật ong rưới vào cuộc đời đắng cay của anh..."

Ở dưới, Hoa Phong che miệng cười hí hí:

"Còn tụi em là hũ muối mặn chát đổ vào cuộc đời nhạt nhẽo của Boss."

"Nhiễm Cách, em có thể bước lên đây chứ?"

Hội trường im ắng hẳn vì đang chờ đợi cô gái đặc biệt này xuất hiện.

Nhiễm Cách đứng thẳng dậy, cô hướng ánh mắt về người đàn ông đứng trên sân khấu, miệng cười thật tươi.

Váy đỏ rực như lửa làm nổi bật làn da trắng nõn như trứng gà của cô, mái tóc đen huyền xoã sau lưng như dòng thác uốn lượn. Đôi mắt như sao sáng biết cười khiến lòng ai kia nhộn nhạo.

Cô bước lên thì Hoa Nguyệt Dã liền tiến tới nắm tay cô, anh khẽ cúi đầu hôn lên vàng trán láng mịn của cô.

"Giới thiệu với mọi người, đây là Nhiễm Cách, là vợ tương lai của tôi."

Các cô gái lúc này vừa mới xía xói Nhiễm Cách đứng ngây người, ai ngờ được lại là cô ấy chứ? Diệp Liễu tròn mắt, cô ta không cam lòng hét lên:

"Nhưng cô ta bảo cô ta là Louisa cơ mà."

Hoa Nguyệt Dã lạnh lùng nhìn về Diệp Liễu vừa cất tiếng nói, ánh mắt như dao găm chứa đựng sát khí.

Lúc này Mạch Âu Diễm mới nói:

"Cô ấy còn có một cái tên nữa, đó là Louisa."

Diệp Liễu đỏ bừng mặt vì tức giận, không ngờ cô ta lại chính là hôn thê của Hoa Nguyệt Dã.

Khi mọi người đang hướng mắt đến nơi ồn ào nhất thì một ông lão mặc đồ vest đen sang trọng, ánh mắt rất sắc bén, vừa nhìn đã biết là người từng trải. Ông ta hướng ánh mắt về phía cô gái váy đỏ đang đứng mỉm cười trên sân khấu, đôi mắt già nua liền sáng lên.

Đi cùng là một người phụ nữ trung niên với mái tóc nâu đỏ búi gọn sau gáy. Bà ta nhíu chặt mày nhìn Nhiễm Cách rồi quay sang nhìn đứa con gái của bà

ta.

"Mau lên, thấy mục tiêu chưa?" Bà ta chỉ tay về phía Hoa Nguyệt Dã, "Hắn ta chính là chủ nhân của Sở gia, biết phải làm gì rồi chứ?"

Cô con gái e thẹn đáp, "Vâng."

Bà ta hài lòng gật đầu, "Tốt lắm, mẹ không muốn bị thất vọng đâu."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cảnh cáo

Tuyên bố xong, Hoa Nguyệt Dã đi tiếp khách, còn Nhiệm Cách lại đóng vai trò một vị hôn thê hiền lành, ngay thơ khiến những cô gái kia tự tin hơn hẳn. Cứu non làm sao đầu lại với bầy sói chứ!

Nhiệm Cách đang đứng trò chuyện với một phụ nữ trung niên thì bỗng bị ai đó vỗ vai rất mạnh:

"Này, tôi muốn nói chuyện với cô một chút."

Chính là Diệp Liễu, cô ta rất tức giận vì lúc này bị nhục nhã trước bao nhiêu người, nhất là đám tiểu thư kia cũng đang khinh bỉ nhìn cô ta. Thế là cô ta quyết tự thân lấy lại thanh danh cho mình.

Nhiệm Cách gật đầu, đi đến cùng cô ta đến một góc tối. Lúc này ánh mắt Hoa Nguyệt Dã đã dán theo cô lúc cô rời khỏi vị trí.

"Nhiệm Cách, tôi thật không biết tại sao ngài Sở lại chọn cô làm vị hôn thê. Gia thế tầm thường, chẳng nổi bật gì trong giới này, chỉ được ngoại hình có vẻ ưa nhìn. Hay là cô uy hiếp anh ấy để được lên vị trí cao như vậy..."

Nhiệm Cách mờ mắt, điệu bộ lúng túng như chẳng hề biết chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này đã nhiều người chú ý đến hai cô, nhất là vị hôn thê của chủ nhân Sở gia.

"Còn giả ngu sao?" Diệp Liễu cầm ly rượu rồi hất vào người cô.

Nhiệm Cách bị ướt một mảng trước ngực, phần bị ướt ôm sát vào bộ ngực đầy đặn của cô khiến cánh đàn ông không thể ngồi yên.

Nhiệm Cách sững sờ nhìn mình bị hắt nước, Diệp Liễu thì rất hả hê vì nghĩ cô đã bị dọa sợ. Nhưng thật ra Nhiệm Cách đang rất tiếc bộ áo này, cô vừa được anh ba Nhiệm Minh Ngôn tặng vào sinh nhật lần trước chưa có dịp mặc thì đã bị dơ. May mà bộ váy đã màu đỏ, không thì sẽ phải bỏ nó mất.

Ánh mắt Nhiệm Cách lạnh hẳn, cô ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Diệp Liễu khiến cô ta rùng mình. Diệp Liễu tâm đã hơi run, cô ta biết mình đã liều lĩnh chọc đến vị hôn thê của Sở Dã, nhưng cô ta lại nghĩ, không làm vậy thì làm sao có thể lộ bộ mặt hồ ly của cô ta.

Nhiệm Cách nhếch môi, mắt cô vẫn nhìn đăm đăm Diệp Liễu. Lúc này bỗng một tiếng nói tức giận vang lên:

"Thật là quá đáng, các người mau đến bắt cô gái đó cho tôi!"

Mọi người giật mình nhìn sang rồi cùng trợn tròn mắt sợ hãi khi thấy ông lão đó. Duy chỉ có Diệp Liễu vẫn ngậy thơ quát lên khi thấy đám vệ sĩ chạy tới giữ lấy mình:

"Làm cái gì thế hả? Có biết tôi là ai không? Mau buông ra."

Âu Mạch Diệm đi tới đưa khăn cho Nhiệm Cách, sau đó hắn đến đứng cạnh ông lão.

"Để xem cô có tư cách nói với ông ấy không đã."

Diệp Liễu tức giận mất hết lí trí, bị nhục nhã trước mặt bao nhiêu người như vậy làm sao có thể bình tĩnh được nữa.

"Tao sẽ gọi ba tao đến tổng cổ mấy người vào tù. Buông tao ra."

Lúc này một người đàn ông trung niên chạy tới, thấy tình cảnh như vậy liền tái mặt. Sau đó gã đi đến Diệp Liễu rồi tát vào mặt cô ta, hung dữ quát lên:

"Hỗn láo, mày có biết mày đang nói chuyện với ai không? Ông ấy chính là Clark Sainmton đấy."

Bản thân là con của một doanh nhân hạng trung, Diệp Liễu phải biết tất cả những vị doanh nhân truyền kỳ trong giới. Đương nhiên cô ta biết Clark Sainmont, chỉ là chưa bao giờ gặp mặt.

Lúc này Diệp Liễu mới sợ hãi trợn trừng mắt, cô ta biết mình đã chọc giận vào ổ kiến lửa nhưng vẫn cứng cổ nói:

"Cô ta thì có quan hệ gì với ngài ấy chứ?"

Clark Sainmont cười lạnh, ông nói:

"Louisa là cháu gái ruột của ta."

Nhất thời hội trường im lặng, bảy giờ mọi người đưa mắt nhìn nhau. Thì ra vị hôn thê của Sở Dã gia thế không tầm thường chút nào.

"Nhiều lời." Hoa Nguyệt Dã đi tới ôm lấy hai vai Nhiễm Cách, anh ra lệnh, "Vào tù rồi nói chuyện."

Hoa Phong đổ dầu vào lửa:

"Tội si nhục người khác."

Hoa Mỹ: "Hành hung người khác."

Hoa Tuyết: "Chọc giận chị dâu."

Ồ, Hoa Phong và Hoa Mỹ nhìn hần, câu "chọc giận chị dâu" nghe hay đấy.

Lúc này Nhiễm Cách mới bật cười, cô đặt tay lên tay Hoa Nguyệt Dã, vỗ vỗ vài cái rồi nói:

"Hôm nay là ngày vui mọi người đừng như vậy chứ."

Ba của Diệp Liễu nghe vậy thì mừng ra mặt, gã cười gượng, "Đúng vậy, đúng vậy, Sở phu nhân nói đúng lắm."

Câu này đúng là nịnh bợ rõ ràng, chưa kết hôn đã được tặng bốc là Sở phu nhân. Nhiễm Cách cười nhạt, cô quay lưng lại, bỏ lại câu nói trước khi đi:

"Tuỳ Dã xử lý."

Diệp Liễu cùng ba cô ta tái mặt, cái này khác gì vào địa ngục đâu chứ. Hai người run cầm cập, quỳ gập xuống, đầu đập mạnh vào đất, khóc lóc van xin:

"Xin Sở tổng, Sở phu nhân tha cho con gái tôi. Nó còn nhỏ dại chưa hiểu chuyện, xin tha cho nó. Nhà tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất là nó..."

Mà những lời này Hoa Nguyệt Dã làm gì để vào tai, anh bị giọng nói ngọt ngào của cô gọi "Dã" làm điều đúng cả người, máu như hồn hết lên mặt anh làm anh đỏ bừng cả mặt. Mọi người tưởng anh thật sự rất tức giận đến muốn giết người nhưng thật ra anh đang rất xấu hổ.

Hoa Phong che miệng cười hí hí:

"Chết rồi, Boss mau kiểm chế lại đi. Không thì tối nay chị dâu sẽ tiêu mất."

Hoa Tuyết lườm cậu, "Im lặng."

Hoa Nguyệt Dã lấy lại bình tĩnh, anh lạnh lùng, cao ngạo nhìn bọn họ:

"Tôi đã nói rồi, vào tù rồi nói chuyện."

Sau đó anh lướt ánh mắt cảnh cáo qua mọi người nhằm nói rằng, nếu ai dám đụng vào Nhiễm Cách thì kết cục chỉ có thảm hơn chứ không kém.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ông nội hay kẻ thù?

Nhiễm Cách vào phòng dành cho khách để nghỉ ngơi, thực chất phòng chỉ có hai chiếc ghế sofa và một tivi lớn, không hề có giường gì cả.

Một lúc sau có người gõ cửa, Nhiễm Cách thay bộ đồ khác xong mới mở.

Mạch Âu Diễm nhìn cô đã thay áo sơ mi trắng, hấn hơi giật mình nhưng sau đó liền cười:

"Ông Clark muốn gặp em."

Cô gật đầu, Mạch Âu Diễm liền nhường đường cho người sau lưng đi lên.

Clark Sainmton nhìn cô gái sơ mi trắng, quần tây dài ngồi thoải mái ở sofa, ánh mắt hơi rung động nhưng rất nhanh liền che đi cảm xúc.

"Cháu gái, cháu..."

Nhiệm Cách ngẩng đầu, thần thái lạnh lùng, cô hơi nhếch môi:

"Cháu đã biết rồi thưa ông."

Clark ngạc nhiên nhìn Nhiệm Cách, sau đó run run tiến tới gần cô. Ông ngồi xuống sofa đối diện Nhiệm Cách, mắt không ngừng đánh giá.

Nhiệm Cách có đôi mắt to tròn giống mẹ, chiếc mũi cao dọc dừa giống cha, khuôn miệng anh đào xinh xắn giống mẹ nốt. Nhưng nhìn Nhiệm Cách lại có hơn năm phần giống cha, nhưng thần thái của cô thì lại thanh tao, quý phái giống mẹ.

Clark lấy khăn chấm nước mắt, "Louisa, cuối cùng ông cũng tìm được cháu."

Nhiệm Cách gật đầu, cô cũng chăm chú nhìn lại ông ta. Dù đã bước sang tuổi sáu mươi nhưng vẫn không khó nhận ra ông từng là một thanh niên tuấn tú với nét cương trực.

Tuy nhiên Nhiệm Cách hơi khó chấp nhận việc này, trong thâm tâm cô vẫn nhận thức rằng mình là con của Nhiệm gia, không thể chấp nhận mình là con cháu của người khác.

Hoa Nguyệt Dã cởi vest ngoài khoác lên người cô, anh ngồi xuống, chân vắt chéo, tay đặt lên đùi rồi nhìn Clark, hỏi:

"Tại sao năm đó các người lại không đi tìm cô ấy? Tôi tin chắc rằng với thế lực của ông thì không thể nào không tìm được."

Clark hơi sững người nhìn người đàn ông trước mắt. Sau đó ông cười khẽ, dứt khoát nói:

"Đúng là năm đó tôi cố ý không tìm. Bởi vì, một khi con bé quay về thì ả ta..." Lão lấy tay che mặt, giọng nói tức giận, "Người đàn bà độc ác đó sẽ tìm cách hại con bé."

Nhiệm Cách vẫn không nói gì khi nghe Clark nói lý do. Đến khi ông nhìn cô đầy yêu thương và nói:

"Cháu gái, quay về với ông đi."

Nhiệm Cách giật mình, sao ông ta lại gấp gáp như vậy chứ?

Hoa Nguyệt Dã nhìn sắc mặt cô, anh nhíu mày, "Ngài Sainmton, phải cho cô ấy chút thời gian."

"Ngài Sở, xin lỗi, nhưng việc này rất gấp."

Dường như biết mình vừa bị hớ, Clark liền cúi gằm mặt về hồi lỗi, ông ta lau khoé mắt, "Cháu gái, ông nội rất nhớ cháu."

000

"Tiểu Cách, em có tin ông ta không?"

Nhiệm Cách lắc đầu, "Không, ông ta cứ nhìn chăm chăm em như muốn lấy thứ gì đó. Đây không phải là ánh mắt nên có từ người thân chứ."

Hoa Nguyệt Dã xoa đầu cô, anh đan tay mình vào tay cô, "Đừng lo, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi."

Nói gì thì nói đến gia thế của vợ tương lai mình mà anh còn không nắm rõ thì làm sao giữ được trái tim cô. Anh đã điều tra ngọn nguồn sự việc, mặc dù còn hơi mơ hồ nhưng mọi chuyện sẽ sớm ra ánh sáng.

Hai người cùng đến bãi đỗ xe, đúng lúc anh vươn tay mở cửa xe thì chợt ngừng lại. Ánh mắt hiện lên sát khí, quay ra sau nhìn chăm chăm cô. Sau đó anh ôm chặt lấy cô ngã sang bên trái, lăn mấy vòng vào trong bụi cỏ.

Nhiệm Cách chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì chiếc xe đột nhiên phát nổ. Khi tiếng nổ xảy ra sau đó là một sự im lặng dị thường. Mọi vật xung quanh bị ảnh hưởng, vài chiếc xe gần đó thì hỏng phần đầu hoặc đuôi, có chiếc còn chằng ra hình dạng. Chiếc cây gần đó cũng trĩu đen cả, nhìn rất đáng sợ giữa buổi đêm như vậy.

"Chết tiệt, máy định vị." Hoa Nguyệt Dã chửi một tiếng, sau đó anh cúi xuống quan sát Nhiệm Cách, cô lại đang mở to mắt ra nhìn anh, trông chẳng khác nào một con thỏ nhỏ đang sợ hãi. Anh lấy ở trên áo cô một bông hồng nhỏ, sau đó bóp nát nó.

Hoa Nguyệt Dã hôn lên má cô một cái. Aizz, mặc dù đây là thời điểm quan trọng nhưng không thể không thừa nhận lúc cô sợ hãi là đáng yêu nhất. Lại còn đang nằm dưới anh...

"Nguyệt Dã, anh bị thương sao? Mặt anh đỏ bừng..." Nhiệm Cách lo lắng đẩy anh ra, cô tìm các vết thương trên người anh nhưng không thấy.

"Tiểu Cách, không có. Mau đi thôi."

Hoa Nguyệt Dã làm sao có thể cho cô biết suy nghĩ của mình chứ? Nếu thế thì đã dọa cô chạy mất.

Anh dẫn Nhiệm Cách đi vào cửa tắt của nhà hàng. Ở đây không bật đèn, xung quanh tối như mực, lúc đi chỉ cảm nhận được âm thanh bước chân và hơi thở của hai người. Nhiệm Cách có cảm tưởng, khi họ đang đi, những cạm bẫy trong bóng tối xuất hiện, không phải là súng đạn thì cũng là ma quỷ...

Nhà hàng này đã mở từ rất lâu đời, nổi tiếng với những món ăn Trung Quốc đậm chất văn hoá. Ngoài ra còn là vì một chuyện nữa. Năm đó, nơi đây còn là một khu đất nghĩa trang, bỗng ông chủ nhà hàng nhìn trúng nơi đây. Bất chấp sự phản đối của mọi người mà dựng lên nhà hàng. Đồng nghĩa với việc có hàng trăm cái xác dưới nhà hàng này. Vụ việc này rất nổi tiếng nên không ai là không biết.

Nhiệm Cách nuốt nước bọt:

"Nguyệt Dã... Anh có cảm nhận được "nó" đang nhìn chúng ta không?"

Hoa Nguyệt Dã hơi cứng người, "Trên đời này không có ma quỷ."

Cô giữ chặt lấy tay anh, cảm giác như sau lưng có người đi theo. Nhưng khi cô quay lại, tiếng động đó không vang lên nữa.

Nhiệm Cách cố gắng đi nhanh bằng Hoa Nguyệt Dã nhưng không hiểu sao có cỗ áp lực nào đó cứ níu chân cô lại.

Nhiệm Cách đang trong trạng thái hốt hoảng thì bỗng một bàn tay khều vai cô. Bàn tay đó lạnh ngắt, móng lại rất dài, lại còn nhóp nhép thứ gì đó. Nó đụng vào vai cô, sau đó lại từ từ đưa lên cổ cô như mời gọi cô quay lại nhìn chủ nhân của nó.

"Nguyệt... Nguyệt Dã..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Biến thái

Bàn tay lạnh ngắt đó lại tiếp tục trườn lên cổ cô, vuốt ve như thể đang thưởng thức làn da mịn màng ấy. Sau đó lại kéo mái tóc cô, giật giật như muốn cô quay lại nhìn nó.

"Nguyệt... Nguyệt Dã..."

Nhiệm Cách vì quá chăm chú vào sự kì lạ sau lưng mình mà không phát hiện Hoa Nguyệt Dã đã bỏ tay cô ra từ lúc nào.

Cô hốt hoảng sờ soạng đằng trước tìm thân thể quen thuộc nhưng không thấy gì cả. Cô chỉ đang ở trong bóng tối tuyệt vọng vùng vẫy để tìm ánh sáng quen thuộc.

Cố gắng nhủ thầm mình chắc chắn sẽ thoát móng vuốt ghê rợn đó nhưng chân lại không nhịn được run rẩy.

Bỗng tiếng sột soạt vang lên, bàn tay kia dịch chuyển xuống lưng cô, rồi lại xuống eo. Lúc này, đầu óc Nhiệm Cách nổ tung, nỗi sợ hãi biến đi đâu mất, thay vào đó là tức giận.

WTF!?! Biến thái à?

Nghĩ thế Nhiệm Cách quay lại, dùng cùi chỏ thọc vào bụng kẻ đó. Lập tức kẻ đó hét lên một tiếng rồi buông tay ra, bỏ chạy. Nhưng đâu dễ như vậy, cô quay ra sau, đá vào kẻ đó rồi nhanh chóng xác lùi ra lại phòng hờ kẻ đó phản kích.

Lúc này, đèn vụt sáng. Vì để thích nghi với ánh sáng nên mắt cô nhắm chặt một lúc rồi mới mở ra. Aizz, kẻ đó lại chạy trốn rồi, tốc độ đáng nể thật.

Sau lưng vang lên tiếng động, cô quay lại. Thấy Hoa Nguyệt Dã một tay đang vuốt cổ áo, tay kia kéo xềnh xệch người nào đó tới chỗ cô.

"Không sao?"

Nhiệm Cách gạt đầu, rồi lại ngó người anh đang kéo.

"Đừng nhìn." Hoa Nguyệt Dã che mắt cô, người này xấu xí muốn chết, sợ làm bẩn mắt cô.

Lúc này phát hiện có người xẹt qua, anh nhanh chóng đuổi theo lại phát hiện đó là một người phụ nữ lớn tuổi tóc hoa râm bù xù, trên tay cầm con dao găm rỉ sét. Anh không chế một lúc là ổn, chỉ là do quá tối, bà ta lại chạy loạn như vậy khiến anh cũng hơi tức giận ra tay hơi mạnh.

"Người này là ai?"

Hoa Nguyệt Dã nhún vai, anh phát hiện khoé mắt cô hơi ửng hồng, tưởng cô sợ, lên tiếng an ủi:

"Anh đi bắt người xấu, không phải đã về rồi sao?"

Nhiệm Cách dờ khóc dờ cười, sao anh lại dùng giọng điệu dỗ trẻ con đó nói với cô chứ? Nhiệm Cách nắm tay anh, cô cười khề:

"Em không sợ. Chỉ là lúc này có tên biến thái nào đó..."

Hoa Nguyệt Dã chợt nắm chặt tay cô, căng thẳng hỏi, "Hắn có làm gì em không?"

Cô lắc đầu, "Không cần lo lắng, hắn chỉ chạm vào eo em một chút."

Hoa Nguyệt Dã nhú mày, vẻ mặt âm trầm nhìn sâu vào mắt cô. Mà Nhiệm Cách cây ngay không sợ chết đứng, trừng lại anh. Người bị biến thái động chạm là cô chứ có phải anh đâu mà nhìn anh khó chịu thế.

Hoa Nguyệt Dã cùng Nhiệm Cách ra ngoài, gọi đám Hoa Phong giao phó người phụ nữ hôn mê cho họ rồi kéo tay Nhiệm Cách lên một chiếc xe khác.

Anh ngồi vào ghế lái, thắt dây an toàn cho mình rồi quay sang thắt luôn cho Nhiệm Cách. Cô im lặng suốt dọc đường, không biết anh giờ trò gì mà hẳn học suốt này giờ, đôi mắt lạnh nhạt không nhìn cô mà chuyên tâm lái xe.

Nhiệm Cách không biết anh chở mình đi đâu, cũng mặc kệ anh, cô ngắm cảnh ban đêm ngoài cửa sổ.

Khoảng nửa tiếng sau, anh dừng trước một căn nhà hoang, đối diện là vách đá lớn, không cẩn thận trượt chân ngã thì coi như tiêu đời.

Hoa Nguyệt Dã mở cửa xuống, rồi lại vòng qua chỗ cô mở dây an toàn rồi bế cô đi đến vách đá.

Nhiệm Cách giật mình không biết anh định làm gì, tay ôm lấy cổ anh. Chỉ thấy anh đứng gần vách đá, chỉ còn một chút nữa là cả hai cùng rơi xuống.

Cô la lên:

"Anh làm gì vậy hả? Muốn chết hay sao?"

Hoa Nguyệt Dã hờ hững nhìn cô, "Phải, anh muốn coi xem rốt cuộc em ngoan cường cỡ nào. Nói, lấy anh hay không lấy?"

Nhiệm Cách không trả lời, anh lại cố tình nhích lên một xíu. Những cục đá trên vách lộc cộc rơi xuống vực không nghe tiếng động làm cô hoảng sợ.

"Anh, anh bị điên rồi. Em có chọc giận anh lúc nào chứ?"

Hoa Nguyệt Dã liếc cô, biểu thị cô mà nói tiếng nữa thì anh sẽ ném cô xuống.

"Được rồi được rồi, em lấy anh."

Mắt anh loé lên, sau đó đồng dục nói:

"Tiểu Cách, em không đồng ý lấy anh, anh sẽ ném em xuống. Mà em đã đồng ý rồi mà vẫn còn nói những câu vô tâm như vừa rồi anh sẽ ném em xuống trước, xử lý xong hiện trường thì nhảy theo em."

Nói xong anh lùi ra sau đặt cô xuống. Nhiệm Cách lúc này vẫn chưa định hình được điều anh nói, trong đầu hiện ra hai chữ "biến thái". Cô hoàn hồn, tức giận nhìn anh, mím môi uất ức. Rốt cuộc cô đã nói gì sai chứ?

Hoa Nguyệt Dã chỉ cảm thấy thoải mái khi cô đồng ý, sau đó anh tiến tới, bắt lấy cằm cô rồi hung hăng hôn cô khi cô chưa kịp phản ứng.

Một trận triển miên làm môi cô sưng tấy, lúc này Nhiệm Cách dựa vào xe, ánh mắt mơ màng nhưng nhanh chóng tỉnh táo, hiện lên sự tức giận cùng ảm ức. Hoa Nguyệt Dã như kẻ biến thái vuốt ve môi cô, sau đó lại dùng răng day day môi dưới của cô, cảm giác ngọt ngào như mật ong khiến anh thoải mái.

Nhiệm Cách lờm anh toé khói, quyết định không mở miệng nói chuyện với anh, nhìn sang chỗ khác thờ phỉ phò tức giận.

Mà tâm tình Hoa Nguyệt Dã rất tốt, không so đo với cô. Lấy khăn tay trong túi lau mồ hôi trên trán cô lại bị cô né tránh.

"Tiểu Cách," Hoa Nguyệt Dã thờ dài, "Lúc này anh rất muốn đánh em, sao có thể thốt ra lời vô tâm như vậy chứ?"

Nhiễm Cách quay qua, tròn mắt, "Vô tâm lúc nào chứ?"

Rồi cô suy nghĩ, "Chẳng lẽ lúc em nói anh không cần lo lắng ư?"

Hoa Nguyệt Dã mím môi, không trả lời. Ánh mắt anh hiện lên vẻ cố chấp như con nít muốn ăn kẹo mà lại không được. Nhiễm Cách chịu thua anh, cô vòng tay qua ôm cổ anh.

"Cái đó, em chỉ là muốn anh đừng lo lắng thôi mà. Anh hiểu lầm rồi."

"Không hiểu lầm, em không yêu anh."

Nhiễm Cách trừng mắt, người bạn trai này của cô bị đa nhân cách sao? Lúc lại trầm tĩnh, vững vàng, lúc như con nít đòi kẹo thế này!

"Anh..."

"Em không yêu anh, anh không cho em đi." Hoa Nguyệt Dã cố chấp nói, tay anh như gọng kiềm giữ chặt vai cô.

"Nguyệt Dã..."

"Em không yêu anh."

"Em..."

"Không yêu anh. Không cho em đi."

"Em có..."

"Em không."

Nhiễm Cách nổi nóng quát lên, "Em có yêu anh."

Hoa Nguyệt Dã không cãi lại, anh lấy trong túi chiếc nhẫn được thiết kế tinh xảo, có đính viên đá đỏ trên đó. Anh cười cười nhìn cô.

"Được rồi được rồi, em lấy anh... Em có... Em có yêu anh..."

WTF!? Đó là máy thu âm mini à? Và nhận ra một điều tệ hơn nữa, Nhiễm Cách hoá đá, cô bị anh gài bẫy rồi.

Hoa Nguyệt Dã sờ đầu cô, "Ngao, anh cũng yêu anh, mà anh yêu em hơn. Giờ về thôi, trời trở lạnh rồi."

Đến khi về tới nhà cô vẫn chưa hoàn hồn. Hình như cô bị bán rồi?

- @ -

Chúc các bạn năm mới vui vẻ! <3 Cảm ơn vì đã luôn ủng hộ và theo dõi truyện của mình

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cô gái nhỏ đang trốn tránh bị tóm đuôi

Nhiễm Cách sau một đêm ngủ dậy liền quăng sạch chuyện ông nội gì đó sau đầu, cái quan trọng bây giờ là hỏi Hoa Nguyệt Dã xem rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, anh hôm qua mới "động thủ" với cô, cô cũng không biết né tránh thế nào.

Thế là hôm nay Nhiễm Cách quyết định tới công ty.

Thật không may vừa bước vào đại sảnh liền gặp một ánh mắt rực lửa như nhìn kẻ thù.

Từ Yên Chi? Cô ta lại mắc cái bệnh gì nữa sao? Sáng ra đã nhìn chăm chăm cô, hay là chuyển từ kẻ thù thành yêu đơn phương cô?

Nhiễm Cách rùng mình, xoay gót tới thang máy.

"Nhiệm Cách, mày đứng lại cho tao."

Từ Yến Chi thấy Nhiệm Cách không để ý tới mình liền xông tới, cô ta cười trào phúng:

"Con đ* điếm như mày cũng có chút mặt mũi đấy. Ngay cả Mạch tổng cũng phải tiếp cận để được nổi tiếng sao?"

Nhiệm Cách nhúm mày, "Cô có ý gì?"

"Ha ha, ý trên mặt chữ. Nếu mày không hiểu thì tự đi tìm hiểu. Đúng là loại đàn bà chỉ biết dựa vào nhan sắc lên giường để lấy lợi ích."

"Ừm, thế chị không có cái đó nên không cần ghen tị đâu." Nhiệm Cách nhún vai, không quan tâm tới sắc mặt trắng bệch tức giận cùng tiếng xì xào của các nhân viên.

Chuyện bữa tiệc hôm qua không ít người đồn thổi lên quan hệ giữa Nhiệm Cách, Sở Dĩ và Mạch Âu Diễm, nhưng lại không có bài báo nào nói về Nhiệm Cách là cháu gái ruột của Clark Clainmont, hẳn là đã bị phía bên kia đè xuống.

Thật ra Từ Yến Chi nghe tới thì liền cảm thấy ganh ghét nhiều hơn là hoảng sợ. Ai biết con nhỏ đó có ý đồ nhắm vào Sở Dĩ hay Mạch Âu Diễm chứ? Nhưng Mạch Âu Diễm là người cô ta thầm thương trộm mến từ lúc vào công ty đến giờ, tình cảm chỉ có hơn chứ không kém. Thế mà giờ đây con ả hồ ly tinh đó dám lợi dụng ngoại hình có chút nhan sắc đi quyến rũ Mạch tổng đáng quý của cô ta.

Mất Từ Yến Chi loé loé, cô ta xoay người, lập tức đám người đang bàn tán liền im lặng, nhìn theo bóng dáng cô ta ngúng nguẩy ra khỏi công ty.

Lúc này, Nhiệm Cách vừa bước ra khỏi thang máy lầu 5. Cô trở lại căn phòng trước nghỉ ngơi trước đây của mình.

Mở cửa, lại không có ai. Michelle... Cô ấy chắc là đã nghỉ việc rồi, công ty lại không phân ai tới làm quản lý cho cô sao? Nhiệm Cách ngồi xuống vò vò mái tóc dài.

Hiện giờ việc cô đau đầu nhất vẫn là ngài Clark Clainmont, chắc hẳn ông ấy đã tra được nơi cô làm việc và sinh sống. Nhưng mà, có ai biết được ông ta có gây bất lợi gì cho cô hay gia đình cô hay không? Dù gì đây cũng mới là người ông mới quen biết hôm qua, không thể tin tưởng quá được.

Nhiệm Cách ngồi được một lúc, quyết định tự mình lên phòng tổng giám đốc bàn chuyện công việc. Dù Mạch Âu Diễm có hơi yêu nghiệt, nhưng không phủ nhận rằng anh ta cho cô cảm giác thân thiết như bạn bè đã lâu không gặp, nên như vậy cô cũng gỡ bớt đề phòng xuống.

Cô đi thang máy lên lầu 8. Đến trước phòng hần gỗ gỗ ba cái, bên trong vang lên giọng nói một môi:

"Vào đi."

Nhiệm Cách đẩy cửa vào, sau đó sững sờ nhìn người trước mặt.

Chỗ bàn tổng giám đốc thì Mạch Âu Diễm đang nhắm mắt nhúm mày, thậm chí gương mặt yêu nghiệt của hắn ta cũng đang vụn vỡ như đang mất kiên nhẫn.

Mà làm cô ngạc nhiên hơn, đó là Hoa Nguyệt Dĩ, anh ngồi ở ghế salon, vắt chéo chân. Tựa hồ như biết trước thế nào cô cũng đến nên nhà nhả cầm một tách trà trên tay, tay kia gác lên thành ghế nhịp nhịp.

Nhiệm Cách há hốc:

"Anh..."

"Tiểu Cách," Hoa Nguyệt Dĩ nhướn mày, "Lại đây."

Cô ngẩn ra một lúc rồi mới bước tới, sau đó kéo cô ngồi vào kế bên mình.

Thật ra anh đã dự đoán trước cô nhóc này thế nào cũng trốn tránh anh mà chạy đến công ty. Chỉ là, không ngờ cô ấy trốn thật, trong lòng có chút mất mát mà bây giờ gặp được cô liền tan biến. Cảm giác tóm đuôi được con thỏ nhà thật tốt.

"Ăn sáng chưa?"

Cô gật đầu, "Em có uống một li sữa."

Hoa Nguyệt Dĩ nhúm mày, "Lần sau phải ăn nhiều hơn, bữa sáng rất quan trọng."

"Em biết rồi."

Mà Mạch Âu Diễm lúc này u ám nhìn qua. Từ sáng sớm tên Hoa Nguyệt Dĩ này không biết dờ chừng gì liền đến văn phòng hắn ngồi, vừa uống trà, vừa nhàn hạ đọc sách như thể đây là nhà của anh khiến hắn đau đầu đầu không thôi, thì ra là muốn đợi Nhiệm Cách.

"Louisa, chuyện ông nội cô."

Nhiệm Cách nhìn hấn, ánh mắt hơi loé, "Mạch tổng muốn nói gì?"

"Ông ấy muốn hẹn cô cùng ăn trưa vào cuối tuần này."

"Không rảnh."

Mạch Âu Diễm chau mày, tiếp tục liên nghe Nhiệm Cách nói:

"Nhưng nếu Nguyệt Dã có thể cùng đi, tôi sẽ đi."

Đạch, hấn ta... bị Nhiệm Cách ném thức ăn cho cậu độc thân vào mặt.

Mà Hoa Nguyệt Dã nghe như vậy liền hài lòng không thôi, anh vuốt tóc cô, "Chuyện này phải làm phiền Mạch tổng rồi."

Haha, còn biết là phiền đến tôi sao? Mạch Âu Diễm lạnh lùng liếc hai con người âu yếm trên salon, thoải mái tựa như ở nhà. Ánh mắt hấn hơi trầm xuống.

Chỉ cần, Nhiệm Cách đồng ý trở về Claimont, thì chuyện đó chắc chắn sẽ phải xảy ra, hấn sẽ giành lại được thứ vốn thuộc về hấn.

Trong khi bộ truyện này vẫn được tiếp tục viết thì mình sẽ ra tiếp thêm một bộ truyện mới. Có thể sẽ hơi biến thái đối với nhiều người. Nhưng mà chịu thôi, đó là cảm hứng nhất thời của mình. Cảm ơn <3

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bị mắc bẫy

Cuối tuần, đã đến ngày gặp mặt ông ngoại của Nhiệm Cách. Cô cảm thấy kì lạ nha, cô không lo thì thôi chứ sao Hoa Nguyệt Dã lại cuống quýt lên như sắp gặp mẹ chồng vậy nè?

Anh gửi cho cô một bức hình anh mặc bộ vest trắng được thiết kế khá công phu, còn có đuôi tôm ở phía sau và một bông hoa giả đính trước ngực áo.

Nguyệt Nhiệm Dã Cách: << Thế nào? Đẹp trai không? >>

Khuynh Nhiệm Khuynh Cách: << Đẹp trai. Mà anh mặc như thế này để làm gì? >>

Nguyệt Nhiệm Dã Cách: << Gặp ông ngoại vợ đương nhiên phải trang trọng rồi. >>

Nhiệm Cách mặt đầy hắc tuyến, cô còn chưa biết ông ta có phải là ông ngoại ruột của cô không thì Hoa Nguyệt Dã lại vội cái gì chứ.

Khuynh Nhiệm Khuynh Cách: << Anh mặc thế này là muốn đi làm chú rể người ta hả? >>

Bên Hoa Nguyệt Dã im một lúc, sau đó liền thấy tin nhắn anh gửi tới.

<< Ư'ừ, người ta chỉ muốn làm chú rể của em thôi. >>

Cô thề, lúc thấy tin nhắn cô đã làm rơi điện thoại. Là ai nhắn thế này? Đó có phải là Hoa Nguyệt Dã tính tình nóng lạnh, bá đạo, hay giờ trò lưu manh với cô không? Sao giọng điệu trở nên... đàn bà thế này?

Nhiệm Cách không suy nghĩ nữa, cô nhắn anh đổi trang phục đơn giản hơn rồi chính mình cũng đi sửa soạn.

Ai, người ông kia đột nhiên xuất hiện thật làm cô hoang mang quá thể...

Đúng như Nhiệm Cách đoán, tin nhắn đó không phải Hoa Nguyệt Dã gửi.

Lúc boss tối cao đi thay bộ vest khác thì đám Hoa Phong đã nhanh mắt thấy boss quên tắt máy, đoạn chat với chị dâu còn hiện ra.

Thế là Hoa Phong sau cuộc thảo luận ngắn với Hoa Mỹ liền gõ thêm chữ "Ư'ừ", ai biết được vừa nhắn xong boss liền bước ra. Hoa Tuyết trợn sang một bên, hai tên Hoa Phong và Hoa Mỹ bị boss "cảnh cáo" cho một trận nhớ đời.

oOo

"Nào, cháu mau chọn món đi." Clark đưa menu cho Nhiệm Cách, khuôn mặt lúc cười hiện lên vết chân chim nơi khóe mắt, nhưng nhìn tổng quan ông ta vẫn là một ông lão rất uy nghiêm.

Nhiệm Cách nhận menu, lướt một hồi sau đó gọi vài món rồi đưa menu cho phục vụ.

Bên cạnh Nhiệm Cách đương nhiên không phải ai khác là Hoa Nguyệt Dã. So với bộ vest trắng anh mặc trong hình thì bộ vest đen hiện tại đơn giản hơn rất nhiều.

Đối diện Hoa Nguyệt Dã là Mạch Âu Diệm, hần đang nhâm nhi ly rượu vang đỏ, đôi mắt đào hoa thỉnh thoảng hướng về phía Nhiệm Cách nháy mắt mấy cái làm anh thật muốn móc mắt hần cho cá ăn mà.

"Được rồi, ông có gì muốn nói?" Nhiệm Cách đi thẳng vào trọng tâm vấn đề.

Clark thấy vậy hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng cười hiền, "Cháu lại nóng vội rồi Louisa, ta chỉ muốn cùng cháu ăn một bữa cơm thôi."

Cô nhưóng mày, có quỷ mới tin.

Nhìn về mặt Nhiệm Cách, Clark cũng biết cô không tin ông ta. Thế là ông ta đành cười khổ, "Chúng ta dùng bữa trước rồi hãy nói sau. Thời gian còn nhiều mà."

Cô cau mày:

"Nhưng ông phải cho tôi biết một vài chuyện... điển hình nhất chứ."

"...Ví dụ như, cái hôn ước quái quỷ của Tiểu Cách chẳng hạn." Hoa Nguyệt Dã tiếp lời, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Mạch Âu Diệm.

Clark thở dài. Ông nhìn người phục vụ đem đồ ăn lên rồi mới từ tốn nói:

"Cái chuyện này, thật ra l..."

"Suyt." Hoa Nguyệt Dã giả vờ đưa tay lên miệng ngáp.

Ba người quay sang nhìn anh, thấy anh nhú nhú mày, sau đó lướt mắt xem xung quanh.

"Mọi người có cảm thấy nhà hàng này có gì kì lạ không?"

Mạch Âu Diệm khó hiểu, hần bắt đầu quan sát các nhân viên và khuôn viên nhà hàng.

"Làm gì có chỗ kì lạ nào?" Hần hỏi lại.

Hoa Nguyệt Dã khinh bỉ nhìn hần, sau đó từ tốn nói, "Cái nhà hàng vắng tanh như vậy, giả dụ như ngài Sainmton đã bao trọn nhà hàng hôm nay cũng không thể có chuyện thức ăn được chuẩn bị nhiều như vậy..."

Chuyện này chính anh cũng vừa mới nhận ra, đây tuyệt đối không phải là nhà hàng bình thường.

Clark và Nhiệm Cách đồng thời đưa mắt nhìn, quả nhiên trên các bàn khác có rất nhiều đồ ăn, mà trong nhà hàng chỉ có mỗi bốn người họ.

"Mà nếu ngài không có bao trọn thì có lẽ thức ăn đó là dành cho khách. Nhưng khách nào lại đi ăn đồ ăn ngày hôm qua chứ? Nhìn màu sắc của rau quả xem, lại còn con gà đó nữa, xem chúng có phải có màu như những món ăn thừa đã bỏ đi rồi không?"

Chẳng lẽ ngài Sainmton lại dẫn chúng tôi đến chỗ thấp kém này?"

Clark trầm ngâm, đúng là nhà hàng này ông đã bao trọn, nhưng thức ăn được chuẩn bị nhiều như thế rất kì lạ, bởi họ chỉ có bốn người thôi. Chẳng lẽ bên cạnh ông có gián điệp?

"Nguyệt Dã, em cảm thấy hình như lại có chỗ không đúng."

"Lại" ư? Nhiệm Cách đã sớm phát hiện ra điều gì?

Hoa Nguyệt Dã nhìn theo hướng cô đang nhìn. Đó là một chậu cây bình thường, nhưng phần lá của nó lại không bình thường chút nào.

Nửa bên cây hướng những cành lá ra ngoài, thế nào nhìn cũng là một cây xanh phát triển tốt. Mà nửa bên kia lại cụp xuống, không có mấy lá cây hướng ra ngoài mà giống như có áp lực gì đang đè nó xuống.

Cái gì có thể bên trong nó? Làm cho lá nặng như vậy cụp xuống dưới?

Mạch Âu Diệm biến sắc, hô một tiếng, "Là bom!"

Nghe vậy sắc mặt Nhiễm Cách cũng khó coi vô cùng. Trong này lại có bom, bọn họ tự đâm đầu vào chỗ chết.

Mà nếu bây giờ chạy ra ngoài thế nào cũng bị đám nhân viên, à không, phải gọi là đám người làm việc cho ai đó khống chế lại, như vậy thì càng nguy hiểm hơn.

Mặt Clark tối sầm, nghiêng răng, vừa định đứng dậy thì bỗng nghe thấy giọng một người phụ nữ quen thuộc vang lên.

"Các người cuối cùng cũng phát hiện ra rồi nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chia lìa

Nhân viên trong quán lập tức cúi bỏ lớp mặt nạ giả tạo thân thiện, họ nhanh chóng xếp thành hai hàng, chừa lối đi cho cửa đằng sau.

Một người phụ nữ bước ra. Mái tóc nâu đỏ được búi cao, cổ đeo vòng vàng, tay thì đầy những chiếc nhẫn nạm kim cương. Bà ta là một phụ nữ đẹp, có thể nói vậy, rất có khí chất nếu bà ta không mở miệng:

"Cũng thông minh đó, tôi còn tưởng mấy người cũng chẳng biết vì sao mình chết ấy chứ."

Clark đứng bật dậy, khuôn mặt già nua giận dữ, quát, "Leena, là cô..."

"Phải, là tôi đấy thì sao?" Leena ngắt lời Clark, giọng bà ta lộ ra một chút điên cuồng, "Hay thật. Bây giờ tôi đang nắm giữ trong tay ông trùm Clark Sainmton, bá tước Allard, ngài Sở huyền thoại và một cô tiểu thư bé bỏng nắm giữ trong tay chìa khóa kho báu."

Hoa Nguyệt Dã nắm chặt tay Nhiễm Cách, anh hồ hững nhìn bà ta, "Bà muốn gì?"

Leena búng tay, "Tôi thích người thông minh như thế."

"Đơn giản thôi..." Leena tự rót cho mình một ly rượu vang đỏ, bà ta nhấp môi, khoe mắt lướt qua đôi tay đang nắm chặt nhau, "Tôi muốn các người giao hai sợi dây chuyền ra, và ngài Sở phải lấy con gái tôi."

Mẹ kiếp. Nhiễm Cách tức giận. Kho báu thì có thể cho bà ta, nhưng dám đụng tới Hoa Nguyệt Dã như vậy, bà ta không muốn sống nữa sao?

Hoa Nguyệt Dã nhận ra tâm trạng của cô, khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng, nhưng tay anh lại càng tăng thêm sức siết chặt lấy tay cô.

Âu Mạch Diệm nhú mày, "Ai sai khiến bà làm như vậy?"

Leena bật cười, "Không ai cả. Sao nào, cha chồng, ngài Sở?"

Cha chồng? Nhiễm Cách ngạc nhiên nhìn bà ta, sau đó nhìn Clark. Ông ta cảm nhận được ánh mắt của cô, khuôn mặt già nua trầm xuống, sau đó mới thì thào:

"Tôi đúng là nuôi ong tay áo mà."

Hoa Nguyệt Dã liếc qua Clark, sau đó trầm giọng, "Nếu nói tôi phải lấy con gái của bà, đó không phải là một sự sỉ nhục của Sở gia sao?"

"Mày..." Leena trợn mắt.

Nhưng không để bà ta kịp tức giận, Hoa Nguyệt Dã lại nói, "Nếu không phải tôi cố ý cho bà đưa tôi và vợ vào đây, e rằng giờ này bà đã nằm trên đường nào đó rồi."

Leena không tin nổi, bà cười lớn. Bà ta nghĩ, chẳng qua vì sắp chết đến nơi nên mới mạnh miệng nói như vậy để bà ta sợ hãi mà thả người ra thôi.

Nhưng một ý nghĩ chợt lóe lên, nhưng người này lại là chủ nhân của Sở gia đó. Sở gia là nơi nào chứ, hắc bạch đạo tồn tại song song, người nắm giữ hai thế lực này phải đa mưu túc trí, cường hãn thế nào mới khiến cho mọi người sợ hãi mà làm theo chứ.

Nghĩ vậy, Leena hơi trầm giọng, "Ngài Sở, ngài có ý gì?"

Hoa Nguyệt Dã bình tĩnh nhìn lại bà ta, "Để chúng tôi ra ngoài."

"Không." Leena chau mày. Lúc này bà ta nghĩ khác, nếu có chết thì cũng kéo theo bốn con người trước mặt. Mà Clark Sainmton và bà ta chết thì chỉ còn lão chồng vô dụng sở hữu khối tài sản đó, mà thể nào lão ta cũng chăm sóc cho đứa con gái của bà ta thôi, thế nên bà ta cũng không có gì lo lắng.

Mạch Âu Diễm cười khinh bỉ:

"Nếu bà nghĩ con gái của bà vẫn an toàn ở nhà thì lầm to rồi, chỉ cần bà nhấn nút đó, cô ta cũng chẳng còn xác thịt."

Leena thoát cái ngắc đầu, sợ hãi nhìn Mạch Âu Diễm, "Mày... Mày đã làm gì con tao?"

Mạch Âu Diễm nhướn mày, "Giống như bà đang làm với chúng tôi. Chỉ là cho cô ta chút hưởng thụ trước khi chết."

"Mày..." Leena tức giận, bà ta giật lấy khẩu súng của một tên thuộc hạ phía sau, giơ lên định bắn hắn. Bà ta đã mất hết lí trí, cơn phẫn nộ khiến đôi mắt bà ta đỏ bừng như con dã thú đang nổi giận.

Tay Hoa Nguyệt Dã chạm vào cây súng giắt ở thắt lưng, chỉ cần bà ta động thủ thì anh sẽ không ngần ngại bắn nát sọ bà ta.

"Khoan đã." Nhiệm Cách từ nãy giờ mới lên tiếng, cô nói, "Chỉ cần giao hai sợi dây chuyền ra là được đúng không?"

Leena nghe vậy, giữ lại chút lí trí cuối cùng, bà ta nhìn chằm chằm cô như sợ cô giờ trò quỷ, "Phải!"

Nhiệm Cách nhìn Mạch Âu Diễm, thấy hấn nhú mày, cô trừng mắt nhìn lại. Thấy sự kiên quyết trong mắt cô, hấn không khỏi thở dài, tháo sợi dây chuyền đã đeo trên cổ từ lâu đưa cho cô.

Nhiệm Cách định ném sang nhưng Leena đã hét lên, "Không được ném, đem nó sang đây, cẩn thận đặt lên bàn."

Nhiệm Cách định làm theo lời bà ta nhưng Hoa Nguyệt Dã liền giữ cô lại. Anh nói thầm, "Đề anh."

Cô nghe vậy liền giật mình, sau đó đưa hai sợi dây cho anh.

Bước đi của Hoa Nguyệt Dã trầm ổn, anh mặc kệ mùi thuốc súng nguy hiểm từ Leena và thuộc hạ của bà ta, vẫn bình tĩnh đặt hai sợi dây lên bàn. Sau đó quay lại đứng cạnh Nhiệm Cách.

"Thế nào? Hải lòng rồi thì mau thả người đi."

Leena nhìn hai sợi dây trước mặt, bà ta vẫn chưa đi kiểm tra vì sợ Hoa Nguyệt Dã sẽ động thủ.

"Được rồi, tôi sẽ thả các người." Leena nhếch môi, "Nhưng cô ta sẽ phải ở lại."

Nhiệm Cách còn chưa hiểu câu nói của bà ta thì cô liền một lực từ đằng sau đẩy tới, thuộc hạ của Leena liền giữ chặt lấy Nhiệm Cách, đặt họng súng đến đối diện đầu cô.

Hoa Nguyệt Dã không kịp giữ Nhiệm Cách, mặt anh mặt tái mét, tức giận gầm lên, "Khốn kiếp."

Song liền rút súng chĩa vào Clark. Mà lão ta giờ đây đã thoát khỏi vỏ bọc ông ngoại hiền từ từ lâu, lão nhếch môi, "Sao? Ngài Sở rốt cuộc vẫn không ngờ tới à?"

Ngay cả Mạch Âu Diễm cũng sững người, hấn không ngờ, lão già hồ ly tinh này ngay cả cháu gái ruột cũng không tha, lão ta chỉ ham cái kho báu chết tiệt ấy mà đánh đổi cả mạng sống cháu gái mình hay sao?

Hoa Nguyệt Dã trong lòng vừa sợ hãi Nhiệm Cách trong tay chúng, vừa tự trách bản thân không nhận ra sớm. Đầu có chuyện ông ngoại có thể để cháu ruột lưu lạc hai mươi mấy năm ở ngoài như vậy, còn khi đến nhận cô lại đúng thời điểm cô là vị hôn thê của anh. Thì ra, tất cả đều có tính toán cả rồi.

"Nguyệt Dã, đừng lo cho em."

Nhiệm Cách thật sự sợ hãi, nhưng cô lo cho Hoa Nguyệt Dã hơn, bởi vì cô nên anh mới bị dính líu đến chuyện này. Cô thật là vô dụng, đến người mình yêu cũng không bảo vệ được!

"Tôi cho các người rời đi đó. Sao? Không đi à?" Leena vuốt tóc, ánh mắt lóe lên một sự châm chọc không hề giấu giếm.

Mạch Âu Diễm lúc này mới sực tỉnh, "Hoa Nguyệt Dã, đi thôi. Chúng ta tìm cách cứu Louisa."

Nhiệm Cách gạt đầu, khóe mắt chứa giọt nước chực rơi, "Phải đó, anh mau đi đi, đừng lo cho em. Em sẽ biết cách đối phó."

"Haha..." Clark cười lạnh, "Nhãi con như mày thì biết gì..."

Chưa dứt lời, một viên đạn ghim thẳng vào vai lão ta. Hoa Nguyệt Dã lạnh lẽo nói:

"Không ai được phép nói phu nhân tương lai của Sở gia như vậy."

Clark trúng đạn đã ngã xuống, bên Leena cũng hoảng loạn hơn, bà ta cầm súng dí vào đầu Nhiễm Cách, hòng súng lạnh lẽo khiến cô chợt nhận ra, sinh tử lại cách mình gần đến như vậy. Chẳng lẽ cô phải chết nữa sao? Lần này chết đi cô có được trùng sinh lại không? Nhưng không cần trả lời cũng biết, đương nhiên là không rồi, ông trời không thể ưu ái cô quá mức như vậy.

Nhiễm Cách khóc, cô đau lòng nói, "Nguyệt Dã, em xin anh, anh mau đi đi."

"Tiểu Cách..." Hoa Nguyệt Dã thấy cô khóc, lòng đau như cắt, anh run rẩy gọi cô.

"Mạch Âu Diễm, tôi xin anh, mau mang Nguyệt Dã đi đi."

Mạch Âu Diễm cũng không đành lòng nhìn cô khóc, nhưng hấn liền đi đến hét vào mặt Hoa Nguyệt Dã:

"Anh muốn cô ấy chết hay sao hả? Tên khốn này, đi mau."

Mạch Âu Diễm vừa lời kéo Hoa Nguyệt Dã đang thờ người ra khỏi nhà hàng liền nghe tiếng nổ "ầm" một cái.

"Tiểu Cách..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Provence?

"Cô bé, thế nào?" Leena nhấp một ngụm rượu vang, đôi mắt tràn ngập sự tức giận.

Quay lại, lúc Nhiễm Cách đưa dây chuyền tới, bà đã nắm chắc trong tay đã có chìa khóa kho báu. Nhưng do bà ta chủ quan nên không xem kĩ, chỉ có một sợi giọt nước là thật, sợi còn lại là hình con bướm, đó là sợi dây mà Nhiễm Bạch Thương đã tặng cô, đương nhiên việc này bà ta làm gì quan tâm.

"Tôi không biết sợi dây chuyền đó ở đâu."

Leena đi tới, tát Nhiễm Cách hai bạt tay. Gì chứ? Coi bà ta là trò đùa sao?

Lúc Nhiễm Cách bị khống chế tới đây, cô đã bị tiêm chất lỏng gì đó vào người làm cơ bắp cô mềm nhũn, chân tay không thể cử động gì được đừng nói tới việc chạy trốn.

"Haha... Lão già Clark xảo quyết đó, hứa sẽ bảo vệ con gái tao cẩn thận, thế mà giờ đây nó đang phải chịu đau khổ trong tay thằng nhóc Allard hỉ mũi chưa sạch kia..."

Nhiễm Cách chợt nói, "Mạng đổi mạng, thế nào?"

Leena ngừng lâm nhâm, ánh mắt sáng quắc nhìn cô. Mặc dù lời đề nghị này không khả thi chút nào nhưng cô vẫn muốn thử, bởi vì cô nhìn ra bà ta thật sự yêu thương con gái.

"Không được, lão già Sainmton biết sẽ giết luôn tao. Thế thì con gái tao phải làm sao?" Leena gầm lên.

Nhiễm Cách nhú mày, biết ngay là không được mà.

Dường như Leena thấy nói chuyện hay đánh đập Nhiễm Cách cũng không thể moi tin tức hay sợi dây chuyền kia ở đâu nên bà ta liền giao cô cho hai tên canh gác, sau đó sửa soạn lại dung nhan và bước ra ngoài.

Nhiễm Cách thờ dài, ở đây cô không bị hạn chế đi lại trong phòng bởi bọn chúng biết cô chẳng thể chạy trốn được trong cái tình huống này. Việc cô có thể làm bây giờ là ngoan ngoãn làm theo bọn chúng để bảo đảm an toàn cho chính bản thân mình, đồng thời đây cũng là thời gian thích hợp để cô nghĩ về những chuyện về thân thể của mình.

Trong khi đó, Mạch Âu Diễm sau khi đưa Hoa Nguyệt Dã ra liền bị thuộc hạ của anh khống chế ngồi tại nhà, nhưng dù vậy hấn chẳng mấy may lo sợ chút nào.

"Thế nào? Vẫn chưa thể định vị ra vị trí của Louisa sao?"

Hoa Nguyệt Dã không trả lời nên Hoa Phong đành nói:

"Bọn chúng có thiết bị nhiễu sóng."

Ồ, ra là vậy.

Lúc này Mạch Âu Diễm chợt nhận nhỏ, "Nhưng cô ấy lại đưa chìa khóa kho báu cho Leena."

"Không."

Mạch Âu Diễm không kịp phản ứng, "Cái gì?"

Hoa Nguyệt Dã lúc này mới ngược lên nhìn hắn, "Cô ấy không đưa chìa khóa cho bọn chúng."

Mạch Âu Diễm ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi lại. Vậy thì tốt rồi, nếu vậy hắn có thể kéo dài vài ngày.

Hoa Tuyết từ đầu đi tới đặt một xấp tài liệu bên cạnh Hoa Nguyệt Dã, mày hắn hơi nhíu lại nhìn Mạch Âu Diễm đang chơi điện thoại. Nói thích phu nhân mà cũng có lo gì cho phu nhân đâu chứ? Đúng là khoác lác.

"Boss, không có tư liệu gì về "Kho báu" của Sainmton hết. Còn đây là tài liệu về cha ruột của phu nhân."

Hoa Nguyệt Dã ừ một tiếng, mắt khẽ liếc qua đám Hoa Phong và Hoa Mỹ đang cật lực tìm cách phá thiết bị nhiễu sóng của đối phương rồi lại nhìn Mạch Âu Diễm, lúc này cũng vừa vịn lúc hắn rời mắt khỏi điện thoại.

Bốn mắt chạm nhau.

Hoa Phong đang chảy mồ hôi ròng ròng cũng không quên để ý tình hình, buột miệng nói với Hoa Mỹ, "Thật ra liếc mắt đưa tình sau lưng chị dâu không hay lắm."

Hoa Mỹ: "..."

Không khí trầm mặc bị phá vỡ bởi tiếng "tình tình" trên thiết bị của Hoa Phong.

"Boss, đã định vị được vị trí của chị dâu." Hoa Mỹ sốt sắng, "Bọn chúng đang di chuyển đến phía Tây của Provence."

"Provence?" Mạch Âu Diễm ngạc nhiên, "Đó không phải là cánh đồng oải hương sao?"

"Chính nó." Hoa Mỹ gật đầu.

Hoa Nguyệt Dã trầm ngâm, tại sao lại chọn Provence?

"Nguy rồi!" Mạch Âu Diễm tức bật dậy, mặt tái mét, "Gia đình của tôi đang đang nghỉ ngơi ở Provence."

Nghe vậy Hoa Nguyệt Dã càng nhăn mặt, chẳng lẽ Clark muốn... tóm gọn cả lưới?

Anh đứng dậy, "Tới Pháp thôi."

Mất thấy Âu Mạch Diễm cảm áo khoác chuẩn bị đi theo thì anh liền nói, "Ồ lại."

"?"

"Đem con gái của Leena theo, anh đi sau đi."

"...Được."

Mà, sau khi đồng ý lại chợt ngẩn người, sao hắn phải nghe lời Hoa Nguyệt Dã chứ?

Hoa Phong hiểu về mặt của hắn, khẽ khinh bỉ, ở với Boss trừ chị dâu thì ai cũng như nhau thôi.

Ở thành phố Z, một cô gái buột tóc đuôi ngựa tình nghịch, mắt to mày liễu, dáng người không chệ vào đâu được đang nằm dài trên người của một người đàn ông.

"Áy, sao tự nhiên mất dấu Nhiễm Cách rồi?"

Người đàn ông bị cô gái nằm lên người cũng không khó chịu, trái lại còn hưởng thụ vuốt ve phần eo thon gọn của cô.

"Nhà Sainmton động thủ."

"Cô ấy không phải là cháu ruột của Clark sao? Tại sao lại động thủ?"

Người đàn ông không trả lời, cô gái nồn nóng dùng cùi chỏ chọc chọc bụng hấn.

"Này Triều Hàn Diễm, anh có nghe tôi hỏi gì không vậy?"

"Không."

"..."

Triều Hàn Diễm từ trên đỉnh đầu nhìn xuống thấy cô bấu môi, liền đưa tay kéo kéo môi cô ra.

"Ê... ê ê ê..." Ú ớ vài tiếng rồi cô cắn luôn tay hấn, "Này thì kéo môi tôi."

"Hệ Tĩnh!"

"Tôi đây." Hệ Tĩnh giờ tay đùa giỡn.

Thấy hấn sắp nổi khùng gì đó liền gỡ giọng nghiêm túc, "Anh ở nhà ngoan ngoãn, tôi phải ra ngoài một chuyến."

Triều Hàn Diễm ngẩn ra một chút, "ờ nhà ngoan ngoãn"? Cô mới chính là người phải ngoan ngoãn ở nhà ấy.

"Em muốn đi đâu?"

"Pháp."

"Cứu cái cô tiểu thư đó sao?"

"Cô ấy còn hứa bao tôi một châu nhậu."

"..."

Triều Hàn Diễm trầm ngâm một chút, rồi nói, "Được, tôi đi cùng em."

Hệ Tĩnh ngồi dậy, liếc hấn rồi đứng lên đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Lại nhảy ra một vị hôn phu?

Nhiệm Cách đã ở đây được năm ngày rồi. Trừ điều kiện tinh thần ra còn lại cô đều rất ổn. Lão cáo già Clark đó cũng tới trò chuyện mấy câu với cô nhưng thấy cô không trả lời cũng lạnh lùng bỏ đi.

Nở nụ cười lạnh, cô tự chế giễu mình, ngay cả người thân ruột thịt cũng không bằng người nhặt cô ngoài đường đem về nuôi. Nghĩ đến đây, Nhiệm Cách không kiềm lòng nhớ tới ba mẹ và hai anh. Nếu họ không thấy cô trở về liệu có lo lắng lắm không, hay là đi báo cảnh sát mất rồi? Còn Hoa Nguyệt Dã nữa, cô biết anh sẽ không an tâm về cô nên hẳn là đang đi tìm mình.

Vuốt vuốt mắt, Nhiệm Cách cảm thấy mình vô dụng biết mấy, đến cả bản thân mình cũng không bảo vệ an toàn.

Cạch.

Cửa được mở khóa từ bên ngoài, Leena đẩy cửa bước vào, gương mặt bà ta vẫn cao ngạo như ngày thường. Bà ta nhìn cô đang ngồi sát cửa sổ, hơi nhếch môi:

"Ở đây là tầng ba, xung quanh lại không có ống nước hay lan can, cô chẳng thể chạy trốn đâu."

Nhiệm Cách lạnh nhạt nhìn bà ta, không trả lời.

Leena ném một chiếc đầm đỏ đến trước mặt cô, ghét bỏ nói:

"Đi thay cái đầm này, hai tiếng nữa có người đến trang điểm cho cô."

"Tại sao tôi phải mặc?" Nhiệm Cách hỏi.

"Lát nữa chúng ta sẽ ăn tối cùng một vị khách quý. Cô sẽ bất ngờ đấy!"

Nói xong cũng không để Nhiệm Cách kịp thức mắc đó là ai, bà ta xoay lưng bỏ đi, sau đó hoàn hảo khóa cửa nhốt cô lại bên trong.

Nhiệm Cách chậm chạp nằm đó, nghiêng người dựa vào khung cửa sổ. Kỳ thật bà ta lại nghĩ sai, nếu cô muốn trốn thì ba tầng này chả là gì với cô. Nhưng tại sao cô phải trốn chứ? Clark sẽ không làm hại đến cô, tạm thời là như vậy.

Còn mười phút nữa là người trang điểm sẽ tới, cô thay đồ. Bộ đồ này thật sự không tệ, chỗ lồi lõm trên người cô đều được khoe ra, tay áo ôm sát vào làn da trắng nõn của cô. Nhiệm Cách mặc chiếc đầm này vừa quyến rũ vừa đáng yêu.

Cạch.

"Tiểu thư, tôi đến để trang điểm cho cô."

Nhiệm Cách đưa mắt nhìn, sau đó ngạc nhiên mở to mắt. Uy, cái tên trước mặt đang đội nón beret, tóc được cột gọn sau gáy, một thân áo choàng caro dài, tay xách một chiếc cặp, mắt hoa đào khẽ nháy với cô, không phải Hoa Mỹ thì còn ai vào đây nữa?

"Ừm." Nhiệm Cách thu hồi ngạc nhiên, bình tĩnh ngồi trước bàn trang điểm.

"Anh tên là gì?"

"Tiểu thư có thể gọi tôi là Thomas."

Nhiệm Cách lơ đãng gật đầu, tên Hoa Mỹ này nhìn vậy mà cũng đa cấp nhỉ?

Hoa Mỹ cầm một cây cọ lên quét quét trét trét gì đó lên mặt cô, mà Nhiệm Cách nhân cơ hội hần đến gần, thì thầm:

"Nguyệt Dã đâu? Tại sao các anh lại đến đây? Có biết là nguy hiểm lắm không?"

"Suyt." Hoa Mỹ cười khế, ngón tay thon dài của hắn chạm vào tóc mai của cô, ánh mắt khẽ lay động. "Sao tiểu thư lại nóng nảy như vậy chứ? Mọi chuyện vẫn ổn cả."

Nói rồi liền cúi xuống lục lọi đồ trang điểm trong cặp, "Ồ đây có camera, chị dâu cẩn thận một chút."

Nhiệm Cách hơi gật đầu, môi mím mím, "Tình hình ở đây rất phức tạp, Clark cử một đám vệ sĩ canh giữ quanh đây, và..."

Ánh mắt cô phức tạp, "Theo tôi biết, dưới chân chúng ta là một quả bom."

Tay Hoa Mỹ khẽ run, hắn chọn một cây son màu đỏ gạch, nhẹ nhàng tô tô trên cánh môi hồng nhạt của cô.

"Haiz, gần đây tâm trạng tiểu thư không tốt hay sao? Môi cũng nứt nẻ như vậy rồi."

Nhiệm Cách nâng khóe môi, "Phải, đang nhớ tới một người." Cô ngừng một chút, "... Nhớ tới mất ăn mất ngủ."

Hoa Mỹ đã trang điểm xong, hắn đứng dậy búi tóc cô gọn gàng sau gáy.

"Tiểu thư, tôi xong rồi."

Nhiệm Cách nhìn khuôn mặt động lòng người của mình trong gương, tay nghề Hoa Mỹ cũng khá đấy chứ, cô gật đầu, "Cảm ơn, anh ra ngoài đi."

Hoa Mỹ thu dọn đồ nghề, gõ cửa hai cái liền có người mở cửa cho hắn ra.

Leena quan sát tình hình trong phòng qua camera, bà ta nhìn bóng lưng Hoa Mỹ rời đi, trầm giọng ra lệnh, "Theo dõi hắn ta."

Nửa tiếng sau, Leena cho người đưa Nhiệm Cách ra ngoài. Bây giờ cô mới có thể quan sát nơi này. Hai bên đường đi đều là những tấm rèm chứa họa tiết kì lạ che lại cảnh vật bên ngoài, mà trên những bức tường trắng trơn đều là các bức tranh y hệt nhau. Đều là bức tranh phong cảnh với một tòa lâu lộng lẫy. Cô cảm thấy các chi tiết trong tranh đều có ngụ ý gì đó nhưng tạm thời cô nghĩ không ra.

Nhiệm Cách được dẫn tới một phòng ăn kiểu cách Châu Âu, ở giữa là chiếc bàn dài với các món ăn phương Tây bắt mắt. Lúc này, ngồi ở ghế chủ vị là Clark, ông ta đang nhâm nhi ly rượu vang của mình. Bên tay trái của ông ta là Leena đang nói gì đó, khóe mắt của bà ta nheo nheo, trông có vẻ rất vui. Bên tay phải là một người đàn ông ngũ quan bình thường, đang nhã nhặn cắt thịt bò, lâu lâu lại gật đầu với Leena.

"Ồ, cháu gái ta tới rồi." Clark để ý thấy Nhiệm Cách đang bước đến, hô lên một tiếng.

Leena nghe vậy cũng ngừng nói nhìn sang, người đàn ông bên tay phải cũng quay lại nhìn, hai mắt sáng lên.

"Louisa, mau đến đây, ngồi cạnh ngài Phàn đi."

Nhiệm Cách lạnh nhạt không để ý, đi một mạch vòng qua chỗ bên cạnh Leena rồi ngồi xuống.

Không khí trở nên lúng túng, nhưng Clark đã nhanh chóng cười cười, giọng mang theo một chút cung chiêu giả tạo:

"Cháu tôi đang giận dữ người ông này không cho nó ra ngoài chơi ấy mà. Khả khả... Louisa, đây là ngài Phàn."

Người đàn ông kia nheo mắt, gật đầu chào hỏi:

"Chào tiểu thư, tôi là Phàn Khôi."

"Nhiệm Cách."

"Tiểu thư rất xinh đẹp."

"Cảm ơn, anh cũng rất xinh đẹp."

"..."

Khen một người đàn ông xinh đẹp? Thật là kì lạ nha!

Leena ho khan, "Cha, người mau nói cho Louisa nghe về quyết định của chúng ta đi."

Nhiệm Cách ngược mắt nhìn ông ta.

"À, Louisa. Ngài Phàn đây chính là hôn phu tương lai của cháu."

Cô nhú mày, "Tôi đã đồng ý rồi sao?"

Clark gõ gõ mặt bàn, "Đây là hôn sự ta đã quyết định rất lâu..."

"Thế còn hôn sự của tôi và Mạch Âu Diễm thì sao?"

Clark nhếch môi, "Cái tên Bá tước vô dụng ấy sớm muộn cũng sẽ tàn phế hết giá trị lợi dụng. Ngài Phàn đây gia thế hiển hách, anh tuấn hơn người..."

Nhiệm Cách muốn cười lớn, nín hót hơi quá rồi đó, cái gì mà "anh tuấn hơn người" chứ, rõ ràng nhan sắc thế này cũng được coi là ưa nhìn thôi.

"Tôi đã đính ước với Ho... Sở Dã."

Leena cười khẩy, "Tên Sở Dã đó sẽ không tới đây đâu."

Nhiệm Cách nhướn mày, "Cũng không cần anh ấy phải tới cái nơi bẩn thỉu này."

"Cô..."

Clark vội hòa giải, "Thôi nào, đừng cãi nhau nữa." Mặc dù ông ta có chút bức tức, nhưng khách quý đang ở đây, sao có thể làm mất mặt ông ta chứ?

Nhiệm Cách lạnh nhạt đưa miếng thịt vào miệng, mặc dù vị nó ngon thế nào cũng không làm cô thêm ăn được. Tất cả là tại đám người này, và cái thằng cha hôn phu kia nữa! Nghĩ vậy, cô ngẩng đầu lườm hằm.

Nhưng bất ngờ lúc ấy Phàn Khôi đang quan sát cô, thấy cô lườm mình liền sùng sốt, sau đó bật cười lắc đầu.

Bữa ăn trôi qua nhanh chóng.

Hìhì, hôm nay cập nhật chương sớm ~

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Phàn khôi

Nhiệm Cách chẳng có hứng thú gì với tiệc trà sau cơm tối nên tranh thủ đi tìm Hoa Mỹ, biết đâu có chút thu hoạch gì đó ở đây. Nhưng khổ nỗi, lúc nào

Leena cũng cho người đi theo cô, thoải mái thế nào đây?

"Hai người về trước đi, tôi đi một mình là được rồi." Nhiệm Cách dừng bước, quay sau lưng nghiêm túc nhìn hai tên vệ sĩ cao to rắn chắc.

"Không được thừa tiểu thư. Phu nhân đã dặn dò phải theo sát ngài." Tên vệ sĩ A mặt lạnh trả lời, sau đó... ừm, sau đó cũng không nói gì nữa, hết như pho tượng.

Nhiệm Cách vò đầu, "Tôi muốn đi vệ sinh."

"Bên này thừa tiểu thư."

Hai tên đó chia nhau ra, một tên đi trước dẫn đường cho cô, một tên đi sau cô. Nhiệm Cách cảm thấy thật gò bó, ở đây địa hình cô cũng không quen thuộc, bỏ trốn thế nào chứ? Cô chỉ muốn đi xem Hoa Mỹ ở đâu thôi mà...

Nhiệm Cách vào phòng vệ sinh rồi khóa chốt lại, hai tên đó vẫn đứng giữ ở bên ngoài. Cô thở dài, vặn mở vòi nước rồi rửa tay, sau đó đột nhiên tát nước lên mặt. Ồ, vẫn không trôi lớp trang điểm luôn này...

Sau bữa tối, Clark cùng hai người kia đến thư phòng, ông ta sai người châm trà rồi mới bắt đầu nói:

"Chuyện này, con bé Louisa lúc trước được hứa hôn cho bá tước Allard, sau lại chạy đi đính hôn với người của Sở gia..."

Phản Khôi mỉm cười không nói gì.

Clark lắc đầu, "Con bé còn nhỏ dại, làm việc theo ý mình. Có lẽ hai người đó chỉ là chơi đùa thôi, còn người phù hợp làm chồng với con bé nhất... chính là ngài Phản đây."

Phản Khôi tựa người vào ghế, thoải mái như ở nhà. Chân trái hất gác lên chân phải, tay đặt hờ hững lên đùi. Hắn hơi cúi đầu, ánh mắt chột lóe, "Tiểu thư chỉ là chơi đùa thôi sao?"

Clark gật đầu, mà Leena ngồi kế bên cũng liên tục phụ họa, "Đúng đó đúng đó, con bé còn trẻ người non dạ, chưa suy nghĩ chín chắn được."

Đùa, người này là ai chứ? Chính là cái tên nổi tiếng nhất nhì trong giới hắc đạo. Họ đã dắc tội với Sở gia bên bạch đạo thì phải tìm một chỗ dựa bên hắc đạo để bảo vệ họ.

Phản Khôi cười không nói. Clark uống trà xong mới ngáp ngừng:

"Ngài Phản cảm thấy thế nào? Louisa lúc này có hơi nóng nảy nên..."

Phản Khôi ngắt lời ông, thẳng thắn nói, "Tôi rất thích cô ấy."

Nghe thế, Clark và Leena trao đổi ánh mắt với nhau, Phản Khôi lại làm như không thấy, nâng tách trà lên uống một ngụm.

Lúc này Leena mới háng giọng, "Sau khi ngài lấy Louisa, ngài có thể cứu con gái tôi được không ạ?"

Phản Khôi nhướn mày, đôi mắt đen láy không nhìn ra cảm xúc gì, "Con gái bà? Louisa không phải con gái bà sao?"

Leena ngượng ngùng, "Không phải, tôi là... mẹ kế của nó..."

"À." Phản Khôi đầy ý vị nhìn bà ta một cái.

Leena liếc vội vàng giải thích, "Sau khi cứu con gái tôi, nó có thể làm vợ hai của ngài."

Bởi vì con gái bà ta không phải là chính quy nên chỉ có thể cho Nhiệm Cách kết hôn với Phản Khôi trước, làm vợ cả. Sau đó, có thể đẩy đưa con gái bà ta sang làm vợ hai, thế thì tốt biết mấy!

Phản Khôi nhú mày, vẻ mặt không vui nhìn bà ta, "Đây là thời đại nào rồi phu nhân còn nghĩ tới chuyện vợ một vợ hai?"

Leena tái mặt, Clark thấy thế liền giảng hòa:

"Thôi nào, Louisa không phải là tốt nhất rồi ư? Còn Becky, tôi sẽ sắp xếp cho nó gả vào nhà tên thương nhân nào đấy là được rồi."

Leena cúi đầu, "Dạ." Nhưng bà ta không cam lòng, tại sao Nhiệm Cách thì được thứ tốt, mà con bà ta lại phải chịu thiệt thòi như vậy?

Phản Khôi liếc Leena một cái rồi đứng dậy, "Tôi nói chuyện với tiểu thư Louisa một chút."

"Được được." Clark gật đầu, cho người dẫn hắn đi.

Phản Khôi đi rồi, Clark mới giật dử nói, "Leena, cô muốn hại chết chúng ta đúng không?"

Leena phẫn nộ, "Tại sao Louisa lại được cưới người quyền lực hồ mưa gọi gió như vậy? Becky thì sao chứ? Nó cũng là cháu của ông."

Clark lạnh lùng đáp, "Là cháu chính quy sao? Có mang dòng máu Sainmton quyền quý của chúng ta sao? Cô rõ chuyện này nhất Leena ạ. Tôi đã cho Becky được cái lợi như vậy coi như là tốt nhất với đứa cháu ngoại tộc rồi."

Ông ta trầm giọng, "Phản Khôi không phải là người mà cô có thể tính kế đâu..."

Nhiệm Cách muốn gục ngã, hai tên này đi đâu cũng đi sát cô. Đến nỗi chạy một hồi đến phòng ăn lúc này hai người họ cũng chạy theo, còn canh tốc độ hợp lý để không chạm tới cô nữa. Nhiệm Cách thật đau lòng biết mấy.

"Hai anh... cách xa tôi ra, phải cách tôi từ mười mét trở lên."

Vệ sĩ A: "Không được thừa tiểu thư, chỉ có thể cách một mét."

Vệ sĩ B: "Cách xa quá tiểu thư bỏ trốn."

Nhiệm Cách: "..."

Hết nói nổi mà.

"Hai anh đi nghỉ ngơi đi."

Phản Khôi một tay để sau lưng, thông thả bước tới.

Hai tên vệ sĩ liếc nhau, bọn hắn biết đây là ngài Phản khách quý được ông chủ mời tới, nhưng vẫn không yên tâm lắm.

Phản Khôi như nhận ra sự băn khoăn của bọn hắn, mỉm cười:

"Tôi đã xin phép ông chủ của mấy anh rồi."

"Nhưng..."

Đột nhiên tên vệ sĩ B kêu lên một tiếng, Phản Khôi đã đánh hắn ngã quỵ xuống, một đòn ác liệt không nương tình.

"Tôi không thích người không nghe lời."

Nghe vậy, hai tên vệ sĩ chỉ biết cáo lui. Người này, bọn hắn đâu không lại!

Nhiệm Cách khoanh tay, vẫn bình tĩnh nhìn hắn. Tên này ra tay tàn độc như vậy, người không dễ chọc nha!

"Anh muốn gì?"

Phản Khôi bật cười, từ đâu đưa một nhánh hoa hồng cho cô.

"Hôm nay em rất đẹp."

Nhiệm Cách không nhận lấy, chỉ nhìn chăm chăm hắn. Hai người họ đã từng gặp trước đó rồi sao? Cô cảm thấy hắn rất quen...

"Cảm ơn, nhưng tôi không nhận đồ của người lạ." Nhiệm Cách nói, cô nhìn thẳng vào mắt người đối diện như tìm tòi thứ gì đó. Nhưng thất vọng thay, chỉ là một mảnh đen trầm lặng mà thôi.

Phản Khôi thấy vậy cũng không ngại, lập tức ném bông hồng đi, sáng khoái nói:

"Tôi muốn cùng em làm một giao dịch, thế nào?"

"Không có hứng thú."

"Vậy sao? Nhưng nó có liên quan tới Sở Dã đấy..."

Nhiệm Cách khựng lại, nâng mắt nhìn hắn, "Anh có ý gì?"

"Đi theo tôi." Phản Khôi dứt tay vào túi, nhàn nhã bước đi. Hắn cũng không quay đầu lại, tựa như biết thế nào cô cũng đi theo.

Tên này thế quái nào lại quen thuộc địa hình ở đây tới vậy? Là khách quen thường xuyên tới sao?

Cô vừa đi vừa ngó nghiêng, thấy mình đi chậm vậy mà lại tiến tới bằng Phản Khôi thì mới nhận ra, hắn luôn chờ cô đi cùng với hắn. Điều này không hiểu sao lại làm cô cảm thấy quen thuộc hơn nữa.

Hắn, là ai?

Đến một căn phòng tối nào đó, Phan Khôi tao nhã đưa tay ra, "Ở đây tối như vậy, em lại không quen thuộc nơi này. Tôi có thể hướng dẫn em đi."

Nhiệm Cách lại không thèm liếc hắn mà đi thẳng vào, bà đầy cóc sợ nhá!

Phan Khôi bật cười, sát khí trong mắt chợt lóe lên.

Mấy ngày nay tôi sẽ bớt chút thời gian để cập nhật truyện nhanh hơn nha~

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Nhớ muốn chết!

Chỗ này rất tối, lại còn có mùi ẩm mốc rất khó chịu. Nhiệm Cách bắt đầu cảm thấy hối hận, tại sao lại đi theo một người đàn ông lạ mặt chứ? Ngộ nhớ hắn giết người diệt khẩu thì sao...

Kết cấu căn hầm này càng ngày càng kì lạ, giống như một rễ cây to lớn, sau đó lại đâm ra những rễ nhỏ, chính là những căn phòng trước mặt.

Thật không nghĩ tới, chỉ một căn phòng lại có nhiều bí mật như vậy. Nếu bị bắt mà bỏ trốn vào đây thì cũng sẽ có chút hi vọng không bị tìm thấy.

Nhiệm Cách nghiêng đầu, nhìn người đàn ông nhàn nhã bên cạnh, ấp úng:

"Này, tôi..."

"Chị dâu!"

Nhiệm Cách sững sốt, Hoa Mỹ từ một căn phòng sáng đèn chạy ra, hắn đã đổi quần áo sang áo sơ mi và quần tây như thường ngày.

"Thì ra anh ở dưới này."

Hoa Mỹ cười khi, hắn nhìn sang Phan Khôi rồi ra vẻ ghét bỏ, "Đến bây giờ mới đưa chị dâu đến, tên chậm chạp."

Phan Khôi khẽ thờ dài, lạnh lùng đáp, "Đúng thời gian Boss quy định."

"Hừ..." Hoa Mỹ bĩu môi.

Nhiệm Cách nhướn mày, sao giọng điệu này...

"Hoa Tuyết?"

"Phan Khôi" hơi cứng người, sau đó cúi đầu nhận lỗi, "Lúc này mạo phạm đến phu nhân, xin ngài thứ lỗi."

Hoa Mỹ: "Ngọt miệng lắm tên mặt lạnh."

Nhiệm Cách: "Thuật dịch dung?"

Hoa Tuyết: "Đây là mặt nạ của Triều phu nhân cho tôi."

"Triều phu nhân?" Nhiệm Cách thắc mắc, người này nghe danh lạ nha, hình như cô chưa gặp bao giờ thì phải.

Hoa Mỹ cười khi, "Chị dâu vào trong sẽ biết."

Nhiệm Cách đi theo Hoa Mỹ, Hoa Tuyết vào căn phòng sáng đèn đó.

Căn phòng này như một khoảng trời khác vậy, ở ngoài tối tới bao nhiêu thì bên trong lại rực rỡ ánh sáng bấy nhiêu. Ở góc phòng là một chiếc giường đơn, đối diện là tivi cỡ lớn. Nhiệm Cách thăm thán, ở chỗ này cứ như là một khách sạn quy mô nhỏ ấy, chỉ trách người ở đây không biết kinh doanh gì cả,

Trong lúc cô than thở thì một người đã đứng trước mặt cô.

"Hi, nhớ tôi không?"

Nhiệm Cách ngạc nhiên, "Hệ Tĩnh!"

Hệ Tĩnh hai tay chống hông, miệng nở nụ cười rực rỡ, vừa định nhắc tới chuyện thiếu một châu nhũ thì người đàn ông mặc vest đen bên cạnh đã đi đến, ngăn cách hai người.

"Cái gì thế Triều Hàn Diễm, tránh ra cho tôi bàn chút chuyện với Nhiệm tiểu thư nào." Hệ Tĩnh bất mãn chu chu môi, nhưng Triều Hàn Diễm vẫn lạnh lùng giữ chặt tay cô, lại không cho cô cơ hội tiếp cận Nhiệm Cách.

Triều Hàn Diễm nhủ mảy, "Vị tiểu thư này, xin c..."

Nhiệm Cách nghiêng đầu hỏi Hoa Tuyết, "Đây là Triều phu nhân đó sao?"

Hoa Tuyết gật đầu, "Phải."

Nhiệm Cách "ồ" một tiếng, ra vẻ khách khí hỏi Triều Hàn Diễm, "Vậy đây là ngài Triều đi, ngài và vợ đến đây giúp chúng tôi sao?"

Hệ Tĩnh: "Triều phu nhân cái đ..."

Triều Hàn Diễm che miệng Hệ Tĩnh, thái độ hòa hoãn đôi chút vì câu "Triều phu nhân" của cô, "Tiện đường mà thôi."

Không phải Hệ Tĩnh đòi đến đây thì còn lâu hấn ta mới đến chỗ xó xỉnh này.

"Chị dâu ơi."

Hoa Phong từ phòng bên cạnh chạy ra, vừa giờ hai tay định ôm chị dâu thì lại nhớ tới vị ngồi bên kia đang sa sầm mặt nên thôi. Hai mắt hấn lóe sáng:

"Hôm nay chị dâu đẹp quá!"

Nhiệm Cách bật cười, "Cảm ơn,"

"À, Boss đang ở bên kia, chị mau qua đi." Hoa Phong nói với vẻ mặt sợ sệt.

Nhiệm Cách: "Sao thế? Anh ấy xảy ra chuyện gì ư?"

Hoa Phong: "Chị dâu qua rồi biết."

Cô gật đầu, ra vẻ bình thản đi tới căn phòng bên kia nhưng thật ra bước chân lại không che giấu nổi dáng vẻ vội vàng của cô.

Kết cấu căn phòng bên kia không khác gì bên đây, chỉ khác ở chỗ trên giường có một người đàn ông mặc quần tây, áo sơ mi đen, cánh tay thon dài gác lên trán, che giấu sự mệt mỏi nơi đầu mày.

Nhiệm Cách ngẩn người, cô đứng bất động chăm chú nhìn anh.

"Còn đứng đó làm gì?" Người đàn ông mắt vẫn nhắm, nhưng giọng nói khàn khàn cất lên lại cho cô biết anh không hề ngủ như bề ngoài.

Cô mỉm cười, chạy tới bên giường rồi leo lên người anh, áp mặt xuống hõm cổ anh.

"Anh yêu..."

Hoa Nguyệt Dã lúc này hơi giật mình, tựa hồ như không nghĩ cô lại chủ động một cách nhiệt tình như vậy. Anh đưa tay siết chặt lấy hông cô, để cô có định trên người. Ôm thân thể mềm mại thân thuộc trong lòng làm cảm giác bất an mấy ngày nay của anh liền biến mất.

"Nhớ anh không?"

Nhiệm Cách vẫn chúi mặt ở hõm cổ anh, tham lam ngửi mùi hương nam tính của anh, thờ dãi, "Nhớ muốn chết!"

Tim nhảy thịch một cái, Hoa Nguyệt Dã đổi tư thế để cô nằm xuống, cúi đầu hôn cô.

Đôi môi mát lạnh áp xuống, ban đầu chỉ là hôn nhẹ qua, nhưng nỗi nhớ khôn nguôi mấy ngày qua lại khiến anh nóng nảy hơn. Hoa Nguyệt Dã cạy miệng cô, đầu lưỡi ấm nóng cuốn lấy hương vị ngọt ngào của cô gái nhỏ.

Môi lưỡi giao hòa, trong không khí chỉ còn tiếng hít thở và hương vị ngọt ngào của đôi tình nhân trên giường.

Nhiệm Cách rùng mình một cái, sau đó liền quyết định đưa tay lên ôm cổ anh khiến cho nụ hôn sâu lại càng sâu hơn.

Tay Hoa Nguyệt Dã vuốt ve vòng eo thon nhỏ của cô, ánh mắt tối sẫm. Không được, anh không thể mất lí trí như vậy được, nhưng trái tim anh lại không nghe thấy lời ấy. Cuồng nhiệt, dòn dã, ấm nóng như vậy, anh không cưỡng lại được.

"Dã... Nguyệt Dã... Dừng lại..."

Nhiệm Cách thở hổn hển, hai tay yếu ớt đẩy anh ra. Ánh mắt cô mơ màng nhìn người đàn ông trước mặt. Cổ áo xốc xé, tóc rối bù nhưng điều đó vẫn không ảnh hưởng đến vẻ ngoài tuấn tú của anh.

"Tiểu Cách, sao vậy?" Hoa Nguyệt Dã cảm thấy cô không đúng, ánh mắt hơi lo lắng.

"Em... em không thở nổi..." Nhiệm Cách mặt đỏ bừng.

"Vậy em thử đi, anh hôn em là được rồi." Mặt Hoa Nguyệt Dã vẻ đương nhiên, toan cúi xuống hôn cô liền bị bàn tay trắng nõn chặn lại.

Cô trừng mắt, "Đứng đắn chút đi, em còn có việc muốn hỏi anh."

Hoa Nguyệt Dã bắt mắt, mắt mở to, miệng chum chim lại, "Tiểu Cách..."

"Ngừng." Nhiệm Cách nhắm chặt mắt, "Dừng giờ trò đáng yêu đó với em, em không bị mắc bẫy đâu."

"Tiểu Cách à, anh nhớ em như vậy mà em lại không để ý tới anh."

Nếu bọn Hoa Phong ở đây, khẳng định sẽ bị anh làm cho sợ hãi. Tên này là ai, Boss bọn họ không có... dọa như vậy nha! Boss rất lạnh lùng, rất đáng sợ luôn đó!

Nhiệm Cách thở dài, cô mở mắt nhìn anh chăm chú, ngập ngừng nói, "Vậy... chỉ hôn một cái nữa thôi đó."

Hoa Nguyệt Dã như cún con được thỏa mãn, mắt anh sáng rực, hơi thở nóng hổi phả vào mặt cô, "Xin tuân lệnh, thưa phu nhân."

Nói rồi lại không cho Nhiệm Cách phản kháng, trực tiếp chặn miệng cô.

Anh nhớ em nhiều như vậy, hôn làm sao có thể bù đắp được nỗi nhớ ấy chứ? Anh chỉ muốn cột em ở bên người, như vậy đi đâu cũng có thể thấy em, không sợ em chạy khỏi tầm mắt của anh rồi!

Hoa Nguyệt Dã hôn cô thật sâu, hai người quấn quít bên nhau tận hưởng khoảng thời gian quý báu này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Em cũng muốn kết hôn

"Chuyện này là sao?"

Bảy người tập trung ở căn phòng ban đầu. Nhiệm Cách ngồi cạnh Hoa Nguyệt Dã, rất nghiêm túc khoanh tay hỏi.

Hoa Phong và Hoa Mỹ nhìn nhau, xem ra Boss chưa nói cho chị dâu nghe, vậy hai người ban nãy ở trong phòng lâu như vậy chắc là...

Hoa Phong đánh ánh mắt ái muội qua Boss, con người này cũng nhiệt tình phết!

Hệ Tĩnh ngồi ở ghế đối diện Nhiệm Cách, đôi mắt sáng bừng, đáng vẻ hăng hái như một học sinh chăm ngoan muốn phát biểu trong giờ học.

"Hỏi tôi, hỏi tôi này..." Hệ Tĩnh phấn khích cười cười, đôi mắt cong lại như trăng khuyết.

Triều Hàn Diễm tức giận nheo eo cô một cái. Con nhóc này, không bao giờ làm hấn có thể yên tâm được.

"Ui da, cái tên ch..." Hệ Tĩnh định nói "chết bầm" nhưng nhìn ánh mắt hấn tựa như hàng vạn cây dao phóng tới muốn hung hăng chém cô nên đành im lặng.

"E hèm, chị dâu, chuyện Hoa Tuyệt là nằm trong kế hoạch của Boss." Hoa Phong cười cười, kể vắn tắt sự tình.

Phản gia là một thế lực có tiếng ở hắc đạo, nhưng chỉ là một vị trí nhỏ không đáng nói tới thôi. Mà Triều Hàn Diễm lại là một lão đại lãnh khốc, tàn bạo, bao nhiêu bang phái, sát thủ chỉ cần nghe một tiếng "Triều ca" là chân tay đã bủn rủn.

"Vậy thì sao chứ?" Nhiệm Cách khó hiểu, Triều Hàn Diễm thì liên quan gì tới cô?

"Ồ, thì là..."

Triều Hàn Diễm có một người bạn, người đó không phải là người của hắc đạo nhưng đã từng giúp đỡ Triều Hàn Diễm rất nhiều nên lần này Triều Hàn Diễm ra mặt vì giúp người đó.

Triều Hàn Diễm bắt Phan Khôi liên lạc với Clark ngỏ ý tới hôn sự và tương lai sau này của hai nhà, mà tên Clark ngu ngốc đó không ngại vì quyền lợi mà bán đi cháu gái ruột của mình. Lúc này thì Hoa Nguyệt Dã cũng tới, thế là tên Phan Khôi lại rơi vào tay Hoa Nguyệt Dã.

Theo kế hoạch, Hoa Tuyết sẽ đóng giả Phan Khôi, mà việc đóng giả này nhờ có sự trợ giúp của chuyên gia hóa trang Hệ Tĩnh nên mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi.

Nhiệm Cách nghe đến đây, cô chau mày, "Bạn anh là Nhiệm đ... Nhiệm Bạch Thương đúng chứ?"

Triều Hàn Diễm gật đầu.

"Anh hai biết chuyện này rồi à..." Vốn dĩ cô không định nói, cũng chẳng muốn nói. Một phần là sợ anh hai sẽ lo lắng cho cô mà không chú ý tới sức khỏe, phần khác là bởi vì, cô không phải em gái ruột của anh...

"Nhiệm sư huynh đã biết từ lâu rồi." Hệ Tĩnh chen vào, miệng líu lo, "Anh ấy chỉ sợ làm cô buồn nên không nói thôi."

Phút chốc, Triều Hàn Diễm quyết định, trong hôm nay sẽ bắt cô về nước ngay lập tức. Tại sao trên đời này lại có con người lấm miệng như vậy chứ? Lại còn Nhiệm sư huynh với chả sư thầy, hừ!

Nhiệm Cách nhìn thấy biểu cảm khó chịu trên mặt Triều Hàn Diễm, cô cười cười, "Các anh có kể sách gì sao?"

Nghe hỏi vậy, Hoa Phong nhanh nhẩu tiếp chuyện.

"Đương nhiên là một lưới tóm gọn."

Lúc này Hoa Nguyệt Dã ngồi lười biếng bên cạnh cô mới đổi lại tư thế nghiêm chỉnh hơn, "Bây giờ việc em cần làm là để cho Clark và Leena không nghi ngờ, hãy biểu hiện thật tự nhiên."

Nhiệm Cách gật đầu, "Vậy là em phải đồng ý việc đính hôn này?"

Hoa Nguyệt Dã trầm ngâm. Lại nghe cô nói tiếp:

"Em có cần biểu hiện thân mật với "Phan Khôi" không?"

Trong nháy mắt bọn Hoa Phong đã nhảy dựng lên, mắt không ngừng ra hiệu với Nhiệm Cách, "Ahaha... không cần đâu chị dâu... Haha..."

Tên "Phan Khôi" mà dám làm vậy thì đừng mong xuất hiện trước mặt Boss nữa.

Mà người bên cạnh cô lúc này lại đánh ánh mắt lạnh lẽo sang "Phan Khôi", sau đó tay vòng qua siết chặt vòng eo mảnh khảnh của cô. Hàm ý rất rõ ràng, cô gái này là của anh!

Nhiệm Cách cười khề, "Em chỉ đùa thôi, đừng làm khó bọn họ quá!"

Hoa Phong muốn cho Nhiệm Cách một lạy, chị dâu thật là anh minh!

"Lỡ như..." Nhiệm Cách chau mày, "Nếu như kế hoạch có vấn đề, anh phải ngay lập tức rời khỏi đây."

Hoa Nguyệt Dã nhận ra sự lo lắng của cô, đôi mắt sáng bừng, chỉ là khuôn mặt vẫn giả vờ bá đạo lạnh lùng "ừ" một tiếng cho có. Làm sao lại nỡ để vợ ở lại sào huyệt của sói chứ. Giải quyết xong chuyện này anh nhất định phải cưới vợ liền thôi.

"Không còn việc gì nữa thì chúng tôi về đây." Triều Hàn Diễm đứng dậy, kéo Hệ Tĩnh đứng theo, mặc cho cô vùng vẫy nhưng hấn vẫn coi như không thấy sự cự tuyệt đó, bá đạo lôi cô đi. Hừ, về nhà liền biết tay hấn!

Hoa Mỹ nhìn theo bóng lưng hai người họ, chắc một tiếng. Cô gái đáng thương, rơi vào tay của một tên tàn nhẫn như vậy.

"Hai người họ sao có thể dễ dàng rời khỏi đây thế? Và còn các anh nữa?" Nhiệm Cách thắc mắc.

Hoa Phong cười nói, "Một người là cao phú soái, lão đại tàn nhẫn ở hắc đạo, một người là cao thủ hacker, võ nghệ đầy mình. Họ như vậy, thoát thân chỉ là chuyện nhỏ. Còn tụi em cũng là đi theo họ đó."

"À..."

Vừa hỏi xong, cảm giác người bên cạnh nhéo nhẹ tay mình, cô nhìn sang, bắt kịp khoảnh khắc đôi mắt đen láy của Hoa Nguyệt Dã lóe lên rồi nhanh chóng biến mất. Nhiệm Cách nhíu mày, lại sắp giờ trò mèo gì nữa đây?

Anh ngả người ra sau, giọng điệu thờ ơ cất lên, "Ba người các cậu ra ngoài một chút, tôi có việc cần nói với vợ tôi."

Địch, có cần phải công khai ném thức ăn chó vào mặt bọn tôi không thế? Dù bất mãn nhưng lời ông chủ nói làm sao bọn họ dám không nghe, thế là ba người nôi đuôi nhau lùi thối ra ngoài.

"Anh... lại âm mưu gì đây?" Nhiệm Cách đưa tay nhéo mặt anh, nghi ngờ hỏi.

"Làm gì có." Hoa Nguyệt Dã lập tức phủ nhận, ngón tay dọc theo đường nét sắc sảo trên mặt cô khẽ vuốt ve, "Anh chỉ nghĩ là phải sớm kết hôn với em thôi, không thì người lại bị bắt đi mất."

Mắt Nhiệm Cách lấp lánh ý cười, đôi môi anh đào hé mở, "Này, anh không định dẫn em về nhà ra mắt gia đình anh sao?"

Động tác Hoa Nguyệt Dã ngừng lại, anh bĩu môi, "Để làm gì chứ? Hai người kia chỉ quan tâm có chuyện có cháu bồng sớm hay muộn thôi. Họ đã biết em lâu rồi."

Cô ngạc nhiên, "Làm sao họ biết em?"

Anh đẩy cô nằm xuống, mày nhướng lên, "Kệ bọn họ đi, quan tâm chuyện chính sự đã."

Vừa nói xong môi anh đã dán lên môi cô. Môi cô mềm mại lại hồng hào tươi nhuận như vậy, đúng là rất khó làm người khác bình tĩnh mà.

Nhiệm Cách tròng mắt, không tình nguyện cắn chặt răng, nhìn anh đang "chịu khó" tìm cách cạy miệng cô. Lúc này trên khuôn mặt xinh xắn của cô lại có chút đắc ý, Hoa Nguyệt Dã ngẩn người, dường như nhớ lại ngày trước ở trường học anh cũng bắt gặp cô có vẻ mặt như thế.

Ừm, chính là vẻ mặt lúc lừa được cậu bạn kia đi lấy dụng cụ vệ sinh giúp cô.

Hoa Nguyệt Dã cười gian, nụ hôn lại lần nữa đáp xuống môi cô. Nhưng lần này môi anh lại trượt dọc xuống sườn mặt cô, anh hôn xuong quai xanh của cô, sau đó lại gặm nhấm da thịt mềm mại của người con gái trước mặt.

"Đừng..."

Nhiệm Cách không ngờ anh làm thế, há miệng ni non một tiếng. Hoa Nguyệt Dã rất biết chớp lấy thời cơ liền đưa môi lên chặn đứng đường lui của cô. Đã không được làm chuyện kia với vợ thì phải để cho anh nhắm nháp hương vị mê người này thêm chút nữa.

Triền miên một lúc, Hoa Nguyệt Dã sửa sang lại tóc Nhiệm Cách rồi phúi lại chiếc đầm đã nhăn nheo từ bao giờ cho cô.

Giọng nói ngập ngừng của Hoa Phong bên ngoài vọng vào:

"Boss, chị dâu, nên đi thôi, Leena sẽ nghi ngờ."

Sắc mặt anh hơi trầm xuống, rõ ràng là không chấp nhận được chuyện vừa ôm vợ chưa được bao lâu liền phải trở mặt nhìn cô đi.

Nhiệm Cách hơi bất mãn nhìn góc nghiêng lạnh lùng của anh, cô đột nhiên hỏi:

"Nguyệt Dã, em có tài hoa gì mà anh lại thích như vậy?"

Hoa Nguyệt Dã lạnh nhạt đáp, "Mơ tưởng, anh mà thích em sao?"

Nhiệm Cách ngẩn người, chột hơi tức giận, há miệng định phản bác lại nghe anh nói tiếp:

"Anh yêu em."

Yêu em muốn chết đi sống lại, nguyện một đời răng long đầu bạc bên em.

Thời gian như ngừng trôi, tim Nhiệm Cách nhảy lên, vừa muốn mở miệng nói thì Hoa Phong bên ngoài lại nhắc nhở lần nữa.

"Em đi đây." Nhiệm Cách đứng dậy, vội vàng bước đi không dám quay đầu lại, cô sợ anh sẽ thấy vành mắt ửng đỏ của cô.

"Anh tiễn em..."

"Không cần đâu." Cô dứt khoát trả lời.

Đi tới trước cửa, cô chột cười một tiếng, "Thật ra, em nghĩ em cũng muốn kết hôn với anh."

Chương 59: Hoảng hốt

Từ lúc Hoa Tuyết dưới bộ dạng của Phần Khôi đưa Nhiễm Cách về tận phòng thì thái độ của Clark đối với Nhiễm Cách đã tốt hơn rất nhiều, nhất là khi thấy dấu hôn mà Hoa Nguyệt Dã cố ý để lại trên chiếc cổ mảnh khảnh của cô. Clark lại tưởng rằng Phần Khôi và Nhiễm Cách đã đồng ý ở bên nhau khiến nên rất hào hứng.

Ông ta không còn giam giữ Nhiễm Cách nữa mà giờ đây cô có thể thoải mái ra ngoài, đi dạo xung quanh khuôn viên hoặc đi lên đi xuống trong tòa biệt thự.

Nhiễm Cách làm theo lời Hoa Nguyệt Dã dặn, cô tỏ ra bình thường, ăn uống thoải mái, tâm trạng không còn chùn xuống như trước nên người đã đầy đặn hơn một vòng.

Nhiễm Cách néo thịt trên vòng eo của mình, lạng lẽ thờ dài, khi về phải cố gắng tập thể dục lấy lại vóc dáng mới được.

Thanh thanh thân thân ở thêm một tuần nữa, "Phần Khôi" giả vờ thân mật với cô rất nhiều, thỉnh thoảng còn "chọc" cô bật cười. Clark thấy vậy thì vui không thôi, lại nghĩ tới quyền lợi trước mắt mà ông ta sắp được chạm tới liền bóng gió nói rằng hôn lễ nên được cử hành sớm hơn, trực tiếp bỏ qua lễ đính hôn.

"Phần Khôi" suy tư một chút, sau đó gật đầu đồng ý.

"Tôi muốn một hôn lễ đơn giản." "Phần Khôi" đưa ra yêu cầu, sau lại nghĩ tới gì đó liền nói thêm, "Louisa thích hoa hồng, ngài chuẩn bị nhiều một chút."

Clark nghe vậy thì mừng lắm, gật đầu lia lịa, "Được được, thế ngài Phần đây muốn tổ chức ngày nào?"

"Hai tuần sau."

Clark làm bộ ngạc nhiên, "Không phải như vậy là hơi gấp rồi sao?"

"Phần Khôi" liếc ông ta một cái, thờ ơ nói, "Chuyện hôn lễ giao cho bên tôi xử lý, cùng lắm chỉ một tuần là hoàn thiện. Như vậy gấp sao?" Huống hồ lão ta còn gấp hơn nhân vật chính.

"Không không, không gấp, ngài Phần muốn thế nào cũng được." Clark cười nịnh nọt, "Thế, chỗ lễ cưới sẽ diễn ra là..."

"Ở đây."

"Hả?" Clark giật mình, ông ta không nghe nhầm đấy chứ?

"Quang cảnh rất đẹp, cánh đồng oải hương thế này rất phù hợp với yêu cầu của tôi. Ngài thấy không ổn ư?" "Phần Khôi" nhếch môi, giọng trầm xuống, lại không có ý định cho đối phương thay đổi ý kiến.

"Rất hợp ấy chứ, ngài muốn ở đâu cũng được." Clark lau mồ hôi, nếu chọc giận vị này thì coi như xong đời.

Bên bạch đạo Sở gia đã cho người làm hư tổn việc làm ăn của lão ta, chặn hết đường lui nước bước của lão. Mà như vậy thì sao chứ? Sở gia là người bên bạch đạo, mà lão ta tìm lại chính là Phần gia của hắc đạo. Xưa nay, việc của hắc đạo không dính dáng tới bạch đạo, việc của bạch đạo lại chẳng liên quan tới hắc đạo, cứ nước sông không phạm nước giếng như vậy mà sống hòa bình với nhau.

Nếu lần này tên Sở Dã kia kiên quyết đòi người thì đừng trách lão ta tuyệt tình, dù sao bây giờ ông ta đã có Phần gia chống lưng, mà Phần Khôi – người đứng đầu Phần gia lại còn là cháu rể tương lai của lão. Sợ gì chứ!

Có một hôm Leena lúng túng hỏi "Phần Khôi", "Ngài Phần, tôi có một đứa con gái, là Becky trước đó có nhắc qua một lần. Hiện giờ sống chết của con bé không rõ, tôi..."

"Phu nhân muốn nhờ tôi cứu cô ta?" "Phần Khôi" làm như rất quan tâm hỏi như vậy, nhưng giọng điệu lại vô cùng lạnh nhạt, "...Hay là muốn trả thù bá tước Allard?"

Leena ngạc nhiên, mắt lóe lên tia sáng hy vọng, "Tôi, tôi chỉ muốn cứu con gái, không cần trả thù gì hết..."

Đương nhiên, việc trả thù chỉ là sớm muộn, khi con gái bà ta lấy được tên Sở Dã kia. Bà ta không tin, con gái của mình vừa xinh đẹp lại có dáng vẻ mềm yếu khiến đàn ông ưa thích và muốn bảo vệ như vậy, Sở Dã kia sẽ không cứng rắn đến nỗi cưỡng lại được nó, trừ khi hắn ta chẳng phải đàn ông.

Đến lúc đó, bà ta được quyền lợi bên Phàn gia nhờ vào việc mình là mẹ kế Nhiệm Cách, ngoài ra còn là mẹ vợ của Sở gia. Như vậy còn có ai dám động vào bà ta nữa sao?

Nghĩ đến tương lai như vậy liền khiến bà ta hưng phấn, miệng giương lên nụ cười đắc ý, rất không may đã bị Hoa Tuyết thu hết tất cả cảm xúc của bà ta vào mắt.

"Được thôi, vào ngày cưới của tôi và Louisa, con gái bà cũng sẽ được trả về."

oOo

Hai tuần lại thấm thoát trôi qua, ngày cưới của Nhiệm Cách và "Phàn Khôi" chính là hôm nay.

Sáng sớm, Nhiệm Cách đã bị thợ trang điểm lôi kéo thức dậy sửa soạn một phen. Váy cưới đã được "Phàn Khôi" lựa chọn rất kĩ. Đương nhiên, đó đều là những bộ Hoa Nguyệt Dã và Nhiệm Cách phê duyệt qua.

Mái tóc đen nhánh của Nhiệm Cách xõa dài sau lưng, chiếc voan trắng càng tôn thêm nét mị hoặc, yêu kiều của cô dâu. Váy cưới màu trắng, tà được đính hai bên hông, lớp vải ren như bọt biển trắng xóa trải trên xương quai xanh của cô, lúc ẩn lúc hiện thật quyến rũ.

Clark và Leena đứng ở cổng tiếp khách ra vào. Clark hôm nay rất vui vẻ, bởi vì trong tiệc cưới cháu gái lão lại có thể có những nhân vật tai to mặt lớn thế này đến dự, đúng là khiến lão ta nở mày nở mặt.

Đúng chín giờ, khách đã ổn định. Lúc này "Phàn Khôi" vận một bộ đồ vest đen tuyền bước lên bục, ánh mắt hồ hững lướt qua những người trong bữa tiệc.

Một lời chào hỏi đến từ Clark, sau đó Phàn Khôi cũng nói vài câu rồi lễ chính thức bắt đầu.

Dàn nhạc giao hưởng bắt đầu chơi nhạc, không khí liền khẩn trương hẳn.

"Không biết mặt mũi cô dâu thế nào?"

"Nghe đồn xấu xí đến ma chê quỷ hờn nên đó giờ chỉ để cho Becky, là cháu gái ngoại tộc lộ diện, còn cô ta mới không dám ra ngoài đó!"

"Thật sao? Xấu như vậy mà Phàn gia kia cũng chấp nhận sao? Nghe đồn ánh mắt hân cao lắm."

"Chắc, ai biết được..."

Hơn mười phút trôi qua vẫn không thấy cô dâu xuất hiện. Clark chau mày, lòng hơi bất an nhìn "Phàn Khôi" vẫn thản nhiên đứng trên bục.

Leena cũng lo lắng không kém, nếu con ả đó không tới thì đứa con gái của bà ta phải làm sao đây?

Khách khứa xì xầm bàn tán ngày càng lớn, ai cũng cho rằng cô dâu đã bỏ trốn. Sắc mặt Clark trầm xuống. Được lắm, con khốn đó...

Đến lúc Clark đứng dậy định ban lệnh bắt người thì một bóng dáng thướt tha ở ngoài tiến vào.

"Cô dâu đến!"

"Đâu đâu?"

"Tới thật kìa."

Mọi người cùng nhau hướng mắt ra ngoài cửa. Một cô gái với khuôn mặt tinh xảo, làn da trắng như gôm sứ, môi đỏ khê nhếch, mi mắt đen như mực, trên tay cầm một bó hoa hồng trắng vừa chớm nở. Trong sáng, xinh đẹp, rực rỡ, yêu kiều, dường như không từ nào có thể lột tả được vẻ đẹp của cô lúc này.

"Ôi, cô dâu đẹp như vậy cơ mà..."

"Hừ, lúc này là ai nói cô dâu xấu xí ma chê quỷ hờn đấy, bước ra so sắc đẹp xem nào!"

"Như thiên sứ giáng trần vậy đó."

Nhiệm Cách không để tâm tới những lời bàn tán. Cô lướt mắt qua Clark cùng Leena, thấy sắc mặt đen như đất nồi lúc này của bọn họ đã sáng sủa lên không ít.

Cô khẽ câu môi, đáng lẽ Clark là người sẽ nắm tay cô dẫn đến chú rể, nhưng lão ta lại ham quyền lợi đến nỗi đã bỏ ra ngoài tiếp khách quý, lôi kéo quan hệ. Thế là cô đành đi một mình đến lễ đường.

Nhiệm Cách đến trước bục, nhướng mày nhìn "Phàn Khôi". Chỉ thấy hân lịch thiệp đưa tay ra giúp cô. Nhiệm Cách đặt tay vào bàn tay to lớn của hắn, nâng váy bước lên.

"Phản Khôi" đột nhiên dùng lực kéo cô khiến cô ngã ập vào lòng ngực của hắn. Mọi người chỉ cho rằng hai người họ đang ân ái với nhau nên không để ý tới sắc mặt khó coi của cô dâu. Nhiệm Cách chau mày nhìn chằm chằm hắn.

"Anh..."

Cô nhìn "Phản Khôi". Khuôn mặt vẫn như ngày thường, nhưng ánh mắt của hắn lại không giống, đôi mắt sáng rực, sâu thẳm như đáy đại dương, nơi đó như muốn đốt cháy tâm hồn cô, khiến lòng cô bỗng hoảng sợ.

Nhiệm Cách hoảng hốt, người này không phải Hoa Tuyệt!

Lẽ nào, đây chính là Phản Khôi thật sự?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chú rể bất ngờ

"Anh là ai?"

Nhiệm Cách cố làm cho mình bình tĩnh, cô đánh giá người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mặt.

Đôi mắt "Phản Khôi" hiện lên ý cười, hắn đưa tay ôm lấy vòng mảnh khảnh của cô, bá đạo nói, "Anh là chồng tương lai của em đây."

Giọng nói trầm đục lại mang theo tia bốn cột, đôi môi mỏng của hắn giương lên, nhìn thế nào cũng là một khuôn mặt đại chúng và biểu cảm khinh thường.

"Tốt quá rồi!" Clark cười lớn, sau đó phát tay, "Mau mời Cha đến đây."

"Khoan đã."

Một giọng nói từ bên ngoài vọng vào. Sau đó người đàn ông với âu phục màu đen, trên ngực trái là bông hoa hồng đỏ. Đôi mắt hẹp dài không nhìn rõ cảm xúc bên trong, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn khề cong lên.

"Ai vậy? Đẹp trai quá!"

"Chẳng lẽ hắn tới cướp dâu sao? Người yêu cũ của cô dâu à?"

"Không phải đâu, tôi nghĩ hắn tới cướp rể đây!"

Đôi con ngươi xanh biếc của hắn thoáng co lại, đầu óc của những người này chứa bã đậu à?

Clark thấy người vừa đến liền đứng lên, lạnh lùng bước tới trước mặt hắn, "Bá tước Allard, tôi nhớ tôi không có gửi thiệp mời đến ngài."

Đùa sao, tên này ở đây làm gì chứ? Chẳng lẽ muốn phá hỏng chuyện tốt của lão ta?

Không, lão không cho phép!

Mạch Âu Diễm gỡ bông hồng đỏ trên ngực xuống, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve cánh hoa. Sắc mặt vẫn lạnh lùng, lông mày cương nghị nhíu lên, "Làm sao? Tôi không thể đến dự đám cưới của người yêu cũ và bạn tôi sao?"

Không biết có phải cảm giác của cô có vấn đề không, nhưng sau khi Mạch Âu Diễm vừa thốt lên "người yêu cũ" Nhiệm Cách liền cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ người bên cạnh. Cô liếc "Phản Khôi" một cái, hắn đang rũ mắt xuống, lông mi dài che đi cảm xúc bên trong.

Dường như cảm nhận được tầm mắt của cô, hắn nghiêng người, trong đôi mắt tĩnh lặng của hắn bỗng thoáng qua một chút cường thế, giống như nói, cô chỉ có thể là của hắn ta.

"Bạn sao?" Clark sừng sốt, chẳng lẽ Mạch Âu Diễm có quen biết với Phản Khôi?

"Phải đó." Mạch Âu Diễm đưa tay lên môi kéo một cái, bộ dáng yêu nghiệt khiến các cô gái gần đó đỏ mặt ôm ngực, "Hả? Có đúng không? Sở Dã?"

Lời Mạch Âu Diễm vừa thốt ra như một hòn đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng. Mọi người xôn xao, tại sao Sở Dã - chủ nhân của Sở gia lại đến đây? Nếu vậy thì anh ta đang ở đâu?

Leena đứng bật dậy, khuôn mặt khó coi đến cực điểm. Bà ta cảm bộ đàm gần giọng, "Bao vây Allard..." Ngừng một chút, bà ta giận dữ nói, "Bắt tên Phàn Khôi và L..."

Chưa nói xong bộ đàm trên tay bà ta đã bị người đằng sau giật lấy, hấn nở nụ cười rực rỡ nhưng ánh mắt lại lóe lên tia tàn nhẫn nhìn chằm chằm bà, "Sao lại nóng vội như vậy?"

"Mày..." Leena tròn mắt.

Hoa Mỹ vuốt tóc, đôi mắt đào hoa híp lại, "Lũ chó giữ nhà đó sao? Tất cả đều đã bị khống chế rồi, có gọi khản họng chúng cũng không tới đâu."

"Không thể nào!"

"Tại sao không thể?"

Hoa Mỹ hỏi ngược lại. Hấn phát tay, một người đàn ông vest trắng đeo kính đen đến khống chế Leena lại. Sau đó xuất hiện một đám người vest trắng bao vây lễ đường. Họ đứng im, sắc mặt lạnh lùng khiến những vị khách tới dự đám cưới bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ muốn đứng lên bỏ chạy, nhưng mọi góc ngách đều đã bị bọn người áo trắng chặn lại.

Sự việc diễn ra chưa đầy một phút, Nhiệm Cách đứng trên bục này giờ vẫn ngơ ngác ngác hết nhìn Hoa Mỹ lại nhìn Mạch Âu Diễm đứng ở dưới.

"Vợ! Không được nhìn người đàn ông khác."

Bên cạnh vang lên giọng nói quen thuộc. Nhiệm Cách nghiêng đầu sang nhìn, chỉ thấy "Phàn Khôi" từ từ lột da mặt của mình ra. Bên dưới thoáng vang lên tiếng hét sợ hãi của phụ nhân nào đó.

"Hoa Nguyệt Dã..." Nhiệm Cách nhìn thấy dung mạo thật sự của anh, cô đột nhiên nghiêng răng tức giận, vung tay tới đám ngực anh một cái.

Mà Nhiệm Cách như vậy lại khiến Hoa Mỹ giật mình la lên, "Ồ chị dâu, đó là Boss thật đó!"

"Tôi biết." Nhiệm Cách giận dữ nói, "Cái tên này, thế mà anh lại không nói cho em biết trước chuyện hôm nay, làm hại em nghĩ Phàn Khôi ăn đậu hủ của em."

Mắt phượng chứa đầy ý cười, Hoa Nguyệt Dã xoay tay nắm lấy cổ tay của cô, kéo cô đến sát bên người, "Không phải lúc em hỏi anh đã trả lời rồi sao?"

"Lúc nào ch..." Nhiệm Cách ngắt ra, cô có hỏi anh là ai, anh nói, "Anh là chồng tương lai của em".

"Không tính." Cô nhăn nhăn mũi, "Rõ ràng anh lừa em cưới anh."

Hoa Nguyệt Dã: "Lúc trước em nói em cũng muốn kết hôn sớm với anh mà."

Nhiệm Cách: "Em không có nói sớm."

Hoa Nguyệt Dã: "Được rồi, em nói gì cũng đúng hết. Hiện tại không còn sớm lắm, mau kết thúc hôn lễ thôi nào."

Nhiệm Cách: "..."

Mọi người: "..."

Anh vừa gây ra chuyện động trời đó! Chú rể là Phàn gia chủ bên hắc đạo lại đột nhiên lại biến thành Sở gia chủ bên bạch đạo. Đã vậy lại còn giam lỏng hết khách mời và Clark - gia chủ kiêm người nhà của cô dâu.

Leena bị khống chế ở ghế trước, bà ta phẫn nộ, "Chết tiệt, các người đã sắp xếp tất cả chuyện này đúng không?"

Hoa Phong từ trong đám người mặc vest trắng bước ra, ánh sáng từ ngoài cửa hắt vào khiến đường nét trên khuôn mặt cậu trở nên nhu hòa hơn, cậu ta nháy mắt cười cười:

"Cái gì nha, đương nhiên là không phải rồi. Chỉ trừ chuyện lần này ra thôi."

Boss thuận theo tự nhiên vây lưới bắt cá, mà chỉ có duy nhất hôm nay lễ cưới hôm nay được sắp xếp rất kỹ lưỡng, đương nhiên là vì người nào đó rồi.

Hoa Nguyệt Dã đưa tay ôm eo Nhiệm Cách, kéo cô gần như là dính sát lên người anh. Đuôi mắt anh mang theo chút sát khí, vài sợi tóc đen nhánh rủ trên vầng trán cao rộng của anh. Nhiệm Cách thấy thế thì không kìm được đưa tay vén tóc ra sau cho anh.

Vốn anh chuẩn bị nói mấy câu độc miệng với người muốn cướp vợ mình thì bỗng nhiên khựng lại. Cúi xuống liền nhìn thấy đôi mắt hạnh nhân trong suốt phản chiếu hình bóng của chính mình trong đó.

Anh cười khê. Thôi thì cứ để cho thuộc hạ nói mấy lời đó đi, anh lại không muốn nghiệp trong ngày vui hôm nay.

Đẩy nhanh tiến độ thôi nào>>

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Hẹn em kiếp sau

Mạch Âu Diễm đưa ánh nhìn nhân nhậ về phía Leena, sau đó ra lệnh cho thuộc hạ:

"À quên nữa, đưa cô ta vào đi."

Một cô gái tóc nhuộm nâu sẫm, phía đuôi là những lọn tóc gọn sóng màu đỏ cam. Khuôn mặt ả ta trang điểm rất đậm, nhưng sắc mặt lại tái nhợt rất đáng sợ. Bộ váy màu đen bó sát trên người ả ta đã nhàu nhĩ và rách rưới, trên đó còn dính vài chất bẩn màu nâu đục. Mùi hôi thối từ người ả bốc ra khiến mọi người nhìn không được phải che mũi lại.

Hiển nhiên hành động đó của mọi người đều được ả thu vào mắt. Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ ả ta phải chịu cảnh xấu hổ như vậy, luôn có mẹ bảo bọc, che chở và cưng chiều ả, ả luôn đặt ánh mắt trên đầu mà nói chuyện với người khác, thế mà hôm nay lại phải chịu tủ nhục trước mọi người.

Leena thấy ả xuất hiện với bộ dạng như vậy liền tròn trừng mắt, lòng đau như cắt, bà ta vùng vẫy mạnh hơn để thoát ra khỏi gọng kiềm của tên vệ sĩ phía sau.

Hoa Nguyệt Dã đưa mắt qua tên vệ sĩ, cho phép Leena chạy tới chỗ con gái của bà ta.

"Becky, Becky, con yêu... Con có sao không?"

Becky thần thờ nhìn bà ta, nước mắt trong phút chốc tuôn trào như mưa, "Mẹ, cứu con... Mấy người đó, chúng..."

Theo kế hoạch, ả biết được nơi Hoa Nguyệt Dã đang ở. Nhân lúc Nhiệm Cách không có ở đó, mấy tên du côn đi theo ả ta liền hạ độc vệ sĩ ở nhà riêng của Hoa Nguyệt Dã. Becky thay bộ đồ và trang điểm y hệt phong cách Nhiệm Cách, đi vào phòng của Hoa Nguyệt Dã và quyến rũ anh.

Ả ta nhìn khuôn mặt tuấn mĩ của Hoa Nguyệt Dã dưới ánh đèn mờ ảo, tim đập kịch liệt vì hưng phấn. Buổi đính hôn hôm ấy nhìn từ xa đã thấy anh rất đẹp trai, nhưng không ngờ nhìn gần lại còn đẹp hơn thế. Becky cười thầm, quyến rũ Hoa Nguyệt Dã chỉ là việc con con, đàn ông nào mà không bại trận dưới nhan sắc trời ban này của ả ta chứ? Như vậy Nhiệm Cách kia còn là mối đe dọa của ả sao? Không thể nào, ả ta luôn là người chiến thắng!

Becky kéo vai áo trẻ xuống lộ ra xương quai xanh quyến rũ cùng dây áo lót thấp thoáng. Nhưng không ngờ, tay ả vừa mới chạm tới góc giường của Hoa Nguyệt Dã liền bị một lực phía sau đập vào ót khiến ả bất tỉnh nhân sự.

Lúc tỉnh dậy đã thấy bản thân bị trói, đứng trước mặt ả ta là Mạch Âu Diễm đang nghe điện thoại. Thấy Becky tỉnh lại, hắn khẽ cười, nói với người bên kia điện thoại:

"Sở Dã, cô ta tỉnh rồi này, muốn nói chuyện một chút không>"

Đầu dây bên kia im lặng khiến Becky nảy ra một chút hy vọng, nhưng sau đó lại nghe tiếng ngắt kết nối điện thoại. Lòng Becky trầm xuống. ả đã tỉnh sai rồi sao? Người đàn ông đó không hề có chút thương hoa tiếc ngọc nào với ả ta sao? Anh chỉ cần nói một câu, một chữ thôi cũng được mà, dù là chửi mắng ả, hay xỉ vả ả. Nhưng không... ả không có một lời nào dành cho ả.

Thì ra, tất cả chỉ nằm trong kế hoạch của anh. Lúc đầu ả còn nghĩ sao lại dễ dàng như vậy, cảm thấy có cái gì đó không đúng nhưng vì quá khích mà không để ý đến chỗ bất thường.

Lần đầu tiên ả nếm được mùi thất bại. Nhưng ả không cam lòng. ả không phục, không phục mình không thể tóm được Hoa Nguyệt Dã, lại càng không phục Nhiệm Cách. Nhiệm Cách đó thì hơn gì ả ta chứ? Chỉ là một cái danh chính quy thôi mà! ả ta muốn sắc có sắc, muốn tiền có tiền, ai lại không muốn khuất phục dưới thân ả chứ?

Mạch Âu Diễm sờ cằm, làm bộ quan sát ả ta:

"Hừm, nhan sắc này cũng không tệ..."

Becky hoảng sợ nhìn hắn. Không được, rơi vào tay tên này thì coi như đời ả đã xong.

Ở Pháp, ai cũng biết tới danh Bá tước Allard. Tính tình ôn hòa dễ chịu, ngoài mặt đối nhân xử thế rất tốt, rất công bằng. Nhưng mấy ai biết được sau bộ

mặt giả tạo ấy là người đàn ông tàn nhẫn, lãnh khốc, ra tay dứt khoát, gọn gàng. Đứng tới hân thì đời này đừng mong thấy được ánh mặt trời. Mỗi ngày sẽ phải tắm rửa bằng máu và nước mắt, ăn bùn đất để sống sót qua ngày.

Làm sao Becky không hiểu được đạo lý này chứ? Nhưng đã quá muộn. Phút chốc bị đám du côn đó cưỡng bức, trong đầu ả xuất hiện một ý nghĩ. Phải trả thù, trả thù, giết hết đám chó chết này, giết luôn cả con ả Nhiễm Cách đó...

"Mày... Louisa, mày... Con diêm, tất cả là tại mày..." Becky vịn vào người Leena đứng dậy, khuôn mặt ả ta vặn vẹo vì giận dữ, ánh mắt căm phẫn nhìn chằm chằm người phụ nữ xinh đẹp trong bộ váy cưới trắng ngà, bên cạnh cô là người đàn ông tiêu sái mà cô gái nào cũng mong muốn.

Tại sao cô ta lại có được những thứ tốt đến thế? Tại sao ai cũng chào đón cô ta? Cô ta không xứng đáng bằng ả!

Cách quá xa nên Nhiễm Cách không nghe rõ ả nói gì, nhưng tai Hoa Nguyệt Dã siêu thính đương nhiên những lời Becky thốt ra anh nghe hết cả. Sắc mặt anh trầm xuống, sát khí trong mắt phóng tới Becky khiến ả ta đột nhiên nuốt lại lời chửi mắng.

Anh quay sang Hoa Mỹ đứng gần đó, dùng khẩu hình miệng nói:

"Giết."

Hoa Mỹ chưa kịp ra lệnh đội ám vệ ẩn mình trong bóng tối thì Nhiễm Cách lại lên tiếng, "Khoan đã!"

Hoa Nguyệt Dã ngạc nhiên nhìn cô, chỉ thấy cô lắc đầu, "Cô ta không đáng, đừng để lễ cưới chúng ta bị vấy máu bẩn chứ!"

Hoa Nguyệt Dã sững sờ, sau đó mỉm cười, ánh mắt sáng bừng như chứa cả dãy tinh tú. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, thì thầm, "Như phu nhân mong muốn."

Mà Becky lúc này chẳng biết Nhiễm Cách vừa cứu mình một mạng, ả thấy hai người đứng ân ái vui vẻ như thế lại tiếp tục chửi mắng. Nhưng chẳng ai thèm để ý tới ả ta nữa, mọi người bối rối nhìn nhau, thế này đều nằm trong kế hoạch cưới vợ của Sở gia chủ sao?

Còn Clark như rơi xuống vực thẳm, lão muốn bỏ chạy nhưng tứ phía đều là người của Hoa Nguyệt Dã cùng Mạch Âu Diễm, chỉ cần xoay người một chút đã bị khống chế, thế nên thoát thân lúc này là việc bất khả thi.

Lão ta cười lớn, "Haha, các người tưởng mình đã thắng ư?"

Clark cười một cách điên cuồng, lão lấy trong túi quần một hộp thiết bị có nút đỏ ở trên, âm trầm đánh ánh mắt căm phẫn về phía Hoa Nguyệt Dã.

"Chỉ cần tao nhấn nút này, tất cả sẽ cùng nhau xuống mồ!"

Mọi người biến sắc, bắt đầu hỗn loạn tìm cách chạy trốn. Mà sắc mặt Hoa Nguyệt Dã chẳng tốt mấy. Anh đã tìm cách câu thời gian để cho đội gỡ bom xử lý tình huống nhưng họ vẫn chưa tìm thấy quả bom đó. Lão cáo già này thật khôn ngoan, giấu bom ở nơi đến thiết bị dò bom tân tiến nhảy cũng không tìm ra.

Clark ngông cuồng quát lên, "Hôm nay ai cũng đừng hòng thoát!"

Lão nhìn về mặt lạnh lẽo của Hoa Nguyệt Dã, cười lớn, "Sao nào? Đến cả Sở gia chủ cũng không giải quyết được tình huống này à?"

Nhiễm Cách nắm chặt tay anh, trên khuôn mặt trắng nõn là mồ hôi lạnh từng giọt rơi xuống. Chưa bao giờ cô sợ hãi đến thế. Sợ đau, sợ chết, sợ tan xương nát thịt. Nhưng hơn hết, cô sợ người mình yêu vì mình mà phải chết. Tim cô nhói đau, lồng ngực căng chặt như muốn bùng nổ.

Chẳng lẽ, phải chết thật sao?

"Thế thì, vĩnh biệt nhé, bọn chó chết!" Lúc Clark nói câu đó, ngón tay lão chạm vào nút đỏ trên thiết bị nhỏ.

Hoa Nguyệt Dã động tác mau lẹ xoay người ôm chặt che chắn cô, bao bọc thân thể mềm mại của Nhiễm Cách trong lòng.

Nếu kiếp này không thể nên duyên vợ chồng thì kiếp sau, kiếp sau nữa, thậm chí là mãi mãi về sau, kể cả khi gió ngừng thổi, mây ngừng bay thì anh cũng sẽ chẳng bao giờ buông tay cô.

Sẽ đem cô giấu ở một nơi thật hẻo lánh không ai biết đến, không bao giờ có nguy hiểm cùng chia lìa như bây giờ, sẽ sống một cuộc đời hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Sẽ mãi, cùng nhau.

"Vĩnh biệt!"

Bùm.

Âm thanh vang lên kinh thiên động địa, thứ ánh sáng ấy rực rỡ cả một vùng oải hương tím dịu dàng.

Bầu trời hôm ấy, trong xanh biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Thăm mộ người đó

"Tiểu Cách, đã chuẩn bị xong chưa?"

"Dạ, mẹ đợi con một chút."

Nhiệm Cách sửa lại cổ áo sơ mi, cô phúi lại nếp nhăn trên chiếc váy xanh thẫm của mình. Lại nhìn bản thân trong gương một lần nữa, xác định lớp trang điểm vẫn bình thường sau đó mới đeo túi xách xuống lầu.

Nhiệm cha đang đọc báo, nhìn con gái xinh đẹp dịu dàng đang đi tới, khỏe mắt chậm rãi ứng phó không dễ nhận ra. Nhiệm mẹ nhìn thấy tâm tình của ông, không tránh được cũng cảm động theo.

Con gái đã ở với họ hai mươi mấy năm, đều là do họ một tay nuôi nấng cùng chăm sóc. Mặc dù không phải là con ruột nhưng họ đều hết lòng yêu thương và bảo bọc cô, mà cô lại còn yêu thương họ, hiếu thuận, biết lí lẽ như vậy.

Dù Nhiệm Cách có nói với họ cô đã biết hết mọi chuyện nhưng vẫn nguyện làm đứa con gái của họ, vẫn sẽ mãi chăm sóc, ở bên bầu bạn cùng họ. Nhiệm cha và Nhiệm mẹ nghe vậy thì vừa đau lòng vừa cảm động.

Nhiệm Minh Ngôn biết chuyện này cũng không như thường lệ náo nhiệt mà lại trầm mặc không nói gì. Phút chốc, anh ôm chặt lấy Nhiệm Cách, rất nghiêm túc nói:

"Nhiệm tam, mặc dù em không phải em ruột của anh. Nhưng đời này, Nhiệm Minh Ngôn chỉ mãi có một đứa em gái duy nhất là em."

Mất Nhiệm Cách ứng phó, đưa tay ôm chặt anh, "Anh ba..."

"Một lần là em gái, cả đời là em gái."

Nhiệm Bạch Thương vừa khoác áo vest bên ngoài, nhìn cả nhà đang quây quần vui vẻ như vậy thì trên khuôn mặt anh tuấn của anh liền xuất hiện nụ cười nhạt hiếm hoi.

"Anh hai!" Nhiệm Cách cười tươi, chạy tới khoác tay Nhiệm Bạch Thương, "Mau tới ăn sáng đi anh hai, mẹ nấu cháo hoa ngon lắm đó!"

"Ừ." Nhiệm Bạch Thương cung chiều xoa đầu em gái, đi tới bàn ăn kéo ghế ngồi xuống.

Nhiệm mẹ đặt một chén cháo trước mặt Nhiệm Bạch Thương, nhìn cả nhà đang vừa ăn bữa sáng mình nấu vừa trò chuyện đến vui vẻ thì tâm trạng rất hào hứng. Bà rót một cốc sữa tươi cho Nhiệm Cách rồi cũng tự mình kéo ghế ngồi xuống.

"Tiểu Cách, công việc thế nào rồi con?"

"Dạ ỏn ả, anh hai chiều có con lắm." Nhiệm Cách đáp, sau đó nũng nịu nói với mẹ, "Nhân viên ở công ty ghen tị với con quá trời, còn tưởng con là bạn gái của anh hai nữa."

Nhiệm Minh Ngôn vừa nhai nhồm nhoàm vừa trêu chọc cô, "Sướng thế còn muốn gì nữa con nhóc kia!"

Nhiệm Cách, "Ồi anh không biết đâu, mấy chị mình tính kia ai cũng muốn ôm đùi anh hai hết nha! Chỉ có duy nhất chị Kiều... Kiều gì ấy nhỉ?"

Nhiệm Minh Ngôn: "Kiều Hình Nghiên?"

"À đúng rồi, chị ấy lạnh lùng lắm nha. Nhắc tới anh hai cũng không như người khác bàn tán mà lại còn có vẻ, hơi mất hứng nữa!"

Nghe tới tên Kiều Hình Nghiên, ánh mắt Nhiệm Bạch Thương thoáng chút dịu dàng nhưng nét mặt ấy ngay lập tức biến mất.

"Chút nữa ba mẹ tới nhà bác tư, Tiểu Cách có muốn đi không?" Nhiệm cha khuấy cà phê, nhìn con gái qua cặp kính lão, hỏi.

Nhiệm Cách nghĩ một chút, "Con phải đi làm rồi ba."

Nhiệm Bạch Thương ung dung sửa lại tay áo, anh vỗ đầu cô em gái nhỏ, "Cứ đi đi, anh hai sẽ giúp em xin nghỉ phép."

Nhiệm Cách: "Nhưng mà như vậy sẽ bị coi là đi cửa sau đó..."

Nhiệm Minh Ngôn: "Em thuận lợi vào Minh Cách giải trí đã là đi cửa sau rồi đó em gái ạ."

Nhiệm Cách: "Giữ chứ? Không phải anh cũng vậy sao?"

Nhiệm cha: "Thôi được rồi, hai đứa nhóc này đã tới tuổi lập gia đình rồi vẫn chưa trưởng thành được chút nào sao?"

Nhiệm Cách ôm tay ông, "Con chỉ muốn ở mãi với ba mẹ thôi."

Nhiệm mẹ khựng lại một chút, dường như bà muốn nói gì đó nhưng nhìn ánh mắt của Nhiệm Bạch Thương đưa tới liền thôi.

"Thế con đi qua nhà bác tư với ba mẹ nhé?" Nhiệm mẹ cười hỏi.

Cô đảo mắt qua lại. Qua nhà họ hàng sao? Chán muốn chết! Nhưng mà anh hai đã lên tiếng để cô nghỉ làm hôm nay rồi, thế nào cũng không thoát được.

Nhiệm Cách bỗng nhớ tới một người, "Con rủ Hàn Đông đi chung nha?"

Nhiệm cha gật đầu, dù sao hai đứa nó cũng là thanh mai trúc mã, dẫn Hàn Đông đi theo tới nhà họ hàng cũng không có việc gì.

Thế là đúng tám giờ, Nhiệm Bạch Thương cùng Nhiệm Minh Ngôn tới công ty, còn Nhiệm Cách rủ Hàn Đông cùng ba mẹ đến nhà bác tư.

Nhiệm Mạnh, bác tư của Nhiệm Cách là một người đàn ông nhìn có vẻ bặm trợn giang hồ nhưng tính cách lại rất ôn hòa dễ chịu. Lần cuối Nhiệm Cách gặp ông là lúc cô mười tuổi, bây giờ trở thành một cô gái trưởng thành xinh đẹp như vậy khiến ông rất bất ngờ.

"Ôi, con bé Nhiệm Cách đã lớn thế này rồi cơ à!"

Nhiệm Cách cười hì hì, khoanh tay ngoan ngoãn chào bác.

"Ngoan, thế đã có bạn trai chưa?" Nhiệm Mạnh vuốt vuốt cằm, tựa phi tựa tiếu đánh mắt sang Hàn Đông đang đứng bên cạnh.

Nhiệm Cách hơi ngần ra, chưa kịp trả lời thì một thiếu nữ đột nhiên xuất hiện bên cạnh lại chen vào:

"Chắc chắn là có rồi, chị ấy nổi tiếng thế cơ mà!"

Nhiệm Mạnh nhíu mày nhìn Nhiệm Tư Thanh, con gái đầu của ông, "Nổi tiếng? Thế là sao?"

Nhiệm Tư Thanh liếc Hàn Đông một cái, khóe môi nâng cao, "Chị ấy chụp một bức ảnh liền nổi tiếng, khẳng định có hàng trăm người theo đuổi ấy chứ. Đúng không Đông ca ca?"

Hàn Đông mỉm môi không trả lời, mà Nhiệm Cách lại âm thầm thở dài. Cô em họ này của cô từ nhỏ đã thích Hàn Đông, mà tên Hàn Đông này lại giả vờ như không thấy, đã vậy còn cố tình lơ đãng theo cô khiến Nhiệm Tư Thanh ghen tức đến đỏ mắt. Thế nên từ đó đến giờ Nhiệm Tư Thanh vẫn không cho cô một ánh mắt thiện ý nào.

"Phải vậy không Nhiệm Cách?" Nhiệm Mạnh ngạc nhiên, "Cháu và Hàn Đông..."

Nhiệm Cách lắc đầu, "Cháu và Hàn Đông chỉ là bạn thôi ạ."

Hàn Đông chau mày, tim chợt nhói lên.

"Chỉ là bạn" thôi sao? Anh nhìn người đã lớn lên cùng mình từ nhỏ, bây giờ đã trở nên yêu kiều và xinh đẹp biết mấy. Rõ ràng mười ba năm qua anh đã có rất nhiều cơ hội, anh biết tính tình và sở thích của cô, mỗi một bức ảnh tuổi thơ của cô đều có anh, anh cùng cô bày trò chơi quậy phá trên trời dưới đất...

Nhưng anh lại ngu ngốc đến vậy, anh hồ hững nắm tay cô và để cho người đàn ông khác có cơ hội giành lấy...

Sắc mặt Hàn Đông nhanh chóng ảm đạm đi, giống như chỉ cần một giây nữa thôi anh sẽ rơi vào hố đen vĩnh viễn, mãi không thể thấy ánh sáng tươi đẹp ấy nữa.

Nhiệm Tư Thanh nhận được câu trả lời như vậy thì rất hài lòng, ánh mắt nhìn Nhiệm Cách cũng tốt hơn. Chỉ có Hàn Đông, hôm nay trầm tĩnh lạ thường, cũng không nhìn lấy cô ta một cái.

Nhiệm Cách ăn xong bữa trưa với gia đình bác tư thì xin mọi người về trước.

Nhiệm Cách đã về thì Hàn Đông cũng chẳng có lý do ở lại, Nhiệm Tư Thanh cũng định đi theo anh thì bị bác tư bắt lại ở nhà phụ giúp.

Cô ta tức tối nhìn bóng lưng hai người cùng đi ra cửa.

Được vẻ ngoài đẹp thế thì được gì chứ? Chẳng phải cũng leo giường đàn ông để được nổi tiếng đó sao? Nhiệm Cách dơ bẩn như vậy không hề xứng với Đông ca ca của cô ta một chút nào! Không được, cô ta phải khiến cho Đông ca ca sáng mắt ra và nhìn thấy bộ mặt thật người bạn thanh mai trúc mã của anh.

Nhiệm Cách sau khi rời nhà bác thì đi đến cửa hàng hoa mua một bó huệ trắng. Ngửi mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng từ cánh hoa, Nhiệm Cách cay cay khóe mắt, lòng nặng trĩu.

"Em định đi thăm mộ ai sao?"

Hân Đông không biết từ lúc nào xuất hiện trước mặt cô, nhẹ nhàng hỏi.

Nhiệm Cách nhìn anh, trầm mặt một lúc rồi gật đầu, "Em... đi nghĩa trang Khang Hoài một chuyến."

"Thăm người đó sao?"

"... Anh không cần quan tâm."

Hân Đông siết chặt tay, cố làm cho mình bình tĩnh lại, "Được, anh đi với em."

Nhiệm Cách: "Tùy anh."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Thăm mộ (2)

Đứng trước ngôi mộ lạnh lẽo, tìm Nhiệm Cách nhói đau.

Ngắm nụ cười tươi tắn của chàng trai trên khuôn mộ lạnh lẽo, không thể che giấu được tâm tình vui sướng của cậu lúc ấy. Về hoạt bát linh hoạt ngày ấy khi lần đầu mới gặp khiến cô nhớ mãi không quên. Thế mà giờ đây, người đã không còn nữa.

"Hoa Phong, là tôi có lỗi với anh."

Hôm ấy, quả bom ấy không ở đâu xa, chỉ là nó nằm ngay trên người của lão Clark.

Mọi người hôm ấy đều hoảng hồn, thần chết đột ngột đến khiến dây thần kinh mọi người ấy như đứt một cái, mặt ai nấy đều tái mét, hoảng loạn xô nhau, giẫm đạp lên nhau chạy trốn.

Hoa Nguyệt Dã bảo vệ Nhiệm Cách bên dưới, mà các vệ sĩ cũng thực hiện nhiệm vụ bảo vệ Boss. Bọn họ xếp thành nhiều vòng tròn bao quanh Hoa Nguyệt Dã và Nhiệm Cách. Nhìn từ xa như những cánh hoa trắng muốt đang khép lại bảo vệ thứ quan trọng bên trong.

Mà ngay lúc đó, tiếng nổ vang lên động trời. Chân động tới cả gió bên tai cũng như những lưỡi dao tạt vào mặt, cát bụi xoay vòng sau đó sức ép không khí làm vỡ cả những viên gạch men sứ, công hoa cười gãy thành những thanh sắt nhỏ, đập vào người đau điếng.

Nhiệm Cách tưởng như mình đã đi đời. Nhưng lúc ấy Hoa Nguyệt Dã bỗng kéo cô đứng dậy, vòng tay qua siết chặt cô như vừa đánh mất vật quan trọng bấy giờ đã tìm lại được.

Có tổng cộng năm vòng vệ sĩ bảo vệ quanh cô và Hoa Nguyệt Dã, mà hai hàng trước người đã hy sinh vì nhiệm vụ. Xương máu lẫn lộn, khuôn mặt không còn nhìn rõ ngũ quan. Lúc Nhiệm Cách lững thững đi đến, họ đã ngã quỵ, hơi thở của sự sống đã không còn hiện diện. Nửa còn lại thì đang thoi thóp thở, bị bông rất nặng, chỉ có thần sắc lạnh lùng bấy giờ pha thêm chút vui mừng vì thành công bảo vệ được ông chủ.

Nhiệm Cách thấy cảnh đó không khỏi nức nở. Những người này, đều là những tinh anh trung thành của Sở gia, lần này được huy động tới đây chỉ với mục đích bảo vệ cô. Nhưng không ai ngờ tới, cái giá của nhiệm vụ họ phải bỏ ra quá đắt, đáng lòng nhất chính là sinh mệnh của họ. Những con người trung thành, dũng cảm như vậy, thần chết lại vì cô mà nhẫn tâm cướp đi mạng sống của họ.

"Boss..."

Nhiệm Cách quay đầu, thấy Hoa Tuyết đang nắm vai Hoa Mỹ gắng gượng đứng dậy. Khóe mắt Hoa Mỹ ửng đỏ, giọng hần run run:

"Boss, Hoa Phong..."

Lúc ấy, Hoa Phong đang đứng cạnh Hoa Mỹ. Khi Clark lấy ra hộp thiết bị bom thì bỗng nhiên có ánh sáng lóe lên rất khó chịu. Vì vậy Hoa Mỹ đành nhắm chặt mắt, chỉ là lúc đó hần lại có cảm giác người đang bên cạnh mình đột nhiên chạy vụt đi.

Sau đó, bom nổ. Tất cả không còn lại gì nữa. Hoa Phong biến mất.

Hoa Nguyệt Dã trầm mặt, anh hỏi: "Hoa Phong đã chấn bom sao?"

Hoa Mỹ không nói gì, nhưng khóe mắt hần lại có giọt nước thấp thoáng. Hần cúi đầu, không phủ nhận lời của anh. Mà Hoa Tuyết lúc này đôi mắt đã đỏ ngầu như đã thấm nỗi giận. Hần nhìn lướt qua Nhiệm Cách đứng đằng xa, rồi lại nhìn Hoa Nguyệt Dã đang cúi xuống nhặt một mảnh vải đen lên. Đồng tử hần co lại, đó là áo của Hoa Phong..

Nhiệm Cách che miệng, nước mắt nổi đuôi nhau rơi xuống như những viên trân châu trắng.

Hoa Phong, thật sự đã chết rồi sao? Chàng trai với nụ cười tươi tắn, rực rỡ như nắng mai, lúc nào cũng mang đến niềm vui và bất ngờ cho mọi người. Hiện tại... đã ra đi rồi sao?

Tan xương nát thịt... À không, làm gì còn xương thịt mà nát chứ?

Quả bom ấy đã thiêu rụi cả xác thịt, xương cốt Hoa Phong.

Giống như, cậu chưa từng tồn tại vậy...

Nhiệm Cách không biết mình về nhà bằng cách nào, trong lòng cô vẫn luôn tồn tại sự tự trách. Đêm nào cô cũng mơ thấy khuôn mặt tươi vui của Hoa Phong, nhưng ngay sau đó khuôn mặt ấy bỗng nhiên vỡ tung, máu thịt văng tung tóe. Mà ngay sau đó, khuôn mặt nát bươm ấy lại nở nụ cười ghê rợn, sau đó giọng nói phẫn nộ của Hoa Phong vang lên:

"Nhiệm Cách, chính cô đã hại tôi. Tôi đã chết vì bảo vệ cô. Cô vừa lòng chưa?"

Không đêm nào Nhiệm Cách ngủ ngon. Cô sống trong nỗi dằn vặt hàng đêm, lặng lẽ khóc ướt đầm cả gối nhưng lại không muốn để cho ai biết. Ban ngày lại tươi cười vui vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhưng làm sao cô không biết người nhà trao đổi ánh mắt lẫn nhau chứ? Chỉ là cô muốn họ an tâm một chút thôi, dù sao mình cũng vừa trải qua nguy hiểm như vậy.

Theo lí, Hoa Phong còn lớn hơn cô hai tuổi, cô phải gọi cậu một tiếng "anh". Nhưng Hoa Phong luôn miệng gọi cô là "chị dâu", lúc nào cũng lo lắng và bảo đảm an toàn cho Hoa Nguyệt Dã và cô. Cũng là người sẽ giảng hòa trong những tình huống tồi tệ nhất.

Nhưng giờ đây, chẳng còn ánh mặt trời ấy ở đây nữa, xung quanh là những mảng đêm tối lạnh lẽo cùng cô độc đang dần chiếm lấy tâm trí của cô. Người bạn, người anh, cũng là người giúp cô sống lần thứ hai trên cuộc đời này.

Từ ngày hôm đó, Hoa Nguyệt Dã cũng không liên lạc gì với cô. Nhiều lần Nhiệm Cách đã định gọi cho anh nhưng lại không đủ can đảm để đối mặt với chuyện vừa qua.

Phương châm sống của cô là phải nhìn về phía trước, luôn nghĩ về tương lai nhưng hiện tại, quá khứ đau thương đó lại bủa vây khiến cô sống trong tội lỗi và dằn vặt khi nghĩ về Hoa Phong, cũng là một trong những người anh em của Hoa Nguyệt Dã, người đã cùng anh lớn lên.

Cứ mãi đứng suy nghĩ như vậy, trời đã trở lạnh cô cũng không để ý. Cho tới khi Hàn Đông khoác lên vai cô áo khoác sẫm màu của anh cô mới giật mình.

Nhiệm Cách lại nhìn hình ảnh chàng trai tươi cười trên mộ, sau đó mới xoay lưng rời đi. Hàn Đông đau lòng nhìn cô nhưng cũng không nói gì.

Hiện tại cô đang bài xích tiếp xúc với những chuyện vừa qua, anh cũng không muốn nhắc lại hay khuyên nhủ cô, mà như vậy còn tăng thêm khoảng cách giữa anh và Nhiệm Cách.

Lúc Nhiệm Cách và Hàn Đông rời khỏi, không để ý một chiếc xe thể thao đen lướt qua.

Người trong xe ngăn người nhìn bóng dáng hai người vừa lướt qua, sau đó nghe giọng có ý nhắc nhở của người đằng trước mới hoàn hồn.

"Hoa Phong, chúng tôi đến thăm cậu đây."

Hoa Mỹ nhìn thấy bó huệ trắng đặt trên mộ Hoa Phong, không khỏi suy nghĩ tới Nhiệm Cách. Chị dâu lại đến đây sao?

Hoa Nguyệt Dã thấp cho Hoa Phong một nén nhang. Nhưng vừa mới cúi người cắm nhang, anh bỗng bất ngờ đứng bật dậy, đuổi theo hướng Nhiệm Cách và Hàn Đông vừa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Vợ yêu ngoan nào, đừng khóc nữa

Nhiệm Cách lấy áo khoác trên vai xuống, gấp lại rồi đưa cho Hàn Đông:

"Cảm ơn anh."

"... Không có gì."

Nhiệm Cách: "Anh về trước đi."

Hàn Đông đưa hai tay bắt lấy đôi vai gầy yếu của cô, đôi mắt anh le lói một tia hy vọng:

"Tiểu Cách, anh muốn hỏi em một chuyện."

Nhiệm Cách mờ mịt nhìn anh, đợi anh hỏi.

"Em.. Từ nhỏ đến giờ có lần nào... em thích anh chưa?"

Hàn Đông ôm hy vọng nhìn cô. Chỉ cần cô trả lời có, anh sẽ buông bỏ thể diện cùng tôn nghiêm của một người đàn ông theo đuổi cô, mặc kệ cô có yêu người khác, mặc kệ cô đã có vị hôn phu. Chỉ cần cô nói có, anh sẽ toàn tâm toàn ý với cô, một lòng vì cô, sẽ làm cho cô hồi tâm chuyển ý.

Nhưng...

"Chưa bao giờ." Nhiệm Cách trả lời rất nhanh, "Em chưa từng thích anh, em luôn luôn coi anh là một người bạn, là một người anh trai không ai có thể thay thế trong lòng em."

Hàn Đông chưa xót cười, chỉ là bạn, chỉ là anh trai thôi sao?

Anh đã không kịp rồi, anh đã bỏ lỡ cô gái mà anh hằng đêm mong nhớ.

Đời này, họ lướt qua nhau, như hai sợi chỉ vô tình vắt ngang nhau rồi lại đi ngược hướng, mãi không chung đường.

Nhiệm Cách lui ra sau một bước khiến hai tay của Hàn Đông cứ như vậy mà buông thõng xuống.

Cô biết, chỉ sợ là sau lần thăng thần này, tình bạn của họ sẽ chẳng thể quay lại nữa. Dù cô có ngốc thế nào thì cũng nhận ra được tình cảm của Hàn Đông dành cho mình, nhưng không thể để Hàn Đông cứ thế mù quáng thích cô nữa, bởi vì cô đã có hôn phu, cô còn một quãng đời cùng Hoa Nguyệt Dã phía trước.

Mà Hàn Đông lại còn trẻ như vậy, có thể đây chỉ là do anh ấy suy nghĩ nhất thời, sau này anh sẽ gặp được cô gái tốt hơn cô, xứng với anh hơn cô, hai người sẽ hạnh phúc mãi mãi bên nhau!

"Vậy sao?" Hàn Đông cười khổ. Noi đầu ngón tay anh vẫn vương lại chút hơi ấm từ cô, "Thế... anh có thể ôm em lần cuối được không?"

"... Với tư cách là một người bạn."

Nhiệm Cách ngẩn người khi nghe đề nghị của anh.

Nhưng chưa kịp trả lời thì cô liền rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc, giọng nói bá đạo vang trên đỉnh đầu cô:

"Không được."

Hàn Đông chau mày, ánh mắt chứa biết bao cảm xúc nhìn Hoa Nguyệt Dã đang ôm Nhiệm Cách từ đằng sau, hai người cả một kẻ hờ cũng không có.

Vốn Nhiệm Cách cũng định từ chối nhưng không nghĩ tới anh lại bất ngờ xuất hiện trong tình cảnh này. Cô vốn chưa chuẩn bị tâm lý gặp lại anh sau cái chết đầy thương tâm của Hoa Phong. Lúc này đầu óc cô đã trống rỗng nên không nhìn thấy đôi mắt vừa đau thương, vừa bi phẫn và hối hận của Hàn Đông.

"Vậy... chúc hai người hạnh phúc." Hàn Đông cố gắng câu lên khóe môi nặng trĩu, "Sau này, em mãi là em gái của anh."

Nói xong câu đó còn không nhìn tới ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông đối diện, Hàn Đông xoay người bước đi.

Gió lạnh thổi qua khiến Nhiệm Cách bừng tỉnh, cô cúi mặt, gỡ đôi tay đang ôm lấy mình, ấp úng nói:

"Hoa Nguyệt Dã, buông em ra."

Hoa Nguyệt Dã nghe vậy lại càng siết chặt cô hơn, cất giọng lạnh lẽo, "Sao? Chỉ mới nửa tháng không gặp đã quên anh rồi sao? Gọi anh là Hoa Nguyệt Dã, hửm?"

"Hoa N... a, ý em không phải là vậy."

Anh xoay người cô lại, nhưng tay vẫn ôm cô khư khư, chỉ chừa ra chút khoảng cách để anh ngắm cô.

"Thế nào?"

Nhiệm Cách vẫn cúi đầu, "Ở đây đông người mà anh ôm em như vậy, thật sự không tiện."

Hoa Nguyệt Dã: "Vậy lên giường cho tiện."

Nơi này gần chợ, vì vậy người thường xuyên qua lại không ít. Lúc này đôi tuần nam nữ này đứng ôm nhau đã làm người người tò mò không thôi. Đã vậy lúc này câu nói vô si với âm lượng không hề nhỏ của anh mọi người cũng nghe thấy được. Đương nhiên họ cũng sốc không kém so với nữ chính trong cuộc.

Nhiệm Cách vừa giận vừa xấu hổ ngẩng đầu lên trừng mắt với anh, ngay sau đó nhìn thấy một quán cà phê khá vắng người liền kéo anh đi vào.

Dĩ nhiên không hẳn là kéo, bởi vì Hoa Nguyệt Dã vẫn chưa buông cô ra nên hai người đành một trước một sau, dính nhau như sam vào quán cà phê kia. Người đi đường thấy vậy cũng đành cảm thán. Tình cảm của cặp tình nhân này làm người ta ghen tị đến đỏ mắt nha!

Nhiệm Cách chọn một bàn góc khuất, định ngồi xuống thì phát hiện người phía sau vẫn chưa buông cô ra. Cô bắt đầu dỗi nhỏ giọng cầu xin:

"Anh buông em ra đi, chúng ta nói chuyện."

Nghe giọng điệu nghiêm túc của cô, Hoa Nguyệt Dã cũng rất thức thời buông tay.

Nhân viên tới đưa menu cho hai người. Hoa Nguyệt Dã định gọi cà phê thì Nhiệm Cách lại nhanh hơn, cô nói:

"Hai ly nước chanh, cảm ơn."

Thấy anh nhìn chằm chằm mình, Nhiệm Cách chau mày:

"Uống nước chanh tốt cho sức khỏe, trời đang nắng nóng như vậy cũng giúp giải nhiệt cơ thể nữa."

Hoa Nguyệt Dã nhếch môi, mắt lấp lánh ý cười. Ngày càng ra dáng cô vợ nhỏ rồi nha.

"Có nhớ anh không?"

Nhiệm Cách ngẩn ra, lỗ tai nhanh chóng bị một mảng đỏ xâm chiếm, cô gật đầu, nhưng sau đó liền hỏi ngược anh:

"Còn anh thì sao?"

Hoa Nguyệt Dã nhướn mày, "Từng giây từng khắc anh đều nghĩ tới em."

Màu đỏ trên tai Nhiệm Cách càng rõ ràng hơn, cô hơi bĩu môi, ai cần anh nói lời tình cảm như vậy đâu chứ!

Mà Hoa Nguyệt Dã ngồi đối diện thấy cô như vậy đáng yêu không chịu được, liền từ ghế đối diện chuyển qua ngồi cạnh cô.

"Xin lỗi vợ, dạo này anh phải lo chuyện gia đình nên không có thời gian gặp em."

Nhiệm Cách khựng lại một cái, đáy mắt rất nhanh ngập tia đau thương. Cô rử mắt:

"Em không trách anh."

Hoa Nguyệt Dã thấy cô hơi run rẩy, cô nói:

"Hoa Phong..."

"Em..."

"Hãy để em nói hết." Nhiệm Cách ngắt lời anh, cô hít sâu, "Hôm đó quả thật em đã nghĩ em chết chắc, còn bao nhiêu việc em muốn làm nhưng không kịp nữa rồi. Em muốn kiếm thật nhiều tiền, muốn báo hiếu cho ba mẹ, anh trai, em muốn tìm được ba ruột của em, em còn muốn làm vợ anh..."

Nhiệm Cách không để ý nhưng tay Hoa Nguyệt Dã lúc này lại hơi run run. Lời này của cô, giống như một lời cuối cùng trước khi chia tay vậy...

"Nhưng Hoa Phong lại trao cho em cơ hội được sống sót, ngoài ra còn rất nhiều người của Sở gia lại vì em mà ra đi, vì em mà bị thương rất nặng. Chỉ vì em không đủ thực lực bảo vệ bản thân, không đủ can đảm để trốn thoát khỏi chỗ đó. Nếu không, làm sao có thể..."

Nhiệm Cách bung mặt khóc, người cô run rẩy không ngừng. Tóc rũ xuống đôi vai gầy yếu, nước mắt xuyên qua những khe hở của bàn tay rơi xuống chiếc váy xanh của cô càng làm nó sẫm màu hơn.

Tim Hoa Nguyệt Dã nhói lên, anh đưa tay ôm lấy cô, vuốt vuốt lưng cô.

Giọng nói nhỏ bé của Nhiệm Cách ngắt quãng qua từng tiếng nấc vang lên:

"Em xin lỗi, em xin lỗi, em xin lỗi anh. Cái chết của Hoa Phong và những người của Sở gia là do em gây ra. Em biết, dù em có làm thế nào cũng không thể đền bù những tổn thương, những cái chết đó do em gây ra. Em có lỗi với Hoa Phong, có lỗi với những con người đã hy sinh vì sự ngu xuẩn của em.."

"Tiểu Cách."

"Em có lỗi..."

"Nghe anh nói." Hoa Nguyệt Dã nâng mặt cô lên, ngón tay thon dài khẽ lướt qua khuôn mặt đầy nước mắt của cô, "Đây không phải là lỗi của em. Hoa Phong là người đi theo anh từ nhỏ, đó cũng chính là người anh em của anh. Nhưng lần này sự việc ảnh hưởng tới tính mạng của chủ nhân Sở gia, cũng ảnh hưởng tới phu nhân Sở gia, há có thể làm ngơ sao? Dù gì đi nữa, đó là trách nhiệm mà bọn họ đã gánh vác và phải thực thi."

Nhiệm Cách hít hít mũi, lại nghe Hoa Nguyệt Dã nói tiếp:

"Em nói anh máu lạnh vô tình cũng được. Nhưng chuyện này thật sự không phải lỗi của em."

Hoa Nguyệt Dã vén mái tóc đen nhánh của cô ra sau mang tai, anh đặt nụ hôn dịu dàng lên mắt cô, "Vợ yêu ngoan nào, đừng khóc nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Đạp bay tình địch

"Uống nước đi em"

Nhiệm Cách đáp một tiếng rồi cầm ly nước chanh uống ừng ực. Nãy giờ cô khóc đến khô cả họng, giọng khàn khàn nên cảm thấy rất khó chịu.

Hoa Nguyệt Dã nhìn cô uống xong, vẻ mặt nôm nớp nhìn cô, sau đó lại dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau miệng cho cô. Hành động này của anh không khiến Nhiệm Cách có cảm giác như mình chính là người thủy tinh cần được chăm sóc kỹ càng vậy. Cô hơi buồn cười, lại có chút cảm động trong lòng:

"Em không có yêu đuối đến lau miệng cũng không được đâu."

Hoa Nguyệt Dã nghiêng đầu, đôi mắt sâu hun hút lấp lờ tia sáng hy vọng, "Vậy, em sẽ không chia tay anh chứ?"

"Chia tay?" Nhiệm Cách khó hiểu nhìn anh.

Anh mím mím môi, vẻ mặt như cún con bị bỏ rơi khiến lòng cô mềm nhũn.

"Em không có ý định chia tay anh. Càng không muốn chia tay anh, em chỉ sợ sau chuyện lần trước anh là người muốn buông tay em..."

"Không có!" Hoa Nguyệt Dã vội vàng che miệng cô, anh nghi ngờ hỏi lại, "Vậy là em sẽ không chia tay anh đúng không?"

"Dạ."

Nhận được đáp án từ cô, Hoa Nguyệt Dã thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng bất an bấy giờ cũng buông xuống. Anh nắm tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve các ngón tay thon dài trắng nõn. Nhiệm Cách dịu dàng nắm lại tay anh, cô nhướn người hôn lên má anh một cái.

"Gia đình anh có việc gì sao?" Nhiệm Cách hỏi, nghĩ tới việc Hoa Phong và tình anh của Sở gia đã ra đi, thế nào gia đình của anh lại bỏ qua dễ dàng như vậy được?

Hoa Nguyệt Dã nhìn ra lo lắng của cô, anh khẽ cười, "Có, ba mẹ muốn anh nhanh chóng đưa cô dâu về."

Nhiệm Cách véo mặt anh, "Đừng đùa nữa. Họ không nói gì về chuyện... vừa xảy ra sao?"

Anh mỉm cười, "Em nghĩ họ ngạc nhiên như em sao? Đương nhiên là đều biết cả, cũng biết đó cũng không phải là lỗi của em. Họ không trách em đâu."

Nhiệm Cách thở ra, gánh nặng cũng biến mất khi anh nói xong. Chỉ là cô vui như vậy nên không nhìn thấy tia lo lắng chợt vụt qua đáy mắt anh. Cô gạt

đầu:

"Anh có muốn ăn một bữa cơm với ba mẹ em không?"

Hoa Nguyệt Dã ngạc nhiên, không hề do dự trả lời: "Đương nhiên là muốn."

Nhiễm Cách: "Vậy thì cuối tuần này nha?"

"Ừ, em chọn ngày nào cũng được hết."

oOo

Hoa Nguyệt Dã trở về Sở gia, anh vừa đậu xe ở sân lớn đã có quần gia đến cung kính thưa với anh:

"Thiếu gia, ngài đã trở về."

Anh gạt đầu, ném chìa khóa xe cho quần gia rồi bước vào nhà.

Vừa vào đã thấy hai ông bà Sở đang trò chuyện vui vẻ với một cô gái, không biết cô ta nói gì đó hai người liền treo nụ cười tươi tắn trên khóe môi.

"A, Tiểu Dã thằng nhóc này. Vào cũng không nói một tiếng." Sở phu nhân đang cười cười bỗng ngược mắt lên thấy anh thì giật mình, miệng thì trách móc thế thôi nhưng thật tâm mong con trai về nhà biết bao.

Sở gia chủ ngồi bên cạnh bà, chỉ nhú mồm một cái, "Còn không mau đến đây chào hỏi em Tiểu Chi của con một chút."

Hoa Nguyệt Dã lạnh lùng nói, "Con không có em gái."

Sở phu nhân giảng hòa, "Được rồi được rồi, mau đến đây. Con xem, Tiểu Chi bây giờ trưởng thành đã xinh đẹp thế này."

Từ Yên Chi thẹn thùng cười một tiếng, sau đó đánh ánh mắt si mê sang người đàn ông đang đứng, ngọt ngào gọi một tiếng:

"Anh Dã..."

"Anh gì của cô? Tôi đã nói tôi không có em gái." Hoa Nguyệt Dã hơi mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ, ngắt lời cô ta.

Cô ta cắn môi lộ vẻ đáng thương, "Đó giờ em vẫn gọi anh như vậy... Anh cũng không có la em..."

Hoa Nguyệt Dã thờ ơ lướt mắt qua cô ta, sau đó như có như không nhìn Sở phu nhân, "Tôi không thích cô gọi tôi như vậy. Hiện tại tôi đã có vợ chưa cưới, càng không muốn làm cô ấy hiểu lầm."

Sở phu nhân hơi chột dạ, vì bà thấy Hoa Nguyệt Dã và Nhiễm Cách lâu như vậy nhưng chưa có trực tiếp công khai nên nghĩ con trai bà chỉ hứng thú nhất thời với cô gái ấy thôi.

Thế là đành "mời" Từ Yên Chi đến nhà làm khách, dù sao con bé cũng là do bà nhìn mà lớn lên, thực tâm cũng vừa ý cô ta một chút.

Sở gia chủ háng giọng, kéo tay vợ mình một cái, "Vậy khi nào... dắt con bé kia về nhà ra mắt ba mẹ?"

Hoa Nguyệt Dã nghe nhắc tới Nhiễm Cách, tâm tình nhu hòa đôi chút, "Không vội, cuối tuần này con tới nhà cô ấy dùng cơm."

Sở phu nhân đang buồn rầu vì mình làm con trai mất hứng, sau đó nghe vậy thì sáng mắt, cười rục rịch:

"Thế sao con không nói sớm? Mẹ sẽ giúp con chuẩn bị." Dù gì cũng là cô gái mà con trai mình vừa ý, không thể sơ sài được!

"Không cần đâu mẹ." Hoa Nguyệt Dã bất đắc dĩ lắc đầu, "Chỉ là một bữa cơm thôi mà."

Sở gia chủ: "Mẹ con nói đúng, con gái người ta nuôi bao nhiêu năm bây giờ phải gả đi, bậc làm cha làm mẹ xót xa lắm." Vừa nói vừa ngụ ý nhìn qua Sở phu nhân.

Sở phu nhân thoáng đỏ mặt, làm sao bà không biết ý của ông chứ. Ngày trước vì muốn cưới bà ông ấy rất hao tổn tâm sức, lúc cha của Sở phu nhân nói câu đó ông cũng liền nhớ kỹ.

Mà Từ Yên Chi lúc này còn cười đùa với hai người, rõ ràng là họ đều rất ưa thích cô ta. Thế mà Hoa Nguyệt Dã vừa về đã nói muốn ra mắt người nhà của bạn gái thì họ đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, hoàn toàn coi cô ta là không khí mà bàn chuyện vui vẻ đến vậy.

Lại nhìn Hoa Nguyệt Dã, người mà mình yêu thích từ nhỏ đến lớn. Anh tuấn, soái khí như vậy, anh là mẫu người từ nhỏ đến lớn làm bao nhiêu cô gái đổ ý, khao khát muốn cùng sánh vai.

Nhưng anh đều dừng dừng, thờ ơ với những người muốn tiếp cận anh. Từ Yên Chi nghĩ anh không hứng thú với những người đó, tự động cho rằng mình

là người hoàn hảo nhất ứng cử cho vị trí vợ của anh.

Mặc dù Từ gia không lớn như Sở gia nhưng cũng là một gia tộc có tiếng tăm, cô ta cũng là một thiên kim tiểu thư cao quý, sao có thể thua dưới tay một Nhiễm Cách không có địa vị gì trong xã hội chứ.

Nhắc tới Nhiễm Cách, ánh mắt cô ta lóe lên sát ý. Từ lần trước đụng độ ở thang máy đã làm cô ta ghét cay ghét đắng, lại thêm em họ khốc lóc vì bị cô hãm hại cướp đi vị hôn phu, cô ta ngày càng không muốn chung độ với con ả Nhiễm Cách này. Nhất định phải loại trừ nó càng sớm càng tốt!

Cô ta tin chắc, chẳng qua Hoa Nguyệt Dã nhất thời mê muội khuôn mặt của Nhiễm Cách. Đàn ông dù sao cũng là động vật sống bằng nửa thân dưới, chơi đùa với Nhiễm Cách một thời gian thì cũng sẽ chán ngấy và vứt cô đi thôi. Nghĩ vậy, Từ Yến Chi cười thầm, cô ta mãi là người phù hợp với vị trí vợ của Hoa Nguyệt Dã nhất.

Mà Sở phu nhân lúc này mới chợt nhớ ra còn có một Từ Yến Chi bị mình vô tình mời tới đây, bà lúng túng cười, "Tiểu Chi, di quên mất. Con vừa đi quay về chắc là mệt rồi, ở lại ăn cơm với chúng ta nhé?"

Từ Yến Chi cũng rất thức thời đứng dậy, cô ta uyển chuyển từ chối: "Dạo này công việc rất bận, có thể bớt chút thời gian qua đây thăm chú di như vậy cũng rất tốt. Con phải trở về đọc kịch bản."

Sở phu nhân thấy vậy cũng không đòi hỏi cô ta ở lại dùng cơm nữa. Sở gia chủ thì cười hiền:

"Tiểu Chi lúc nào rảnh rồi thì hãy qua đây chơi với chúng ta."

"Vâng, nhất định ạ." Từ Yến Chi gật đầu. Trong lòng lại nói thầm, ở với hai ông bà này chán muốn chết. Mục đích duy nhất cô ta qua đây chỉ để tiếp cận với Hoa Nguyệt Dã thôi. Ai lại thêm qua đây nữa chứ!

Sở gia chủ là người trên thương trường lâu năm, sao có thể không nhìn ra vụn ý vừa vụt qua mắt cô ta chứ. Nhưng ông chỉ cười cười, sai người tiễn cô ta ra cổng.

Từ Yến Chi hơi ngập ngừng, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Sở phu nhân thấy thế liền hỏi, cô ta mới cười ngượng ngùng:

"Con muốn anh... à, Sở Dã tiễn con ra ngoài, con cũng có chuyện muốn nói với anh ấy."

Hoa Nguyệt Dã nghe vậy liền nhanh tay móc điện thoại trong túi ra, giả vờ nói chuyện:

"Ừ, em yêu. Sao thế, nhớ anh à? Anh vừa về tới nhà liền trò chuyện với ba mẹ một chút. Ừ, sắp lên lầu thay đồ rồi..."

Vừa nói vừa bình tĩnh hướng cầu thang đi lên, hoàn toàn không để lời cô ta nói vào tai.

Từ Yến Chi tái mặt, cắn chặt môi dưới, mắt dâng lên một chút nước càng làm cô ta có thêm vẻ đáng thương.

Sở phu nhân vẫn hồn nhiên nhìn theo bóng con trai, "Haha, hai đứa trẻ tình cảm thế này, thật mong chờ tới ngày gặp cô bé đó."

Sở gia chủ không ngăn được vợ mình, đành cười cười với Từ Yến Chi, "Để quản gia tiễn con nhé."

"... Vâng."

Chuyện ngày hôm nay rất lâu về sau được Hoa Nguyệt Dã kể lại cho Nhiễm Cách nghe, anh lại còn đặc ý nói:

"Thế nào? Thấy chồng em giỏi không? Tự động đập bay tình địch giúp em luôn đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Ra mắt gia đình vợ

"Tiểu Cách, dậy mau! Sao còn ngủ vậy hả?"

Nhiễm mẹ đưa tay đánh người trong chăn mấy cái. Bà hừ nhẹ, dù đã qua tuổi năm mươi nhưng sức lực bà chẳng kém so với mấy chàng trai trẻ, thấy vậy bà liền kéo chân Nhiễm Cách ra khỏi giường.

Đến khi nửa người đã nằm trên đất Nhiễm Cách mới mơ mơ màng màng ló đầu ra:

"Sao vậy mẹ? Hôm nay là chủ nhật mà."

Nhiệm mẹ nhìn con gái không chút để ý nào ngáp một cái rở to, nhíu mày, "Vậy con có biết tại sao mẹ lại gọi con dậy không? Tiểu Dã nó đang ngồi ở dưới lầu đó cái con bé này!"

Nhiệm Cách ngo ngoác, mắt nhắm mắt mở hỏi lại, "Tiểu Dã nào cơ? Tiểu Dã."

Tiểu Dã...

Hoa Nguyệt Dã...

Ba giây sau, cô hét toáng lên. Lật đặt lăn xuống giường, tóc bù xù cũng chưa kịp chải, không để ý tới Nhiệm mẹ mặt tối sầm gọi cô quay lại chỉnh đầu tóc liền chạy xuống lầu xem thử.

Nhiệm Minh Ngôn ngồi cạnh Hoa Nguyệt Dã, không hề e dè nhìn chăm chăm anh đánh giá. Đối diện Hoa Nguyệt Dã là Nhiệm cha và Nhiệm Bạch Thương. Bầu không khí khá kì lạ.

Trong lòng Hoa Nguyệt Dã thờ dài, thường người ta chỉ cần qua ải cha vợ khó muốn chết, đằng này anh phải đối mặt với cả ba người đàn ông, độ khó gấp ba lần người khác nha. Anh cười cười, thôi kệ đi. Sau này rước được cô dâu về nhà anh sẽ đòi lại tổn thất tinh thần.

Tiếng chân bịch bịch trên cầu thang vọng xuống.

Bốn người đàn ông đưa mắt nhìn thấy một cô gái tóc tai bù xù, mặc váy ngủ con thỏ màu hồng bông bông, mặt còn hơi ngái ngủ nhìn sang đây.

"Ồ, sao anh tới sớm thế?" Nhiệm Cách hỏi, trong giọng nói còn mang theo tia khàn khàn do mới tỉnh dậy. Hoa Nguyệt Dã ngoài ý muốn còn thấy chút nũng nịu trẻ con trên khuôn mặt của cô.

"Anh không tới sớm lắm." Hoa Nguyệt Dã thần nhiên nói, "Đã mười giờ rồi."

Nhiệm Cách không tin liền quay đầu nhìn đồng hồ. Đúng là mười giờ thật! Cô cào tóc. Hôm qua nghĩ tới việc Hoa Nguyệt Dã ra mắt cha mẹ liền không nhận được hồi hộp cùng hơi mong đợi. Cô lẩn lộn tới hai giờ sáng rồi cuộc mới chịu đi ngủ.

Nhiệm Minh Ngôn thấy em gái mình ngo ngoác đứng đó, ăn mặc còn xuề xòa như vậy liền thờ dài. Đứng dậy tới nhéo tai cô một cái:

"Đi lên lầu rửa mặt thay đồ mau, thấy có khách ở đây không hả?"

Nhiệm Cách che tai lại, oai oái la lên. Cái ông anh này, lực nhéo tai hôm nay mạnh hơn mọi ngày nha!

Hoa Nguyệt Dã thấy Nhiệm Cách kêu đau, chau mày, sắc mặt không vui tí nào. Mà Nhiệm Bạch Thương đối diện anh đương nhiên nhìn thấy, anh ho khê:

"Nhiệm nhị, em mang Nhiệm tam lên lầu đi."

Nhiệm Minh Ngôn gật đầu, lác người kéo Nhiệm Cách chạy như bay lên lầu.

Nhiệm cha, Nhiệm Bạch Thương và Hoa Nguyệt Dã lại tiếp tục bầu không khí kì lạ lúc này.

Nhiệm cha hắng giọng:

"Cậu quen con gái tôi bao lâu rồi?"

Hoa Nguyệt Dã rất lễ phép trả lời: "Ba tháng ạ."

Nhiệm cha nhíu mày, "Ba tháng? Bây giờ quyết định chuyện kết hôn không phải còn quá sớm sao?"

Hoa Nguyệt Dã lại nói tiếp, "Đó là ba tháng tụi con quen nhau. Còn con lại yêu thâm Tiểu Cách chín năm rồi ạ."

Nhiệm cha hơi sững sốt, nhất thời quên câu hỏi tiếp theo. Mà Nhiệm Bạch Thương bên cạnh liền hỗ trợ:

"Từ trung học ư? Tiểu Cách có biết đến sự tồn tại của cậu chứ?"

Hoa Nguyệt Dã: "Cũng có chút gọi là quen biết, lúc ấy em là hội trưởng hội học sinh."

Nhiệm cha: "Vậy tại sao không theo đuổi Tiểu Cách lúc đó?"

Hoa Nguyệt Dã: "Vì việc học quan trọng hơn ạ."

Nhiệm cha nghe vậy liền hài lòng gật đầu. Biết được khoảng thời gian đó còn nhỏ vẫn nên học tập, không nên động tới chuyện yêu đương ông liền nhìn anh với con mắt có chút tán thưởng.

Nhiệm Bạch Thương thấy Nhiệm cha chưa gì hết đã hơi mỉm cười, anh lạnh lùng hỏi tiếp vài câu hỏi liên quan tới nghề nghiệp, gia đình, sở thích.

Đương nhiên chuyện anh là Sở thiếu và chuyện giấu mọi người đính hôn với Nhiệm Cách cũng bị Nhiệm Bạch Thương moi ra.

Hoa Nguyệt Dã cũng rất thành thật trả lời không giấu giếm. Kể cả chuyện thân phận Louisa của Nhiệm Cách. Theo anh mà nói, đã xác định là người một nhà rồi thì không cần giữ bí mật với nhau, trừ việc sinh hoạt vợ chồng ra thôi.

Gần tới giờ cơm trưa, Nhiệm Minh Ngôn cùng Nhiệm Cách mới đi xuống. Mắt thấy cô gái đầu tóc bù xù ngờ ngác lúc sáng đã trở thành cô gái hoạt bát, năng động như mọi ngày, Hoa Nguyệt Dã hơi tiếc nuối đáng về đáng yêu đó của cô.

Mọi người cùng vào ăn cơm. Trong lúc ăn chỉ có Nhiệm mẹ, Nhiệm Minh Ngôn nói chuyện, lâu lâu Nhiệm Cách mới chen vào vài câu.

Nhiệm mẹ rất săn sóc Hoa Nguyệt Dã, tựa như bà rất hài lòng về chàng rể này. Hoa Nguyệt Dã cười cười cảm ơn, đáp lễ gấp đồ ăn lại cho Nhiệm mẹ, lúc này bà liền cười rất tươi.

Anh em Nhiệm thấy vậy liền bĩu môi, mẹ có "đứa con mới" liền bỏ quên con cũ à!

Nhiệm cha thấy vậy cười cười. Bầu không khí rất hài hòa và dễ chịu. Hoa Nguyệt Dã rất ra dáng người đàn ông trong gia đình, quan trọng là khá chiều chuộng con gái mình. Nhiệm cha rất vui vẻ!

Trong bữa cơm, mọi người tận mắt thấy Hoa Nguyệt Dã không động tới một con tôm nào cả. Mà Nhiệm Cách vừa nhìn đĩa tôm anh liền hiểu ý. Tay nhanh chóng lột tôm rồi bỏ vào bát cô. Nhiệm Cách cười híp mắt, cô không chút ngại ngùng ăn sạch.

Đĩa tôm cứ như vậy mà vui dần, Nhiệm Minh Ngôn thấy Nhiệm Cách ăn sung sướng liền bắt mẫn nói với Hoa Nguyệt Dã:

"Em rể, em đừng chiều con nhỏ này nữa. Được nước nó lấn tới là ăn hiếp em luôn đó. Em phải hung dữ lên!"

Nhiệm Cách trừng mắt nhìn anh, anh dám hung dữ không?

Hoa Nguyệt Dã cười nhẹ, anh cất giọng nghiêm túc nhưng không kém phần dịu dàng:

"Hung dữ với cô ấy thì cô ấy liền bỏ chạy, em ế cả đời mất. Dù gì em cũng nguyện ý dung túng cô ấy."

Lần này Nhiệm Cách đặc ý nhìn Nhiệm Minh Ngôn. Mặt anh nhăn nhó, đến công ty thì ăn cầu lương của anh hai, về nhà lại ăn cầu lương của em gái. Anh phải nhanh nhanh kiếm bạn gái về thôi!

Sau cơm trưa, Nhiệm Cách và Nhiệm mẹ dọn dẹp. Hoa Nguyệt Dã toan đi vào phụ một tay thì Nhiệm Bạch Thương lại ngó ý muốn nói chuyện với anh.

Nhìn Nhiệm Cách hơi lo lắng đánh mắt sang, anh mỉm cười trấn an rồi theo Nhiệm Bạch Thương vào thư phòng.

Truyện sắp kết thúc rồi, chỉ còn vài chương chính văn cùng ngoại truyện nữa thôi. Dự định là sẽ xong trong tháng 4 nha~

Nhân tiện, bộ truyện "Yêu Mì" mình đã ra lò. Thể loại ngôn tình hiện đại, hắc bang. Văn quy tắc cũ: 2S ^^ Mong các bạn ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ngọt ngào của anh

Nhiệm Cách phụ mẹ dọn dẹp xong mà Nhiệm Bạch Thương và Hoa Nguyệt Dã trong thư phòng vẫn chưa ra. Nhiệm Cách lo lắng anh hai mình sẽ làm khó anh nên định đến cứu nguy cho anh. Nhưng ai ngờ cửa lại khóa trái bên trong, chìa khóa trong nhà cũng do anh hai nắm giữ. Thế là không còn cách nào khác, cô đành thấp thỏm ngồi bên ngoài lo cho anh.

Hơn nửa tiếng sau, rốt cuộc hai người đàn ông cũng nối đuôi nhau ra ngoài. Nhiệm cha và Nhiệm mẹ đã lên phòng ngủ, Nhiệm Minh Ngôn thì ngồi bên cạnh Nhiệm Cách chơi game, còn Nhiệm Cách đã đi đánh cờ với Chu công từ lúc nào rồi.

Bạch Thương thấy thế khẽ cười, nói với Hoa Nguyệt Dã:

"Cậu và Tiểu Cách lên phòng nghỉ ngơi đi."

Hoa Nguyệt Dã gật đầu. Định tới bế cô lên thì Minh Ngôn bên cạnh nhanh chóng chọc chọc cho cô tỉnh giấc. Trong đầu anh nghĩ, thân là một người anh lớn, thấy em rề phải chịu cực như vậy đương nhiên là không đành lòng rồi, phải tạo ấn tượng tốt với em rề chứ!

Lúc Nhiễm Cách bị chọc tỉnh, cô ngẩng khuôn mặt mơ màng nhìn Hoa Nguyệt Dã. Tim anh liền như bị mèo cào một cái, cực kì ngứa ngáy và nhộn nhạo!

Thật ra Minh Ngôn không biết, Hoa Nguyệt Dã đã định bế cô lên phòng trong lúc cô ngủ say rồi ngắm cô, sẵn tiện... đòi một chút bồi thường tinh thần. Nhưng bây giờ lại bị ông anh rề phá đám như vậy, nói thật là anh hơi thất vọng nha.

"Xong rồi à? Hai người nói chuyện lâu muốn chết." Nhiễm Cách bĩu môi, hai tay dụi mắt.

"Ừ, lên phòng rồi ngủ, ở đây không thoải mái lắm đâu." Hoa Nguyệt Dã sờ đầu cô, sau đó gật đầu với Bạch Thương. Minh Ngôn rồi mới theo cô lên lầu.

Minh Ngôn cất điện thoại vào túi, tò mò hỏi ông anh:

"Anh nói gì với em rề mà lâu thế?"

Bạch Thương tháo kính, xoa xoa nơi đầu mày, "Xác nhận một số chuyện."

"Chuyện gì vậy anh?"

Lần này Bạch Thương không trả lời, trực tiếp vòng qua Minh Ngôn lên phòng mình, để lại Minh Ngôn với tâm trạng hiếu kì.

Trong phòng Nhiễm Cách, Hoa Nguyệt Dã cũng đang bị "tra khảo".

Nhiễm Cách híp mắt nhìn người đang bình thần ngồi trên giường mình, mặc cho cô hỏi cái gì anh cũng chỉ trả lời đúng một câu:

"Hôn một cái, anh trả lời một câu."

Da mặt cô thật sự rất mỏng nha, đương nhiên không chấp nhận cái giá quá đắt này rồi. Cô bĩu môi bật tivi xem, mặc dù hơi tò mò nhưng cô vẫn quyết tâm mặc kệ anh.

Hoa Nguyệt Dã thấy cô không để ý tới mình nữa, liền sấp tới gần ôm lấy vai cô, "Không tò mò thật à?"

Nhiễm Cách đẩy tay anh ra, khinh bỉ nhìn anh, "Vâng."

Anh kéo tay cô, hơi thờ ảm áp phà vào sau cổ cô, "Không hôn thật sao? Chỉ cần hôn một cái đã được trả lời một câu rồi nha. Em nói xem, có phải cái nào em cũng được lợi không?"

Nhiễm Cách: "... Anh lại lừa người."

Hoa Nguyệt Dã: "Anh nói thật."

Nhiễm Cách: "..."

Ngẫm nghĩ lại, anh nói cũng không sai. Cô và anh cũng hôn nhau bao nhiêu lần rồi, và lại tương lai còn dài, dù hôm nay không hôn thì ngày mai cũng hôn. Thôi thì cứ hôn đi, cô cũng có lợi mà!

Sự dao động của Nhiễm Cách đương nhiên Hoa Nguyệt Dã đều nhìn thấy. Anh nhếch môi, chờ cô "dâng mình" lên.

"Anh... nhắm mắt lại."

Hoa Nguyệt Dã chớp mắt một cái, anh dùng một biểu cảm rất nghiêm túc mà nói, "Chỉ chấp nhận hôn môi thôi nhé!"

Cô sùng sốt, sau đó tức giận nghiêng răng. Hôn môi thì hôn môi, sợ gì chứ?

"Anh cứ nhắm mắt lại đi."

Hoa Nguyệt Dã nghe lời nhắm mắt lại. Chưa tới ba giây sau, anh cảm thấy mùi hương nhàn nhạt từ người cô phảng phất trước cánh mũi. Rõ ràng là cô đang cực kì xấu hổ, vậy mà cứ kìm nén hơi thở mình cho thật bình tĩnh khiến anh buồn cười không thôi.

Cánh môi mềm mại mát lạnh của Nhiễm Cách áp vào môi anh, cô nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt, sùng người một chút.

Cảm thấy hôn đủ, cô liền nhẹ nhàng rút lui, nhưng Hoa Nguyệt Dã đâu phải là người chỉ cần vuốt nhẹ một cái là được. Anh giữ gáy cô, đổi thành thế chủ động cắn nhẹ môi dưới của cô.

Hoa Nguyệt Dã vươn tay tắt tivi, xoay người cho cô nằm xuống dưới, anh lại ở bên trên. Một tay chống xuống giường, tay kia giữ tay cô đang muốn đẩy anh ra.

Nụ hôn cuồng nhiệt rơi xuống như ngọn lửa bùng lên đốt cháy tâm trí hai người. Anh mãnh liệt muốn cho cô thấy được tình yêu của mình, mà cô lại nhút nhát, dè dặt nhận lấy, từ từ mở rộng cánh môi nhỏ của mình, cùng anh chìm đắm trong tình cảm mãnh liệt ấy.

Sau khi hôn đủ, Hoa Nguyệt Dã nhìn khuôn mặt yêu kiều đỏ ửng của cô, cười mãn nguyện. Nụ cười mặc dù rất nhỏ nhưng lại đọng đầy cả đôi mắt thâm tình kia. Là sự dịu dàng, ngọt ngào của anh, dành cho một người duy nhất.

Nhiệm Cách trừng mắt, môi hơi bĩu lại, "Hôn lâu như thế, muốn lấy mạng em sao?"

Hoa Nguyệt Dã nằm xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào lòng, "Không có. Không phải em cũng rất hưởng thụ đấy sao, bảo bối ngọt ngào?"

Nhiệm Cách che miệng anh lại, đôi mắt xinh đẹp ngượng ngùng nhìn sang chỗ khác, "Anh đừng nói lung tung. Anh... chưa trả lời câu hỏi của em."

Hoa Nguyệt Dã: "Câu hỏi nào cơ?"

Nhiệm Cách chau mày, "Chính là lúc trong thư phòng anh hai nói gì với anh đấy. Đừng nói là anh quyệt nọ nha!"

Hoa Nguyệt Dã nhếch môi, "Anh đã trả lời em một câu hỏi rồi."

"?"

Nhiệm Cách ngó người, làm gì có câu hỏi nào?

Lúc sau mới nhớ tới những lời mình vừa nói, mặt cô đỏ ửng, la lên, "Không công bằng!"

Anh vuốt tóc cô, nhưng cô lại hất tay anh ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nghiêng thế nào cũng là một mỹ nhân lạnh lùng. Nhưng tai của mỹ nhân lạnh lùng này lại đang đỏ ửng một cách đáng ngờ.

Cảnh đẹp ý vui, người thương trước mắt, Hoa Nguyệt Dã nhẫn nhịn liếm cánh môi khô khốc của mình, anh cười dỗ dành cô:

"Ngoan nào, ngủ trưa thôi."

"Không ngủ."

Nhiệm Cách quay lưng ngồi dậy, định bước xuống giường tới bàn vì tính ngồi thì cánh tay bị anh bắt lấy. Anh cất giọng trầm trầm:

"Ngoan, nếu em không muốn ngủ chúng ta có thể làm chuyện khác."

Nhiệm Cách hơi rùng mình, cảm giác môi mình vẫn còn sưng như vậy liền than không ổn. Cô nhanh trí quay người lên giường, tay ôm chặt lấy người anh hòng cho anh đừng động dậy mà "bắt nạt" cô:

"Anh yêu, đi ngủ nào, em cảm thấy buồn ngủ quá trời luôn nè."

Hoa Nguyệt Dã nhìn cô như cô thỏ con nhút nhát đang cố tình dời sự chú ý của sói, tâm nhộn nhạo đề xuống ý nghĩ lại muốn "ăn hiếp" con thỏ nhỏ này. Anh vòng tay qua eo cô, đặt lên trán cô một nụ hôn thật sâu, nói nhỏ:

"Ngủ ngon, ngọt ngào của anh."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Vị khách đặc biệt

Nhiệm Cách thức dậy vừa đúng giờ ăn tối. Nhiệm mẹ quyết định sẽ chọn nhà hàng hải sản Thanh Dư để dùng cơm, không ai phản đối cả.

Lúc mọi người chuẩn bị đi thì có hai vị khách đặc biệt không mời mà tới.

Nhiệm cha mở cửa. Có hai người đàn ông đứng đó, một người là Mạch Âu Diêm ông đã từng gặp, còn lại là một người trung niên vận bộ comple đen, thần sắc lạnh lùng nhuộm chút phong trần mệt mỏi. Ông ta đứng thẳng tắp, đôi mắt sâu thẳm khẽ nheo lại đánh giá Nhiệm cha vừa mở cửa.

Nhiệm cha lịch sự hỏi:

"Ngài là..."

Người đàn ông mập máy môi:

"Tôi là Edward Sainnton..."

Nhiệm Cách và Hoa Nguyệt Dã ngồi đối diện Edward và Mạch Âu Diễm, sắc mặt cô hơi hoảng hốt lại có chút sợ hãi. Nhiệm cha, Nhiệm mẹ và hai anh đã tránh đi để lại không gian riêng tư cho bốn người nói chuyện với nhau.

"Louisa... con vẫn khỏe chứ?"

Nhiệm Cách gật đầu.

Không khí chùng xuống khiến mọi người cảm thấy hơi bối rối.

Đến bây giờ cô vẫn không thể tin được người trước mặt chính là cha ruột của mình. Bao nhiêu chuyện đã xảy ra nhưng ông vẫn không xuất hiện. Đến khi tâm trạng cô đã bình tĩnh thì ông lại đến, sự hiện diện bất ngờ của ông khiến dây thần kinh vừa buông lỏng của cô trở nên căng chặt.

Người thân ruột thịt gì chứ? Tất cả đều không phải vì cái chìa khóa kho báu kia mà đến tìm cô sao?

Nhiệm Cách nắm chặt tay, nén sự run rẩy trong giọng nói của mình, "Nếu ông muốn tìm chìa khóa kho báu gì đó thì không cần đâu, tôi đã vứt đi rồi."

Sợ ông ta không tin, cô còn chỉ Mạch Âu Diễm bên cạnh:

"Anh ta có thể làm chứng."

Edward cười khỏ, ông lắc đầu, "Louisa, thật sự không phải như con nghĩ đâu."

"Không phải như tôi nghĩ? Ông biết tôi nghĩ đến chuyện gì sao?"

Nhiệm Cách hỏi dồn dập, cảm xúc khó chịu áp chế mấy ngày nay liền bùng phát. Mắt cô đỏ bừng, giọng nói kích động xen lẫn tia uất ức:

"Ông xem tôi là trò đùa sao? Lúc tôi bị Clark giam giữ thì ông ở đâu? Lúc tôi gặp nguy hiểm ở lễ cưới thì ông đang nơi nào? Ông có bảo vệ tôi được giây phút nào sao?"

Cô tuân một tràng như vậy vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn, nhưng lại không muốn gây ồn ào làm ba mẹ khó xử nên đành kìm nén bản thân. Từng tiếng nấc khe khẽ vang lên qua khe hở ngón tay.

"Ông xứng làm cha tôi sao?"

Hoa Nguyệt Dã đau lòng nhìn cô gái đang thương tâm bên cạnh. Anh đưa tay ôm vai cô, đôi mắt lạnh lẽo bắn về phía Edward và Mạch Âu Diễm. Hôm nay là ngày vui lại bị hai con người này phá đám, làm Nhiệm Cách buồn như vậy anh tuyệt đối không dễ chịu hơn cô một chút nào.

Anh vuốt lưng cô, hơi thở ấm áp của anh bao quanh người cô khiến tâm trạng cô dần dần ổn định.

"Louisa..."

Lúc này nếu Edward lạnh lùng, khí chất cao quý đứng ngoài cửa khiến người khác nể trọng bao nhiêu thì bây giờ ông ta lại như người cha phút chốc già đi chục tuổi. Nếp nhăn ở đuôi mắt ông hiện rõ mồn một, tóc hơi rối tạo cảm giác đã lâu rồi ông không có một niềm vui thật sự nào cả.

Edward hít một hơi thật sâu, "Louisa, ba xin lỗi con. Thật ra, lúc trước khi ba biết đến sự tồn tại của con, con không chết... ba đã rất nôn nóng đi tìm con, nhưng ông nội con và Leena lại muốn đích thân rước con về, giao lại việc ở tập đoàn cho ba, ba không còn cách nào khác. Khi biết con bị bắt, ba đang bị người của ông nội con khống chế trên một đất nước xa lạ nào đó. Đến đây, ba mới ngu xuẩn nhận ra rằng mình bị lừa, tất cả đều nằm trong kế hoạch của hai người đó."

Ông ho một tiếng, lại kể tiếp: "Đến ba cũng không ngờ, người đàn ông là huyền thoại gây sóng gió trên thương trường năm ấy lại ra tay tàn nhẫn với chính cháu gái của mình như vậy. Ba... rất thất vọng và khiếp sợ."

Nhiệm Cách dựa vào lòng Hoa Nguyệt Dã, cô bắt mình phải nghe hết toàn bộ. Dù tin hay không tin, hôm nay cô phải làm rõ ràng mọi chuyện với người cha ruột này.

"... Về sợi dây chuyền đó, thật ra không có kho báu nào cả."

Nhiệm Cách và Hoa Nguyệt Dã ngạc nhiên nhìn ông, ngay cả Mạch Âu Diễm bên cạnh cũng cả kinh vì những lời mình mới nghe được.

"Rất buồn cười đúng chứ?" Edward nhìn phản ứng của ba người họ cũng hiểu, "Louisa, con đã bị xóa ký ức nên không còn nhớ chuyện lúc trước. Trước sinh nhật ba tuổi của con, mẹ cô để lại cho con một mảnh giấy. Trong đó nói sợi dây chuyền giọt nước của con và Bá tước Allard khi hợp lại sẽ tìm ra

chìa khóa cất giữ kho báu. Nhưng kho báu đó, lại không như những gì chúng ta đang tưởng tượng."

Edward đặt lên bàn một chiếc hộp gỗ màu vàng đã ngả màu, ông đẩy đến trước mặt cô. Cô vươn tay cầm lên, mở hộp ra. Phút chốc đôi mắt xinh đẹp của cô phủ một tầng hơi nước mỏng, cô nghẹn ngào cất giọng:

"Đây là..."

"Mẹ con rất yêu con." Edward cười, khuôn mặt ông ta mơ màng như đang nhớ tới hồi ức nào đó, "Đây là những tấm ảnh trước sinh nhật ba tuổi của con, cũng là trước khi bà ấy ra đi..."

Từng tấm ảnh gọn gàng được xếp bên trong hộp. Có lẽ đã để quá lâu nên những bức hình ấy đều đã ố vàng, chỉ duy nhất nụ cười của cô bé xinh xắn trong hình là không phai nhòa.

Đây là những tấm hình chụp từ lúc cô ra đời đến khi cô gần tròn ba tuổi. Em bé sơ sinh mũm mĩm chỉ có vài sợi tóc đang nằm thối nước miếng trong nôi, cô bé xinh xắn mặc đầm trắng cột tóc hai chùm ngây ngô ăn bánh, đến cả bức ảnh cô té ngã rồi òa khóc mà cũng có. Hoa Nguyệt Dã nhìn bức hình đó liền cảm thấy lòng mềm nhũn. Sau này có con thì tốt nhất nên có con gái, đứa bé ấy sẽ đáng yêu như Tiểu Cách vậy.

Tay cô lật tới tấm kế tiếp, Nhiễm Cách sững sờ. Người phụ nữ trong ảnh, mắt to mũi cao, đôi môi anh đào vừa vặn, làn da trắng nõn, tóc xoăn dày xoắn ngang vai, bộ đầm kiểu Âu ôm sát người bà trông rất quý phái.

"Đây là mẹ tôi sao?"

Edward mỉm cười, ánh mắt tràn ngập sự sung nịch, "Đúng vậy, bà ấy là người gốc Hoa, sau này theo gia đình định cư ở Pháp. Con... rất giống mẹ."

Nhiễm Cách nhìn chăm chú bức ảnh, khóe môi giương lên. Mẹ cô thật xinh đẹp!

Sau đó lật thêm vài tấm, cô lại tìm thấy có rất nhiều hình mẹ chụp chung với cô. Hai mẹ con tạo rất nhiều kiểu dáng nhí nhố, đáng yêu. Tấm ảnh cuối cùng là ảnh gia đình, nhưng không phải ba người, mà là bốn người!

Nhiễm Cách đầy thắc mắc ngẩng đầu định hỏi thì chợt bắt gặp khuôn mặt phiền muộn đau thương của Edward. Ông nói:

"Louisa, con từng có một người anh trai. Anh trai hơn con hai tuổi. Ba nhớ lúc ấy ba dẫn anh con đi câu cá cùng vài người bạn, khi quay lại thì anh con đã biến mất, chỉ thấy vớt ở nhánh sông mảnh áo của anh con..."

Ông ôm mặt, giọng nói chất chứa nỗi đau khổ cùng tự trách:

"Ba thật có lỗi với nó, với mẹ con. Ba không hiểu sao, chỉ vừa quay đi quay lại một lúc đã không tìm thấy nó. Sau đó ba cho người đi tìm, tin tức báo đi khắp các châu rất lâu nhưng vẫn không rõ tung tích của anh con. Nó như đã hoàn toàn biến mất như thể gian rồi vậy. Không ai thấy anh con, không ai biết nó còn sống hay đã chết. Vì chuyện này, ba đã bức rứt và giận bản thân rất lâu. Mẹ con... đau lòng đến nỗi sinh bệnh, quan hệ của bà ấy và ba trở nên lạnh nhạt và xa cách hơn. Không lâu sau, bà ấy qua đời."

Nhiễm Cách e dè hỏi:

"Bây giờ vẫn không tìm ra tung tích của anh ấy sao?"

Edward lắc đầu, nét mặt già nua trở nên thật cô độc dưới ánh đèn vàng phòng khách, "Mấy chục năm nay không ngày nào ba không tìm nó, nhưng vẫn vô vọng như vậy. Ba thật có lỗi với mẹ con..."

oOo

Khi Edward và Mạch Âu Diễm ra về, Nhiễm Cách vẫn không thoát khỏi suy nghĩ của mình, cô ngẩn người rất lâu.

Mẹ cô thật xinh đẹp, nhìn bà ấy yêu thương và chiều chuộng cô chưa này.

Thì ra không có kho báu nào cả, kho báu thật sự chính là tình yêu của mẹ dành cho cô...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Gặp mặt ba mẹ Hoa Nguyệt Dã

Hôm nay là ngày Nhiễm Cách cùng Hoa Nguyệt Dã dùng cơm với gia đình anh. Nhưng dù anh có cố gắng chọc cười hay khuyên giảng thế nào cũng không ngăn nổi sự lo lắng và căng thẳng của cô.

Sáng hôm ấy, cô chọn bộ váy liền thân màu xanh biển nhã nhặn, trên khuôn mặt trắng nõn điểm chút son đỏ. Tự ngắm mình trong gương, không ngờ lại thấy được một cô nương dịu dàng thanh thoát đến thế.

Hoa Nguyệt Dã đã đứng ở trước cửa sớm hơn giờ hẹn nửa tiếng. Nhiệm Cách thấy anh đứng trầm tư dựa người vào cửa cũng không khỏi cười trộm.

Nắng ban mai như dải lụa mượt mà trải lên khuôn mặt tuấn tú có nét thư sinh của anh. Vầng trán rộng cương nghị, mũi rất cao, đôi môi dày đặn hơi nhếch. Nhiệm Cách ngẩn người, không biết từ khi nào nét trẻ con, đáng yêu trên khuôn mặt anh đã trở nên sắc bén, thâm trầm hơn. Ở anh toát ra mùi vị quyến rũ của người đàn ông trưởng thành, vừa lạnh lùng nghiêm túc lại phóng khoáng tự tin.

Anh đang suy nghĩ gì đó rất nhập tâm, đôi mày rậm chau lại, môi mím thành một đường thẳng tắp. Mãi tới khi Nhiệm Cách tới trước mặt anh mới hoàn hồn. Đôi mắt đen láy thường ngày bây giờ lại sáng rực rỡ. Nhiệm Cách thấy anh nhìn chằm chằm như vậy thì hơi xấu hổ đẩy tay anh:

"Anh định nhìn đến bao giờ?"

Hoa Nguyệt Dã nhướn mày, tiếng cười trầm thấp đầy từ tính truyền vào tai cô: "Hôm nay em rất đẹp."

Nhiệm Cách ngượng ngừng bẽn lẽn môi, "Cảm ơn anh."

"Đi thôi, ba mẹ anh rất mong em tới."

Hai người lên xe. Hoa Nguyệt Dã lái xe vào trung tâm thành phố. Bởi vì hẹn gặp mặt vào buổi trưa nên gia đình anh liền quyết định chọn một nhà hàng ở bên ngoài cho thuận tiện.

Không ngoài dự đoán, Sở gia chủ đã bao căn phòng cao cấp nhất của nhà hàng này.

Khi hay người đẩy cửa bước vào, Nhiệm Cách liền thấy một đôi trung niên đang chăm chú nhìn vào menu. Hoa Nguyệt Dã cười bắt đầu đi, vươn tay kéo cô đến bàn.

Chưa tới đã nghe thấy giọng nói hào hứng của Sở phu nhân, "Anh nói xem món gà quay mật ong này có ngon như quảng cáo hay không? Nghe nói món này..."

"Ba, mẹ." Hoa Nguyệt Dã cắt ngang thảo luận của Sở phu nhân.

Hai người nghe thấy tiếng con trai liền ngừng đầu, sau đó đứng lên chào đón hai người.

"Bác trai, bác gái khỏe." Nhiệm Cách chào hai người, nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Hai đứa ngồi đi." Sở gia chủ không mặn không nhạt gật đầu, thăm dò ánh mắt cô gái trước mặt.

Về ngoài không tệ, tính cách có vẻ mềm mỏng khéo léo. Ông thoáng nhìn qua thằng con trai mình, thấy anh không chớp mắt kéo ghế cho Nhiệm Cách ngồi xuống, sau đó trở về bộ dạng lạnh nhạt thường ngày.

Sở phu nhân bên cạnh cũng im lặng ngồi xuống, bà vẫn không nói gì khi cô xuất hiện. Khuôn mặt được trang điểm tinh tế vừa làm bà có vẻ lạnh lùng khó gần vừa quý phái cao sang.

Mà Sở phu nhân lúc này đột nhiên lại nhìn chằm chằm cô, sau đó nhăn mày, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Nhiệm Cách vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi, chỉ là trong lòng hơi thắc mắc, tại sao Sở phu nhân lại nhìn cô với ánh mắt như vậy.

Không lâu sau đó, Sở phu nhân đột nhiên búng tay một cái, đôi mắt bà sáng rỡ:

"Con có phải là cô bé thiên sứ không?"

Nhiệm Cách: "???"

Sở gia chủ mờ mịt nhìn vợ mình, rồi lại nhìn sang khuôn mặt bối rối không hiểu vì sao của Nhiệm Cách.

Hoa Nguyệt Dã đang lau miệng cho cô lúc này mới nói: "Chính là lúc em chụp tấm hình kia cho Hoàng thị."

Nhiệm Cách cẩn thận nhớ lại, cô "à" một tiếng, ngượng ngừng nói:

"Vâng, không ngờ bác vẫn còn nhớ."

Vốn Sở phu nhân lúc này còn hăng trí bùng bùng bàn với chồng mình phải tỏ ra lạnh nhạt một chút với cô bé này, bởi vì muốn làm vợ đưa con trai ưu tú của bà phải trải qua bao nhiêu sát hạch mới duyệt. Nhưng không ngờ tới, đây chính là cô bé xinh đẹp mấy tháng trước bà vừa thấy trên tin tức. Lúc đó bà còn thầm mong có được một đứa con gái như vậy.

Sở phu nhân thoát cái liền cười toe toét, còn đầu bộ dáng lạnh lùng lúc này, bà khoát tay: "Tiểu Cách phải không? Mẹ vừa gọi món cá rồi, chút nữa con ăn xem có món nào hợp khẩu vị thì về nhà mẹ sẽ nghiên cứu rồi nấu cho con nhé!"

Sở gia chủ khó hiểu đánh mắt sang vợ mình, thấy bà trừng mắt đành nuốt xuống những lời định nói.

Mà Nhiễm Cách cũng bối rối không kém. Nếu lạnh lùng, xa cách như ban nãy thì cô còn có thể đối phó vì bản thân đã tập luyện trước ở nhà. Sở gia là nơi nào chứ? Là một gia tộc cao quý từ mấy đời nay, sản nghiệp đếm không xuể, công ty dưới trướng trải dài cả nước. Những người Sở gia đương nhiên cũng không phải người thường rồi, vì thế cô đã chăm chỉ luyện cơ mặt và nụ cười thể hiện tính đoan trang, lấy lòng người nhất. Nhưng bây giờ thái độ của bà đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ. Thân thiết như vậy lại còn xưng "mẹ" với cô nữa.

Không ổn, không ổn chút nào!

Hoa Nguyệt Dã thấy mẹ mình nhiệt tình như vậy thì không nói, nhưng Nhiễm Cách bên cạnh hoảng đến mức bấm móng tay vào da muốn chảy máu rồi, anh đau lòng lắm đấy. Anh đưa tay xoa xoa trên mu bàn tay cô, thở dài:

"Mẹ, mẹ làm con đầu sợ rồi này."

Nhiễm Cách trừng mắt sang anh, khuôn mặt ửng hồng: "Bác gái, con không kén ăn."

Sở phu nhân cười rất tươi, phẩy phẩy tay: "Bác gái gì chứ! Gọi mẹ xem nào!"

Mặt Nhiễm Cách càng đỏ hơn, cô ngượng ngùng kêu: "Mẹ."

Sở phu nhân được như ý, híp mắt cười như trẻ con. Bà quay sang ông chồng im lặng nãy giờ của mình, nói nhỏ:

"Cô bé này chính là tiểu thiên sứ mà em nói với anh đó. Thế nào? Có xinh đẹp không? Tiểu Dã như vậy mà cũng không nói với em một tiếng."

Sở gia chủ bắt đầu đi gật đầu chiều theo bà. Nhìn bà vậy thôi nhưng thật ra là người theo chủ nghĩa nhan không(*), lúc thấy hình cô bé đó liền muốn nhận con gái luôn rồi, hôm nay còn dọa con người ta giật mình một trận nữa. Từ lúc sinh con đến nay cũng không thể nào áp được bản tính hồn nhiên như trẻ con thế này xuống, hại ông lúc nào cũng lo lắng muốn chết.

(*) Thích sắc đẹp, dễ xiêu lòng vì nhan sắc)

Bữa ăn diễn ra rất hài hòa, không khí vui vẻ ấm áp. Càng nhìn Nhiễm Cách, Sở phu nhân lại càng cảm thấy hài lòng. Sau bữa ăn, mọi người dự định sẽ về Sở gia để nghỉ ngơi một chút thì không ngờ lại gặp Từ Yến Chi một thân đồ rực rỡ quyền rũ bước vào, cô ta đeo kính mắt đen, mái tóc uốn xoắn ở đuôi khê đang đưa theo từng bước đi của cô ta.

Không biết vô tình hay cố ý, cô ta đi lướt qua người Hoa Nguyệt Dã. Lúc đó cô ta mới ngạc nhiên nhìn lên:

"Xin lỗi... A, anh Dã?"

Vốn Hoa Nguyệt Dã định đi tiếp không để ý tới cô ta, nhưng phát hiện người bên cạnh đột nhiên đứng lại, đôi mắt to tròn nhìn cô ta chằm chằm.

Hoa Nguyệt Dã sợ cô nghĩ bậy, xoay người lạnh lùng nói: "Tôi đã nói tôi không có em gái."

Từ Yến Chi bĩu môi, bộ dạng đằm đằm đáng yêu: "Em đã biết, em chỉ lỡ lời thôi."

Cô ta lại nhìn sang Nhiễm Cách bên cạnh anh, "Ồ, bạn gái anh sao?"

Nhiễm Cách thấy rõ định ý trong mắt cô ta, nhưng cô chỉ cười cười, "Chào tiền bối." Rõ ràng hai chữ "tiền bối" này được nhấn mạnh, bao gồm hàm ý bên trong khiến Từ Yến Chi đang mỉm cười chợt cứng đờ.

"Tiểu Chi? Sao con lại ở đây?"

Sở phu nhân mang túi xách đi tới, ngạc nhiên hỏi.

"Con đi ăn với đoàn phim, tình cờ gặp mọi người thôi ạ." Từ Yến Chi lễ phép cười chào, có trời mới biết cô ta đã tốn bao nhiêu công sức mới dòi được chỗ ăn uống của đoàn phim sang địa điểm mà bọn họ gặp mặt chứ.

"Trùng hợp là con cũng biết bạn gái của Sở Dã đấy ạ." Từ Yến Chi nhếch môi, thân thiết ôm tay Sở phu nhân. Đồng thời đặc ý nhìn sang Nhiễm Cách, thấy không, người được cả gia đình anh ấy chấp nhận, người có gia thế phù hợp với Hoa Nguyệt Dã là cô ta, chứ không phải Nhiễm Cách.

Sở phu nhân cười hiền xoa đầu cô, từ nhỏ bà đã xem con bé này trưởng thành, ít nhiều cũng cảm thấy hơi xót: "Có mệt lắm không?"

"Dạ không ạ, gặp được dì và Sở Dã là hết mệt ngay." Từ Yến Chi nũng nịu nói, cố ý lơ đi Nhiễm Cách đứng bên cạnh anh, ý đồ rất rõ ràng thể hiện tình cảm thân thiết giữa cô ta và Sở gia cho cô xem.

Mà Sở phu nhân lại hồn nhiên tạt một gáo nước lạnh cho cô ta: "Vậy sao? Hôm nay đi đến gặp con dâu của dì, bây giờ sẽ về nhà nghỉ ngơi trước. Con ở

lại ăn thật nhiều nhé!"

Vừa nói, bà vừa gỡ đôi tay đang ôm lấy cánh tay mình ra, đi đến kéo tay Nhiệm Cách: "Mau đi thôi, mẹ còn muốn hỏi thêm vài chuyện nữa về chiếc váy đó."

Nhiệm Cách thấy bà như vậy cũng đành thuận theo, cười cười: "Dạ."

Sở gia chủ đi đầu tiên rồi tới hai người họ thân thiết nắm tay cười nói, sau đó mới tới Hoa Nguyệt Dã lạnh lùng quét ánh mắt cảnh cáo qua cô ta. Nếu không phải nể mặt mẹ anh thì Từ gia đã không còn chỗ đứng trong cái giới này nữa rồi.

Cô ta nắm chặt tay, khuôn mặt xinh đẹp trở nên vụn vỡ vì giận dữ. "Mẹ" sao? Tiến triển tới mức này rồi à, cô ta đã đến chậm rồi sao?

Mãi đến khi có người trong đoàn phim đi tới thì cô ta mới miễn cưỡng kéo kéo nụ cười trên môi, quay trở về bộ dáng dịu dàng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Quà cưới

Nhiệm Cách cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Mấy ngày này, gia đình cô và gia đình của Hoa Nguyệt Dã đã cùng nhau ăn cơm, tiện thể bàn về chuyện tổ chức lễ cưới của đôi trẻ.

Lúc đầu Nhiệm cha còn do dự lắm, bởi vì thời gian hai người hai người quen nhau vẫn chưa lâu và tuổi con gái mình còn trẻ nên lo tình cảm sẽ không bền chắc.

Nhưng khi nghe nhà trai thuyết phục và bắt gặp ánh mắt kiên định chân thành của Hoa Nguyệt Dã nhìn con gái mình thì ông liền mỉm lòng.

Sở phu nhân và Nhiệm mẹ đã xem ngày lành tháng tốt để hai người tổ chức đám cưới, là ngày thứ ba âm lịch của tháng chín. Vậy là chỉ còn ba tháng nữa là Nhiệm Cách sẽ lên xe hoa.

Cả hai gia đình đều bận rộn chuẩn bị, Nhiệm Cách bị xoay vòng vòng, chụp ảnh cưới, thử đồ, trang sức, lễ vật gì mẹ cô cũng bắt cô phải tự mình lựa chọn. Vì lễ cưới là một nghi thức rất thiêng liêng, chỉ có một lần trong đời thôi nên phải quyết định thật kỹ càng. Thời gian này cô và Hoa Nguyệt Dã cũng không gặp nhau nhiều lắm, cả hai đều bận giải quyết công việc của riêng của mình để chuẩn bị cho lễ cưới ngày nghỉ tuần trăng mật.

Hôn lễ được tổ chức trên đảo Tĩnh, là một hòn đảo nhỏ xinh đẹp của nước Z. Lễ cưới được tổ chức ngoài trời, thời tiết tháng chín ở đây vẫn còn ấm áp, sóng biển vỗ nhẹ theo nhau lần lần chạy vào bờ rồi lại rút ra. Khách khứa đã đến đông đủ, Nhiệm Cách ngoài ý muốn nhìn thấy Edward đến dự, bên cạnh ông ta là Mạch Âu Diễm đang hồ hững nhìn xung quanh.

Dù sao ông ta cũng là cha ruột của Nhiệm Cách nên Nhiệm cha dù có khó chịu thế nào vẫn nghe lời vợ mời ông ta tới.

Mạch Âu Diễm nhìn thấy cô mặc váy cưới, mắt lóe lóe: "Hôn thê cũ à, không suy xét lại anh sao?"

Nhiệm Cách liếc hần, nâng tà váy dài chạm đất của mình lên: "Trước giờ tôi chỉ có một vị hôn phu duy nhất, một chút nữa cũng là chồng tôi."

Mạch Âu Diễm thở dài, đáng vẻ như rất tiếc nuối, "Haizz, thật sự không suy xét sao?"

Nhiệm Cách dừng lại, mỉm cười nhìn hần: "Chúng ta có thể là bạn. Tôi có thể mai mối cho ngài."

Hần sùng sốt, lập tức xua tay, "Không cần đâu cô bé, tôi đã có đối tượng mới rồi."

Nhiệm Cách nhướn mày, "Ồ? Cô gái xấu số nào thế?"

Mạch Âu Diễm cười cười không nói, chỉ tiến lại gần cô, đôi môi nhẹ nhàng câu lên: "Vị hôn thê cũ thân mến, tôi có quà cưới bất ngờ dành cho em đấy!"

Cô chớp mắt, rất tò mò muốn xem món quà mà hần đang ám chỉ. Nhưng lúc này cô lại bị mẹ hối thúc sửa soạn lại nên nhanh chóng đi qua, quảng chuyện này ra sau đầu.

Mơ mơ màng màng một hồi, cô đã được Nhiệm cha dắt tay bước vào lễ đường, bộ váy trắng lộng lẫy đính các viên đá quý hai bên hông khiến cô trở nên sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời dịu nhẹ. Cô nhìn người đàn ông trước mắt. Anh tuấn, trầm nhả, dịu dàng như vậy bây giờ chỉ có thể là dành cho cô thôi.

"... Con có đồng ý không?"

Từng chuyện xảy ra trong quá khứ trong khoảnh khắc này chợt hiện lên trong đầu cô. Từ lúc gặp anh lúc cô mới trùng sinh đến lúc anh vì bảo vệ cô mà trúng đạn, đến căn phòng bí mật của biệt thự lão Clark. Hình bóng anh từ từ xâm chiếm lấy trái tim cô, chỉ cần một ánh mắt cô liền biết anh bất mãn thế nào khi cô không để ý anh, một cái nhếch nhếch trên bờ môi cũng khiến tim cô đập loạn lên. Bất giác, cô đã không thể sống thiếu anh.

Cô cảm tạ ông trời vì để cho cô sống lại một lần nữa, cũng là vì đã để Hoa Nguyệt Dã đến bên cô.

“Tiểu Cách, Tiểu Cách...”

Nghe giọng trầm trầm của Hoa Nguyệt Dã gọi cô, cô hoàn hồn. Mọi người đang đợi câu trả lời của cô, Hoa Nguyệt Dã cũng vậy. Nhưng lúc này cô lại rất muốn bật cười, bởi vì anh đang khần trương đến mức mồ hôi túa đầy trên trán.

Sao lại không khần trương được chứ? Khi mà cô cứ đứng im ngơ ngẩn thế này, anh sợ cô đổi ý...

Nhiễm Cách ngọt ngào nở nụ cười: “Con đồng ý.”

Hoa Nguyệt Dã thở phào, vui vẻ giương khóe môi.

Cha xứ nói lớn: “Ta tuyên bố hai con đã là vợ chồng. Chú rể có thể...”

Không để Cha nói hết câu, Hoa Nguyệt Dã nắm tay cô đeo nhẫn vào, rồi tự đeo vào cho mình luôn. Sau đó giữ lấy eo nhỏ của cô, cúi xuống đặt một nụ hôn mãnh liệt trên đôi môi căng mọng của cô. Mặc kệ tiếng hò hét hay tiếng vỗ tay trầm trồ của mọi người, người con gái anh yêu đã trở thành vợ của mình. Trên đời này còn điều gì hạnh phúc hơn nữa chứ? Anh cảm thấy anh quả thật rất may mắn!

Nhiễm Minh Ngôn ngồi ở dưới thật muốn nhảy cẫng lên, em rể sao lại gấp gáp như vậy chứ! Làm gì có vị khách đặc biệt nào bất ngờ tới phá hôn lễ đâu chứ? Tâm lý của mấy người đang yêu đương thật đúng là khó hiểu!

Linh cảm của Nhiễm Minh Ngôn quả thật đúng một nửa. Đúng là có vị khách đặc biệt tới, người đó cũng không phải là người không quen.

“Em gái kết hôn mà không mời anh trai, thật không coi người anh này ra gì nha?”

Hoa Nguyệt Dã và Nhiễm Cách giật mình nhìn nhau, giọng nói này...

Một người đàn ông diện complet đen từ sau cổng hoa đi tới, anh ta mỉm cười, đôi mắt sáng quắc.

Hoa Mỹ bật dậy, há hốc miệng: “Hoa... Hoa Phong?”

Ngay cả Hoa Tuyết thường ngày trầm tĩnh cũng không nhịn được cứng đờ người, biểu cảm trên mặt vừa kinh hi vừa chua xót.

Hoa Phong nghiêng đầu, nở nụ cười mỉa mai: “Làm sao? Mới xa tôi có mấy tháng mà quên tôi luôn rồi sao người anh em?”

“Thật... mẹ nó!” Hoa Mỹ nhịn không được chửi thề một tiếng.

Hắn bước đến gờ tay định nắm Hoa Phong nhưng lại dễ dàng bị anh bắt được. Hoa Mỹ xúc động, nhìn Hoa Phong bằng xương bằng thịt đứng trước mắt mình, ôm chặt lấy anh. Hoa Phong nhìn sang Hoa Tuyết, khẽ nhường mảy. Hoa Tuyết bật cười, không để ý tới giọt nước ấm nóng vừa lăn xuống gò má mình, sai bước tới ôm lấy hai người họ.

“Các anh em, tôi đã trở lại!”

Ba người họ ôm nhau một lúc rồi buông ra. Hoa Phong bước tới chào gia đình Nhiễm Cách rồi chào mọi người ở Sở gia, Sở phu nhân khi thấy anh cũng không khỏi nghẹn ngào nức lên, nụ cười dịu dàng nở trên môi.

Lúc nhìn thấy Edward, anh gật đầu kêu một tiếng:

“Cha.”

Edward gật đầu, ánh mắt ra hiệu đánh về phía cặp vợ chồng son.

Hoa Phong gật đầu, đi tới trước hai người họ. Anh nhìn Hoa Nguyệt Dã, mỉm cười:

“Boss!”

Hoa Nguyệt Dã vẫn bình tĩnh gật đầu coi như đáp lời. Nhưng sau đó hai người lại ôm nhau thật chặt giống như những người bạn xa cách đã lâu. Chỉ có bọn họ mới hiểu, tình cảm anh em cùng nhau lớn lên từ nhỏ, gắn bó thân thiết như keo sơn, đâu phải nói quên liền quên được? Không phải anh không đau đớn khi mất đi người anh em, mà là do không dám nghĩ tới, là do tội lỗi, do áy náy cùng đau lòng mới không dám nghĩ tới chuyện này.

Hoa Phong buông Hoa Nguyệt Dã ra, vỗ vỗ vai anh, quay đầu sang bọn Hoa Mỹ cười nói:

“Boss đã trở thành em rể tôi rồi này! Oách không?”

Lúc này Hoa Phong mới dám nhìn sang cô dâu bé nhỏ xinh đẹp bên cạnh Hoa Nguyệt Dã. Mắt cô đã ướt sũng, chớp mũi nhỏ nhỏ đỏ ửng lên, môi hơi mím nhưng khóe môi vẫn như có như không mà giương lên.

“Em gái.” Hoa Phong cười nhẹ, đẩy trán cô một cái, “Bất ngờ không? Hoa Phong anh từng xem em như chị dâu. Nhưng bây giờ anh lại chính là anh trai thất lạc bấy lâu nay của em.”

Nhiệm Cách vẫn trừng to mắt không nói gì. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, rốt cuộc Hoa Phong đành bắt đầu cười một tiếng:

“Cũng không chào đón người anh trai này sao?”

Nhiệm Cách thấy anh nghịch ngợm nhảy mắt, cô bật cười, nước mắt lăn dài trên gò má tinh xảo, cô bước tới ôm anh, giọng nói nghẹn ngào: “Dù anh là anh trai hay Hoa Phong, em đều rất chào đón.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hạnh phúc

Nhà trai nhà gái bỗng lục đục kéo nhau vào trong phòng, còn đóng cửa ngăn cản ánh mắt tò mò của mọi người bên ngoài. Ngay cả cô dâu chú rể cũng vào luôn, thế rồi bên ngoài anh nhìn tôi, tôi nhìn anh không hiểu mô tê gì.

"Chuyện này là sao?" Hoa Nguyệt Dã khoanh tay, hết nhìn Hoa Phong lại nhìn sang Mạch Âu Diễm.

Mạch Âu Diễm nhún vai, cười ôn hòa: "Louisa, quà tôi tặng cho em có phải rất bất ngờ không?"

Nhiệm Cách lườm hần, lấy tay lau nước mắt rồi đánh mắt sang Hoa Phong.

Mọi người thấy vậy cũng im lặng, chờ nghe Hoa Phong giải thích.

Hoa Phong cười hi hi, vẫn là một bộ dáng đùa giỡn thường ngày. Anh nâng ly rượu lên, ánh mắt xa xăm.

Lúc đầu anh tiếp cận Sở gia chỉ vì bảo vệ mạng sống của mình. Kể từ hôm bị bắt cóc, trên người anh đã có biết bao vết thương và phải chịu đau đớn đến đường nào.

Một đứa bé bảy tuổi phải chạy trốn ngày đêm thoát khỏi cái lồng giam cầm của bọn buôn người. Rét lạnh, đau thương và đói khát. Đứa bé ấy lết tằm thân nặng nhọc đến một con hẻm nhỏ, trong cái chậu nứt nẻ có vài giọt nước mưa cùng những con lăng quăng bên trong đó.

Nhưng cậu không ngại, cậu trân quý từng giọt nước bản thân ấy chỉ vì đã quá khát nước, thân thể này như không còn là của cậu nữa.

Mãi đến khi đứa bé ấy vô tình gặp Hoa Nguyệt Dã đang nằm trên bãi cỏ xanh mướt, bộ quần áo sạch sẽ làm nổi bật đáng về thư sinh, điển trai của cậu thiếu niên ấy.

Hoa Phong hoài niệm về ngày mình ở cùng ba mẹ, cậu bé lại càng nghĩ mình phải đi tìm các chủ cảnh sát ở đây, nhưng cậu không thể tin ai cả. Bọn buôn người đó tự xưng là bạn của Edward nên cậu mới tin tưởng đi theo, đến khi vỡ lẽ đó là ai cậu lại chạy trốn. Cậu đến cục cảnh sát, vậy mà các chú cảnh sát ấy lại đem cậu trở về chỗ của bọn buôn người. Cậu bé không thể tin được, ngây ngất ngốc ngốc suốt cả đêm.

"Ai đó?"

Hoa Phong giật mình ngẩng đầu.

"Tôi không phải là người xấu."

Hoa Nguyệt Dã đáp một tiếng: "Đến đây."

Cậu ta hiểu mình gì sao? Hoa Phong rất vui mừng.

Thiếu niên kia đã ngồi dậy từ bao giờ. Cậu ta chau mày nhìn Hoa Phong. Có lẽ đang đánh giá cách ăn mặc của cậu bé. Cũng phải thôi, dơ bẩn và hèn hạ thế này cơ mà... Cậu bé bỗng nhớ ba mẹ quá, nhớ em gái nữa.

Nhưng cậu không ngờ, thế mà Hoa Nguyệt Dã lại xin cha mẹ đem cậu về nuôi. Còn có hai đứa bé khác nữa. Họ cùng nhau ăn học, lớn lên rồi trở thành bạn bè, thành thủ hạ đồng lòng bảo vệ Hoa Nguyệt Dã.

Nhưng Hoa Phong chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm gia đình mình.

Có lẽ lúc ấy quá nhỏ nên cậu không nhớ rõ về gia đình của mình. Chỉ nhớ tên cha của mình là Edward, mẹ là Emma, em gái thì không nhớ tên. Bản thân cậu lại là Harry Sainnton, nhưng cậu không muốn nói tên thật của mình ra. Vì cậu không tin ai hết, kể cả Sở gia!

Thế rồi trải qua gần hai mươi năm sống dưới mái nhà của Sở gia, cuối cùng anh đã tìm thấy người thân của mình. Em gái thân yêu Louisa, cũng là đứa con gái nuôi của Nhiệm gia, Nhiệm Cách.

Ban đầu anh cũng không biết thân phận thật sự của Nhiệm Cách, chỉ khi Mạch Âu Diệm tìm đến...

"Ngày đám cưới mà mọi người nghĩ là tôi đã chấn bom ấy..." Hoa Phong kể tới đây bỗng nhiên bật cười, "Không hiểu sao các người lại dễ gạt tới vậy, đó chỉ là quả bom giả thôi."

"Giả!?" Hoa Mỹ giật mình hỏi. Rõ ràng hôm đó anh cũng chứng kiến quả bom phát nổ, tại sao lại là giả được?

"Không phải là "giả" như cậu nghĩ đâu." Mạch Âu Diệm cười.

Thấy ánh mắt chuyển từ ngạc nhiên sang phần nộ của Hoa Mỹ liền biết mình dễ bị bại lộ. Hắn kể rằng vì không tìm được Edward nên Hoa Phong không thể mạo hiểm quay về với thân phận Harry Sainnton được. Thế là hắn giúp đỡ Hoa Phong với điều kiện cổ phần công ty của Edward một nửa phải cho hắn.

Hoa Phong suy nghĩ, quyết định như vậy. Đến khi quả bom đó chuẩn bị được kích hoạt anh đã nhanh chóng chạy tới chỗ khác đánh ngất Clark. Thậm chí người trong lễ cưới hôm ấy cũng là người dưới trướng anh.

Bọn họ tung ra thuốc mê cực mạnh vào không khí, sau đó mới ném quả bom lực công kích nhỏ hơn vào đó. Trong khoảng thời gian này, Hoa Phong đã tranh thủ lên trực thăng để cứu cha mình, vì anh biết lão Clark sẽ buông lỏng phòng bị vào hôm nay - ngày lão ta chết.

Nhưng anh lại không ngờ tới mọi người tưởng mình đã chết. Dờ khóc dờ cười nhìn "ngôi mộ" của mình, thật không biết nên bắt đầu giải thích từ đâu.

Hoa Phong kể xong thì mọi người im lặng một lúc. Trên mặt Hoa Mỹ dù gắng gượng nở nụ cười nhưng ánh mắt vẫn không kìm được tia chết chóc bắn tới Hoa Phong.

Nhiệm Cách vẫn ngây người, thật sự chuyện này đến với cô quá bất ngờ. Cô không biết nên vui hay buồn nữa, đầu óc quay cuồng một hồi mới cảm giác được Hoa Nguyệt Dã nắm lấy tay mình siết chặt.

Cô ngẩng đầu, mỉm cười trấn an anh.

"Mọi chuyện đã sáng tỏ rồi, bây giờ chúng ta cũng nên đặt hiềm khích qua một bên thôi. Lễ cưới hai đứa nhỏ vẫn đang tiếp tục đấy." Người lên tiếng là Sở gia chủ vẫn trầm ngâm nãy giờ. Ông đã nghĩ thông suốt, chuyện đã qua thì cũng qua rồi, không nên nhắc lại làm gì nữa. Hiện tại hạnh phúc của hai người mới là quan trọng nhất.

"Dạ."

Nhiệm Cách nắm tay Hoa Nguyệt Dã, hỏi nhỏ:

"Có phải anh đã sớm biết chuyện này rồi không? Nhìn anh chẳng bắt ngờ gì cả."

Hoa Nguyệt Dã lắc đầu, sưng nịch nhéo má cô: "Không có, chỉ là ban đầu cảm thấy hơi nghi ngờ thôi."

"Vậy sao..." Cô gật gù, nhìn nét mặt cương nghị lạnh nhạt của anh, chợt mỉm cười, "Em rất hạnh phúc."

Hoa Nguyệt Dã ngần ra, không đợi anh trả lời, cô đã nói tiếp, "Em có ba mẹ, các anh trai yêu thương, em có công việc hoàn hảo, em xinh đẹp, cũng có tiền..."

Anh bật cười, nhéo mũi nhỏ của cô. Lại nghe cô nói tiếp:

"Quan trọng hơn là, em còn có anh."

Cô nhón chân hôn phớt qua đôi môi nhạt màu của anh, lưu lại mùi hương hoa mai thoang thoảng. Anh dừng lại, chợt nghĩ tới chưa bao giờ nghe thấy cô cất lời triu mến, lắng đọng như vậy, lồng ngực "thịch" một cái, màu hồng xuất hiện nổi bật trên tai.

"Hi hi, anh xấu hổ nè." Nhiệm Cách bắt gặp anh đang luống cuống che tai mình lại, cô nhón chân giữ lấy khuôn mặt điển trai của anh, "Tai anh đỏ rồi nè, xấu hổ đúng không?"

"Không có." Hoa Nguyệt Dã bối rối đưa tầm mắt sang chỗ khác, miệng phủ nhận rất quả quyết.

"Sao lại không có chứ? Anh đỏ tai rồi nè chồng yêu."

Hoa Nguyệt Dã khựng lại, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng hé mở của cô:

"Em vừa gọi anh là gì?"

"Chồng y..."

Chưa dứt lời, cô đã bị anh chặn miệng, nụ hôn mang theo sự vui vẻ lại kiêu ngạo, quấy phá. Nhiệm Cách định vẫy ra vì sợ có người thấy nhưng Hoa Nguyệt Dã đã ôm chặt cô, anh cúi xuống hôn sâu hơn, môi lưỡi dây dưa không dứt.

Nụ hôn kết thúc cũng là lúc Nhiệm Cách xui lơ dựa hẳn vào người anh. Anh cười khẽ, giọng trầm thấp từ tính vang lên:

"Ừ, anh đang xấu hổ đó, vợ yêu."

- - - - -

Xin lỗi mấy bạn TvT Đạo này Wattpad mình bị gì ấy không vào được trễ thời gian đăng rồi. Mình sẽ đền bù sau TvT

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Yêu em.

"Vợ, đến đây anh ôm em."

Nhiệm Cách trừng mắt, xoa xoa eo nhỏ của mình, tiếp tục thất giầy không để ý tới anh.

Hoa Nguyệt Dã mặc áo sơ mi trắng cởi ra hai nút trên cùng, xương quai xanh quyến rũ ẩn ẩn hiện hiện, thấp thoáng còn thấy dấu vết cuồng nhiệt của đêm qua.

"Vợ yêu, đừng giận nữa mà. Không phải tối hôm qua em thách anh..."

"Im miệng!"

Nhiệm Cách buột xong dây giày, vừa đứng dậy bước chân đã loạng choạng. Cô xoa xoa eo, mắt hạnh trừng anh.

Đêm qua cô uống khá nhiều rượu, đầu óc mơ hồ không nhớ rõ mình đã làm việc gì. Nhưng Hoa Nguyệt Dã nói, cô chủ động lột sạch leo lên giường, đã vậy còn khiêu chiến anh, người thắng sẽ khiến người thua nghe lời trong một tuần.

Đương nhiên, Nhiệm Cách thua.

Hôm nay hai người đến Nhiệm gia ăn cơm, sau đó đi dạo phố tân trang lại ngôi biệt thự mới mua này. Đó là kế hoạch cô mới vạch ra hôm qua, nhưng hôm nay eo mỗi lưng nhức, còn sức đâu mà đi mua sắm nữa chứ!

Hai vợ chồng ăn cơm ở Nhiệm gia, ngồi chơi nói chuyện nhiều thứ thì đã là bốn giờ chiều.

Nhiệm Cách quyết định tối nay ăn ở ngoài vì cô không còn sức nữa. Đương nhiên Hoa Nguyệt Dã cũng chiều theo ý cô.

Hai người nắm tay nhau đi dạo trong công viên. Chiều chiều, nắng đã tắt dần, chỉ còn lại ngọn gió thoang thoang khẽ thổi qua mái tóc mềm mại của cô, mùi hương hoa mai nhàn nhạt quanh quần chớp mũi anh.

Đi khoảng mười lăm phút, hai người tìm thấy một băng ghế liền ngồi xuống. Nhiệm Cách nhìn quán kem bên kia, mắt sáng lên. Đương nhiên Hoa Nguyệt Dã cũng thấy, anh đứng dậy xoa đầu cô:

"Đợi anh một chút."

Hoa Nguyệt Dã cất bước về phía quán kem. Nhiệm Cách ngồi hóng gió ở ghế công cộng, quay qua quay lại nhìn đám trẻ con đùa giỡn. Cô chột mím cười, không biết con của mình và Hoa Nguyệt Dã sẽ thế nào nhỉ?

Bé sẽ là con trai hay gái nhỉ?

Nếu là con gái, cô sẽ thắt tóc xinh xinh cho bé. Dạy bé vẽ tranh, đọc sách, cắm hoa.

Còn nếu là con trai, cô sẽ...

"Nhiệm Cách?"

Cô giật mình, mãi suy nghĩ miên man nên không để ý có người đứng trước mặt mình.

Không ai khác chính là Mặc Vô Kỳ đã rất lâu không gặp. Hắn có vẻ tiêu tụy hơn, khuôn mặt càng góc cạnh, mắt giăng đầy tia máu, môi cũng hơi nhạt màu, không còn vẻ rực rỡ soái khí như ngày trước.

"Ồ, chào Mặc tổng." Nhiệm Cách gật đầu cho có lệ, sau đó lại nhìn lướt qua áo thun trắng đã phai màu và quần jean cũ kĩ của hắn. Trong lòng thầm ngạc nhiên, mấy tháng nay hắn có chuyện gì sao, nhìn sa sút như vậy.

Còn Mặc Vô Kỳ vẫn âm thầm đánh giá cô. Cô vẫn xinh đẹp rạng rỡ như ngày nào, ánh mắt to tròn long lanh ấy, chiếc mũi xinh xinh nhỏ nhắn, đôi môi chúm chím phần nộn.

Hắn chợt tự hỏi, cô có còn yêu hắn không nhỉ? Nếu có, hắn sẽ cho cô một cuộc sống tốt nhất, hạnh phúc nhất, bù lại những lỗi lầm trước đây hắn đã gây ra.

Nghĩ vậy, một tia sáng chợt xẹt qua đáy mắt hắn.

"Nhiệm Cách..."

Cô ngẩng đầu.

"Anh... chia tay với Từ Uyển rồi."

"???" Cô mờ mịt nhìn hắn. Nói chuyện này với cô làm gì chứ?

"Anh..."

"Vợ, kem của em đây."

Một bóng người chợt chạy như bay tới cạnh cô, sau đó một ly kem đầy màu sắc xuất hiện. Nhiệm Cách vui vẻ nhận lấy, thấy trán Hoa Nguyệt Dã đỏ mồ hôi liền dùng mu bàn tay mình lau cho anh.

"Sao lại đổ mồ hôi nhiều thế này?"

Hoa Nguyệt Dã bĩu bĩu môi, "Anh sợ em chờ nên chạy nhanh để đem kem cho em đây!"

Nhiệm Cách cười híp mắt, múc một muỗng kem rồi nhâm nhi, "Cảm ơn anh nha!"

Mặc Vô Kỳ thấy cảnh này, mặt tái lại rồi tự động xoay người bỏ đi. Nếu lúc này Hoa Nguyệt Dã không xuất hiện thì hắn còn có chút hy vọng, nhưng sau khi anh chạy tới, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua hắn rồi lại làm như không có việc gì đưa kem cho cô. Ánh mắt hắn lướt qua ngón tay đeo nhẫn của anh, lòng khê động.

Mặc Vô Kỳ biết, hắn đã không còn cơ hội nào nữa rồi. Từ đó về sau Nhiệm Cách cũng không thấy hắn xuất hiện nữa, giống như đã hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Hoa Nguyệt Dã há hê nhìn bóng lưng của hắn, sau đó lại nhìn cô vợ vô tư vô tâm của mình, cung chiều nheo mũi cô một cái.

"Lúc này anh có thấy Mặc tổng nhìn tàn tạ thế nào không?"

Hoa Nguyệt Dã mắt lóe lóe, mỉm cười xoa đầu cô, "Không thấy."

"Ồ..." Cô ngậm muỗng kem.

Anh híp híp mắt, nguy hiểm nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô.

"Em còn dám nghĩ tới hắn ta?"

"Không có nha, em chỉ thấy hắn, thật đáng thương như thế nào ấy."

Anh gật đầu, "Nhưng mà cũng không được nghĩ tới hắn, dù là thương hại cũng không được."

Đã kết hôn rồi mà vẫn ăn giấm ki cục thế này sao? Cô chu chu môi, hờn dỗi liếc anh nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

"Cho anh ném thư xem."

Nhiệm Cách vui vẻ đặt ly kem trên tay anh. Anh nhướn mày, nhìn đôi môi đỏ mọng hé mở dính chút kem của cô, mắt tối sầm. Nhưng chưa kịp làm gì thì cô bỗng nghiêng người sang, áp môi mình lên môi anh. Sau đó lại còn nghịch ngợm nháy mắt một cái:

"Em rất biết tình thú đó nha!"

Hoa Nguyệt Dã nhếch môi. Ủ, vợ anh là người giỏi gây bất ngờ nhất mà!

Hai người hôn nhau dưới ánh chiều tà. Tay không cầm ly của Hoa Nguyệt Dã đan xen với bàn tay mảnh khảnh của cô, kết nối hai tâm hồn cùng đồng điệu, cùng một tình yêu vĩnh cửu.

"Em chỉ yêu mình anh thôi!"

"Ừ."

"..."

"Anh biết là em yêu anh, anh cũng yêu em. Nhưng đừng nhìn anh như vậy, nơi này không tạo em bé được."

"..."

"Về nhà tạo em bé nhé?"

"Ai muốn tạo em bé với anh chứ!?"

"Em đó."

"Anh...!!!"

"Yêu em."

- Hoàn Chính Văn -

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ngoại truyện 1: Hoa Từ Ngọc và Hoa Bạch Ân

#1.

Nhiệm Cách mang thai!

Hoa Nguyệt Dã cầm tờ giấy xác nghiệm đứng ngẩn ngơ ở bệnh viện hơn nửa ngày trời.

Sau khi đưa cô về nhà cũng còn ngẩn ngơ.

Ăn cơm cũng dùng đũa ngược đầu, thay vì ăn bằng miệng thì anh lại ăn bằng mũi.

Vừa mới mở cửa phòng tắm bước vào đã trượt chân té, đập đập vào bồn cầu đau đớn nhưng anh vẫn ngẩn ngơ. Nhiệm Cách nghe tiếng động hoảng hốt đi vào thì thấy chồng mình ngồi ngây người ra, trên trán còn sưng một mảng đỏ. Cô hét cách, đành gọi anh ra nói chuyện.

Nhiệm Cách: "Nếu anh chưa muốn có con bây giờ thì có thể phá..."

Hoa Nguyệt Dã: "Cái gì? Không được phá!"

Nhiệm Cách: "Thế sáng giờ anh ngẩn người cái gì? Không phải anh không thích có con sao?"

Hoa Nguyệt Dã: "... Không phải."

Anh ngồi trên giường thở dài, đáng thương nhìn cô: "Em nói xem, giữa Hoa Từ Ngọc và Hoa Từ Lan, tên nào đẹp hơn?"

"..."

Cô bật cười, xoa xoa bụng nhỏ của mình, "Anh lo hơi sớm rồi đấy!"

Hoa Nguyệt Dã nghiêm túc mím môi, "Không sớm, anh đã nghĩ ra tên cho đứa thứ hai của mình rồi."

"..."

#2.

Hoa Từ Ngọc ra đời vào một buổi sớm mai, nhìn y tá bế con gái mình trên tay. Hoa Nguyệt Dã mặt nhăn nhó, nắm chặt bàn tay yếu ớt của vợ mình đang nằm trên giường bệnh.

Nhiễm Cách mới sinh xong, sắc mặt còn nhợt nhạt, môi cũng không còn màu hồng nhuận như ngày thường. Nhưng chỉ có đôi mắt là sáng rõ đến kinh người.

"Dã, con em đâu?"

Hoa Nguyệt Dã bắt mắt xụ mặt, "Em đừng kích động, anh đi bế con."

Hoa Nguyệt Dã vừa dứt lời đã bước ra khỏi phòng bệnh. Nhiễm Cách nằm đợi rất lâu vẫn không thấy anh trở lại, trong lòng vừa hồi hộp vừa lo lắng. Từ Ngọc có chuyện gì sao?

Lát sau, bên ngoài vang lên tiếng quát lớn của mẹ chồng:

"Này! Con làm gì thế hả? Biết da em bé non nớt thế nào không?"

Lần đầu tiên Nhiễm Cách nghe mẹ chồng nặng lời như thế. Cô hơi tò mò định ngồi dậy xem có chuyện gì ở ngoài thì Hoa Nguyệt Dã đang bế con nhón mặt đẩy cửa vào, mẹ chồng cũng đi theo sau.

Mẹ chồng thấy cô định ngồi dậy thì nhanh đi tới đỡ cô dựa vào gối, vừa bận rộn rót một ly nước ấm cho cô.

"Con xem thằng chồng con kia! Tự nhiên lại đi mượn son phấn của y tá để trang điểm cho Từ Ngọc!"

Nhiễm Cách kinh ngạc đến ngây người, lại nhìn khuôn mặt trầm ngâm của Hoa Nguyệt Dã, cô có chút muốn cười, nhưng con gái vẫn quan trọng hơn, thế là cô nghiêm mặt hỏi:

"Tại sao anh lại làm như vậy?"

Hoa Nguyệt Dã cúi xuống nhìn con gái trên tay, rồi lại nhìn Nhiễm Cách một mắt dựa vào gối đang chờ câu trả lời của mình.

"Anh... thấy con gái xấu quá, anh định trang điểm cho nó đẹp hơn..."

Nhiễm Cách và Sở phu nhân há hốc mồm: "Cái gì?"

Hoa Nguyệt Dã đặt em bé cạnh Nhiễm Cách: "Anh sợ em không thích nó..."

Cô sùng sốt, sau đó bật cười, khóe mắt cong cong:

"Sao anh lại ngốc thế hả? Em bé nào mới sinh ra cũng như vậy hết, đợi một thời gian ngắn nữa thì sẽ thấy rõ diện mạo của bé thôi."

Hoa Nguyệt Dã ngờ vực: "Thật không?"

"Thật!" Cô gật đầu chắc nịch. Sau đó quay sang xem bé con của mình. Trong lòng tự nhủ, con gái à, sau này con sẽ là một tuyệt sắc đại mỹ nhân.

#3.

Thôi nôi của Từ Ngọc được tổ chức ở Sở gia, mọi người đều vây quanh bé con được một tuổi đang nằm êm a trên nôi.

"Ui ui, bé xinh quá!"

"Mắt giống mẹ, mũi và môi giống ba này!"

"Bé cười kìa, đáng yêu quá..."

Mọi người đang xúm lại khen lấy khen để Từ Ngọc, Nhiễm Cách ngồi bên cạnh khẽ đu đưa chiếc nôi, cô mỉm cười. Sau khi sinh xong, cô càng trở nên đầy đặn hơn, môi hồng nhuận, mặt mày dịu dàng, bây giờ khó có thể nhìn ra nét sắc sảo như ngày xưa mà chỉ còn vẻ thanh nhã, tình khôi.

"Tách"

Nhiễm Cách ngừng đầu, thấy một chàng trai khoảng hai mươi tuổi đang cầm điện thoại chụp bé con của mình. Hoa Nguyệt Dã vừa đi làm về thì bắt gặp

cảnh đó, anh chỉ nhường mảy, đi tới xách cổ cậu ta.

"Thằng oắt con, chụp làm gì vậy hả?"

Đây là em họ Hoa Nguyệt Dã, tên Bắc Hoành, hiện đang là sinh viên ngành Luật của trường Đại học Tây Thái. Cậu chàng có một khuôn mặt tuấn tú nhưng lại mang hơi hướng playboy, mắt đào hoa, mũi cao và môi mỏng. Chiều cao cậu xấp xỉ Hoa Nguyệt Dã, lúc bị xách cổ cũng không yếu thế hơn, giờ tay xách lại cổ áo sơ mi của anh.

"Anh họ, em chỉ chụp một tấm thôi nhé!"

"Chụp làm gì?"

Bắc Hoành nhún vai, thờ ơ nhìn vào điện thoại: "Để so sánh, con của em thế nào cũng đẹp hơn con anh."

Nhiệm Cách ngẩn ra, mọi người cũng không thể ngờ được lý do của cậu lại là như vậy. Chỉ có Hoa Nguyệt Dã cười nhếch môi, nụ cười có chút xấu xa.

"Sao? Chú mày bắt được con sẽ nhỏ rồi à?"

"Sắp rồi."

Hoa Nguyệt Dã ghét bỏ nhìn cậu, "Chưa bắt được thì đừng phách lối, cút sang một bên!"

Bắc Hoành liếc anh một cái, cạ lơ phất phơ dứt tay vào túi đi vào nhà trong.

Tối hôm đó, Nhiệm Cách nghe Hoa Nguyệt Dã lẩm bẩm đứng trước nôi Từ Ngọc.

"Con gái, bố sẽ cho con đi học võ. Một con của chú Bắc Hoành ra đời thì con nhớ tận nó một trận trả thù cho bố nhé!"

"...."

#4.

Hoa Bạch Ân đã được bốn tuổi, cậu bé nhìn cô chị Từ Ngọc hơn mình hai tuổi đang làm nũng với mẹ, ánh mắt hiện ra vẻ ghét bỏ.

"Chị không thể bớt trẻ con hơn được sao?"

Từ Ngọc liếc cậu, "Chị còn nhỏ."

Bạch Ân chau mày, đặt một tay lên bàn, nghiêng đầu chống cằm suy nghĩ. Bao nhiêu tuổi mới có thể coi là lớn nhỉ? Bé muốn lớn thật nhanh, thật nhanh nữa cơ!

Sau đó Bạch Ân nhìn xuống cái bụng tròn tròn đầy sữa của mình, thở dài. Bé có ăn uống thế nào vẫn không thể cao hơn nữa, bé buồn quá đi!

Nhiệm Cách thấy cậu con trai chống cằm thở dài như ông cụ non của mình, cô bật cười:

"Sao thế con trai?"

Bạch Ân nhử mảy nhìn mẹ, miệng đầy sữa nói: "Con có nói mẹ cũng không hiểu được đâu." Rồi lại thở dài một hơi.

Nhiệm Cách dờ khóc dờ cười, đi đến cạnh cậu, vuốt chòm tóc nhú lên của cậu, "Con có thể nói mẹ nghe mà, mẹ sẽ cố gắng hiểu."

Bạch Ân như có điều suy nghĩ, "Bố nói... con phải lớn nhanh để đi làm kiếm tiền, sau đó...."

Nhiệm Cách: "Sau đó sao con?"

"Sau đó lặn ra khỏi nhà."

"..."

Bạch Ân thở dài, "Con cũng muốn lớn nhanh lắm chứ, Thi Thi cũng đang chờ con lớn để cưới bạn ấy nữa. Nhưng con uống sữa mãi mà không lớn thêm tí nào hết..."

Thi Thi là một cô bé xinh xắn ở nhà trẻ, ngày thường Bạch Ân thích chơi với cô bé nhất, có đồ gì ngon cũng nhường cho bé.

"..."

Nhiệm Cách nghĩ, tối nay cô phải cho ông chồng nhà mình một trận. Dám đầu độc con trai cô!

Chương 74: Ngoại truyện 2: Mặt tối của Hoa Nguyệt Dã

Nhiệm Cách nghĩ anh là tên lưu manh giả vờ trầm ổn, nghiêm túc. Cả Nhiệm gia cũng thấy anh chính chắn, lại là người dịu dàng biết săn sóc vợ con. Nhưng mấy ai biết được, về ngoài đó chỉ do anh dựng lên để che giấu bản chất thật sự của mình.

Từ ngày xác định mình yêu Nhiệm Cách, anh ngoài mặt lại tỏ vẻ đau khổ chúc phúc cho hai người Mặc Vô Kỳ và Nhiệm Cách, mặt khác lại âm thầm lập mưu tính kế cướp cô về trong tay.

Nhiệm Cách không biết, ngày nào anh cũng đứng trước cửa sổ nhớ về cô. Ánh mắt anh trầm đục không nhìn rõ cảm xúc, chỉ cần biết một khi đã nhìn vào đó sẽ không thể thoát ra được.

Con đàn bà Từ Uyển đó, là do chính anh sắp xếp nhằm để chia rẽ Mặc Vô Kỳ và cô. Cũng sắp thành công rồi đấy chứ?

Hoa Nguyệt Dã kéo cả vạt, chuẩn bị xoay người ra ngoài thì đột nhiên bị một đôi tay mảnh khảnh ôm lấy.

"Dã, em thích anh." Giọng cô gái ngọt ngào, mùi hương nước hoa thoang thoảng bay vào khoang mũi anh.

Hoa Nguyệt Dã không động đậy, môi nhếch thành một nụ cười lạnh lẽo.

"Thư ký Green, tôi cho cô ba giây để chạy."

Thư ký Green xinh đẹp quyến rũ đằng sau nghĩ anh đang "cảnh cáo yêu" cô, nếu cô không chạy thì sẽ bị anh bắt lên giường ngay lập tức. Cô ta liếm môi, anh rất biết tình thú đấy nhỉ!

Từ khi đến đây làm việc, cô ta đã trúng tiếng sét ái tình với Hoa Nguyệt Dã, cô ta cũng rất tự tin về bản thân sẽ theo đuổi được anh. Cô ta xinh đẹp, đáng người tốt, hiểu chuyện đối nhân xử thế, còn có đầu óc kinh doanh, chỗ nào mà không xứng đôi với anh chứ? Sớm muộn gì thì người đàn ông trước mặt cũng sẽ thuộc về cô.

Cô ta cười khê, tay đưa dần xuống dưới...

"Đã hết ba giây."

Một tiếng thét ghê rợn vang lên, sau đó là nỗi kinh hoàng mà suốt đời này thư ký Green cũng không thể quên được. À, suốt đời gì chứ? Cô ta sẽ chết ngay thôi.

Hoa Nguyệt Dã ưu nhã dùng khăn giấy lau đi vết máu trên tay mình, ánh mắt anh hiện rõ sự ghét bỏ. Anh xoay người, liếc Hoa Tuyết đang đứng trước cửa.

"Ném nó vào hầm rác đi."

"Nó" là ai? Đương nhiên là thư ký Green thống khổ vừa bị chính Hoa Nguyệt Dã rút sạch hết móng tay.

Móng tay được mài dũa thật kỹ, màu son đỏ rực rỡ như bản tính kiêu ngạo của chủ nhân nó, thế mà giờ đây lại trộn lẫn với máu tươi, từng miếng da thịt cũng tróc theo đó thành một đồng hỗn tạp gớm giếc.

Thư ký Green vừa đau đớn lại hận thù nhìn anh. Nhưng người đàn ông trước mặt lại chẳng nhìn lấy cô ta một cái, trực tiếp giẫm lên người cô rồi đi ra ngoài. Anh coi áo vest đã bị cô ta chạm vào, không do dự ném vào sọt rác.

"Xử lý cho tốt, từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy những loại người như vậy nữa."

Hoa Tuyết cúi đầu "vâng" một tiếng, sau đó bước lên kéo thư ký Green không ngừng giãy giụa ra ngoài.

Căn phòng lại một lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh. Hoa Nguyệt Dã bước vào phòng tắm gội rửa đi những thứ anh dơ bẩn trên người.

Trong khoảnh khắc đó, anh nghĩ, nếu Nhiệm Cách biết người học trưởng bình thường vẫn lạnh nhạt điềm tĩnh như anh lại làm ra những chuyện máu tanh như vậy, liệu cô có sẵn sàng chấp nhận không?

Hoa Nguyệt Dã vặn khóa vòi nước. Anh nhếch môi, vậy thì anh sẽ dùng mọi cách để cô tiếp nhận anh, dù có chết cô cũng phải tiếp nhận.

"Hoa Mỹ."

"Vâng, Hoa Mỹ có mặt."

Ngón trở anh gõ gõ từng nhịp lên bàn, anh nở nụ cười u ám

"Cho Từ Yến Chi vào trận đi."

Từ Yến Chi bị bỏ thuốc ném vào phòng của Mặc Vô Kỳ, lúc ấy hắn đang mệt mỏi căn bản không để ý, hai người dây dưa một trận. Thế là hôm sau, Từ Yến Chi vùng trộm với chồng mình bị Từ Uyển bắt được. Từ Uyển náo loạn một phen, gào thét điên cuồng đánh Từ Yến Chi, người chị họ mà cô ta đã từng rất yêu quý, ngày nào cũng nũng nịu gọi chị. Vậy mà bây giờ lại lên giường với chồng cô ta?

Từ Yến Chi không chịu nổi bị Từ Uyển đâm đá, xô cô ta ngã đập vào bàn. Cái thai tám tháng của Từ Uyển như vậy lại bị sảy. Từ Uyển hận Từ Yến Chi, cũng hận cả Mặc Vô Kỳ vô tâm đứng đó nhìn cô ta.

Dạo này Mặc Vô Kỳ đã nhìn thấy rõ bản chất của cô ta, hắn đã rất chán ghét người phụ nữ này rồi. Nhưng vì đứa con trong bụng mà hắn đành mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Xem ra lần này chính là cơ hội tốt để ly hôn đây.

Từ Yến Chi lên giường với em rể của mình bị truyền thông biết được, ai ai cũng cười nhạo và khinh bỉ cô ta, con đường minh tinh của cô ta đến đây là chấm dứt. Còn Từ Uyển thì không chịu ly hôn, nháo với Mặc Vô Kỳ suốt một tháng. Hắn ta cảm thấy phiền phức, trực tiếp cho người cường hiếp đến khi cô ta mang bầu rồi đá cô ta ra nước ngoài.

Ba người náo loạn một trận lớn, đến giới truyền thông cũng đưa tin rầm rộ. Nhưng Hoa Nguyệt Dã không muốn Nhiễm Cách thấy những thứ bẩn thỉu đó nên đã tìm cách ép xuống. Cô gái tốt đẹp của anh chỉ nên sống thật vui vẻ, hạnh phúc bên anh mà thôi, không cần quan tâm những chuyện rác rưởi ghê tởm đó.

Đúng không, Sở Dã?

- TOÀN VĂN HOÀN -

Truyện đã kết thúc, tác giả sẽ mau chóng đào hố mới ^^

Mọi người nhớ bảo vệ sức khỏe nhé!

Tương Cà Cay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Lưu Manh Giả Danh Tri Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.